

ЧЕТВОРКА
КУПА

КЪЩА
НАСРЕД ПЪТ

Е Л Ъ Р И

К У И Н

Н А Р О Д Н А К У Л Т У Р А

ЕЛЪРИ КУИН
ЧЕТВОРКА КУПА. КЪЩА
НАСРЕД ПЪТ

Превод: Георги Даскалов, Здравко Йорданов

chitanka.info

През 1923 година едно американско издателство обявява конкурс за криминален роман. Двама рекламни агенти от Ню Йорк — братовчедите Фредерик Данай (1905 — 1982) и Манфред Лий (1905 — 1971) — решават да се борят за голямата награда с общи усилия и под един псевдоним. Така се ражда Елъри Куин — писател детектив и главен герой на собствените си романи. Той се появява в повече от 35 произведения и донася на създателите си пет престижни награди „Едгар“ (по името на Едгар Алан По).

В дедуктивния си метод Елъри Куин е наследник на Шерлок Холмс, но хуморът, непосредствеността и цветистият му език са изцяло негови. Романите му са построени като криминални загадки — след излагането на всички факти и улики литературният детектив често се обръща лично към своите почитатели с предизвикателството да довършат логическите му построения и сами да изобличат злодея. Увлечен в своеобразното сътрудничество-съперничество с „автора“, читателят неусетно прекрочва условната граница на повествованието и приема ролята на доктор Уотсън — винаги на крачка от успеха и винаги смаян от изненадващата развързка и от проникателността на именития си „партньор“.

ЧЕТВОРКА КУПА

ПЪРВА ЧАСТ

ПЪРВА ГЛАВА

БОЖИ ДАР ЗА ХОЛИВУД

Всеизвестен е фактът, че всеки пуснат в Холивуд за повече от шест седмици, внезапно и неизлечимо полудява.

Елъри Куин посегна пипнешком към бутилката скоч върху отворения куфар.

— За Холивуд, града на смахнатите! До дъно! — Той довърши алкохола, метна бутилката настрана и се зае отново с багажа си. — Калифорнийо, сбогом, отивам си — неоплакан, не почетен, невъзпят! Но кой го е грижа!

По устните на Алън Кларк се плъзна оная усмивка на Мона Лиза, по която можеш да познаеш всеки член от братството на холивудските агенти — дебел или слаб, висок или нисък, млад и наивен или покварен от живота. Това е усмивката на мъдреца, светеца, циника, прозрял абсолютната истина.

— Всички се държите така в началото. Който може, се оправя, който не може — подвива опашка и духва на Изток.

— Ако се опитваш да ме вбесиш, откажи се, Алън — изръмжа Елъри и ритна проснатата си чанта за голф. — Познавам ви вече и кътните зъби на вас, холивудските агенти.

— Какво, по дяволите, очакваш — да ти дадат някоя суперпродукция още през първата седмица и банкет в „Кокосовата горичка“^[1]?

— Очаквам работа — отсече Елъри.

— Стига, моля ти се! — възмути се агентът му. — Тук не се работи — тук се твори. Освен това дори Рембранд не е започнал кариерата си с поръчка да изпише Сикстинската капела, нали? Използувай случая да изучиш правилата на играта.

— И как? Като се погребва в този кабинет като в мавзолей и по цял ден си въртя палците, така ли?

— Тъй, тъй — каза утешително Кларк. — Защо пък не? Парите ги дава „Магна“, нали? Щом студията държи да ти плаща при това положение, не ти ли минава през ума, че знаят какво правят?

— Ако питаш мен — не знаят! — рече Елъри, като хвърляше вещи в куфара.

— Трябва да добиеш усет за филмите, Куин, преди да се захванеш със сценария. Ти не си надничар. Ти си писател, творец, във... деликатно цвете.

— Глупости на търкалета.

Кларк се ухили и докосна шапката си.

— Е, довиждане тогава. Радвам се, че те видях... И все пак защо си се разбързал? Във филмите има хляб. Ти си човек с идеи, а за тях в Холивуд се плаща. Студията се нуждае от теб.

— „Магна“ склучи с мен договор за шест седмици, с право на продължение. Шестте седмици изтичат днес, те не го подновяват и това означавало, че имали нужда от мен! Типична холивудска логика.

— Просто не им харесва договорът, който е склучила нюйоркската кантора. Често става така. Ще оставят договорът ти да изтече и после ще ти предложат нов. Ще видиш!

— Извикаха ме тук, за да напиша сценарий и диалог за конска опера^[2]. И какво направих за шест седмици? Никой не ми обърна внимание. Ни веднъж не можах да говоря с Жак Бучър... Знаеш ли колко пъти звънях на Бучър, Алън.

— Имай търпение. Бучър е Детето Чудо на Холивуд. А ти си само един пърш... писател.

— Не можеш да го докажеш, защото нищо не съм написал. Не, господине, сбогом, зове ме дълъг път.

— Тъй, тъй — рече агентът. — Ето, забрави си виненото поло. Знаем как се чувстваш. Мразиш цялата ни пасмина. Тук не можеш да вярваш и на най-добрия си приятел — само да се обърнеш, и ще използва гърба ти за трамплин. Знаем. Ние сме подлеци...

— Няма логика!

— Не разбираме от изкуство...

— Преструвки!

— За пари сме готови на всичко...

— Човек за човека е вълк!

— И въпреки това — ухили се Кларк — ще свикнеш и ще ти хареса. Всички свикват. И ще спечелиш сто пъти повече, ако пишеш сценарии, отколкото ако умуваш кой е теглил ножа на господин Хикс. Послушай ме, Куин, и остани.

— Доколкото разбирам, инкубационният период трае шест седмици. След това състоянието на човек става безнадеждно. Не, ще си вдигам багажа, докато съм с всичкия си.

— Имаш още десет дни, докато си получиш билетите за Ню Йорк.

— Десет дни! — потръпна Елъри. — Ако не беше убийството на Спери, отдавна щях да съм на Изток.

Кларк се опули:

— Виж ти! И аз си помислих, че нещо не е наред, като гледах как се пъчи Глюк!

— Ох, изгървах се. Нека си остане между нас, Алън. Обещах на инспектор Глюк...

Агентът подскочи от възмущение:

— Искаш да кажеш, че си разкрил случая Спери и не си накарал вестниците да те изтипосат на първа страница?

— За мен тези неща са без значение. Къде, по дяволите, да прибера трандафорите си?

— С такава реклама можеш да влезеш във всяка холивудска студия и сам да си напишеш чека за хонорар. — Кларк притихна и когато Елъри погледна към него, видя познатата усмивка на Мона Лиза. — Слушай — рече Кларк, — имам страхотна идея.

Елъри изпусна обувките:

— Виж какво, Алън...

— Остави на мен! Гарантирам, че...

— Дадох дума на Глюк, казвам ти!

— Глюк да върви по дяволите. Хубаво, добре, добре. От другаде съм разбрал. Ти нямаш нищо общо с тази работа...

— Не!

— Първо ще опитам с „Метро“^[3] — рече агентът замислено.

— Не, Алън, твърдо не!

— Мога да звънна също на „Парамаунт“ и на „Туентиът Сенчъри“, да ги насъскам едни срещу други. Ще накарам екипа на „Магна“ да ми зобе от шепичката. — Той потупа Елъри по рамото. — Ще ти подсигурия двадесет и пет стотачки на седмица.

И в този психологически момент звънна телефонът. Елъри се хвърли към него.

— Господин Куин? Изчакайте, ако обичате. Господин Бучър иска да говори с вас.

— Господин кой? — попита Елъри.

— Господин Бучър.

— Бучър?

— Бучър! — Кларк нахлупи ниско шапката си. — Нали ти казах? Бучо Велики! Къде ти е другият телефон? Засега не споменавай мангизи. Опирай почвата! Майко мила! — И той хукна в спалнята.

— Господин Куин? — прозвуча рязък, нервен, младежки глас. — Обажда се Жак Бучър.

— Жак Бучър ли казахте? — смънка Елъри.

— От четири дни се опитвам да ви открия в Ню Йорк. Накрая се обадох на баща ви в полицейското управление и той ми даде телефона ви. Какво правите в Холивуд? Защо не минете да ме видите днес?

— Какво правя... — Елъри се задави от възмущение. — Добре ли чух?

— Моля? Питам по каква работа сте тук? На почивка ли?

— Прощавайте — попита Елъри, — с Жак Бучър ли говоря? С вицепрезидента на студия „Магна“, Мелроуз, Холивуд, Калифорния, Съединените американски щати? — Спря за миг. — Планетата Земя?

Настъпи тишина. После:

— Не ви разбрах?

— Да не е някой шут?

— Моля?! Ало! Господин Куин? — Още един празен миг във времето. Господин Бучър май трескаво прелистваше бележника си. — С Елъри Куин ли говоря? Куин, писателя на детективски романи? Къде, по дяволите... Мадж... Мадж! Да не си ме свързала с друг човек?

— Чакайте — глухо рече Елъри. — Мадж ви е свързала точно с когото трябва. Няма никаква грешка, господин Бучър. Но напоследък нещо трудно съобразявам. Правилно ли разбрах, че ме питате дали съм в Холивуд на почивка?

— Не разбирам. — Гласът не звучеше вече тъй остро. — Изглежда, нещо линиите се преплитат. Зле ли ви е, Куин?

— Дали ми е зло? — изръмжа Елъри с почервеняло лице. — По-зле не може да бъде! Слушай, глупако, нали ти ме нае да работя за теб преди шест седмици, а сега ме питаш дали съм тук на почивка?

— Какво! — кресна продуцентът. — Вие сте в нашата студия от шест седмици? Мадж?

— От шест седмици звъня по два пъти на ден в кабинета ти, тиквенико — това прави седемдесет и два пъти, без да броим неделите ти, жалко изчадие на филмовата индустрия! Ще питаш в Ню Йорк за адреса ми!

— Защо... никой... не ме е уведомил?

— Седя тук и зяпам мухите — ревна Елъри — в този дворец на дож, където твоите лакеи ме оставиха да дремя цял месец и половина, чуваш ли? Отслабнах от тревоги, изтормозих се, побелях, умирах бавно на стотина метра от кабинета ти — а ти ме търсиш в Ню Йорк! — Гласът на Елъри стана страховит. — Полудявам! Направо полудявам! Знаеш ли какво, господин Бучър? Можеш да се ухапеш, където не се стигаш! Аз ти го казвам!

И той запокити телефона с царствен жест.

Кларк дотърча, потривайки ръце:

— Чудесно! Великолепно! Работата е в кърпа вързана!

— Я ме остави — сопна му се Елъри, след което подскочи: — Какво каза?

— Такова нещо не е ставало, откакто Гарбо даде последното си интервю — рече ликуващ агентът. — Натри му носа на Буч. Сега вече всичко е ясно!

— Сега... — повтори Елъри, пипайки челото си — сега... всичко е ясно ли?

— Голяма работа е Буч. Най-важната клечка в киноиндустрията. Това се казва късмет! Слагай си капата.

— Чакай. Чакай! Къде отиваме?

— При Детето Чудо, разбира се. Хайде!

И агентът забърза навън, доволен от живота, света и от целия объркан, буреносен ход на събитията.

За момент Елъри се поколеба какво да направи.

Но когато се улови, че слага кибрит на главата си, захапва периферията на шапката и драсва цигара о обувката си, изломоти нещо и последва личния си представител навън с объркания вид на човек, на когото никога нищо не му е ясно.

Всяка студия в Холивуд си има Дете Чудо. Но Жак Бучър, а това го признаваха даже и другите Деца Чудо, можеше да сложи всички в малкия си джоб.

Тази знаменитост заемаше едноетажен четиристаен офис в сърцето на квартала от административни сгради на студия „Магна“. Постройката, явно дело на някой неизвестен архитектурен гений, помисли си мрачно Елъри, бе нещо като испанска хасиенда, която испански директор на продукция би издигнал в своята родна Испания в сред кръв, врява и батареен грохот. Беше яркожълта, с гипсови орнаменти и мавритански сводове. Покривът, плочките и вътрешните и дворове можеха да съществуват само в кошмарите на някой пиян идалго. С една дума, постройката беше колосална.

Кабинетът на Втората секретарка, изпълнен в същия стил и предназначен за обитателки от нежния пол, напомняше интериора на харем на мавритански принц.

Елъри огледа тази безвкусица от гипс и коприна и кимна с неприязън. Султанът на продукциите навярно се изтягаше върху обсипан с аметисти трон, пушеше златно наргиле и диктуваше на две хурии по бедрени препаски. Що се отнася до Алън Кларк, той постепенно губеше ентузиазма си, докато Куин ставаше все по-непристъпно горд.

— Господин Бучър ще ви приеме след малко, господин Куин — каза жално Втората секретарка. — Седнете, ако обичате.

— Вие — подхвърли Куин заядливо, — предполагам, сте Мадж!

— Да, сър.

— Ха — рече Куин. — С удоволствие ще седна. — И го направи.

Втората секретарка прехапа издадената си долна устна, сякаш едва се сдържаше да не избухне в плач.

— Може би е по-добре да наминем утре — прошепна агентът. — Ако смяташ да се заяждаш...

— Мога ли да ти напомня, Алън, че ти предложи да дойдем тук — каза Куин благо. — Аз наистина очаквам тази среща с най-жив интерес. Представям си го — пазарски торби под очите, одеяния, които някоя машинописка би избрала за Робърт Тейлър^[4], с маникюристика от едната страна и евнух от другата...

— Друг път — рече Кларк и стана. Може би утре...

— Сядай, приятелю — каза Куин.

Кларк седна и затропали с нокти като измъчена костенурка. Отвори се врата. Той отново скочи, но напразно. Появи се един унил мъж — очевидно Първият секретар.

— Господин Бучър ще ви приеме веднага, господин Куин.

Куин се усмихна. Втората секретарка бе на път да припадне. Първият секретар пребледня, а Кларк изтри челото си.

— Много мило от негова страна — промърмори Куин. Той прекрачи във владенията на Първия секретар. — Ах, точно както си го представях. Обзаведено с възможно най-лошия вкус. *Le Mauvais gout*^[5].

— Да, господин Куин — обади се Първият секретар. — Искам да кажа...

— Впрочем какъв е етикетът? Трябва ли човек да коленичи и да целуне царствената десница, или е достатъчен поясен поклон?

— Шут в задника по ще приляга, Kamerad — рече мрачен глас.

Куин се обърна. На вратата стоеше млад мъж, вдигнал ръце. Носеше мръсни панталони, сандали на бос крак и карирана риза, разкопчана на врата. Нещо повече, пушеше нацърбена глинена лула, която димеше гадно. Ръцете му бяха оцапани с мастило и не беше бръснал гъсто наболата си брада поне от три дни.

— Мислех... — започна Куин.

— Заслужил съм си шута — каза Детето Чудо. — Сега ли ще меритнеш, или първо ще поговорим?

Куин преглътна:

— Вие ли сте Бучър?

— Аз съм си виновен. Това е най-тъпият номер, който сме погаждали в Холивуд, а ако знаете само какви неща стават тук! — Той отривисто разтърси ръката на Елъри. — Здравей, Кларк. Ти ли си агентът на господин Куин?

— Да, господин Бучър — отвърна Кларк. — Да, сър.

— Влезте и двамата — каза Детето Чудо, като ги последва. — Не се стряскай от фалшивото великолепие на тази дупка, Куин. Наследих я. Строена е от стария Зигмунд в дните на големите безплатни банкети, когато той пилееше парите на акционерите като надничар в събота вечер. Хайде, влизайте.

Елъри едва не каза: „Да, сър“. Последва го.

Не беше честно! С острите си зелени очи, рижа коса, момчешка усмивка и небрежно облекло Бучър изглеждаше като обикновено човешко същество. Свети боже! От екстериора на сградата и от преддверието човек можеше да предположи, че кабинетът му ще е натруфен в псевдомавритански стил, с гоблени, дърворезби и скъпи инкрустации. Ала стените бяха облицовани с обикновен чам. Никакви завеси не спираха слънцето. Старо мисионерско бюро, носещо белези от обувки за голф и изгаряния от цигари, стоеше разхвърляно сред паство от дълбоки, почтени кресла. Бюрото тънеше в работен безпорядък — жълта хартия, нашарена с мастилени драскулки, глинен макет за декор на бална зала, стара пишеща машина с паянтова клавиатура, снимки, циклостили на сценарии, кутия от филм, а от чамовите рафтове по стените се ежеха книги, които май не служеха само за украса. До бюрото имаше малко барче, пълно с всякакви бутилки. То бе съвсем подръка — както се полага на един бар.

— Изхвърлих всички боклуци — рече Детето Чудо весело. — Ако бяхте видели какво представляваше кабинетът преди! Седнете, момчета. Ще пийнете ли нещо?

— Не е често — изстена Куин и се отпусна на един стол.

— Какво?

— Казва, че се нуждае от глътка въздух — рече припряно Алън Кларк.

— Нищо чудно, след подобно изживяване — каза младият мъж и разтвори всички прозорци. — Едно уиски. Куин? Ще ти помогне.

— Коняк — рече глухо Куин.

— Коняк! — Детето Чудо изглеждаше доволно. — Ето един човек с изискан вкус. Конякът накрая те удря в сърцето, но докато чакаш инфаркта, си прекарваш чудесно. Да ти кажа ли какво ще направя, Куин? Ще отворя две бутилки сто двадесет и пет годишен „Наполеон“, който пазех за сватбата си. Специално за теб! Ще се чукнем за приятелството.

Куин се разкъсваше между демона на предубеждението и усмивката на Детето Чудо. Докато се двоумеше, изкусителят наклони една опушена бутилка и наля златиста течност.

Това вече бе твърде много. Бившият отмъстител прие тумбестата чаша и вдъхна омайните пари на отлежалия коняк.

— Хайде, за твое здраве — рече Куин, една бутилка по-късно.

— Не, не, за твое здраве — отвърна Бучър.

Отвън дружелюбното слънце огряваше „Магна“, стаята бе уединена и прохладна, конякът бе истинско блаженство и те бяха стари, добри другари.

— С-сбърках, Бучи — каза Куин.

— Не, не — рече Бучи и се удари по гърдите. — Г-грешката е моя, старче.

Кларк си бе отишъл, отпратен от Детето Чудо. Тръгна си разтревожен, защото за магическите похвати на тоя хлапак в Холивуд се разправяха легенди, а като добър и съвестен агент Кларк се опасяваше да остави клиента си сам с магьосника.

Не без основание. Клиентът му бе вече готов на всичко в името на добрата стара „Магна“.

— Н-не разбирам з-защо те м-мислех за друг човек, Буч изпелтечи Куин почти през сълзи. — С-смятах те за д-долен тип. Ч-честно.

— А-аз съм си д-долен тип — рече Буч. — К-какво знаеш ти за Х-холивуд. Ама че номер! Ще с-стана за с-смях — за смях ще стана.

Куин сграбчи чашата си и загледа страховито:

— С-само ми покажи к-кой ти се смее! Ще му изб-бия зъбите!

— Т-това се казва приятел!

— Ама отде ще разберат, Буч? Ос-става си между нас с теб и Алън К-кларк! — Куин щракна с пръсти. — Ето кой щ-ще раздрънка!

— Т-той ами! Н-нали знаеш на агент вярва д-да нямаш. Долу агентите!

— Подлецът му с подлец! — изрева Куин разярен и се надигна. Още утре с-сутринта вестниците ще р-разтръбят тая история.

Бучър се изхили ехидно:

— С-сядай, приятел. В-взел съм му мярката.

— Н-не думай! Как?

— Още п-преди да дойдете, п-продадох тая информация на вестникарите.

Куин се задави от възторг и потупа Детето Чудо по гърба. После Детето Чудо го потупа по гърба на свой ред. Дватамата се строполиха в прегръдките си.

Половин бутилка по-късно Първият секретар ги откри на пода сред купища жълта хартия да обсъждат с пиянска сериозност някакъв

филм, в който Елъри Ван Кристи — световноизвестен детектив, убива Жак Бушер — световноизвестен филмов продуцент, и със сатанинска изобретателност уличава в убийството Алън Кларкуел — подлец, по-тайно тровещ живота на творците.

[1] Луксозен ресторант в хотел „Амбасадор“, Лос Анджелес. — Б.пр. ↑

[2] Филм от типа на уестърните. — Б.пр. ↑

[3] Става дума за известната филмова компания „Метро Голдуин Майер“. — Б.пр. ↑

[4] Американски киноартист изпълнител на романтични роли. — Б.пр. ↑

[5] Лош вкус (фр.). — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

ОБСЪЖДАНЕ НА ИДЕЯТА

Първият секретар се посъветва с втората секретарка и докато втората секретарка тичаше за сурови яйца и доматиен сок, Първият секретар набути спорещите в една зигмундовска баня от времето преди Бучър, прикотка ги да се съблекат, почтително ги натика под душа, пусна студената вода и се оттегли под съпровод от крясъци, за да предупреди треньора в гимнастическия салон на студията.

Час по-късно излязоха от банята с вид на два трупа, изхвърлени на брега. Стомасите им преливаха от доматиен сок, а сърцата — от благочестието на новопокръстени въздържатели. Елъри посегна несигурно към най-близкия стол и хвана главата си с ръце, сякаш се страхуваше, че ще я загуби.

— Какво стана? — изстена той.

— Мисля, че падна покривът — каза продуцентът. — Хауард, открий Лю Баскъм. Сигурно ще го намериш да играе зарове със сценичните работници в Дванадесети павилион. — Първият секретар изчезна. — Ох, главата ми.

— Алън Кларк ще ме заколи — каза нервно Елъри. — Ти, подлецо, накара ли ме да подпиша нещо?

— Откъде да знам? — изръмжа Детето Чудо. После се спогледаха и се ухилиха.

За известно време двамата страдаха мълчаливо. После Бучър започна да крачи нагоре-надолу. Елъри затвори очи, измъчен от неговата нечовешка жизненост. Отвори ги, когато гласът на Бучър раздра тишината и откри, че този изключителен джентълмен го изучава с остър зелен поглед.

— Елъри, искам да работиш за мен.

— Разкарай се — каза Елъри.

— Този път ти обещавам, че ще работиш като вол.

— Върху сценарий ли? — Елъри направи гримаса. — Та аз не различавам изсветляване от преливане на кадъра. Слушай, Буч, ти си

готино момче и така нататък, но това не е моят занаят. Остави ме да си ида в Ню Йорк.

Детето Чудо се ухили.

— Ти си мой тип човек. Честен си. По дяволите, в студията имам цяла дузина първокласни сценаристи, които познават; занаята тъй както ти няма да го овладееш и за милион години.

— Тогава какво, по дяволите, искаш от мен?

— Отдавна ти чета книгите и не изпускам разследванията ти. Много те бива. Съчетаваш желязна логика с творческо въображение. А имаш и свеж поглед, който старите кримки, затънали в рутината на снимачната техника, са загубили преди сто години. С една дума — моя работа е да откривам таланти и мисля, че ти си роден сценарист. Да продължавам ли да приказвам?

— Продължавай — въздъхна Елъри. — Ако ще говориш такива хубави неща.

— Познаваш ли Лю Баскъм?

— Чувал съм името му. Писател е, нали?

— Мисли се за такъв. Всъщност е човек с идеи. Идеи за филми. Идват му на конвейер. Най-гениалната му идея дошла на масата за покер — „Уорнърс“ я купиха за двадесет и пет хиляди и спечелиха два милиона. Толкова бил пьян, че не можел да различи асо от поп. Дръвникът му с дръвник продал идеята на друг сценарист от карето, за да плати дълг от сто долара... Та с Лю ще работиш. Ще направите сценария заедно.

— Какъв сценарий? — изстена Елъри.

— По една идея, която той наскоро ми продаде. Бизнес! Ако пусна Лю сам да работи върху нея, ще ми пробута някой миш-маш, дето ще се чудя какво да го правя — ако изобщо направи нещо, в което се съмнявам. Тъй че искам да разработиш сценария с него.

— Той знае ли, че му готвиш сътрудник? — сухо попита Елъри.

— Навярно вече е чул. В една студия нищо не остава скрито. Но не се тревожи за Лю. Той е симпатяга. Един от най-откачените галеници на природата: безотговорен, несериозен гений, комарджия, женкар, пьянде — момче и половина.

— Хмм — рече Елъри.

— Само гледай да не те разиграва. Ти ще го търсиш за работа, а той сигурно ще е в Лас Вегас и ще залага на зарове. Когато се появи,

ще бъде фиркан до козирката. Никой в този град не си спомня кога за последен път Лю е бил относително трезв... извинявай. — И Бучър натисна колчето на комуникатора. — Да, Мадж?

— Господин Баскъм току-що влезе, господин Бучър, и отново грабна ножа ми за хартия. Реших, че трябва да ви предупредя — рече Втората секретарка уморено.

— Нож ли, каза? — разтревожено попита Елъри.

Набит мъж нахлу като кълбовидна мълния. Облечен бе в изпомачкани дрехи, имаше подпухнали бузи, нос като варен лук, остри мустаци, разрошена коса, клепачи, твърде морни, за да стоят отворени, и призрачен вид, който не се дължеше на разходки на открито.

Това привидение спря, залитайки, изтанцува сложна пантомима, олицетворяваща възмущение, и размаха дълъг нож за хартия. После тръгна към бюрото на Детето Чудо, зад което Куин стоеше като парализиран, и размаха стоманеното острие под носа му.

— Виждаш ли това? — кресна той.

Куин кимна. Искаше му се да не го вижда.

— Знаеш ли какво е?

— Нож — преглътна Куин.

— А знаеш ли къде го намерих?

Куин поклати глава; смаян от този безпричинен разпит. Здравенякът заби ножа в бюрото на Жак Бучър. Дръжката заплашително затрепери.

— В гърба си изстена Баскъм. — Знаеш ли кой го заби там... гад?

Куин отмести стола си леко назад.

— Ти, само ти, подъл нюйоркски крадецо на идеи! — ревна Баскъм. Той сграбчи бутилка скоч от барчето на Детето Чудо и ожесточено налапа тъмнокафявото и гърло.

— Това — каза Куин — сигурно е втората серия на един изключително лош сън.

— Такъв си е Лю — рече разсеяно Бучър. — Винаги драматизира.

— Прави го в началото на всяка продукция. Слушай. Лю, не си прав за Куин — Елъри Куин, това е Лю Баскъм.

— Как сте? — протоколно попита Куин.

— Кофти — каза Лю иззад бутилката.

— Куин просто ще ти помага в разработката. Лю. А иначе филмът си е твой и, разбира се, възнаграждението е по най-високата тарифа.

— Точно така, Лю — каза Елъри с подкупваща усмивка. — Аз съм просто твоят малък помощник, старче.

Мокрите устни на Баскъм се разтегнаха в искрена другарска усмивка.

— Това е друга работа — благородно каза той. — Хайде, приятел, пийни една глътка. И още една. И ти също, Буч. Хайде всички да гаврътнем по едно уиски.

Милият Алън Кларк, спокойствието и благоприличието на тихите нюйоркски улици, обкръжението на нормални хора — от всичко това го дяляха светлинни години. Куин, както си беше махмурлия, изтръгна скоча от Баскъм с куража на отчаян човек.

До кабинета на Детето Чудо имаше работна стая, която миришеше леко на дезинфекциращи препарати и беше обзаведена не по-люксово от килия на монах флагелант^[1].

— Ето къде отивам, когато искам да мисля — обясни Бучър. — Вие, момчета, ще използвате този кабинет, докато работите по задачата. Искам да сте ми подръка.

Елъри, изправен пред перспективата да бъде затворен между четири голи стени с новодошлия, който се държеше като маниакален убиец, погледна умоляващо Детето Чудо с безмълвни, тъжни очи. Но Бучър се ухили и тръшна вратата под носа му.

— Добре, добре — каза раздразнено Баскъм. — Сядай и слушай. Допуснат си до най-ниското стъпало на една продукция, която догодина ще получи наградата „Оскар“.

Елъри седна, като не откъсваше очи от вратата към дворчето — възможния авариен изход. Лю легна на пода, подложил ръце под чорлавата си глава, и се изплю със завидна точност през един отворен прозорец.

— Мога да си го представя още отсега — започна замечтано той. — Тълпите, прожекторите, речите...

— Спести си фантазиите — каза Елъри, — ами давай да пристъпим към фактите.

— Какво ще кажеш — продължи все така отнесено Лю, — ако МГМ^[2] изведнъж реши да направи филм за живота на Гарбо?

— Моят съвет е да продадеш тази идея на МГМ.

— Не, не, нищо не разбираш. И трябва да снимат самата Гарбо в него. Да играе самата себе си. — Лю замълча, в очакване на аплодисменти. — Ама не схващаш ли? Не го ли виждаш? Моминството ѝ в Швеция, срещата с гения Щилер^[3] заминаването на Щилер за Америка. Той взема недодяланото девойче със себе си, Холивуд си пада по нея, Щилер пие една студена вода, тя става сензация, романът и с Джилбърт, разбито сърце зад безмълвното лице за бога!

— Но госпожица Гарбо ще се съгласи ли? — измърмори Елъри.

— Или, да речем — продължи Лю, без да му обръща внимание, — че „Парамаунт“ вземе и навърже Джон, Лайънъл и Етел^[4] заедно в един биографичен филм?

— От това може да излезе нещо — каза Елъри.

Лю скочи на крака.

— Разбираш ли? Имам една истинска история, която направо ще ги събори. Знаеш ли чий живот ще пресъздадем? На най-блестящите, най-големите, най-великите имена в американския театър! Двигателите на драмата, звездите на екрана, воюващите, враждуващите, първите фамилии на Холивуд!

— Предполагам — намръщи се Елъри, — че имаш предвид Ройл и Стюарт.

— За бога, че кой друг? — изпъшка Лю. — Загря ли сега? От едната страна — Джак Ройл и хлапето му Тай, — от другата — Блайт Стюарт и дъщеря ѝ Бони. Старото и новото поколение. Истински цирк!

Завладян от собствения си ентузиазъм, Лю залитна навън и след малко се върна от кабинета на Бучър с недовършената бутилка скоч.

Елъри прехапа долната си устна. Идеята не беше лоша. Драматичният материал в живота на семействата Ройл и Стюарт стигаше за два филма и дори оставаше нещо за една първокласна бродуейска постановка.

Преди войната, когато Джак Ройл и Блайт Стюарт владееха нюйоркските сцени, бурният им роман бе предмет на пикантни клюки от Тихоокеанското до Атлантическото крайбрежие. Приличаше на любовната игра на две диви котки. Те се появяваха по театралните сцени от Тайм Скуеър^[5] до Сан Франциско и обратно, като оставяха след себе си блестяща диря от великолепно изпълнени роли и

претърпани каси. Но въпреки дрязгите им, никой не се съмняваше, че в края на краищата ще се оженят и ще се заемат с отглеждането на ново поколение театрални крале.

За всеобща изненада, въпреки изпепеляващата страст на романа им, те не го направиха. Нещо се бе случило и журналистите от клюкарските рубрики напразно се мъчеха да надушат какво. Но независимо от причината — тя сложи точка на романа им, и то под такъв съпровод от сълзи, крясъци, взаимни обвинения, фасони и горчиви изявления за вечна вражда, че целият континент зажува.

Веднага след свадата всеки от тях се ожени. Джак Ройл взе в мъжествените си обятия мургава млада красавица от Оклахома, дошла в Ню Йорк, за да даде на театъра една нова Дузе, но вместо това дари Ройл със син. Месец по-късно тя публично нашиба мъжа си с камшик по неизяснена, но лесно разгадаема причина, а скоро след това умря със счупен врат при падане от кон.

Блайт Стюарт пристана на своя рекламен агент и роди от него дъщеря си Бони. Той открадна и заложи колието от перли, подарено ѝ някога от Джак Ройл, избяга в Европа, стана военен кореспондент и умря в едно парижко бистро от хроничен алкохолизъм.

Когато Холивуд ги призова, враждата им беше в разгара си, макар поводът за нея да бе отдавна забравен. Наследиха я потомците им, тъй че войната между Бони Стюарт, вече известна от екранните си роли на наивно девойче, и Тайлър Ройл, млад изпълнител на „Магна“, бе едва ли не по-яръстна от тази между техните родители.

Говореше се, че старият Зигмунд, с когото Джак и Блайт имаха договори, е умрял не от мозъчен удар, а от нервно разстройство, докато се опитвал да установи мир на снимачните площадки на „Магна“. Няколкото подранили бели косъма по темето на Жак Бучър се приписваха на също тъй безплодните му усилия в тази насока. Един шегаджия от студията твърдеше, че Детето Чудо бил предложил брак на Бони Стюарт като последно отчаяно средство, ръководейки се от теорията, че любовта понякога върши чудеса.

— Точно така — каза високо Елъри. — Буч и Бони са сгодени, нали така?

— За бога, само това ли ще кажеш за хрумването ми — изръмжа Лю, размахвайки бутилката.

Бучър надзърна в стаята.

— Казвай, Елъри, какво мислиш?

— Честно ли?

— Ако ме излъжеш, ще те изритам от студията като мръсно коте.

— Мисля — каза Елъри, — че това е една гениална идея, която никога няма да надхвърли етапа на планиране.

— Виждаш ли? — извика Лю. — Свързал си ме с Тома Неверни!

— Какво те кара да смяташ така?

— Как според теб ще съберем тези четиримата в един филм? Те са смъртни врагове.

Лю изгледа злобно Елъри.

— Романът на века, най-знаменитата свата през последните двадесет години, четири звезди със страхотен касов успех, сюжетче — бонбон — а той ми пуска студен душ!

— Стига, Лю — прекъсна го Детето Чудо. — Разбира се, това е основният проблем, Ел. И преди сме се опитвали да ги съберем в един филм, но никога не сме успявали. Този път предчувствавам, че ще бъде различно.

— Любовта ще оправи нещата — каза Лю. — Бъдещата госпожа Бучър няма да откаже на своето сладурче, нали?

— Млъквай! — каза Бучър и се изчерви. — Ако става дума за това, и Лю може да помогне. Втори братовчед е на Блайт. Освен баща си и Лю Блайт няма други роднини и ми се струва, че той всезнайко ѝ е достатъчно симпатичен, за да го послуша.

— Ако се опъне — ухили се Лю, — ще ѝ скъсам врата.

— И четиримата са на червено — както винаги. Готов съм да им предложа безбожно големи хонорари. Не вярвам да си позволят да откажат.

— Слушай — намеси се Лю. — Когато им кажа, че ще играят собствените си биографии пред милионна публика, това така ще ги погъделичка, та ще се изпотрепят за договорите. В кърпа са ми вързани.

— Аз ще се оправям с Бони и Тай — каза решително Детето Чудо, — а Лю ще се заеме с Блайт и Джак. Сам Викс, шефът на рекламата, ще пусне мълвата по списанията и вестниците.

— А аз?

— Навъртай се около Лю. Запознай се със семействата Стюарт и Ройл. Събери колкото можеш повече материал за личния им живот. Най-важната работа ще бъде пресяването, разбира се. След няколко дни ще се срещнем и пак ще говорим.

— Адиос — каза Лю и се измъкна навън с бутилката на Детето Чудо под мишница.

Влезе висок мъж с обветрено лице и черна превръзка на едното око.

— Викал си ме, Буч?

— Запознай се с Елъри Куин — ще работят с Лю Баскъм по скандала Ройл-Стюарт. Куин, това е Сам Викс — нашият шеф на рекламата.

— Да, чух за вас — рече Викс. — Вие сте човекът, който е работил тук шест седмици, без никой да разбере. Хубав виц.

— Какво му е хубавото? — кисело попита Елъри.

Викс се опули.

— Че това си е чиста реклама! Между другото какво мислите за идеята на Лю?

— Мисля...

— Нищо не и липсва. Познавате ли бащата на Блайт Толанд Стюарт? Такъв и на кино не можеш да видиш. Бас държа, че Блайт не е ходила при дъртофелника от две-три години насам.

— Извинете ме — каза Детето Чудо и изчезна.

— Паркирай се — рече рекламният. — Май ще трябва да ти отворя очите за туй-онуй, щом ще работиш по крамолата. Стюарт е ексцентричен милионер — всъщност е куку, ако ме питаш, но когато имаш толкова мангизи, минаваш за ексцентричен. От петрол ги направил. Е, има имение за един милион долара горе на едно плато в Шоколадовите планини — това е в Калифорния, на юг от Сан Бернардино, — истински палат с четиридесет стаи и нито една жива душа, освен него и един доктор на име Джуниъс, който му бута хапчета, бърше му носа, сервира му манджата, и всичко това сам.

— Извинете ме — каза Елъри, — но мисля да видя къде е Лю...

— Зарежи Лю. Той сам ще цъфне след няколко дена. Е, та ти разправях, че разтягат големи локуми за стария Стюарт. Хипохондрик и в червата, викат, и се държал съвсем смахнато. Един вид отшелник, умъртвяващ плътта си. Обаче бил здрав като кон.

— Слушайте, господин Викс...

— Наричай ме Сам. Ако има пътечка в планината му, само коза или индианец може да мине. Доктор Джуниъс ходи със самолет на пазар — имат си горе писта. Виждам съм я от въздуха. Аз самият съм авиатор — нали това око го загубих в един въздушен бой над Боало. Тъй че, естествено, ми е любопитно да науча нещо повече за онези двамата, дето се реят около орловото си гнездо като два таласъма от „Хиляда и една нощ“.

— Виж, Сам — каза Елъри, — с удоволствие бих послушал вълшебните ти приказки, но първо искам да разбера кой знае всички клюки в този град.

— Пола Парис — отговори мигновено рекламният.

— Парис? Звучи познато.

— Абе ти откъде идваш? Тя пише за сто и седемдесет американски вестника. Води известната рубрика за кино клюки „Сред звездите“. Познато му било!

— Значи тя е идеалното бюро справки за Ройл и Стюарт.

— Ще ти уредя среща. — Викс се ухили. — Чака те силно преживяване, щом още не си я виждал.

— О, тези вехти алебарди не ме вълнуват — рече Елъри.

— Не е вехта алебарда, приятелю, ами тънка звъняща рапира.

— Хубавица?

— Особена. Ще лапнеш по нея както всички — от пияни руски графове до служителите на железопътната компания. Само не се опитвай да й определяш среща.

— А, недостъпна. Кой е щастливецът?

— Никой. Страда от тълпофобия.

— От какво?

— Страх от тълпи. Не е излизала, откакто преди шест години дойде на крайбрежието в охранявано купе.

— Глупости.

— Факт. Хората я изнервят. Никога не приема повече от един посетител.

— Но не разбирам... Как надушва и събира новините?

— Има хиляди очи — чужди! — Викс врътна единственото си око. — Цена няма за филмовите компании! Добре, ще я предупредя, че ще отидеш.

— Държа на това — каза Елъри и се пипна по главата.

Викс излезе, а Елъри остана да седи. В ушите му кънтяха камбани, а пред очите му танцуваха най-красивите цветни петна.

Звънна телефонът.

— Господин Куин? — попита Втората секретарка. — Господин Бучър отиде в прожекционната зала, защото има много да наваксва, но той иска да се свържете с агента си и той да му се обади, за да уговорят заплатата и договора. Устройва ли ви?

— Дали ме устройва? — попита Елъри. — Всъщност — разбира се.

Заплата. Договор. Лю. Пола. Старецът от планините. Коняк „Наполеон“. Буч Скорострелния. Неудържимите Ройл и Стюарт. Тълпофобия. Шоколадови планини. Бесни темпове. Суперпродукция. Пробни снимки. „Боже мой — помисли си Елъри, — късно ли е вече?“

Затвори очи. Беше твърде късно.

[1] Член на монашески орден, призоваващ за умъртвяване на плътта чрез самобичуване и аскетичен живот. — Б.пр. ↑

[2] Съкратеното название на „Метро Голдуин Майер“. — Б.пр. ↑

[3] Мориц Щилер — известен режисьор от руско-шведски произход. — Б.пр. ↑

[4] Джон, Етел и Лайънъл Баримор, известни американски филмови и театрални артисти, носители на голям брой награди. Особено нашумели през 30-те години. — Б.пр. ↑

[5] Площад в центъра на Ню Йорк, на пресечката на Бродуей с 47-о Авеню, където са съсредоточени най-известните театри. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

ГОСПОДИН КУИН СРЕД ЗВЕЗДИТЕ

След като два дни безутешно се опитва да хване някой на работното му място, Елъри се почувствува като човек, който тършува с голи ръце в аквариум.

Детето Чудо провеждаше целодневни съвещания при закрити врати и уточняваше последните подробности по широко рекламираната си продукция „Плодовете на прахта“. Лю Баскъм пък сякаш бе потънал в земята. И всеки опит на Елъри да се срещне с мъжете Ройл и с жените Стюарт бе осуетяван в единия случай от носовия британски глас на майордома Лаудърбек, а в другия от почти неразбираемия френски акцент на една дама на име Клотилд, като никой от двамата не искаше да знае, че времето лети ли, лети.

Веднъж без малко не успя. Елъри бродеше из алеите на „Магна“ с Алън Кларк, който напразно се опитваше да възвърне самочувствието си, и когато свиха на ъгъла на улица А и Първа, забелязаха високо момиче в черни сатенени панталони и скандална мъжка широкопола шапка да играе на „ези-тура“ до ваксаджийската будка пред главния портал с чернокожия Родерик, който лъскаше обувките на статистите в „Магна“.

— Ето ти я Бони — каза агентът. — Онази, русата. Бива си я, нали? Стой, Бони! — викна той. — Чакай да те запозная с...

Звездата припряно хвърли шепата монети, потърка гърбицата на Родерик за късмет и скочи в яркочервено купе „Корд“.

— Чакай! — ревна Елъри, извън себе си от ярост. — По дяволите всички...

Но последното нещо, което видя от Бони Стюарт този ден, бе ослепителна усмивка над фино рамо, докато колата вземаше на две колела следващия завой.

— Чашата преля — избухна Елъри и хвърли панамената си шапка на паважа. — Отказвам се!

— Да си хващал някога риба с ръце? Това е Бони.

— Но защо не иска...

— Гледай сега. Първо се виж с Пола Парис — рече дипломатично агентът. — Сам Викс вече ти е уговорил среща за днес. От нея ще научиш повече за четиримата, отколкото те знаят за себе си.

— Петнадесет стотака на седмица — изсумтя Елъри.

— Повече от това Бучър не може да ти даде — заоправдава се Кларк. — Опитах се да го навия, но...

— Не се оплаквам от заплатата, глупако. От вчера съм натрупал почти шестстотин долара във ведомостите на „Магна“, а нищичко не съм свършил!

— Виж се с Пола — зауспокоява го Кларк и го потупа по гърба. — Тя за всеки има лек.

И така, изпълнен с негодувание, Елъри подкара към Холивудските хълмове.

Намери къщата почти по интуиция. Нещо му подсказваше, че ще е нормален, уютен дом — и така беше. Бяла постройка във ведър колониален стил с желязна ограда. Изпъкваше сред псевдоиспанските ужасии с гипсови орнаменти като монахиня сред гримирани уличници.

Момичето зад бюрото в приемната се усмихна:

— Госпожица Парис ви очаква, господин Куин. Влизайте направо.

Елъри тръгна, последван от погледите в претърпаната приемна. Там имаше разнородни представители на холивудското население: неуспели статисти, пътуващи търговци, домашни прислужници, професионални наблюдатели на *scène célèbre*^[1]. Обзе го нетърпение да види тайнствената госпожица Парис, която успяваше да измъкне от тях такива пикантни подробности.

Но следващата стая беше друга приемна, в която друга млада жена седеше и водеше бележки, докато мъж с гладен вид и безупречен костюм ѝ шепнеше на ухото.

„Процесът на пресяването — помисли си Елъри възхитен. — Отгоре на всичко трябва да внимава да не я съдят за клевета.“

И когато второто момиче му кимна, той влезе през трета врата и се озова в светъл хол, обзаведен с кленова мебел, с тапети по стените и френски прозорци, водещи към широка тераса, отвъд която се виждаха дървета, лехи и много висок каменен зид, обрасъл с декоративни храсти.

— Как сте, господин Куин? — звънна кристален тембър. Изглежда, внезапната светлина подействува на зрението му, защото Куин премигна усърдно няколко пъти. А и в ухото му още звънеше мелодичният тембър на орган. Но после разбра, че този хармоничен акорд от музикални тонове беше женски глас, а тя самата седеше кръстосала крака в люлеещ се стол, пушеше руска цигара и му се усмихваше.

И Куин в миг си каза, че Пола Парис несъмнено е най-красивата жена, която бе срещал досега в Холивуд. Не, по света, изобщо — навсякъде.

До този момент Куин се бе смятал неподвластен на Великата Любов. Даже най-привлекателните представителки на нежния пол бяха за него само същества, на които отваря врати и помага да слизат от таксите. Но в този исторически момент здравата му броня на женомразец най-неочаквано се пропука и свлече, оставяйки го беззащитен пред изящното острие на нейния чар.

Той се опита несръчно да надене отново одеждите на наблюдател и аналитик. Тя имаше нос — нос, да, и уста, бяла кожа... да, да, много бяла, и две очи — какво можеше да се каже за тях?... Интересен бял кичур в черната, лъскава коса... да, наистина.

Направиха му впечатление и дрехите ѝ — от коя ли модна къща бяха — „Ланвен“, „Пату“, „Поаро“? — не, последният като че ли беше дребен белгийски детектив. Елегантна копринена дреха. Да, да, елегантна, с меко спускаща се до коляното пола, в дълги, чисти, Праксителови дипли и едно ухание, по-скоро еманация от съществото ѝ, което наподобяваше аромата на цъфнал орлов нокът... Куин се покашля глухо и сподавено. Орлов нокът! Проклет анализ. Та това беше жена. Не — Жена с главна буква. Или... беше ли... това... Жената?

„Чакай, чакай — каза си панически господин Куин почти на глас. — Престани, глупако.“

— Ако сте свършили с огледа — каза усмихнато Пола Парис, като стана, — защо не седнете, господин Куин? Ще пиете ли едно уиски? Цигарите са на масичката.

Куин седна вдървено, като търсеше стола пипнешком.

— Да ви кажа истината — измърмори той, — аз... аз май нямам думи. Пола Парис. Парис. Тъй. Забележително име. Благодаря, не ми

се пие. Красиво! Цигара? — Той се облегна и кръстоса ръце. — Кажете нещо, ако обичате.

Когато свиеше устни, на лявата и буза се появяваше трапчинка — не голяма, груба, обикновена трапчинка, а сенчица, докосване с перце. Сега си личеше.

— Говорите твърде добре за човек, който няма думи, господин Куин, макар и не особено смислено. Да не сте случайно последовател на Дали в областта на лингвистиката?

— Така! Продължавайте, моля. Йехова, ти ми дари мир, непостижим за разума.

Ах, тревогата, едва доловимото помръкване, напрежението у тази хладна, неподвижна фигура. Какво ти става, за бога!

— Лошо ли ви е? — разтревожено попита тя. — Или сте...

— Пиян. Щяхте да кажете, пиян. Да, пиян съм. Да, до козирката. Така се чувствах, когато стоях на северния ръб на Големия каньон и гледах в безкрайността. Не, не, това е непочтено към вас. Госпожице Парис, ако не ми говорите, ще полудея.

Тя се развесели и все пак той почувствува едва доловимо отдръпване, като раздвижването на дребно животинче в тъмнината.

— Да ви говоря? Мислех, че вие искате да говорите с мен.

— Не, не, всичко, което мога да кажа, ми изглежда тъй банално. Трябва да слушам гласа ви. Нека ме залива. Бог ми е свидетел, че се нуждая от нещо такова след преживяното в този град като кипнал казан. Някой казвал ли ви е, че гласът ви е като камертон?

Пола Парис рязко се извърна и седна. Той видя руменина да залива шията ѝ.

— Et tu, Brute^[2] — засмя се тя, но го гледаше някак странно. — Понякога си мисля, че мъжете ми правят комплименти, защото... — Не довърши.

— Точно обратното! — Елъри вече не можеше да се сдържи. — Вие сте прелестна, най-прелестното създание. Несъмнено страдате от остър комплекс за малоценност...

— Господин Куин...

Тогава разбра какво означава загадъчният блясък в очите ѝ. Това бе страх. А изглеждаше невъзможно такова спокойно, самоуверено, аристократично създание да се страхува от нещо и най-вече от

обикновеното струпване на човешки същества. „Тълпофобия“, го бе нарекъл Сам Викс, хомофобия, смъртен страх от хора...

— Извинете! Моля, простете ми. Направих го заради... един бас. Много глупаво от моя страна.

— Сигурна съм, че е така. — Тя продължаваше да гледа неподвижните си ръце.

— Не мога да се отърва от детектива в себе си. Имам предвид тази склонност към неуместни анализи...

— Кажете ми, господин Куин — прекъсна го тя, като смачка цигарата си. — Какво мислите за идеята да съберете Ройл и Стюарт в един биографичен филм?

Нагазиха в опасни води. Разбира се. Той беше магаре.

— Откъде знаете? О, ясно, Сам Викс ви е казал.

— Нищо подобно. Имам по-солидни източници на информация. — После се засмя и прелестният ѝ смях упои Елъри. Разкошно! Разкошно!

— Виждате ли, знам някои неща за вас. — Гласът ѝ ромонеше тихо. — За шестседмичния ви кошмар в „Магна“, за безплодния ви престой в студията, за оргията ви с Жак Бучър, който е чудесен...

— Започвам да мисля, че от вас ще стане доста добър детектив.

Тя поклати бавно глава:

— Сам каза, че ви трябва информация. — Елъри усети преградата. — Какво точно?

— За семействата Ройл и Стюарт. — Той скочи и започна да се разхожда. Не биваше да гледа дълго тази жена. — Кой са те. Животът им, мислите им, тайните им...

— Само това ли, за бога? Ще трябва да си взема един месец отпуска, за да ви отговоря.

— И все пак вие знаете всичко за тях.

— Зная колкото всички. Седнете, господин Куин. Моля ви.

Тогава Елъри я погледна. По гърба му полазиха мравки. Ухили се идиотски и седна.

— Разбира се, най-същественият въпрос — продължи тя мило — е защо Джак Ройл и Блайт Стюарт развалиха годежа си преди войната. И никой не знае отговора.

— Говорят, че знаете всичко.

— Не съвсем всичко, господин Куин. Не съм съгласна обаче с тези, които мислят, че поводът е бил друга жена, друг мъж или нещо толкова сериозно...

— Тогава имате свое мнение.

Отново трапчинката.

— Нещо съвсем незначително. Най-обикновена любовна свада.

— С такива невероятни последици? — попита сухо Елъри.

— Очевидно вие не ги познавате. Те са безразсъдни, безотговорни, очарователни същества. В продължение на двадесет години печелеха луди пари и въпреки това нямат пукнат долар. Джак беше и любовчия, комарджия, авантюрист, който се впуска в най-невъзможни лудории. Разбира се, голям актьор. Блайт беше — и е — мила, сприхава особнячка, която всеки обожава. Просто те са способни на всичко — от разваляне на годеж без никаква причина до поддържане на двадесетгодишна вендата.

— Или пиратство в открито море. Тя се разсмя.

— Джак веднъж подписа договор със стария Зигмунд за пет хиляди на седмица, снимките щяха да продължат десет седмици. Следобедът, в деня, когато подписаха договора, профука петдесет хиляди долара в „Тиаюана“. Тъй че работи цели десет седмици за нищо и въпреки всичко изигра най-добрата роля в кариерата си. Това е Джак Ройл.

— Говорете.

— Блайт? Никога не носи сутиен, пие предимно мартини, спи гола и преди три години подари приходите си за половин година на Актьорския фонд само защото Джак бе дал постъпленията си за три месеца. А това пък е Блайт.

— Предполагам, че младите са по-лоши от родителите си. Така е обикновено с второто поколение.

— О, определено. Омразата им е толкова дълбока, подклаждана с години, че някой психолог, предполагам, ще търси повода за нея в потисната любов...

— Но Бони е сгодена за Жак Бучър!

— Знам — рече спокойно Пола. — Въпреки това — запомнете думите ми — потисната, тя отново ще се възроди. Бедният Буч ще пострада; И мисля, че го знае, горкичкият.

— Това момче Тайлър и момичето не си ли говорят?

— Защо, говорят си! Почакайте, ще ги чуете. Разбира се, двамата се появиха на екрана по едно и също време и ужасно си завиждат. Преди два месеца публикуваха във вестниците снимка на Тай — как се бори с питомна мечка гризли. Само след няколко дни Бони си взе пантерка и я разхождаше нагоре-надолу из „Магна“. Веднъж Тай излязъл от снимки с тълпа момичета. И тогава, кой знае как — съвсем случайно, разбира се — пантерката се отскубнала и захапала крака на Тай. Той побягнал, сподирен от малкото, и този случай се отрази доста зле на репутацията му.

— Палавници, значи?

— Ще ви харесат и четиримата, както на всички. Що се отнася до Блайт и Бони, лудостта е наследена от бащата на Блайт, Толанд — дядото на Бон.

— Викс ми говори за него.

— Той е местният чудак, изглежда, не е съвсем наред. Не искам да кажа, че е зле умствено. Бил е достатъчно съобразителен, за да натрупа огромно състояние от петрол. Но просто е особняк. Хвърли един милион долара за имението си в Шоколадовите планини, а няма даже кой да му прекопае градината. Даде четиридесет хиляди долара да взривят един съседен връх, защото му развалял гледката от верандата — приличал на профила на някакъв негодник, който го изиграл при една петролна сделка.

— Симпатията — каза Елъри и огледа фигурата ѝ.

— Пие студена вода с чаена лъжичка и публикува брошури със статистически данни против стимулантите — тютюн, кафе и чай. Предупреждава, че белият хляб е пагубен за здравето и води до ранна смърт.

Тя говореше ли, говореше, а Елъри се бе облегал и слушаше, смаян повече от източника, отколкото от информацията. Това наистина беше най-приятният му следобед в Холивуд.

Внезапно се сепна. По лицето на Пола се появи сянка, която непрекъснато нарастваше.

— Мили боже! — каза той, скочи и погледна часовника си. — Защо не ме изхвърлихте по-рано, госпожице Парис? Толкова хора чакат отвън...

— Моите момичета се оправят с тях, а е и толкова приятно да те слушат, за разнообразие. Вие сте чудесен слушател, господин Куин. —

Тя стана и му протегна ръка. — Боя се, че не можах да ви помогна много.

Той взе ръката ѝ и след малко тя нежно я издърпа.

— Да ми помогнете ли? — попита Елъри. — О, да. Вие страшно ми помогнахте. Между другото какъв е най-сигурният начин да срещна тези четиримата?

— Днес е петък. Разбира се. Идете утре вечер в клуб „Подкова“ на булевард Уилшайър.

— Клуб „Подкова“ — повтори чинно Елъри, без да сваля очи от устните ѝ.

— Не го ли знаете? Това е може би най-известният хазартен клуб в Лос Анджелис. Шеф е Алесандро — много умен господин с много тъмно минало. Там ще ги откриете.

— При Алесандро — каза Елъри. — Да.

— Я да видя. — Тя обърна глава, опитвайки се да избегне въпросителния му поглед. — Утре вечер няма премиера — да, там ще са, сигурна съм.

— Ще ме пуснат ли? Не познавам никого там.

— Желаете ли да го уредя? — попита тя. — Ще се обадя на Алесандро. Ние двамата имаме едно споразумение.

— Вие сте просто чудесна. — После рече припряно: — Искам да кажа... Вижте, госпожице Парис. Или защо не Пола? Имате ли нещо против? Бихте ли... Искам да кажа, бихте ли ме придружили...

— Довиждане, господин Куин — каза Пола с незабележима усмивка.

— Но бихте ли ми оказали честта...

— Разговорът с вас бе много приятен. Наминете пак.

Пустата му фобия!

— Само внимавайте — каза мрачно той — да не дойде ден да съжалявате за поканата си.

И Куин слепешката се добра до улицата.

„Какъв прекрасен ден!“ — помисли си той, вдишвайки дълбоко, опиянен от прекрасното небе, прекрасните дървета, даже от прекрасните испански къщи около тази величествена, прекрасна бяла вила, която приютяваше несъмнено най-прекрасната Жулиета, най-очарователната отшелница сред романтичните героини.

И внезапно си припомни циничната забележка на Викс отпреди два дена: „Ще лапнеш по нея както всички останали.“ Всички. Това значеше тълпа от обожатели. А защо пък не? Тя беше възхитителна и възбуждаща за преситения мъжки вкус като непозната подправка. А той как ли ѝ изглеждаше на нея в тази земя на загорели, мускулести, красиви мъже?

Съботната вечер го свари с официален костюм в клуб „Подкова“, макар вече да не го бе грижа дали ще издебне плячката си, или не. Мислено той все още витаеше около бялата вила на Холивудските хълмове и проклинаше пропилените си в ергенство години.

— Къде мога да открия Алесандро? — попита той бармана.

— В кабинета му — посочи мъжът и Елъри заобиколи бара във формата на подкова, проби си път през претъпкания дансинг, мина покрай оркестъра, където някакъв певец мулат стенеше от любовна мъка, и тръгна по коридор с копринени драперии, в дъното, на който зърна врата от неръждаема стомана.

Елъри се приближи и почука. Веднага му отвори внушителен джентълмен във фрак и го огледа изпитателно.

— Да?

— Алесандро?

— Кой го търси?

— О, не се пречкайте — каза Елъри и избута внушителния джентълмен.

Дребен човечец с розови бузи, кукленско сини очи и огромен диамантен пръстен във формата на подкова на лявата си ръка му се усмихна иззад подковообразното бюро.

— Казвам се Куин. Пола Парис спомена да намина към вас.

— Да, тя ми се обади. — Алесандро стана и подаде пълничката си ръчичка. — Всеки приятел на Пола е добре дошъл.

— Надявам се — каза Елъри, без кой знае каква надежда, — че е дала добри препоръки за мен.

— Много добри. Ще играете ли, господин Куин? Предлагаме всичко без ограничение на залозите — рулетка, фаро, бакара, зарове, барбут, покер...

— Боя се, че ще припаднете, ако заложа седмичната си заплата — подсмихна се Елъри. — Тук съм да се срещна със семействата Ройл и Стюарт. Дойдоха ли?

— Още не са се появили. Но ще дойдат. Обикновено не пропускат събота.

— Мога ли да почакам вътре?

— Оттук, господин Куин. — Алесандро натисна нещо на една стена и тя се отвори, разкривайки претъпкана, задимена, притихнала зала.

— Бива си го декора — каза Елъри весело. — Необходими ли са всички тези фокуси?

Алесандро се усмихна.

— Клиентите държат. Знаете... Холивуд! За удоволствието се плаща.

— Не работехте ли в Ню Йорк преди няколко години? — попита Елъри, изучавайки благовъзпитаната му, невинна физиономия.

— Кой, аз? — каза дребосъкът и отново се усмихна, като кимна на другия внушителен джентълмен в тайното коридорче. — Свой, Джо, пусни господина.

— Може и да греша — измърмори Елъри и влезе в игралната зала.

Но не грешеше. Алесандро не се казваше Алесандро, наистина бе дошъл от Ню Йорк, а в Ню Йорк бе покрил със слава дребната си розовобуза особа. В полицейското управление се говореше, че внезапното му изчезване от Бродуей било свързано с невероятен късмет в хазарта, благодарение на който прибрал спестяванията на четирима букмейкъри^[3], две комарджийски банди и една покерджийска шайка, включваща Допи Сицилиано, един заместник областен прокурор, един градски съдия, един член на Бюджетния съвет и Соли Мърляча.

И ето ти го — шеф на заведение в Холивуд. „Бре, бре помисли си Елъри, — колко малък е светът.“

Обиколи залата. Веднага забеляза, че господин Алесандро се е издигнал в обществото. На една маса в сепаре двама негови служители с безизразни физиономии играеха покер с президента на голяма филмова компания, с един от най-известните режисьори на Холивуд и с един популярен радиоговорител. Масите за зарове, кой знае защо,

биха заети изключително от сценаристи и диалогисти. А около рулетките се бяха събрали повече звезди, отколкото в небето над Холивуд. Те възпроизвеждаха такъв букет от емоции, че присъстващите режисьори биха изпаднали във възторг, ако бяха в състояние да оценят реалистичното им изпълнение.

Елъри откри неуловимия Лю Баскъм в тълпата около една от рулетките. Лю бе наградил шепа жетони в едната си ръка, с другата бе хванал през кръста царствена брюнетка.

— А, ето те и теб — рече Елъри — Само не ми казвай, че три дни не си излизал оттук!

— Остави ме — каза Лю. — Тъкмо ми е тръгнало. Пред брюнетката имаше камара жетони.

— Така де! — каза брюнетката и изгледа заплашително Елъри.

Елъри хвана Лю за ръката.

— Искам да говоря с теб.

— Защо, за бога, не ме оставят на мира? Дръж, сладкиш, пази ми пенсийката. — И изсипа шепа жетони в зиналото деколте на брюнетката. — Е, добре, какво си намислил?

— Ти — рече строго Елъри — оставаш с мен, докато пристигнат семействата Ройл и Стюарт. После ще ме представиш. И тогава вече можеш да изчезнеш яко дим.

Лю се намръщи.

— Какъв ден сме днес?

— Събота.

— Аз пък мислех, че още сме петък! Ето го Джак Ройл. Хайде, рулетката няма да ме чака цяла вечер. — Той повлече Елъри към висок красив мъж със стоманеносива коса, който разговаряше с Алесандро и се смееше. „Наистина е Джак Ройл, цял-целеничък, от кръв и плът“ — помисли си Елъри. Даже децата познаваха всеизвестния профил.

— Джак, тоя тук е Елъри Куин — изсумтя Лю. — Дай му един автограф и да си бягам при рулетката.

— Господин Куин — каза всеизвестният баритон, придружен от всеизвестната мустаката усмивка, — не обръщайте внимание на Лю. Сигурно е пиян както винаги. Всички Стюарт са крайно невъзпитани. Извинете ме за момент. — Обърна се към Алесандро: — Бъди спокоен, Алек, тази вечер джобовете ми са пълни. — Дебелият дребосък кимна

рязко и се оттегли. — Е, господин Куин, харесва ли ви работата в „Магна“?

— Значи Бучър ви е казал. Знаете ли какви усилия положих през последните три дни да ви открия, господин Ройл?

Всеизвестната усмивка беше сърдечна, но всеизвестните черни очи блуждаеха.

— Лаудърбек спомена нещо... Три дни! Три ли, казахте? За бога, Куин, това е идея! Почакайте, ще ида да разбия сърцето на Алесандро.

И той забърза към касиера, за да размени шепа банкноти срещу купчина сини жетони. Гмурна се в тълпата при рулетката.

— Петстотин на номер три — чу го да се киска Елъри.

Удивен от неговия подход към законите на шанса, Елъри остави Лю да му се изплъзне. Числото 3 не излезе. Ройл се усмихна, погледна часовника на стената, забеляза, че стрелките му показват девет и пет, и веднага заложи на 9 и 5. Топчето спря на 7.

Блайт Стюарт се появи тържествено, величествена в черната си вечерна рокля, следвана от висок индус с фрак, тюрбан и мургаво безизразно лице. Тълпата на мига я обгради.

— Блайт! Кое е новото гадже!

— Бас държа, че е принц, раджа или нещо подобно. Оставете Блайт да каже.

— Запознай ме, скъпа.

— Моля ви — запротестира актрисата през смях. — Това е Рамду Сингх, брамин от Индия или оттам някъде и вижда със своето второ „аз“ или нещо такова. Мога да се закълна в това, защото каза най-учудващи неща за мен. Браминът ще ми помага в играта.

— Колко вълнуващо!

— Скъпи Лю! — викна Блайт, щом го зърна. — Направи ми място, да видиш как ще оберва банката. Елате, господин Сингх!

Лю огледа разсеяно брамина и сви рамене. — Парата си е твоя, Блайт.

Някакъв режисьор отстъпи стола си на актрисата, а браминът застана зад нея, без да обръща внимание на тълпата. Крупиецо сякаш се постресна, погледна към Алесандро, а той сви рамене, усмихна се и се отдалечи.

— Вашите залози? — подкани крупиецо.

— В този момент очите на Джак Ройл и Блайт Стюарт се срещнаха над масата. И се отместиха, без да трепнат.

Ройл заложи със загадъчно изражение. Браминът прошепна в ухото на Блайт Стюарт и тя не посегна да заложи, изглежда, я бе посъветвал да изчака, докато второто му „аз“ разгадае възможностите. Колелото се завъртя, топчето затрака и спря на някакво число, крупнето започна да придърпва чиповете.

— Извинявайте — учтиво каза Джак Ройл, измъкна протегнатото гребло от ръката на крупнето и ръчна с него през масата тюрбана на брамина. Тюрбанът падна от главата му. Темето му блесна на силната светлина — бръснато, лъскаво, розово-бяло.

„Индусът“ панически се гмурна след тюрбана. Някой ахна. Блайт Стюарт зяпна от изненада.

Ройл върна с поклон греблото на крупнето.

— Това — каза добродушно той — е Артър Уилям Парк, актьорът. Серги, помниш ли неговия Полиний в постановката на „Хамлет“ от 1920 година? Великолепно го изигра, както и сега.

Парк се изправи с дива омраза в погледа.

— Съжалявам, старче — измърмори Ройл. — Знам, че си закъсал, но не мога да позволя да мамят моите... приятели.

— Високо летиш, Ройл — каза дрезгаво Парк с оплескани от грим бузи. — Ще те видим, като станеш на шейсет и пет, като спрат да ти дават роли — болен като куче, с жена и сакат син на врата. Ще те видим тогава.

Алесандро направи знак на двама от хората си. — Хайде, мой човек — рече единият от тях.

— Един момент — каза тихо Блайт Стюарт, лешниковите ѝ очи искряха като индийски топаз. — Алесандро, извикай полицаи.

— Чакайте, успокойте се, госпожице Стюарт — каза бързо Алесандро. — Не искам неприятности...

Парк извика и се опита да побегне. Двамата мъже го хванаха за костеливите ръце.

— Не! Моля ви!

Усмивката на Ройл се стопи.

— Не си го изкарвай на този нещастник просто защото те е яд на мен. Пуснете го да си върви.

— Няма да позволя да ме унижават пред хората!

— Майко! Какво става? — Бони Блайт, ослепителна в хермелиновата си наметка, с блеснали на светлината златисти къдри, се появи с Жак Бучър под ръка. Отскубна се и хукна към Блайт.

— О, мила, това чудовище е накарало този човек да се престори на брамин. Аз дойдох с него тук и чудовището разобличи брамина, че бил актьор или нещо такова — захълца Блайт, потъвайки в сълзи при вида на едно състрадателно лице. — Никога не са ме унижавали така през живота ми. — После тропна с крак. — Алесандро, ти ли ще извикаш полицай или аз? Искам да арестуват и двамата!

— Скъпа. Недей — каза нежно Бони и я прегърна. — Човечецът и без това изглежда доста закъсал. Няма да ти е приятно да отиде в затвора, нали? — Тя кимна на Алесандро над лакираната фризура на майка си, той въздъхна с облекчение и даде знак на хората си, които набързо изведоха злополучния брамин. — Но що се отнася до господин Джак Ройл — продължи Бони с по-суров глас, — това е друга работа.

— Бони — опита се да я възпре Детето Чудо. — Не, Буч. Време е да му се каже...

— Скъпа ми Бони — реч Ройл със странна усмивка. — Уверявам те, че не съм измислил този маскарад с Парк. Идеята си е изцяло негова.

— Не искам да те слушам — изхлипа Блайт. — Познавам те, Джак Ройл. О, иде ми да те убия!

Тя събра разветите си поли и тичешком напусна игралната зала, като ридаше горчиво. Бони изтича след нея, последвана от Детето Чудо с почервеняло от смущение лице.

Ройл сви наперено рамене, но не бе убедителен. Набута малко банкноти в ръката на Лю Баскъм и кимна към вратата. Лю се заклати навън с парите.

— Залагайте — каза крупиято изморено.

Лю се върна след дълго отсъствие.

— Каква вечер! Това е заговор, дявол да го вземе, за да не разоря казиното. Точно когато ми тръгна!

— Нали всичко свърши добре — въздъхна Елъри. — Някой някого да е убил?

— За малко. Сблъсках се с Тай Ройл отвън, тъкмо влизаше. Биячите на Алек му казаха какво се е случило и той се опита да даде на Парк малко сухо. Това момче пръска повече пари по закъсали актьори, отколкото благотворителните дружества в Холивуд. Дъртият ги взе на драго сърце. Сега всички са навън и вдигат страхотна врява.

— Значи не е била нагласена работа?

— Не, по дяволите. Макар че бас държа, Джак страшно съжалява, дето пръв не се е сетил за това.

— Съмнявам се — сухо рече Елъри, гледайки към Ройл. Актьорът седеше изгърбен на бара пред редичка от шест коктейла.

— Парк страда от рак или нещо такова, от две-три години играе само епизодични роли. За какво му трябваше да се вре тук? — Лю направи гримаса. — Развали ми вечерта. Пустият му дърт дявол! Заведох го зад ъгъла и го почерпих две-три. Обаче парите на Джак не ще да вземе.

— Странна етика. А не бих казал, че и Блайт Стюарт прекара много приятна вечер.

— Тая смахната фуста! Всеки шарлатанин може да я изпързала. Роля не приема, без да ѝ гледат на боб.

Бони се върна с буреносно изражение. Детето Чудо я сграбчи обезпокоен за ръката. Той ѝ говореше нещо сериозно, но тя не му обръщаше внимание, тропаше с токче по килима и се оглеждаше. Зърна Джак Ройл, разположил се като Буда на бара, и направи крачка напред.

— Стой, горделива красавице — чу се провлачен глас и тя спря, сякаш бе настъпила гол проводник.

Висок млад мъж във вечерно облекло, заобиколен от четири красиви млади жени, стоеше на вратата на заведението. „Алесандро определено има нещастен вид“ — помисли си Елъри.

— Пак ли ти? — каза Бони с такова неопикуемо презрение, че ако Елъри беше на мястото на младия мъж, щеше да потъне в земята. — Можеш да ми спестиш пиянския си дъх. Заслужил си го е и няма да му се размине.

— Ако търсиш кавга — каза студено Тай Ройл, — какво ще кажеш да участвам аз? Горедолу сме на една възраст, а тате не ти е в категорията.

Бони го изгледа от глава до пети.

— И въпреки това — сладко рече тя — той е по мъж от теб. Поне не се перчи с харема си пред почтените хора.

Четирите млади дами, заобиколили Тай, ахнаха и за момент на Елъри му се стори, че ще започне масово сбиване, при което ще пострадат доста скъпи фризури.

— Тай! Бони! — каза бързо Детето Чудо и застана между тях. — Не тук, за бога. Тук... — Той отчаяно се огледа. — Куин! Какъв късмет. Скъпа, това е Елъри Куин. Куин... ще се заемеш ли? — И Бучър дръпна Тай Ройл настрана.

Ако Буч си мисли, че ще позволя на този надут слугински герой да ме склони да не дам на баща му да разбере... — каза Бони, а великолепните ѝ очи святкаха.

— Но дали ще е разумно? — намеси се Елъри. — Може би...

— Посрамиха бедната ми майчица! Разбира се, и тя си е виновна, че вярва на всеки шарлатанин, но един почтен човек не би я изложил така пред всичките ѝ познати. Тя е толкова мило, толкова сладко същество, господин Куин. Само дето не е много практична и ако аз не се грижа за нея като бавачка, ще се забърка в какви ли не каши. Особено с тия долни Ройл, които само дебнат случай да я унижат!

— Но не и Тайлър Ройл. Изглежда мило момче.

— Мило! Той е противен! Макар че, признавам, не тормози майка... той преследва мен, но аз ще го оправя. Джак Ройл обаче... О, сигурна съм, че майка ми няма да може да заспи от плач цяла вечер. Сигурно до зори ще съм на крака, за да слагам компреси с оцет на бедната ѝ глава.

— Тогава не мислите ли — лукаво попита Елъри, — че май е по-добре да се приберете сега? Искам да кажа, след всичко...

— О, не — яростно каза Бони и се огледа свирепо. — Имам да свърша една работа, господин Куин.

— Елъри отчаяно мислеше как да я спре.

— Боя се, че се чувствам като невинен християнски мъченик, хвърлен на изключително красива млада лъвица.

— Какво? — Бони за пръв път погледна Елъри.

— Понякога така си приказвам — каза Елъри.

Тя се втренчи в него, след това избухна в смях.

— Защо едва сега се запознаваме, господин Куин? Това е най-милото нещо, което са ми казвали извън снимачната площадка.

Сигурно сте сценарист.

— Да. Буч не ви ли е споменавал за мен?

— Може. — На устните ѝ се появи усмивка и тя хвана ръката му.

Елъри се изчерви. Допирът ѝ бе тъй приятен и от нея идеше прелестно ухание. Разбира се, не толкова прелестно като на Пола Парис, но все пак достатъчно, за да го накара да се зачуди дали не се превръща в закоравял сладострастник. — Харесвате ми. Можете ли да ме заведете до рулетката?

— С удоволствие.

— О, сецам се! Вие бяхте с Алън Кларк вчера.

— Значи си спомняте!

— Разбира се. Взех ви за застрахователен агент. Знаете ли, че приличате на застрахователен агент?

— Към рулетката! — изпъшка Елъри. — Преди да ви заприличам на нещо, което сте видели в последния си кошмар.

Намери ѝ стол. Бучър дотича разгорещен, но доволен, и изсипа две шепи жетони пред Бони. Смигна на Елъри, изтри лицето си, наведе се над Бони и я целуна по врата.

Елъри внезапно си помисли за една дама на име Парис и въздъхна. Как, по дяволите, точно на отшелница случи!

Видя Тайлър Ройл да отива до бара, да прегръща баща си и да му казва нещо весело. Джак Ройл леко обърна глава и Елъри видя кратката му усмивка. Тай потупа нежно баща си по гърба и се върна, за да подкара възхитителния си антураж към рулетката срещу Бони. Той изобщо не ѝ обръщаше внимание, каза нещо тихичко на момичетата, които се изкискаха.

Бони се нацупи, но после се засмя, погледна нагоре към Бучър и му прошепна нещо. Бучър се засмя, немного весело, а тя се обърна, за да заложи. Младият господин Ройл гледаше насмешливо масата и също заложи. Госпожица Стюарт се усмихна. Господин Ройл се намуси. Госпожица Стюарт се намуси. Господин Ройл се усмихна.

Гласът на крупиеето звучеше монотонно. Колелото се завъртя. Чиповете глухо тракаха. Джак Ройл седеше на бара, наливаше се с коктейли и се взираше мълчаливо в красивото си отражение в огледалото. Бони изглеждаше погълната от играта. Тай Ройл залагаше безгрижно. Елъри вече бе започнал да се успокоява, когато някой

проглушително изцвили в лявото му ухо. Той се извърна и видя Лю Баскъм да се хили до него като някой Пан.

— Много е кротко — промърмори Лю. — Гледай сега.

Ельри изтръпна. Блясъкът в мътните очи на Лю не обещавахе нищо добро.

Играещите залагаха. Бони бе бутнала купчина сини жетони на номер 19 и Тай, без да обръща внимание, постави купчината си на същото число. В този момент Алесандро въведе в залата една много известна актриса, току-що омъжила се за принц Юсуф, чието родословие се смяташе за най-близко до Божествения престол. Принцът я придружаваше с цялото си достолепие и всички, включително крупиеото, отклониха вниманието си от масата, за да се възхитят на величествената двойка.

Лю спокойно вдигна купчинката на Бони и я премести от номер 19 на номер 9.

„Господи — изпъшка Куин. — Ако се падне деветнадесет...“

— Деветнадесет — съобщи крупиеото и ръцете на Бони и Тай се протегнаха от противоположните страни на масата, за да се срещнат над купчината жетони, избутана от крупиеото. Бони не отмести ръка.

— Може ли някой да уведоми господина, че това е моята купчина — каза с леден глас тя.

Тай не пускаше ръката ѝ.

— Далеч съм от мисълта да споря с дама, но нека някой я уведоми, че това е мое!

— Господинът се опитва да бъде духовит. Мое е.

— Дамата не може, дори и да иска. Мое е.

— Буч, нали видя, че сложих на деветнадесет?

— Не гледах. Виж, мила...

— Крупие! — каза Тай Ройл. — Нали ме видя да слагам на деветнадесет?

Крупиеото изглеждаше смутено.

— Страхувам се, че не видях...

— На Тай е! — каза една от приятелките му.

— Не, на Бони. Видях я да го слага — рече режисьорът.

— Но казвам ви, че видях Тай...

— Бони...

На масата настана смут. Тай и Бони се спогледаха с неприкрита неприязън. Детето Чудо изглеждаше ядосано.

Дотича Алесандро.

— Дами, господа, моля ви! Смущавате другите играчи. Какъв е проблемът?

Тай и Бони се опитаха да обяснят едновременно.

— Това не е вярно — избухна Бони. — Пусни ми ръката!

— Съжалявам — изръмжа Тай, — но не виждам защо. Ако беше някой друг, щях да му повярвам...

— Как смееш!

— Стига театър. Това не ти е голямата сцена, а евтин номер.

— Театър, така ли? — извика Бони. — Ти... шут такъв!

Тай изръкопляска:

— Продължавай, малката, добре го даваш!

— Празноглав красавец!

Това го жилна.

— Би трябвало да те шамаросам...

— Взе ми думата от устата! — И Бони звучно зашлеви Тай.

Тай пребледня. Бони дишаше тежко. Детето Чудо прошепна нещо рязко в ухото ѝ. Алесандро каза нещо на Тай съвсем тихо.

— Хич не ми пука. Ако си мисли, че може да ме удрия и да ѝ се размине... — каза Тай с издути ноздри.

— Нахално паленце! — изпадна в ярост Бони. — Да ме обвини в измама...

— Ще ти върна за шамара, каквото и да стане! — изкрещя Тай иззад закръглените плещи на Алесандро.

— Има още да видиш, Тай Ройл!

— Моля ви! — прогърмя Алесандро. — Ще платя и на двамата печалбата от този тур. Сега трябва да ви помоля, госпожице Стюарт и господин Ройл, или да се успокоите, или да напуснете.

— Да напусна? — изпищя Бони. — Ще напусна колкото може по-скоро заразната атмосфера, заобикаляща този мошеник, мечта на старите дами!

Тя се измъкна от ръцете на Детето Чудо и се втурна към вратата.

Тай блъсна Алесандро и хукна след нея. Детето Чудо скочи след тях.

Всички изчезнаха, съпроводени от писъци и резове.

— Доста дебелашка шега — рече Елъри на Лю Баскъм.

— Нали? — въздъхна Лю. — Хайде, сладкиш, да видим продължението на кавгата. — И той издърпа брюнетката си от рулетката и я повлече след изчезналото трио.

Нещо накара Елъри да се обърне и да погледне Джак Ройл. Актьорът все още седеше на бара неподвижен, сякаш не бе чул дума от разправията зад гърба си.

Но в огледалото Елъри мярна устните му. Те бяха изкривени в горчива усмивка.

[1] Знаменитата сцена (фр.). — Б.пр. ↑

[2] И ти ли, Бруте (лат.). — Б.пр. ↑

[3] Човек, който събира залозите за спортни състезания. — Б.пр.

↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА ВОЙНСТВЕНИЯТ РОЙЛ

Седемте дни, последвали тази тиха вечер при Алесандро, пропищяха край ушите на Елъри Куин като куршуми. Все едно бе попаднал в ничия земя сред канонадата на две армии. В края на седмицата той можеше да се похвали с купчина сензационни съобщения и няколко нервни кризи.

Тъкмо се ровеше в камара стари изрезки за Ройл и Стюарт в библиотеката на студията и се опитваше да подреди бележките си, когато един разсилен го извика в кабинета на Жак Бучър.

Детето Чудо имаше изтощен, но победоносен вид.

— Mirabile dictu^[1]. Успяхме!

— Чудно нещо е мирът — ухили се Лю. — Няма две мнения!

— Съгласиха ли се? — попита Елъри колебливо.

— Безусловно.

— Не мога да повярвам. Какво използвахте — хипноза?

— Заложихме на суетата им. Знаех, че ще клъвнат.

— Блайт отначало се дърпаше — рече Лю, — но когато й каза, че Джак не я иска, а държи на оная Корнел, едва не се задави и веднага каза „да“.

— Ами напереният Джак?

— Остави го! — Лю се намръщи. — Това за Корнел си го измислих, разбира се. Ако питаш мен, той май наистина иска да партнира на Блайт.

Тази седмица хич не ми харесва — каза замислено Елъри.

— Ами, пет дена не е пил. От това и ти ще се скапеш. Казвам ви, че нещо става с Джак!

— Неведоми са пътищата господни — каза набожно Детето Чудо. — Важното е, че се навиха.

— Не мога да си представя, Буч, как си успял да спечелиш младите за тази идея.

Продуцентът потрепери.

— Ами... Тай най-накрая се предаде, защото го убедих, че зрителите му искат от него реалистична роля — биографията е модна след сензациите на Муни^[2] — и какво по-добро би желала публиката на Тай Ройл от собствения живот на Тай Ройл на екрана? Знаеш ли какво каза? „Ще им покажа истински реализъм, когато докопам лебедовата шия на годеницата ти!“

— Лоша работа — рече Елъри.

— Не лоша, а ужасна — изкиска се Лю.

— Бони — каза тъжно Детето Чудо. — Бони бе дори по-зла. Съгласи се само, при условие че сценарият ще включва поне една сцена, в която тя да драци и удря Тай до припадък.

— Кой е режисьорът? — попита Лю.

— Вероятно Корси. Има зад гърба си сума ти постановки в Бродуей, знаеш каква емоционална атмосфера постигна миналата година в „Пътят на славата“. Защо питаш?

— Мисля — каза замечтано Лю, — че ще бъде голям майтап. Повече дубли от Корси никой не прави. След като два-три дни бяхти Тай в онази сцена, за да угоди на Корси, Бони ще получи своето отмъщение.

Историческата церемония по Подписването се състоя на 11-и, следващия понеделник. Приготовленията, на които Елъри бе свидетел, напомняха суетнята на линейки и пожарни коли на някое летище, където се очаква аварийно кацане и евентуална катастрофа.

Но, общо взето, договорите бяха подписани без погрома, от който Детето Чудо явно се страхуваше. Мир беше постигнат по най-простия начин: подписващите не продумаха нито дума. Джак Ройл, облечен дори по-елегантно от друг път, гледаше през прозореца на Бучър, докато му дойде редът. После подписа, усмихна се на фотографите и тихичко си излезе. Блайт, великолепа в костюм, обточен със сребърни лисици, запази царствено мълчание. Вярно, Бони не свалеше очи от гърлото на Тай, сякаш възнамеряваше да се нахвърли върху му, но Тай, когато Буч бе помолил предварително да се държи прилично, не обърна внимание на предизвикателния ѝ поглед.

Репортерите и фотографите бяха чисто и просто разочаровани.

— За бога — каза Лю с отвращение, когато си тръгнаха. — Вместо да използваме случая, за да раздухаме конфликта, виж какъв шанс изпуснахме, Буч!

— Докато подписваха — спокойно каза продуцентът, — не можех да рискувам никой от тях да провали цялата работа, като се откаже. Човек е нащрек, когато си играе с динамит, Лю.

— Значи вече можем да стъпим на газта, Буч? — попита Сам Викс.

— Действуй, Сам.

И Сам се захвана да действа. Как точно се бе получило, Елъри така и не разбра — той предполагаше заговор между шефа на рекламата и Лю Баскъм, — но в понеделник вечерта Бони и Тай се сблъскаха на бара в клуб „Детелина“. Лю, както винаги налице, се опита с подозрително усърдие да постигне мир заради добрата стара „Магна“. Бони, която бе придружавана от богат аржентински господин, избухна. Тай и отвърна. Аржентинският господин се възмути от тона на Тай. Тай се възмути от тона на аржентинския господин. Аржентинският господин яростно издърпа носа на Тай. И Тай метна аржентинския господин при главата на бармана в огледалото зад бара, което се оказа не особено здраво. След което Бони поиска да арестуват Тай за хулиганство. Освободен под гаранция от баща си в ранните часове във вторник сутринта, Тай се закле да отмъсти в присъствието на половината журналисти от Холивуд.

Вестниците във вторник изпълниха Сам Викс с блаженство.

— Даже Голдуин щеше да е доволен — скромно отбеляза той.

Но господин Викс не изглеждаше толкова доволен в петък. Когато нахлу в кабинета на Детето Чудо, превръзката на окото му трепереше. Лю и Елъри си крещяха един на друг в едно „обсъждане на сценария“, докато Бучър ги слушаше мълчаливо.

— Корабът потъва! — задъхано каза Викс. — Доверие на актьор — никога! Добре я свършиха. Току-що ми се обади Пола Парис.

— Кой какво е свършил? — попита остро Буч.

— Единственото нещо, което слага точка на филма за Ройл и Стюарт. Джак и Блайт са се сдобрили.

Той потъна в един стол. Лю Баскъм и Елъри го зяпнаха. Бучър се извъртя и се загледа през прозореца.

— Продължавай — рече Лю като болен.

— Нещо още по-лошо — изпъшка Викс. — Те ще се женят.

— Боже всемогъщи! — викна Лю, скачайки на крака. — Това проваля всичко!

Детето Чудо се въртна и рече в комуникатора:

— Мадж, свържи ме с Пола Парис.

— Requiescat in pace^[3] — въздъхна Елъри. — Знае ли някой кога е следващият влак за Ню Йорк?

Лю се мятеше нагоре-надолу и декламираше:

— Фраас, и край с голямата идея. Конфликт — ха! Вражда! Цели двадесет години да наливаш масло в огъня и изведнъж те се сдушват и пращат всичко по дяволите. Не могат да ми погодят този номер!

Телефонът звънна.

— Пола, тук е Жак Бучър. Вярно ли е това, което разправя Сам Викс за Джак и Блайт?

— Съгласили се да си простят и да забравят миналото в сряда вечерта — отговори Пола. — Чух го късно снощи. Изглежда, Джак е прозрял истината в събота вечер, след оня скандал в клуб „Подкова“ с Парк, актьора, и се е замислил върху собствения си инат. Очевидно намеренията им са сериозни, господин Бучър. Бързат със сватбата.

— Какво се е случило?

— Знам колкото и вие.

— Хубаво, разчитам на вас да им направите едно кралско изпращане в рубриката си, Пола.

— Не се безпокойте, господин Бучър — изгука Пола. — Ще направя.

Лю му хвърли свиреп поглед.

— Ама това сериозно ли е?

— А тя... тя попита ли за мен? — заекна Елъри.

— „Да“ на първия въпрос и „не“ на втория. — Детето Чудо се намести удобно. — Хайде, момчета, за какво е тази паника?

— Аз умирам, а той се шегува! — кресна Лю.

— Това е катастрофа — съгласи се рекламният агент. — Тази сватба слага край на враждата, Буч. Къде отива сега рекламната подготовка? Щом искат да се женят — да вървят по дяволите. Поне можеха да изчакат, докато пуснем филма по екраните!

— Виж — каза търпеливо продуцентът, като се изправи и започна да се разхожда. — Какъв е нашият сюжет? Историята на

четирима души в един любовен конфликт. Джак и Блайт са централни фигури. Защо се спряхме на тях?

— Защото са изкукуригали — кресна Лю. — И това е доказателството.

— Защото, глупако, те са влюбени до уши. Вие правите любовен филм, господа, въпреки че никой от вас не го усеща. Те се обичат, скъсват, стават люти врагове и след двадесет години изведнъж падат в прегръдките си.

— Не е логично — проплака Елъри.

— И все пак — усмихна се Детето Чудо — току-що се случи. Не виждате ли с какво разполагаме? С естествения завършек на филма ви! Отразява истинския живот като на снимка. След като толкова време са се ръфали, изведнъж се сдобриха.

— Да, но защо?

— Откъде да ги знам. Това е ваша работа. Вие сте сценаристите, нали? Къде е отговорът на тази романтична загадка? За какво си мислите, че ви плащат, а?

— Ха така — рече Викс.

— А що се отнася до теб, Сам, сега имаш по-голямо поле за реклама, отколкото преди.

— Сдобрили са се — каза благоговейно Викс.

— Да — сопна се Бучър, — и всеки киноман, който прелиства клюкарските вестници и списания, ще се чуди защо, по дяволите, са го сторили. Ето ти струната, Сам — дрънкай я до скъсване!

Рекламният удари по бюрото.

— Така де — защо са се гушнаели след двадесет години дърлене? **ВИЖТЕ ФИЛМА И ЩЕ РАЗБЕРЕТЕ!**

— Сега ви е ясно. Казвате да задържат сватбата, докато пуснем филма. Глупости. Те ще се бракосъчетаят веднага, и то под акомпанимента на най-шумната реклама, която някога сте организирали от тази студия.

— Остави това на мен — тихичко каза Викс, потривайки ръце.

— Ще направим супер сватба. Духова музика, цилиндри, пресконференции... това е колосален обрат за продукцията.

— Чакай — прошепна Лю. — Имам идея. — Той лукаво потърка носа си.

— Да?

— Всички младоженци се държат еднакво, докато им четат присъдата. А ние ще трябва да го направим другояче. Отчето, церемонията — не е интересно; драмата на момента — това е, което ще ни изведе на първа страница. Защо да не пораздвигим обстановката?

— Казвай, не ни измъчвай.

— Предложи им да прекарат медения си месец на остров Рийд.

— На остров Рийд ли? — намръщи се Елъри.

— Имам имение там — обясни Бучър. — Островчето е просто една скала в Тихия океан — югозападно от Каталина, — там има рибарско селце. Продължавай, Лю.

— Това е! — викна Лю. — Можеш да ги закараш със самолет. Само двамата — два гълъба, литнали към залеза, за да останат насаме с лю-бов-та. Но преди да излетят — какво става? Бракосъчетават се направо на пистата! Можем да извикаме стария доктор Ърминиус, Венчавация Пастор. На летището ще съберем милион зяпачи. Летището е по-голямо от църквата.

— Хммм — рече Детето Чудо. — Има си достойнствата.

— Аз ще ги закарам с моя кукурузник — ухили се Лю. — Вече си мисля, че ще изглеждам страхотно като голичко амурче с лък и стрели. Или пък Сам може да ги закара.

— Брей — не се стърпя Викс, — бива си я идеята. Само че аз имам по-добра. Какво ще кажете Тай Ройл да ги вози? Вече виждам заглавията: „Тай Ройл съпровожда известната филмова двойка в ролята на Амур“, „Синът прощава на баща си“.

— Чудесно — рече замислено Детето Чудо. — С този номер ще им скрием шайбата. Стилно, изпипано. Искат да останат насаме. Да прекарат медения си месец в островното имение на известен продуцент, сред пустия Пасифик, далеч от безумната тълпа. Вестници, за бога, оставете ги на мира... Което, разбира се, няма да стане! Остров Рийд ще изглежда като Бродуей; когато посрещнаха Линди^[4]. Лю, приемаме.

Лю сграбчи бутилката:

— За булката!

— Пуснете ме да си вървя — измърмори Викс и изхвърча навън.

— Извинете, че се обаждам — каза Елъри, — но не се ли радвате предварително? Ами ако нашите приятели, влюбените птички, откажат

да участвуват? Ами ако Тай Ройл не одобри намерението на прочутия си баща да зарови брадвата?

— Остави подробностите на мен — рече успокоително Бучър. — Това е моя грижа. Твоята е да оформиш сценария. Искам, когато се върна, да има одобрен вариант. Ако е възможно, първият епизод да е готов. Действуй.

— Ти си шефът — ухили се Елъри. — Идваш ли, Люк?

Лю размаха бутилката.

— Не виждаш ли, че празнувам вен-чав-ка-та!

И така, Елъри тръгна сам.

След няколко телефонни обаждания той подкара взетата под наем кола към Бевърли Хилс. Откри имението на Ройл в съседство с „Лос Анджелес Кънтри К्लъб“. Къщата представляваше огромна сграда с назъбени стени, точно копие на средновековен английски замък, като се почне от бойниците и се свърши с рова.

Портата зееше, от лакеите нямаше ни следа, така че Елъри се довери на слуха си и тръгна към горния етаж, откъдето долиташе словесната канонада на малка, но оживена кавга. Там, в коридора, откри липсващите лакеи — събрани пред една врата, застинали в класическата поза на подслушвачи.

Елъри потупа по рамото един грохнал английски господин.

— Щом като това е публично представление — провлачи той, — ще имате ли нещо против да вляза?

Някой ахна, англичанинът се изчерви и всички се отдръпнаха виновно.

— Извинете, но господин Ройл...

— А, Лаудърбек — рече Елъри. — Ти ли си Лаудърбек?

— Аз, сър — каза сковано Лаудърбек.

— Радвам се, че кучешката ти преданост към господаря е подквасена с човешко любопитство. Отдръпни се, Лаудърбек.

Елъри влезе в една рицарска зала, готов за всякакви изненади. И въпреки това се стресна. Бони Стюарт седеше върху един роял като край лагерен огън, вирайки се трагично в спокойното лице на майка си. В другия край на стаята, седеше Джек Ройл и си сръбваше коктейл, докато синът му подтичваше напред-назад покрай камината, размахвайки ръце като възбуден пингвин.

— ... Няма да го преживея — простена Бони.

— Кое няма да преживееш, скъпа?

— Що за решение? — каза Тай. — Тате, ти да не си мръднал?
Това е предателство!

— Просто се вразумих, Тай. Блайт, обичам те.

— Обичам те, Джак.

— Майко!

— Тате!

— О, направо са невъзможни!

— ... Кракът ми няма да стъпи в тази къща! — викаше Бони. Блайт стана от табуретката пред пианото и пристъпи със замечтан поглед към годеника си. Бони скочи и се втурна след нея. — Дори и това е компромис. О, мамичко! аз нямаше да дойда, ала Клотилд ми каза, че си дошла тук... при този човек и...

— Защо ти е да се жениш за нея? — рече умолително Тай. — След толкова години? Какви жени само можеш да имаш!

— Блайт, скъпа! — Джак Ройл също се изправи и синът му се втурна след него. На Елъри, който ги наблюдаваше с ококорени очи, му хрумна, че на това натоварено кръстовище скоро ще му трябва регулировчик. Те се разминаваха и свиваха рязко, без да подават сигнал и само по чудо не се сблъскваха.

— ... достатъчно голям, за да бъда самостоятелен, Тай!

— Защо точно нея?

— За мен тя е единствената. — Джак взе Блайт в обятията си. Двама с теб срещу света, нали така, скъпа?

— Джак, толкова съм щастлива.

— О, боже!

— ... след всичко, което си ми говорила за него, майко, мисля, че трябва да се срамуваш...

— Бони, Бони. Вече сме решили. Бяхме глупави...

— Бяхте? — Бони вдигна очи към тавана. — Глупаци, глупаци!

— Кой е глупак?

— О, гузен негонен бяга!

— Ти не се бъркай!

— Тя ми е майка, обичам я и не искам да я видя как си пропилява живота с бащата на един презрян, негоден за нищо, надут хубавец!

— Ти ли ще ми говориш, ти, дете си падаш по разни аржентински играчи на поло!

— Тай Ройл, ще зашлевя още веднъж противната ти мутра!
— Опитай и кълна се, че ще ти смъкна красивата кожа от бой — да, и там, дето сядаш!
— Тай...
— Бони, мило дете...
— О, привет, Куин! — каза Джак Ройл. — Седни по-близо до ринга, Тай, престани. Достатъчно голям съм, за да знам какво правя. Блайт и аз сме създадени един за друг...
— Страница деветдесет и пета от сценария — изръмжа Тай. — Прегръдките ще снимаме утре. За бога, тате!
— Кой е този човек? — измърмори Блайт и погледна към Елъри.
— Слушай, Бони, мисля, че е време да престанеш. И си сложи червило.
— Остави червилото! Ох, майко, майко, как можа!
— Джак, скъпи, налеј едно мартини. Гърлото ми пресъхна.
— Господин Куин — изстена Бони, — това не е ли позор? Те наистина се сдобриха! Майко, аз просто няма да позволя! Чуваш ли? Ако настояваш за този невъзможен брак...
— Кой се жени все пак? — изкиска се Блайт.
— Аз ще... аз ще се отрека от теб, това ще направя. Не ща това чучело да ми бъде брат!
— Ще се отречеш от мен? Бони, глупачето ми.
— Един път и тази кривогледа кукумявка с нос като тесла да каже нещо умно — викна Тай на баща си. — И аз ще го направя. Ако се ожените — край, тате... О, Куин, извинявай. Ти си Куин, нали? Сипи си нещо. Хайде, тате, събуди се. Това е само лош сън.
— Тай, стига! — живо каза Джак Ройл. — Пурите са в кутията, Куин. Решено е, Тай. И ако не ти харесва — много ти здраве!
— Тогава всичко хубаво!
— Майко — глухо каза Бони, — ще напуснеш ли веднага с мен тази противна къща, или не?
— Не, скъпа — мило каза Блайт. — Сега мирувай като добро дете и да не забравиш да отидеш при Зара. Косата ти е ужасна.
— Така ли? — попита стреснато Бони. После каза с трагичен глас: — Майко, това е краят. Довиждане и се надявам, че няма да те бие, макар да знам, че ще го направи. Помни, винаги можеш да се

върнеш при мен, защото само аз истински те обичам. О, майко! — И избухвайки в сълзи, Бони тръгна слепешката към вратата.

— Сега си пиеш „Сайдкар“ — горчиво рече Тай, — но като поживееш една година с нея, ще лочиш мастика с опиум. Сбогом, тате.

Царствените наследници на филмовия крал и кралица се опитаха едновременно да напуснат сцената и при този опит царствено сблъскаха младите си глави на вратата.

— Простак! — каза през сълзи Бони.

— Защо не гледаш къде вървиш?

— И това ми било джентълмен. Кой те е учил на обноски — Джак Ройл ли?

— Слушай, това е моят дом и ще ти бъда признателен, ако изчезнеш с най-голямата скорост, която могат да развият кльошавите ти лопатари — каза студено Тай.

— Твоят дом! Мислех, че винаги си се отказал от него. Всъщност, Тайлър Ройл, навярно ти стоиш зад тази абсурдна идея на майка ми. Бас държа, че ти дърпаш конците, ти... ти, Макиавели такъв!

— Аз? По-добре да видя баща си третокласен статист, отколкото да се свърже с вашето семейство! Ако питаш мен — всичко е твоя работа.

— Моя? Ха-ха! И защо ми е да устройвам всичко това, моля?

— Защото ти и Блайт вече буксувате. Докато в нашия последен филм...

— Да. Четох хвалебствените статии в „Моушън Пикчър Херълд“. И не бяха ли показателни касовите сборове, цитирани от „Варайъти“^[5]?

— А, виждам, че следиш успехите на Ройл.

— Какви успехи?

— Фукла!

— Позьор!

В този напрегнат миг, когато Тай и Бони се гледаха кръвожадно на вратата, Джак и Блайт се прегръщаха пред камината, а господин Куин въздишаше над чаша отлежал коняк, Лаудърбек се прокашля и влезе тържествено, с поднос в ръка.

— Моля за извинение — каза той, загледан в картината от Фрагонар на отсрещната страна. — Една френска особа току-що

донесе това писмо за госпожица Блайт Стюарт. Особата казва, че току-що е пристигнало с последната поща в дома на госпожица Стюарт и че пишло „важно“.

— Клотилд ти носи пощата тук? — извика Бони и посегна към плика на подноса. — Майко, не те ли е срам?

— Бони, дете мое — каза спокойно Блайт, като взе плика. — От кога четеш писмата на майка си? Мислех, че ме напускаш завинаги.

— А ти, Тай — изсмя се тихо Джак Ройл, като се приближи. — И ти ли промени решението си?

— Ооо — промълви едва чуто Блайт Стюарт, загледана втренчено в съдържанието на писмото. В ръката ѝ имаше две цветни парчета картон. Блайт тръсна плика, но нищо друго не изпадна.

— О — повтори тя още по-тихо и се извърна.

Господин Куин се приближи тихичко до нея и надникна през рамото ѝ. Доколкото можеше да види, двете парчета картон бяха обикновени карти за игра. Едната беше двойка спатия, другата десетка пика. Когато Блайт бавно обърна картите, той видя, че гърбовете им са сини, украсени със златна подкова.

— Какво има, майко? — извика Бони. Блайт се обърна. Усмиваше се.

— Нищо, глупчо. Някой се шегува. Наистина ли си толкова загрижена за бедната си стара майчица, от която току-що се отказа завинаги?

— О, майко, не ставай банална — каза Бони, отмятайки златните си къдри, и с презрителна гримаса към господин Тайлър Ройл изхвърча навън.

— Ще се видим по-късно, тате — рече намръщено Тай и я последва.

— Такааа — каза с облекчение Джак и прегърна Блайт. — Не мина толкова зле, нали, скъпа? Ах, тези деца! Целуни ме.

— Джак! Съвсем забравихме господин Куин. — Блайт се обърна към Елъри с великолепната си усмивка. — Какво ще си помислите за нас, господин Куин! А и не помня да са ни запознавали. Но Джак спомена за вас, както и Буч...

— Извинявайте — каза актьорът. — Скъпа, това е Елъри Куин, който ще работи с Лю Баскъм по нашия филм. Е, какво мислиш за нас, Куин. Малко смахнати, а?

— Мисля — усмихна се Елъри, — че водите ужасно интересен живот. Мога ли да зърна картите, госпожице Стюарт? Странно чувство за хумор.

— О, не са нищо особено — започна Блайт, но неусетно пликът и картите преминаха от ръката ѝ в ръката на господин Куин. И преди тя да успее да възрази, той вече напрегнато ги изучаваше.

— Клуб „Подкова“, разбира се — промърмори Елъри. — Забелязах специфичното оформление на картите им онази вечер. А вашият шегобиец много е внимавал с плика. Печатни букви, надраскани с воднисто синьо мастило, каквото има по всички пощенски станции. Клеймото е от тази сутрин. Хмм. Това първият плик ли е, който получавате, госпожице Стюарт?

— Да не мислите... — започна пак Джак Ройл и погледна Блайт.

— Нали ти казах? — Блайт отметна глава. Елъри видя откъде Бони е усвоила този навик. — Наистина, господин Куин, това е без значение. Хората от нашата професия получават най-странни неща по пощата.

— Значи сте получавали и други.

Блайт му се нацупи. Той се усмихваше. Тя сви рамене и отиде до пианото, а когато се върна с чантата си, отвори я и извади друг плик.

— Блайт, тази работа не ми харесва — измърмори Ройл.

— О, Джак, вдигаме много шум за нищо. Не мога да разбера какво толкова ви интересува, господин Куин. Получих първото миналия вторник, в деня след подписването на договорите.

Елъри внимателно изучаваше писмото. Беше същото като това, което Клотилд току-що бе донесла, даже цветът на мастилото не се различаваше. Пуснато бе в понеделник вечерта и като втория плик носеше клеймото на холивудската поща. Вътре имаше две карти за игра с познатия цвят: вале и седмица пика.

— Обичам главоблъсканиците — каза Елъри. — И след като не отдавате значение на тези дреболийки, сигурно няма да имате нищо против, ако ги взема? — Той сложи пликете в джоба си. — А сега — весело продължи Елъри — истинската цел на моята визита. Сам Викс разбра за вашето сдобряване...

— Толкова бързо? — викна Блайт.

— Но ние не сме казали на никого — запротестира Джак.

— Знаете Холивуд. Въпросът ми е: как стана така?

Джак и Блайт се спогледаха.

— Предполагам, че и Буч скоро ще започне да ни досажда, тъй че ще трябва да обясним — каза актьорът. — Много просто, Куин. Блайт и аз решихме, че достатъчно дълго сме се правили на идиоти. Повече от двадесет години сме влюбени и само гордостта ни разделяше. Това е всичко.

— Като се сетя за всички прекрасни пропуснати години... — въздъхна Блайт. — Скъпи, ние объркахме живота си, нали?

— Но от това сценарий не става! — викна Елъри. — Искам да измъкна причината за заравянето на томаховката. Сюжет, мили хора, сюжет! Какво ви раздели? Кой е другият мъж или жена? Не можете да обясните всичко с темперамента си!

— Защо да не можем? — ухили се Ройл. — А, телефонът... — Да, Буч, вярно е. Стой! Чакай... О! Благодаря, Буч! Малко съм зашеметен. Чакай, и Блайт иска да говори с теб...

Куин си тръгна неудовлетворен.

Куин излезе от мрачната приемна зала на Ройловия замък и за свое удивление откри младия господин Ройл и младата госпожица Стюарт да седят на подвижния мост и да клатят крака над водите в рова. Като стари приятели! Е, не съвсем. Чу господин Ройл да ръмжи гърлено и за миг му се прииска да се намеси, смятайки, че господин Ройл възнамерява да удави прелестната си събеседничка сред лилиите долу.

Но после се спря. Ръмженето на господин Ройл очевидно изразяваше по-скоро възмущение от собствената му личност, отколкото от госпожица Стюарт.

— Правят детинщини — мърмореше Тай, — но не мога да оставя стария. Само него имам. Лаудърбек е един превзет сухар, а агентът мисли само за пари и ако не бях аз, баща ми отдавна да е заприличал на стария Парк.

— Да, разбира се — каза Бони, като се взираше във водата.

— Какво искаш да кажеш? Той има повече талант в лявата си вежда, отколкото всички холивудски бездарници, взети заедно. Искам да кажа, че е много непрактичен — всичко прахосва.

— А ти — измърмори Бони, — ти си такъв скъперник. Как иначе, нали разполагаш с милиони.

— Ти не ме намесвай — каза пламнал Тай. — Думата ми е, че има нужда от мен. Затова се съгласих.

— Няма защо да ми обясняваш — рече студено Бони. — Не се интересувам нито от теб, нито от баща ти, нито от каквото и да е за вас двамата... Съгласих се само защото не искам да обидя майка си. Как да я напусна?

— Сега кой се оправдава? — подигравателно каза Тай.

Бони прехапа устна.

— Не знам защо стоя тук и говоря с теб. Мразя те и...

— Имаш бримка — каза Тай.

Бони вдигна крака си и го скри под полата.

— Отвратително същество! Как ти правят впечатление такива неща.

— Съжалявам за думите си — искам да кажа, за кльощавите лопатари — измърмори Тай. — Всъщност имаш чудно красиви крака и стъпалата ти са дори малки за такова високо момиче. — Той хвърли камъче в рова, загледан с огромен интерес в надигналите се вълнички. — И фигурата ти си я бива, общо взето.

Бони зяпна. Елъри забеляза как розовината по страните ѝ се сгъсти и тя изведнъж се смути като малко момиченце. Забеляза също, че крадешком наплюнчи върха на единия си пръст и го прокара по бримката. И как отчаяно загледа чантата си, сякаш повече от всичко на света искаше да я отвори, да извади огледалце и да види устните си — дали имаха нужда от червило? — и как опипа златистата си коса и изобщо се държеше като всяка жена.

— Прекрасна фигура — промърмори отново младият господин Ройл, хвърляйки друг камък.

— Е! — въздъхна Бони и ръката ѝ се стрелна към косата. Тя започна да я оправя с онези майсторски докосвания, непонятни за мъжкото око.

— И тъй — внезапно смени темата младият мъж, — няма да се караме. До сватбата, имам предвид. Какво ще кажеш?

В този психологически момент Куин се опита да сподави кашлицата си, но въпреки всички усилия не успя.

Двамата подскочиха, сякаш беше гръмнал с пистолет. Тай целият пламна и се изправи на крака. Бони изглеждаше гузна, прехапа устна, отвори чантата си, после я затвори и каза ледено:

— Няма да стане. О, здравейте, господин Куин. Предпочитам да дружа с пор. Никакъв шанс, наперено приятелче. Знам те какво искаш от жените. Просто няма да се карам пред хората с теб, докато майка ми и баща ти се оженят.

— Здравей, Куин. Кажете, виждал ли си по-дръпната жена през живота си? — Тай си отупваше дрехите. — На милион приказки ни една мила дума. Добре, както искаш. Правя го заради тате, това е.

— И аз не бих направила такова нещо, за никой друг на света, освен за майка си. Моля, помогнете ми да стана, господин Куин.

— Чакай, аз...

— Господин Куин? — изгука Бони.

Куин безмълвно ѝ помогна да стане. Тай размърда мощните си плещи като боксьор, готов за схватка. Гледаше я кръвнишки. — Добре, по дяволите — изръмжа Тай. — До сватбата.

— Големи кавалери сте вие яките, красиви мъжаги.

— Какво да правя, като съм се родил красив? — извика Тай.

И те гордо се отдалечиха в различни посоки.

Елъри Куин гледаше зяпнал след тях. Това бе твърде много за простицък човек като него.

[1] Странно е да се каже (лат.). — Б.пр. ↑

[2] Пол Муни — известен американски киноартист, спечелил си слава с биографични филми като „Животът на Луи Пастьор“ и др. — Б.пр. ↑

[3] Почивай в мир (лат.) — надгробен надпис. — Б.пр. ↑

[4] Чарлс Огъстъс Линдбърг — американски летец, за пръв път пролетял Атлантическия океан от Запад на Изток през 1927 г. — Б.пр. ↑

[5] Списание за филмови новости. — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

ОТНЕСЕНИ ОТ ВИХЪРА

Рубриката на Пола Парис съобщи новината на развълнувания свят в събота сутринта, а в събота следобед студия „Магна“ удвои охраната пред главния портал. Пред дома на Джак Ройл в Бевърли Хилс лаеха глутница немски овчарки. Блайт се бе затворила зад високите зидове на къщата си в Глендейл, а вратата пазеше едрогърдата мълчалива Клотилд. А пък Тай и Бони, приели новите си роли, дадоха съвместно интервю на обърканата преса, в което казаха мили неща един за друг и бяха фотографирани да се гледат в очите усмихнати.

— Всичко е готово — каза Сам Викс на Елъри в края на бурния ден и изтри лицето си. — Ама какво ни чака утре!

— Бони няма ли да пътува? — попита Елъри.

— Искаше, но аз я разубедих. Страхувах се, че на връщане от остров Рийд ще се избият с Тай още във въздуха.

— Джак и Блайт бяха толкова сговорчиви — да им се не нарадваш — сияеше Детето Чудо. — И Тай като ги закара със самолета... ще стане сензация, нали, Сам?

— Майко мила — ухили се Лю Баскъм. — Я подай онази бутилка.

— Момчетата ще организират утре венчавката на летището, Буч — рече рекламният. — Аз ще прескоча до Рийд да ръководя подготовката на приема. Ще се видим утре вечер.

— Без мен — припряно рече Бучър. — Не си падам по холивудските сватби. Казах на Джак и Блайт, че моят доктор ми препоръча почивка, а Бони прояви разбиране. Утре рано сутринта отпрашвам за Палм Спрингс да се попека един ден на слънце. Понеделник сутринта — съвещание.

В неделя по обяд Елъри и Лю Баскъм отидоха на летището с колата на Елъри. Булевард Лос Фелис беше задръстен от коли, пълзящи броня до броня. Изгубиха цял час, докато стигнат до отклонението в Ривърсайд, и още един по магистралата Лос Анджелес Ривърдрайв

през Грифит Парк до летището. След като петнадесет минути търси къде да паркира, Елъри заряза колата и те тръгнаха през тълпата.

— Закъсняхме — изпъшка Лю. — Ей го Ърминиъс, вече е почнал! Бляскавият златисточервен моноплан на Тай беше заобиколен от кордон ругаещи полицаи. Прегърнати, семействата Ройл и Стюарт се кланяха и усмихваха сред фотографи, радиожурналисти и приятели, които се опитваха да надвикат духовия оркестър. Доктор Ърминиъс с лъскав черен мустак се усмихваше лъчезарно над молитвеника си и се примъкваше към центъра на стълпотворението, накъдето бяха насочени камерите.

— Майстор си, докторе! — викна някой. — Това се вика церемония.

— Чудно, чудно. Една глътка, доктор Ърминиъс? А за мен кой ще се омъжи!

— Като че сме на Второто пришествие — ухили се Лю. — Хей, пуснете ме да мина! Хайде, Куин! Джак! Блайт!

Оркестърът спря да свири „ЕТО Я БУЛКАТА“ и превключи на „КАЛИФОРНИЙО, ПОСРЕЩНИ МЕ“.

— Лю! Господин Куин! Началство, пусни ги!

— Бони, Бони Стюарт! Оттук, моля. Усмихни се на Тай!

— Няма ли да кажеш няколко думи на радиослушателите, Джак? Доктор Ърминиъс, какво ще кажете за няколко снимки?

— Да, синко — съгласи се бързо божият служител и застана пред Джак Ройл.

— Джак! Блайт! Нека снимаме ръцете ви с халките.

— Разкарайте тези хора от самолета, по дяволите!

— Госпожице Блайт! Госпожице Блайт — изписка женски глас и строго облечена францужойка на средна възраст си запробива път с лакти през стената от полицаи, размахвайки неистово един плик.

— Клотилд! — изпищя Блайт. Тя бе ослепителна; отрупана с цветя, шапката и килната на главата. Затича се, видя плика, ахна и пребледня. После го грабна от ръката на Клотилд над рамото на един полицаи и го разкъса. Елъри я видя да затваря очи, конвулсивно да смачква плика. Захвърли го.

После се усмихна насила и се върна при групата пред самолета.

Елъри стъпваше предпазливо сред кошници с плодове и цветя, пръснати по земята, и успя да вземе незабелязано плика. Беше пак

надписан на ръка, този път — бърза поща. Вътре бяха скъсаните половинки на осмица пика с подкова на гърба.

Скъсана на две. Блайт не я беше скъсала, Елъри беше сигурен. Странно... Намръщи се и като се огледа, прибра плика. Французойката беше изчезнала в тълпата.

— Тай! Целуни Бони за кинопрегледа!

— Джак! Джак! Прегърни свенливата булка!

— Какво е това? — кресна някой, вдигайки високо солидна плетена кошница.

— Подарък! — прогърмя Джак Ройл.

— Отворете я!

— Бони извади два огромни термоса от кошницата.

— Вижте какво открих!

— Любимият ми коктейл — ревна Джак, като разви капачката на единия. — Благодаря, анонимни приятелю. Откъде знаете слабостта ми?

— И моята! Мартини! — викна Блайт. — Не е ли това най-хубавият подарък за изпроводяк?

— Да пием за булката и младоженеца!

Термосите се заподаваха от ръка на ръка. Известно време всички се смееха и блъскаха. Лю отчаяно се пребори с дебела жена, измъкна двете бутилки и наля по още едно в картонени чаши, които се появиха отнякъде като с магическа пръчка.

— Хей, остави малко за нас — изръмжа Джак.

— Ти и без това си пиян от любов!

— Стар бик като теб — стимулант ли ти трябва?

— А любовта... няма край!

— Казах, оставете малко! — засмя се Джак.

Лю неохотно остави термосите в кошницата и зави капачките им. Кошницата лежеше до купчина багаж близо до самолета.

Тълпата мачкаше, блъскаше, тъпчеше Лю и Елъри и те се препъваха в багажа, отстъпвайки. Елъри седна на кошницата и въздъхна: — Нищо чудно, че Буч замина за Палм Спрингс.

— Кой ми сви шлема — викна Тай Ройл. — Мак! Запали мотора, докато си взема друг! — И се стрелна в тълпата, пробивайки си път към близкия хангар.

— Какво става тук, революция ли? — рече задъхан глас.

— Елъри, който се опитваше да спаси шапката си, се обърна и видя Алън Кларк, агента.

— Тиха неделя в Холивуд, Алън. Почти са готови за излитане. Трябва да целуна булката, за бога — извика неистово Лю. Той се протегна, хвана Блайт и я целуна сърдечно, а ухиленият Ройл започна да товари багажа в кабината на самолета. Бони, шеметно красива с леопардово палто до коленете и леопардова шапка, очевидно бе следващата му жертва, но точно тогава дотича един мъж.

— Госпожице Бони Стюарт! Господин Тайлър Ройл иска да ви види в хангара.

Бони направи гримаса, дари с усмивка любопитната публика и се измъкна след него.

Вътре в хангара Бони се огледа. Изглеждаше пуст. Обърна се да попита мъжа, предал ѝ съобщението, но той бе изчезнал.

— Тай? — викна объркана. Гласът ѝ отекна във високия хангар.

— Тук съм! — Тя последва звука и откри Тай да тършува в желязно шкафче. Той я изгледа гневно.

— Какво искаш, напаст такава?

— Какво искам ли! Ти какво искаш?

— Аз? От теб — нищо.

— Слушай, Тай Ройл, не ти ли стига, че цял ден те търпях, без да си показвам зъбите? Сега пък ми пращаш куриер. Какво искаш?

— Аз да съм изпращал куриер? Да пукна! Тай Ройл, не ми играй етюди.

Тай сви юмруци.

— Ох, боже, ако не беше жена!

— Само преди малко бе доволен, че съм жена — каза студено Бони — Цялата ме олигави.

— Операторът настоя!

— Откога те командуват операторите?

— Слушай — кресна Тай, — не бих те целунал по собствено желание дори и да не съм виждал жена от пет години. Устните ти бяха като начервосана гума. Не знам как те целуват партньорите ти пред камерата... Би трябвало да ги наградят с медали за изключителен героизъм при изпълнение на служебен дълг!

Бони пребледня.

— Ти, ти... — започна яростно тя.

Някой се прокашля зад тях. Обърнаха се и двамата. И зяпнаха.

Висока фигура в пилотски комбинезон, шлем, очила и кожени ръкавици стоеше широко разкрачена и неподвижна. Едната ѝ ръка бе насочила револвер към тях.

— Добре — каза Тай. — Какво искаш?

Револверът леко помръдна в недвусмислен жест: „Мълчете.“ Тай и Бони едновременно поеха дълбоко въздух.

Фигурата бутна към тях един стол. Револверът посочи Тай, после Тай седна на стола. Бони не мърдаше.

Високата фигура подхвърли вързоп късо нарязани въжета, които паднаха в краката на Бони. Револверът посочи Тай.

Тай скочи от стола. Револверът веднага се насочи към гърдите му.

— Тай — каза Бони, — моля те. Недей.

— Няма да ти се размине този фокус — каза дрезгаво Тай. — Какво искаш, пари ли? Ето...

Но настойчивото дуло на пистолета го спря. Бони се наведе бързо, вдигна въжетата и започва да връзва Тай за облегалката и краката на стола.

— Разбирам — каза горчиво Тай. — Сега разбирам цялата работа. Една от малките ти шегички. Този път, бога ми, прекали. Ще те вкарам в пандиза за това.

— Револверът не е шега — прошепна Бони, — а аз понякога се заяждам, но не стигам до пистолети. Не виждаш ли, че не се шегува? Няма да те връзвам здраво...

Револверът допря гърба ѝ. Бони прехапа устна и стегна Тай здраво. Ръкавицата ѝ подаде парцал. Тя запуши устата на Тай.

Погледът ѝ се замъгли. Беше нелепо — тази мъртвешка тишина, тази безмълвна фигура, заплашителният револвер. Тя отвори уста и изпищя. Отговори само ехото.

Фигурата обаче веднага я сграбчи. Ръкавицата ѝ запуши устата и я натисна на друг стол. Тя се бореше, риташе, халеше. Но скоро бе завързана на стола, със запушена уста, безпомощна като Тай. А фигурата се наведе над Тай, затегна въжетата, добави други.

После, пак, без да обели дума, прибра револвера, вдигна ръка в подигравателен поздрав и се изгуби зад зачохления двуплощник.

Над парцала очите на Тай святкаха диво. Той напъна въздетата, разклащайки стола. Но успя само да се преобърне. Падна назад и удари главата си о каменния под с тъп звук, от който на Бони ѝ призля.

Остана неподвижен, със затворени очи.

— Ето го и него! — викна Джак, прегърнал Блайт и застанал на стълбичката на самолета. — Тай! Хайде!

— Къде е Бони? — изписка Блайт. — Бооо-ни! Някъде из тълпата. Тай!

Високата фигура с очила си проби път през тълпата и започна да мятя останалия багаж в кабината. Елъри стана и услужливо му подаде кошницата. Пилотът покани с жест Джак и Блайт в самолета, размаха кошницата за сбогом към тълпата и хлътна в кабината. Вратата се тресна.

— Приятно пътуване — изрева Лю.

Блайт и Джак долепиха лицата си на един от прозорците и оркестърът засвири „Сватбеният марш“ от „Лоенгрин“.

Всички запяха.

Бони се оглеждаше обезумяла. И тогава дъхът и секна. През най-близкия прозорец на хангара тя видя високата фигура с очила да тича към самолета на Тай. Едва сега забеляза, че фигурата е облечена в пилотски комбинезон като този на Тай. Джак... Блайт... махаха, викаха... Металическият звук на оркестъра долиташе слабо през стените на хангара.

И тогава, пред разширените ѝ очи златисточервеният самолет започна да се движи, да рулира по пистата, да се издига... издига...

Последното нещо, което Бони видя преди всичко да потъне в мрак бе кърпичката на майка ѝ, махаща за сбогом през прозореца на самолета.

Бони отвори очите си след цяла вечност в един пуст свят. Той бавно се запълваше. Тя лежеше на една страна на пода. Метър по-нататък лежеше Тай, много блед, като... умрял. Тай!

Тя се размърда и хиляди иглички пронизаха изтръпналата и плът. С болката дойде прояснението. Блайт... Блайт я нямаше.

Беше припаднала. Преди колко време? Колко... колко беше часът? Блайт. Блайт бе изчезнала. Като дим в ясно небе.

При падането и парцалът бе изскочил от устата.

Тай бе мъртъв.

Майко...

Бони изпищя. Собствените ѝ писъци се върнаха като ехо към нея.

Тай изстена.

Въпреки болката Бони преодоля разстоянието до него, влачейки по пода стола, за който бе вързана. Той отвори кървясалите си очи.

— Тай — изстена тя. — Отвякоха ги! Джак... майка ми... Този мъж — той излетя с тях вместо с теб.

Тай затвори очи. Когато ги отвори. Бони бе потресена от неестествения им червен цвят. Парцалът и устата му се движеше на пресекулки, сякаш той се опитваше да говори. Видя жилите по врата му да се издуват.

Тя оголи зъби, притисна лицето си до неговото, загриза парцала като мишка, задърпа го, закъса го. Бузата му бе студена.

— Бони — гласът му бе неузнаваем — разхлаби тези въжета.

За миг диханията и погледите им се сляха. После Бони отмести очи. Тай се търколи по корем и с тих стон тя сведе глава над вързаните му напрегнати ръце.

За щастие Елъри и двамата му спътници не бяха напуснали летището. Елъри хвърли поглед към хилядното множество около паркираните коли и мъдро предложи да изчакат. И така, той, Лю и Алън Кларк тръгнаха към ресторанта на летището за сандвичи и кафе.

Вялото им обсъждане на сценария бе прекъснато от суматохата наоколо. Пред един от хангарите се натъкнаха на мравуняк от служители, пилоти, механици и полиция. Те се трупаха около Тай, който търкаше ожулените си китки, и Бони, седнала с кръстосани ръце,

по-бяла от кърпичката си, вперила немиждащ поглед в щъкащия мравуняк пред себе си.

— Баща ми е в този самолет — каза Тай. На тила му имаше червеникава цицина. Изглеждаше зле. — Куин! Слава богу, едно познато лице. И Лю! Обадете се на Буч. Свържете се с остров Рийд. Направете нещо, за бога!

— Няма смисъл да се обаждаме първо на остров Рийд — рече Елъри на Лю. — Този тип едва ли ги е завел там. Чудя се дали...

— Отвякоха майка ми — простичко каза Бони. Една служителка се опита да я отведе, но тя тръсна глава.

Елъри се обади на информацията и поръча разговор с имението на Толанд Стюарт. Отговори мъж със сух сърдит глас.

— Господин Толанд Стюарт ли е?

На Елъри му се стори, че гласът веднага стана предпазлив.

— Не, доктор Джуниъс е. Кой търси господин Стюарт?

Елъри обясни какво се бе случило и попита дали монопланът на Тай не е прелетял край имението в Шоколадовите планини. Но лекарят на Толанд Стюарт отвърна:

— Никакъв самолет не съм виждал цял ден. Между другото не е ли възможно господин Ройл и госпожица Стюарт просто да са решили по този начин да се отърват от тълпата? Нищо чудно, може да са искали да прекарат медения месец на спокойствие.

— И са наели някой да върже Тай Ройл и Бони Стюарт и да отвлече самолета? — сухо попита Елъри. — Едва ли, докторе.

— Добре, съобщете ми, като научите нещо — каза доктор Джуниъс. — Господин Стюарт отиде на лов за зайци сутринта и още не се е прибрал.

Елъри му благодари, затвори и се обади в Палм Спрингс, но не можаха да намерят Жак Бучър. Тъй че Елъри остави съобщение и се обади на остров Рийд. Сам Викс го нямаше там — бил излетял за някъде. Елъри не разбра ясно закъде.

— Тогава значи самолетът на господин Ройл не е кацнал на остров Рийд?

— Не. Чакаме. Случило ли се е нещо? Трябваше вече да са тук!

Елъри въздъхна и окачи слушалката.

Появи се местната полиция, репортерите връхлетяха като рояк скакалци. За кратко време летището почерня от хора — повече,

отколкото при излитането, и се наложи полицията да иска подкрепления. Междувременно самолети от градското летище и близката военна база затъмниха небето, устремени на югозапад, по предполагаемия маршрут на златисточервения моноплан.

Следобедът се проточи. Към залез малък двуместен самолет се спусна от запад. Детето Чудо скочи от кабината на пистата и хукна към хангара.

Той прегърна Бони и тя зариде на гърдите му, докато Тай крачеше напред-назад и пушеше цигара след цигара. Внезапно към тях се втурна един служител от летището и извика:

— Открихме го! Военен разузнавателен самолет току-що е забелязал златисточервен моноплан на едно голо плато в Шоколадовите планини! Наоколо нямало жива душа.

— Катастрофирал? — дрезгаво попита Тай.

— Не. Там се е приземил.

— Странно — промърмори Елъри, но нищо не каза, след като видя изражението на Бони. Вече бе виждал подобно изражение по лицата на осъдените на смърт престъпници, помилвани в последната минута.

И така, изпратиха още самолети. Едно малко ято се издигна от летището в сумрака и разпери криле в залеза.

Скоро, направлявани по радиото, те търсеха в мрака път през планините Сан Бернардино. После видяха между върховете смътно сияние, насочиха се натам и пред тях се откри равно, пусто плато, осветено от сигнални огньовете.

Когато кацнаха, пресрещнаха ги военни с извадени револвери. В държанието им се чувствуваше странна неувереност, сякаш не им се говореше в тази нощ, под белите звезди, на студената бледа светлина от сигналните огньовете.

— Баща ми... — започна Тай и се затича. Златисточервеният му самолет стоеше кротко сред платото, заобиколен от хора.

— Майка ми... — промълви Бони и се запрепъва след него.

Офицер с каска каза тихо нещо на Жак Бучър, той направи гримаса и внезапно се усмихна доста странно. Даде знак на Елъри и Лю и викна след Бони:

— Бони. Чакай малко.

Бони спря с лице, обърнато към призрачната светлина, уплашена, опитваща се да скрие уплахата. И Тай спря като закован, сякаш се бе сблъскал с висока каменна стена.

Елъри и Жак Бучър влязоха в кабината на самолета и някой затвори вратата след тях.

Отвън Бони и Тай стояха на няколко крачки един от друг, две каменни колони сред развълнуваното множество. И двамата мълчаха и не сваляха очи от затворената врата на моноплана. Никой не смееше да доближи.

„Небето е тъй близо — помисли си Бони, — толкова близо тук, в планините, нощем.“

Вратата на кабината се отвори и Жак Бучър се приближи със скованата, тежка стъпка на водолаз по дъното на морето. Отиде при Тай и Бони, застана между тях, прегърна с дясната си ръка Бони, а с лявата Тай и глухият му глас наруши тишината на платото:

— Пилота го няма, Бони. Тай, какво да ви кажа? Джак и Блайт са в самолета...

— В самолета ли? — каза Бони, пристъпи неуверено напред и се спря. Вътре? — попита с изненадан детински глас. — Защо... не... излизат?

Тай се обърна и тръгна. После и той спря — силуетът му бе тъмен и неподвижен на фона на звездите.

— Бони, скъпа — каза дрезгаво Бучър.

— Буч — въздъхна Бони, — да... не би?... Да... не би?...

— И двамата са мъртви.

Небето бе тъй близо.

ВТОРА ЧАСТ

ШЕСТА ГЛАВА

ШОКОЛАДОВИТЕ ПЛАНИНИ

Небето бе тъй близо, защото се сгромолясваше. Сгромолясваше се като водопад, от милиарди километри. През дупчиците на звездите. Върху обраслото с храсти плато. Върху главата на Бони.

Тя закри очите си с длани.

— Не вярвам. Не вярвам!

— Бони — каза Жак Бучър.

— Но това не може да е вярно! Това не е Блайт! Не е майка ми.

— Бони. Скъпа. Моля те.

— Тя винаги казваше, че няма да остарее. Винаги казваше, че ще живее милиони, милиони години.

— Бони, нека те отведе оттук.

— Тя не искаше да умира. Страхуваше се от смъртта. Понякога посред нощ започваше да плаче насън, аз се примъквах при нея в леглото и тя се гушкаше в мен като бебе.

— Ще накарам един от военните пилоти да те закара обратно в Лос Анджелес.

Бони отпусна ръце.

— Това е някаква ужасна шега — бавно каза тя. — Всички сте се наговорили.

Тайлър Ройл се върна, като се препъваше на бледата светлина на сигналните огньове.

— Хайде, Бони — каза пътьом той, сякаш само те двамата съществуваха в мрачния мъртъв свят.

Бони се отдалечи от Буч и последва Тай с неестествена скованост, като оживял мъртвец.

Лю Баскъм се приближи до Бучър, който не помръдваше, и каза дрезгаво:

— За бога, как да се измъкнем оттук?

— Като ти поникнат криле.

— Не — рече Лю. — Аз съм... скапан. — Той се наведе над храсталака и издаде болезнен звук, сякаш щеше да повърне. — Искам

да се махна от тази проклета морга. Трябва да пийна. Трябва доста да изпия.

— Не ме закачай.

— Не понасям мъртъвци. Те дали... те дали...

Бучър се отдалечи. Тай и Бони сякаш витаеха в призрачната, преливаща светлина на сигнални огньовете и звезди. Те се отдалечиха и се загубиха сред черните фигури около неподвижния самолет.

Лю се приведе сред високата трева с ръце на корема, като трепереше от вятъра. След малко се изправи и се заклати към един военен самолет, ревящ и готов за излитане.

— Изчезват ли? — изкрещя той.

Пилотът кимна и Лю се намъкна върху задната седалка. Шапката му отлетя от вихъра на перката. Той потъна дълбоко в седалката и затрепери. Самолетът заподскача.

В златисточервения моноплан един човек в авиаторски костюм казваше:

— Отвлечени от пилот, който е направил всичко възможно да не го разпознаят... И вижте какво стана. Странно, господин Куин.

— Странно ли? — намръщи се Елъри. — Гърците му викат другояче, лейтенант.

Джак Ройл и Блайт Стюарт полуседяха, полулежаха в тапицираните въртящи се кресла от двете страни на пътеката. Багажът им, цветя, пътна кошница, лежеше между тях. Капакът на кошницата беше отворен. На пода под безжизнената лява ръка на Ройл лежах остатъците от недояден сандвич с шунка. Един от термосите беше до него. Празната капачка-чаша се бе търкулнала между бедрата му. Красивото му лице беше спокойно. Изглеждаше като заспал.

Вторият термос очевидно бе паднал от ръката на Блайт. Той лежеше с гърлото нагоре, сред изпомачканите розови пъпки в кошницата до нея. Смачкана на топка салфетка от изяден сандвич лежеше в скута ѝ. Капачката на другия термос бе на пода. И тя, затворила очи, със застинало лице, изглеждаше заспала.

— Много странно е — забеляза лейтенантът, изучавайки неподвижните студени лица, — че и двамата са си отишли по едно и също време.

— Няма нищо странно в това.

— Не са били застреляни, намушкани, удушени. Виждате. Никаква следа от насилие. Ето защо казвам... А пък два инфаркта по едно и също време не са ли... ами, странно съвпадение.

— По тази логика можеш да кажеш, че човек, чийто череп е разбит с ковашки чук, също е умрял от инфаркт — отвърна рязко Елъри. — Я виж тук, лейтенанте.

Той се приведе над тялото на Ройл и с палеца си повдигна клепача на дясното му око. Зеницата не се виждаше. Беше се свила на точка.

Елъри пристъпи през пътеката и отвори дясното око на Блайт Стюарт.

— Силно свити зеници. — Вдигна рамене. — И забележи бледността, избила по лицата им... цианоза. И двамата са умрели от отравяне с морфин.

— Джак Ройл и Блайт Стюарт УБИТИ? — Лейтенантът изглеждаше смутен.

— Убити! — Бони Стюарт стоеше на вратата на кабината. — Не. О, не!

Тя се хвърли върху тялото на майка си и зариде. После влезе Тай Ройл и сведе поглед към баща си. След миг ръката му потърси опора в стената на кабината, но той не откъсваше очи от спокойното, мраморно лице.

Бони внезапно се изправи, като се взираше в ръцете си, докоснали майчиното ѝ тяло. Елъри и лейтенантът разбираха в какво се взира тя — в невидимото петно, в недоловимата следа, в космическия студен емайл на смъртта.

— О, не — прошепна с погнуса Бони.

— Бони — рече Тай и пристъпи неуверено към нея.

— О, не! — изпищя Бони. Висока и обезумяла, с пепеляви страни и надигащи се гърди, тя се олюля и започна да се свлича.

Тай я хвана, докато падаше.

Ледените повеи на планинския вятър шибаха платото. Буч пое Бони от ръцете на Тай. Пренесе я през свистящата от вятъра трева до един военен самолет и метна върху нея взето на заем кожено палто.

— Е, какво чакаме? — дрезгаво попита Тай. — Да вкочанясаме ли?

— Успокойте се, господин Ройл — рече лейтенантът.

— Какво чакаме? — викна Тай. — По дяволите, наоколо се разхожда убиец! Защо не преследвате тази отрепка?

— Успокойте се, господин Ройл — отново рече лейтенантът и се вмъкна в един самолет.

Тай започна да вършее из високата до коляно трева, тъпчейки я в слепи кръгове.

— Къде точно се намираме? — попита Елъри един пилот.

— В северния край на Шоколадовите планини.

Елъри взе един фенер и започна да изучава терена около златисточервения моноплан. Но ако тайнственият пилот, пренесъл Джак Ройл и Блайт Стюарт през ефира до смъртта им, беше оставил следи при бягството си от самолета, те отдавна бяха заличени от краката на военните. Елъри се отдалечи покрай ръба на платото.

Скоро разбра, че да се намерят бързо дирите на неизвестния пилот, е почти безнадеждно. Стотици следи водеха от платото надолу през гъсталака от клен, към низините — те бяха предимно от коне, ако се съди по изпращанията и отпечатъците от подкови. На изток, ако не го лъжеше паметта, се намираше Черният връх. На северозапад — южната верига на масива Сан Бернардино. На запад — долината, през която минаваше Южната тихоокеанска железница, а отвъд нея езерото Салтън и планинският масив Сан Хасинто. Избягалият пилот би могъл да изчезне във всяка от трите посоки през рядко населената област. На опитни следотърсачи щяха да са нужни дни, за да открият следите му, а дотогава той отдавна щеше да се е изпарил.

Елъри се върна при златисточервения самолет. Лейтенантът пак беше там.

— Страшна бъркотия! Установихме тройна връзка по радиотелефона с властите. Сега нагоре се катери цяла тълпа.

— Какъв е проблемът?

— Този край на Шоколадовите планини попада в Ривърсайд, а по-голямата им част е в Импириъл на юг. На път за тук самолетът трябва да е минал над Лос Анджелис, разбира се, и навярно над югоизточния край на Сан Бернардино. С това областите, в които тези хора може да са умрели, стават три.

— И всички пазители на закона точат зъби за този сочен случай?
— мрачно кимна Елъри.

— Ами — кокалът си е техен, нека си точат зъбите.
Задълженията ми свършват, когато се появят съответните власти.

— Не знам за вашите законни задължения, лейтенант, но нещо трябва да се направи за госпожица Стюарт — каза рязко Бучър. — Тя е в ужасно състояние.

— Мисля, момчета, че можем да ви върнем на градското летище, но...

— Какъв е проблемът? — кресна пронизително Тай Ройл. Елъри изпита неудобство при вида на измъченото му лице. Устните му бяха сини и той трепереше, но не от вятъра.

— Бони припадна, Тай. Трябва да я види лекар.

— Ами да — рече разсеяно Тай. — Разбира се, аз лично ще я закарам. Самолетът ми... — Но после спря.

— Съжалявам — каза лейтенантът. — Това е единственото нещо, което не може да напусне местопроизшествието, докато не дойде полицията.

— Така си и мислех — измърмори Тай. — Сигурно. — После кресна внезапно: — Да го вземат мътните!

— Слушай — каза Елъри и го сграбчи за ръката. — И ти самият можеш скоро да припаднеш. Лейтенант, имате ли някаква представа на какво разстояние от тук се намира имението на Толанд Стюарт? Май че е на едно плато в Шоколадовите планини някъде под Импириъл.

— Няколко минути на юг по въздуха.

— Значи там ще я закараме — нервно рече Бучър. — Ако бъдете така добър да ни предоставите самолет...

— Но не знам дали може.

— Щом им потрѣбваме, да ни потърсят при Толанд Стюарт. Вие самият казахте, че по въздуха не е далеч.

Лейтенантът се колебаеше. После вдигна рамене и извика:

— Гармс! Пускай мотора!

Един пилот изкозирува и се качи в голям военен транспортен самолет. Двигателите закашляха и заръмжаха. Всички се втурнаха напред.

— Къде е Лю? — надвика грохота Елъри.

— Не издържа — извика му Бучър.

— Върна се в Лос Анджелис с един от военните пилоти.

Няколко минути по-късно те излет яха в югоизточна посока.

Светлините по платото се стопиха в бледо петно, после в точка и накрая изцяло изчезнаха. Бучър притискаше към гърдите си Бони, чиито очи бяха затворени. Тай седеше самичък отпред и само носът му се показваше над тънкото палто. Изглеждаше задрямал, но за миг Елъри мярна дивия блясък в очите му.

Елъри потръпна, обърна се и се загледа в черното набръчкано лице на бягащата отдолу планина.

След по-малко от десет минути самолетът кръжеше над един осветен правоъгълник сред чукарите. На Елъри пистата му се видя не по-голяма от пощенска марка и той притеснено се замисли за безсмъртието на душата си.

Впил пръсти в седалката, той видя неясна грамада от камък и дърво отвъд осветената писта. Сетне стремително се спуснаха за кацане, сякаш искаха да се ударят челно в хангара.

Самолетът се разтресе, подскочи като по чудо и спря благополучно. Чак тогава Елъри се осмели отново да погледне навън.

Висок, съсухрен човек стоеше пред хангара и следеше самолета, заслони очите от блясъка на прожекторите. На Елъри той се стори странно скован — сякаш самолетът бе някакво чудовище, подобно на медуза, и човекът се беше вкаменил при вида му.

После той се съвзе и се затича напред, размахвайки ръце.

Елъри тръсна глава, раздразнен от капризите на въображението си. Потупа Тай по рамото и каза благо:

— Хайде, Тай. Пристигнахме.

— Тай се сепна и стана.

— Как е тя? — Бучър поклати уморено глава. — Чакай, аз... аз ще ти помогна.

Двамата свалиха Бони от самолета. Тялото и бе отпуснато, сякаш без кости, а очите и бяха втренчени в пространството, слепи за Бучър, слепи за Тай, с ужасяващ празен поглед.

Елъри остана да поговори с пилота. Когато миг след това скочи на земята, чу високият слаб човек да възклицава съкрушено:

— Но това е невъзможно! Просто ужасно! Кога се случи?

— По-късно ще поговорим — рязко рече Бучър. — Сега госпожица Стюарт се нуждае от професионалните ви грижи, доктор Джуниъс.

— Горкото дете — каза докторът. — Съвсем е съсипано. Че как иначе! Оттук, моля.

Военният самолет отново излетя. Като минаваха край хангара, Елъри забеляза вътре малък чипонос самолет. Поеха към тъмната сграда по една пътечка с дървета от двете страни. Самолетът направи кръг над пистата, изпратен от ехото на околните планини, и после отлетя на северозапад.

— Внимавайте. Пътеката е неравна. — Доктор Джуниъс шареше по земята с лъча на фенерчето. — Тук има стълби.

Елъри, който го следваше безмълвно, различи широка порта. Отворена. Зад нея сякаш зееше черното гърло на пещера. Лъчът играеше насам-натам, после изгасна и ги заля светлина.

Намираха се в огромна, миришеща на мухъл зала, претъпкана с тежки дъбови мебели. Тя имаше каменен под, осеян с килимчета, и грамадна тъмна камина.

— На дивана — каза припряно доктор Джуниъс и се втурна да затвори вратата. Той не обърна никакво внимание на Елъри, ако не се брои един изпитателен поглед.

Кожата му бе жълтеникава и тънка, тъй плътно опната върху черепа, че не можеше да се сбръчка. Очите бяха хитри и недружелюбни. Изглеждаше изгърбен и дори по-слаб, отколкото се бе сторило отначало на Елъри. Носеше измачкани кирливи панталони, напъхани във високи обуца с връзки, и излиняло зелено сако. Всичко у този човек бе старо като него самия — стар и съсухрен от времето. В държанието му имаше нещо раболепно и предпазливо, сякаш непрестанно очакваше върху му да се посипят удари.

Тай и Буч положиха Бони внимателно на дивана.

— Не чакахме гости — изхленчи доктор Джуниъс. — Господин Ройл, ще бъдете ли така добър да запалите огъня?

Той се загуби в малък страничен коридор, а Тай драсна клечка и я поднесе към хартията и подпалките под големите пънове в камината. Буч потърка премръзналите си ръце и тъжно се загледа в бледото лице на Бони. Тя простена, когато огънят се разгоря със силно пукане и прашене.

Доктор Джуниъс се върна с куп одеяла и малка черно-зелена чанта, увиснала на едната дръжка.

— Сега господата, ако обичат, да излязат. Ще бъде ли някой така добър да наглежда кафето? Кухнята е накрая на коридора. В килера има и коняк.

— Къде е господин Толанд Стюарт? — попита Елъри.

Доктор Джуниъс, който завиваше с одеяла потръпващото тяло на Бони, коленичил пред дивана, вдигна очи с уплашена, подкупваща усмивка.

— Вие сте господинът, който ми се обади преди няколко часа от летище „Грифит Парк“, нали? Имате особен глас. Сега излезте, моля. По-късно ще обсъждаме странностите на господин Стюарт.

Тримата мъже уморено се отдалечиха по коридора, минаха през летяща врата и се озоваха в гигантска кухня, слабо осветена от една-едничка електрическа крушка. Кафеникът вреше на старомодна печка.

Тай се отпусна на един стол пред кухненската маса и положи глава на ръцете си. Буч се лута известно време, докато намери килера, и се появи с прашна бутилка коняк и една чаша.

— Изпий това, Тай.

— Моля те, остави ме на мира.

— Изпий го.

Тай уморено се подчини. Детето Чудо взе бутилката и още една чаша и излезе. Върна се с празни ръце и известно време седяха мълчаливи. Елъри спря газта под кафеника. Къщата бе неестествено тиха.

Доктор Джуниъс надзърна през вратата.

— Как е тя? — попита Буч дрезгаво.

— Няма причини за безпокойство. Преживяла е тежък шок, но се оправя.

Той забърза навън с кафето. Елъри отиде в килера и понеже нямаше какво да прави, започна да тършува. Първото му откритие бе каса коняк на пода. После се сети за червеникавия нос на доктор Джуниъс. Сви рамене.

След малко доктор Джуниъс викна:

— Елате, господа. — И те се запътиха вкупом към хола.

Бони седеше пред огъня и сърбаше кафе. Бузите ѝ бяха възвърнали цвета си и въпреки че под очите ѝ имаше тежки, оловни кръгове, погледът ѝ отново бе нормален.

Тя подаде ръка на Бучър и прошепна:

— Съжалявам, че ти създадох главоболия, Буч.

— Не говори глупости — отвърна остро Буч. — Изпий кафето.

Без да извърне глава, тя рече:

— Тай! Тай, не е лесно да се каже... Тай, съжалявам.

— Мен ли съжаляваш? — изсмя се Тай и доктор Джуниъс го погледна разтревожено. И аз съжалявам. Теб. Тате. Майка ти. Целият проклет свят. — Смехът му секна в най-високата си точка и той се просна по очи на килимчето пред камината в краката на Бони, покрил лицето си с ръце.

Бони сведе поглед към него. Долната ѝ устна затрепери. Слепешком остави кафената чаша на земята.

— О, ама недейте... — започна отчаяно Бучър.

— Не ги закачайте — прошепна доктор Джуниъс. — С нищо не можем да им помогнем, освен да оставим шокът и истерията да отзвучат от само себе си. Ако Бони си поплаче хубаво, ще се оправи, а момчето вече се е взело в ръце.

Бони ридаеше тихичко, Тай лежеше неподвижен пред огъня. Детето Чудо изруга и се заразхожда нагоре-надолу, а сянката му се мяташе в епилептичен танц по осветените от огъня стени.

— Пак ви питам, доктор Джуниъс, къде, по дяволите, е Толанд Стюарт? — рече Елъри.

— Предполагам, че ще ви прозвучи странно. — Ръцете на Джуниъс трепереха и Елъри си каза, че отрицателното отношение на Толанд Стюарт към алкохола сигурно доста е измъчило лекаря му. — Барикадирал се е горе.

— Какво?

Джуниъс се усмихна притеснено.

— О, той е съвсем нормален.

— Трябва да е чул шума от самолета ни. Е, не проявява ли поне най-обикновено любопитство?

— Господин Стюарт е... особняк. Обиден е на света открай време и въобще не понася хора. А отгоре на всичко е и хипохондрик. Изобщо... Предполагам, че сте забелязали липсата на парно. И за това

си има теория... парното изсушава дробовете. Почти за всичко си има теории.

— Много любопитно — рече Елъри, — но внучката му го посещава за пръв път от години. Няма ли да слезе да я посрещне поне от любезност?

— Господин Куин — каза доктор Джуниъс, оголвайки изкуствените си зъби в невесела усмивка, — ако познавахте господин Толанд Стюарт колкото аз, нямаше да се учудвате на капризите му. Днес следобед, като се върна късно от проклетия си нескончаем лов на зайци и му казах, че сте се обаждали и че дъщеря му Блайт, изглежда, е отвлечена на сватбата ѝ и така нататък, той се затвори в стаята си и ме заплаши, че ще ме уволни, ако го безпокоя. Твърди, че възбудата му се отразява зле.

— Така ли?

— Не съм виждал по-здрав човек на неговата възраст — рече докторът злобно. — Да вървят по дяволите всички шарлатани! Налага се тайничко да си вкарвам кафе и алкохол, да ходя да пуша в гората, да си готвя месо, докато е на лов. Той е лукав, подъл, стар маниак, да, такъв е и изобщо не мога да разбера защо съм се погребал с него!

Докторът, изглежда, се изплаши от собствения си гняв, пребледня и замълча.

— И въпреки това не мислите ли, че в случая може да се направи изключение? В края на краищата не всеки ден ти убиват дъщерята.

— Искате да кажете, да се кача в спалнята му, след като изрично ми е забранил?

— Нещо такова.

Доктор Джуниъс размаха ръце.

— Без мен, господин Куин, без мен. Искам да прекарам малкото останали ми години със здрава кожа.

— Ха, взел ви е страха.

— Ами тогава опитайте вие, щом искате да получите шепа сачми по задника. До леглото си винаги държи ловджийска пушка.

— Глупости! — сопна се Елъри.

Докторът му посочи с уморен жест дъбовото стълбище и привел рамене, се отдалечи по коридора към кухнята — към касата си с коняк.

Елъри отиде до площадката на стълбището и извика:

— Господин Стюарт!

Тай вдигна глава.

— Дядо — рече Бони апатично. — Бях го забравила. О, Буч, ще трябва да му кажем!

— Господин Стюарт! — извика отново Елъри почти сърдито. После рече: — По дяволите, качвам се.

Доктор Джуниъс се появи отново, зачервил още малко червения си нос.

— Почакайте, моля ви. Щом сте толкова безразсъден, ще се кача с вас. Но това няма да свърши добре, предупреждавам ви.

Двамата с Елъри заедно заизкачваха стъпалата в сгъстяващия се мрак.

Тъкмо тогава дочуха приглушено бръмчене, което се усилваше с всеки миг, докато се превърна в шумен грохот. Спряха насред стълбите.

— Самолет — викна доктор Джуниъс. — Насам ли идва? Грохотът се усили. Несъмнено беше самолет, кръжащ над орловото гнездо на Толанд Стюарт.

— Само това ни липсваше — изпъшка докторът. — Как ще го изтрая цяла седмица след това? Стойте тук, моля ви. Ще ида да видя.

И без да дочака отговор, той забърза надолу по стълбите и изчезна в мрака.

Елъри се поколеба за миг, после слезе при другите.

— Не мога да го разбера дядо. Болен ли е? Защо не слиза — каза Бони.

Никой не й отвърна. Само огънят в камината пукаше. Грохотът на самолета бе заглъхнал.

И тогава доктор Джуниъс се появи отново, като кършеше ръце.

— Ще ме убие! Защо ви трябваше да идвате?

Едър мъж в палто и с мека шапка нахлу в стаята, като премигваше на светлината. Огледа последователно всеки от тях.

— Май пак се срещаме, инспектор Глюк — усмихна се Елъри.

СЕДМА ГЛАВА

СТАРЕЦЪТ

Инспектор Глюк изсумтя, отиде до огъня, хвърли палтото си на един стол и потри големите си зачервени ръце. Мъж в авиаторски костюм го последва и доктор Джуниъс припряно затвори вратата под воя на бушуващия отвън вятър. Авиаторът тихичко седна в един ъгъл. Той нищо не каза, а и инспектор Глюк не го представи.

— Хайде да видим сега кои сте вие — каза Глюк и присви черните си вежди. — Вие сте госпожица Стюарт, предполагам, а вие сте господин Ройл? Вие трябва да сте Бучър.

Тай скочи на крака.

— Е? — попита с надежда той. — Открихте ли го?

— Кой е той? — извика Бони.

— Не бързайте, всяко нещо с времето си. Едва не замръзнах. Ще успеем за всичко да поговорим, защото пилотът каза, че приближава буря. Къде е старецът?

— Затворил се е горе — рече Елъри. — Май не се радваш на срещата ни, стари приятелю. И как точно ти се зае със случая?

Глюк се ухили.

— Какво искаш да кажеш? Нали двамата са жители на Лос Анджелис? Бива си го тоя огън.

— Доколкото разбирам, побързал си да се явиш първи на местопроизшествието и си узурпирал всички права.

— Чакай, Куин, не се заяждай. Когато съобщиха в управлението, че са открили господин Ройл и госпожица Стюарт мъртви — вече знаехме за отвличането. Скочих на самолета и долетях на платото. Изпреварих с едни гърди момчетата от Ривърсайд и Сан Бернардино. Ако ме питаш, бяха страшно доволни, че Лос Анджелис се заема със случая. Не е лъжица за тяхната уста.

— Но за твоята е точно по мярка — измърмори Елъри.

— О, дреболия — каза инспекторът.

— Значи сте го хванали? — извикаха Тай и Бони едновременно.

— Не още. Но когато го хванем, няма да има мърдане и така историята ще приключи.

— Когато го хванете? — сухо рече Елъри. — Не искаше ли да кажеш ако?

— Може, може — усмихна се Глюк. — Както и да е, не е случай като за теб, Куин. Това си е обикновено издирване на престъпник.

— Толкова ли си сигурен — каза Елъри, запалвайки цигара, че е мъж?

— Да не искаш да кажеш, че е жена? — подигравателно попита, инспекторът.

— Има и такава вероятност. Госпожице Стюарт, вие и господин Ройл сте видели пилота. Мъж ли беше, или жена?

— Мъж — каза Тай. — Не се излагай. Мъж беше!

— Не знам — въздъхна Бони и се опита да се съсредоточи. — Не съм сигурна. И жена може да облече авиаторския комбинезон. Не се виждаше нито коса, нито очи. Очилата скриваха горната част на лицето, а долната беше скрита от вдигнатата яка.

— Походката му бе мъжка — извика Тай. — Беше твърде висок за жена.

Нотка на оживление се промъкна в гласа на Бони.

— Глупости, Холивуд е пълен с имитатори от двата пола. Че аз съм висока колкото това... същество.

— И никой — намеси се Елъри — не е чул гласа на съществото, поради простата причина че то е положило специални усилия да не приказва. Защо е било това мълчание, ако е мъж?

— Чакай малко, Куин — каза жално Глюк, — стига ни обърква. Хубаво, не знаем дали е мъж или жена. Но мъж или жена, знаем ръста и телосложението...

— Не думай? Може да е бил с високи токове, а тези летателни комбинезони са обемисти и лъжат окото. Не, можеш да бъдеш сигурен само в едно нещо.

— И какво е то?

— Че може да кара самолет.

Глюк изръмжа гърлено. Доктор Джуниъс се прокашля в тишината:

— Не искам да ви се сторя негостоприемен, но... искам да кажа не мислите ли, че ще бъде разумно да излетите веднага, преди да

започне бурята, а, инспекторе?

— А? — Инспекторът обърна студени очи към доктор Джуниъс.

— Казах...

— Чух какво каза. — Глюк строго се вторачи в шафраненото му лице. — Какво ти става? Нервен ли си?

— Не. Нищо подобно — изпелтечи докторът и се отдръпна.

— Кой си ти всъщност? Какво правиш тук?

— Казвам се Джуниъс и съм лекар. Живея тук с господин Стюарт.

— Откъде се пръкна? Познаваше ли Блайт Стюарт и Джак Ройл?

— Не, съвсем не. Искам да кажа... срещал съм господин Ройл в Холивуд от време на време, а госпожица Стюарт ни посещаваше... но от няколко години не съм я виждал.

— Откога си тук?

— От десет години. Господин Стюарт ме нае да се грижа за него. За доста приличен годишен хонорар, трябва да призная, а и практиката ми не бе кой знае колко...

— Откъде се взе? Не чух да отговаряш.

— Буенависта, Колорадо.

— Имаш ли полицейско досие?

— Доктор Джуниъс се наежи.

— Уважаеми господине!

Глюк го измери от глава до пети.

— Какво пък толкова съм казал — рече той по-меко.

— Докторът отстъпи, като бършеше челото си.

— Сега ето какво открихме. Куин, ти беше прав относно причината за смъртта. Съдебният лекар на Ривърсайд долетя с шерифа, огледа телата...

— Бони отново пребледня. Бучър каза остро:

— Доктор Джуниъс е прав. Трябва да изчезваме оттук и да приберем тези деца у дома. Утре можете да поговорите с тях.

— Няма нищо — каза тихо Бони. — Нищо ми няма, Буч.

— Що се отнася до мен — изръмжа Тай, — колкото по-скоро се заловите за работа, толкова по-добре. Мислите ли, че мога да спя, да ям, да се смея и да работя, докато убиецът на баща ми диша някъде на свобода?

Инспекторът продължи, сякаш никой не беше го прекъсвал:

— Така, както казах, предварителният преглед установи, че причината за смъртта е свръхдоза морфин.

— В термосите ли? — попита Елъри.

— Да. Веществото е било поставено в напитките. Докторът не бе сигурен без химически анализ, но каза, че във всеки коктейл има най-малко по три грама. Наредил съм Бронсън, нашият химик, да анализира течността в термосите веднага щом ги получи.

— Но как така? — намръщи се Бони. — Нали всички пихме от бутилките преди излитането. Защо не се отровихме и ние?

— Защото напитките са били в ред тогава. Някой спомня ли си какво точно стана с тази кошница?

— Аз — каза Елъри. — Тълпата ме блъскаше и бях принуден да седна върху кошницата веднага след последното разливане, когато термосите бяха вече вътре. И не изпуснах кошницата от очи нито за миг от момента, в който ги прибраха, до мига, когато седнах върху нея.

— Това е нещо ново. Ти си седял върху кошницата чак докато този преоблечен пилот отвлече самолета, така ли?

— Нещо повече — иронично каза Елъри. — Станах и му я подадох със собствените си ръце.

— Следователно напитките са отровени в самолета. По този въпрос сме наясно. — Глюк изглеждаше доволен от себе си. Задигнал е самолета, отровил е напитките, докато е внасял кошницата, после е излятал, изчакал е Джек и Блайт да пийнат — съдебният лекар казва, че веществото практически не се усеща в алкохолна напитка — и когато са умрели, просто е приземил самолета на това плато и е духнал. Без шум, без проблеми, без затруднения. Хитро измислено!

Бурята, предсказана от пилота, започна. Хиляди демони завиха и вятърът се нахвърли върху платото, разтресе старата къща, заблъска кепенците, зазвънтяха прозорци Мълнии засвяткаха над голия планински връх, затрецяха гръмотевици.

Всички мълчаха. Доктор Джуниъс сложи още една цепеница в огъня.

Тътенът на гръмотевиците сякаш никога нямаше да спре. Елъри неспокойно се послуша. Стори му се, че сред грохота на мълниите се долавя още някакво бучене. Огледа се, но явно никой от присъстващите не го бе чул.

За момент тътенът спря и Глюк рече:

— Вдигнали сме на крак цялата щатска полиция да търси този пилот. Залавянето му е въпрос на време.

— Но дъждът — извика Тай, — той ще заличи следите по платото!

— Знам, знам, господин Ройл — успокои го Глюк. — Не се тревожете. Ще го пипнем. Сега искам от вас, младите, да ми кажете нещо за родителите си. Някъде в миналото им трябва да се крие мотивът. Елъри взе шапката и палтото си от стола до вратата, където ги бе хвърлил, и незабелязано се измъкна — по коридора до кухнята и през кухненската врата — навън.

Дърветата около къщата се огъваха от вихъра, а пороят, който бе плътен като стена, го измокри до кости веднага щом стъпи на подгизналата земя. Въпреки това той наведе глава, нахлупи ниско шапката си да не я отнесе вятърът и закрачи към далечните светлини на пистата под блясъка на светкавиците.

Излезе на бетонната площадка и спря да си поеме дъх. Транспортен самолет — очевидно той бе докарал Глюк до планинския чифлик на Толанд Стюарт — се бе наместил до малкото чипоносо самолетче. Вратите на хангара бяха разтворени.

Елъри тръсна раздразнен глава, напрягайки се да обхване с поглед цялата писта под мижавата светлина на прожекторите.

Но тя бе пуста.

Изчака проблясването на следващата светкавица и обходи с поглед буреносното небе над главата си. Но ако имаше нещо горе, скриваха го гъстите черни облаци.

Значи всичко е било плод на въображението му. Беше готов да се закълне, че сред тътена на гръмотевиците е чул двигателите на самолет. Пое обратно.

И тогава, точно когато се канеше да напусне прикритието на дърветата и да претича до къщата, той забеляза един човек.

Човекът клечеше откъм подветрената страна на къщата — черна прегърбена фигура. Услужливата светкавица блесна отново и Елъри го видя да вдига глава.

Лицето беше старческо, с набола рядка сива брада и мустаци, с дълбоко набраздена кожа и отпуснати дебели устни. Лице на човек,

чакащ смъртта или нещо по-лошо. Елъри бе поразен от израза на неподправен, искрен ужас. Сякаш старецът изведнъж се бе озовал пред непреодолима стена, преследван от орда призрачни, кошмарни изчадия.

В последвалата тъмнина Елъри едва различи приведената фигура да крета покрай стената на къщата и да изчезва някъде зад нея.

Дъждът свистеше, но Елъри не мърдаше, не му обръщаше внимание, вираше се в мрака. Какво търсеше господин Толанд Стюарт в бурята, ревяща около планинската му бърлога, когато се предполагаше, че трепери зад залостената врата на спалнята си?

Защо наистина само няколко часа след убийството на единственото си дете ще се влачи из имението, нелепо нахлупил авиаторски шлем на главата си?

Елъри завари инспектора пред камината. Тъкмо казваше:

— Няма да ни е много от полза... О, Куин.

Елъри отръска дъжда от шапката си и разтвори палтото пред пламъците.

— Стори ми се, че чух шум на пистата.

— Друг самолет? — изстена доктор Джуниъс.

— Счуло ми се е.

Глюк се намръщи.

— Добре, така доникъде няма да стигнем. Та, господин Ройл, освен онзи нещастник Парк, за когото споменахте, казвате, че баща ви нямал врагове?

— Поне аз не зная.

— Съвсем бях забравил онази малка кавга в клуб „Подкова“ преди няколко седмици — бавно каза Елъри.

— Това е дреболия. Човекът се беше ядосал, защото го разкриха. Отговорът на загадката няма да е толкова лесен.

— Той е смахнат — каза кротко Тай. — А един смахнат е способен на всичко.

— Добре, ще го проверим. Само че ако той е убиецът, защо е убил и майката на госпожица Стюарт? Не би трябвало да има нещо против нея.

— Навярно я е смятал отговорна за цялата ситуация — отсеке Тай. — Точно така би постъпил ненормален човек.

— Може би. — Глюк се загледа в ноктите си. — Между другото доста се приказва за вашите две семейства, че — ами че не се погаждат.

Огънят пропукваше, навън гръмотевиците и светкавиците затихнаха след виртуозен финал. Дъждът ромонеше непрестанно.

— Пилотът се изправи:

— Ще хвърля едно око на таратайката си — рече той и излезе. И тогава Детето Чудо промърмори:

— Глупости.

— Нещо лошо ли казах? — невинно се интересува Глюк.

— Но нали Джак и Блайт се сдобриха? Какво по-добро доказателство за това от сватбата им?

— А тези двамата? — попита Глюк. Отново настъпи тишина. Бони се вторачи в най-долното копче на сакото на инспектора. А Тай се извърна към огъня.

— Няма смисъл да крием, Буч. Ненавиждаме се от деца. Възпитани сме в омраза. Когато подобно нещо ти се сервира сутрин, обед и вечер още от кърмаче, то ти влиза в кръвта.

— Продължавате ли да изпитвате същите чувства, госпожице Стюарт?

Бони облиза изсъхналите си устни.

— Да.

— Но това означава — каза бавно Тай, като се обърна, — че някои от нас е извършил тези убийства. Или вие сте на друго мнение, инспектор Глюк?

— Не е възможно да си мисли такава ужасно нещо! — извика Бони.

— Отде да знам дали онази история със задържането в хангара е истина? — каза Глюк.

— Но там бяхме и двамата!

— Дори и да не е така — изръмжа Тай, — мислите ли, че бих отровил собствения си баща, за да отмъстя на майката на Бони Стюарт? Или че Бони Стюарт би убила собствената си майка, за да отмъсти на баща ми? Вие сте луд!

— Нищо не знам по въпроса — каза иронично инспекторът. — Но сигурно ще ви е интересно да научите, че екипът на отдел „Убийства“ е открил момчето, което е донесло съобщението на

госпожица Стюарт преди излитането. Получих съобщението по радиото, докато оглеждах самолета на платото.

— И какво е казало то?

— Момчето работи на летището — стюард или нещо такова. Казало, че до хангара го спрял висок слаб мъж с авиаторски дрехи и очила — тонът на инспектора беше дружелюбен, но той продължаваше да хвърля подозрителни погледи ту към Бони, ту към Тай. — Мъжът заврял парче хартия с нещо написано на машина под носа на момчето. Пишело да каже на госпожица Стюарт, че господин Ройл я вика в хангара.

— Хитро измислено — измърмори Тай. — Това е бил пилотът, няма съмнение. Какъв евтин номер!

— Евтин, но сполучлив — забеляза Елъри. — Сигурен ли си, инспекторе, че момчето казва истината?

— Хората от летището дадоха добри отзиви за него.

— Ами бележката?

— Не я е докоснало. Пилотът само му я показал. После изчезнал в тълпата.

Бони се надигна вбесена.

— Тогава как може някой от нас да има пръст в тези ужасни престъпления?

— Не казвам, че имате — усмихна се Глюк. — Казвам, че бихте могли да имате.

— Но ние бяхме хванати и вързани!

— Да предположим, че някой от вас е наел този висок тип да инсценира задържането, за да изглеждате невинни?

— О, господи! — възкликна Буч.

— Глупак — отсече Тай, седна на канапето и закри лицето си с ръце.

Инспектор Глюк отново се усмихна, отиде при палтото си и бръкна в един от джобовете. Върна се при огъня с голям кафяв плик и бавно откачи канапа с червен восък.

— Какво е това? — заинтересува се Елъри.

Голямата ръка на Глюк бръкна в плика и извади нещо кръгло, тънко и синьо. Показа го.

— Знаете ли какво е това? — попита той присъстващите.

Те се събраха около него, доктор Джуниъс също се навря при тях.

Беше син чип с гравирана златна подкова.

— Клуб „Подкова“ — възкликнаха едновременно Бони и Тай. Във възбудата си те се сблъскаха. За момент се притиснаха един към друг. После се разделиха.

— Беше в джоба на Джак Ройл — каза инспекторът. — Едва ли е от особено значение.

Въпреки това на Елъри му направи впечатление колко внимателно го държеше, между палец и показалец, за крайчеца, сякаш се боеше да не заличи евентуалните отпечатащи.

Глюк пусна кръгчето обратно в плика и извади нещо друго — снопче накъсани парчета хартия, хванати с кламер.

— Този кламер е мой — обясни той. — А парченцата намерих в джоба на Ройл.

Елъри ги сграбчи. Отделяйки късовете, той ги пръсна на кушетката. Само за няколко минути събра парченцата. Те образуваха пет листчета ленена хартия за бележки с думите „Клуб Подкова“, гравирани в синьо над малката златна емблема в ъгъла.

Всяко листче имаше дата. Датите покриваха период от около месец — последната беше втори, този месец. Със същия цвят мастило грубо бяха надраскани думите РАЗПИСКА, предшествувани от знака на долара и подписа на Джак Ройл.

Всяка разписка беше за различни суми. Елъри ги събра. Получи се точно 110 000 долара.

— Нещо да знаеш по този въпрос? — попита инспекторът.

Тай недоверчиво ги изучи. Изглеждаше смутен.

— Какво има? — бързо попита Елъри. — Това не е ли подписа на баща ти?

— Точно там е бедата — промърмори Тай. — Негов е.

— На всичките пет?

— Да.

— Какво значи „бедата“? — заинтересува се Глюк. — Ти не знаеше ли за тези дългове?

— Не. Най-малкото не знаех, че тате е затънал така дълбоко. Сто и десет хиляди долара! — Той мушна ръце в джобовете и започна да се разхожда нагоре-надолу. — Беше страстен комарджия, но това...

— Искаш да кажеш, че собственият му син не е знаел за тези дългове?

— Ние рядко обсъждахме парични въпроси. Аз си живеях моя живот — младежът седна на канапето, — а той своя.

Тай се вторачи замислено в огъня. Глюк събра парченцата, защита ги и мълчаливо ги сложи в плика.

Някой се изкашля. Елъри се обърна. Беше доктор Джуниъс. Съвсем беше забравил доктор Джуниъс...

— Дъждът спря, струва ми се — рече нервно той. — Сега ще можете спокойно да отлетите.

— О, пак ли си ти, докторе — каза инспекторът. — Нещо бързаш да се отървеш от нас, а?

— Не, не — рече припряно докторът. — Просто си мислех за госпожица Стюарт. Тя трябва да поспи.

— А това ме подсеца — Глюк погледна към стълбата, — че докато съм тук, ще трябва да поговоря със стареца.

— Доктор Джуниъс не смята това за разумно — подхвърли Елъри. — Или теб сачмите не те ловят? Толанд Стюарт държи пушка до леглото си.

— Гледай го ти! — каза Глюк и се запъти към стълбата.

— Внимавайте, инспекторе! — извика Джуниъс и затича след него. — Той даже не знае, че дъщеря му е мъртва.

— Не думай — мрачно каза Глюк. — Срамежливи типове като него имат приятния навик да подслушват зад вратата.

Той продължи нагоре. Елъри си спомни за стареца навън под дъжда и се възхити от проникателността на Глюк. Призрачната бледност на дядката подсказваше, че смъртта на дъщеря му няма да е изненада за него.

Елъри последва двамата мъже по стълбите.

Светлината от хола отслабваше, докато се изкачваха, и кога стигнаха горната площадка, се отзоваха в леден, навъсен мрак.

Глюк се препъна в последното стъпало.

— Няма ли лампа в тая проклета морга?

Доктор Джуниъс изтича напред със сигурни стъпки.

— Един момент — изхленчи той. — Ключът е...

— Чакай — каза инспекторът. Елъри зачака. Но колкото и да се напрягаше, чу само съскането на огъня долу и мърморенето на Бучър,

който успокояваше Бони.

— Какво има?

— Стори ми се, че чух някой да се измъква, но май съм сгрешил. Човек може да се побърка в тази къща.

— Мисля, че не грешиш — каза Елъри. — Възрастният ни приятел сигурно отдавна ни е подслушвал оттук, както ти предположи.

— Запали най-сетне лампата, Джуниъс — изръмжа Глюк, — и да хвърлим едно око на стария пуяк.

Внезапната светлина разкри широк коридор, застлан с дебел килим. По стените висяха платна на стари майстори — цяла галерия, както се стори на Елъри, — чудесни картини от холандската школа с пищна кафява патина, равномерно покрити с прах — не по-малко пищен и кафяв. Имаше много врати, всичките затворени, а от Толанд Стюарт нямаше и следа.

— Господин Стюарт! — викна Джуниъс. Не последва отговор. Той се обърна жалостиво към Глюк. — Нали ви казах, инспекторе. Не можете ли да дойдете утре? Той сигурно е в ужасно състояние.

— Мога, но не ща. Къде му е бърлогата?

Докторът направи отчаян жест и проплака:

— Сигурно всички ни ще застреля! — После ги поведе към двукрила врата в далечния край на коридора. Почука плахо.

— Махайте се! — викна треперлив старчески глас и Елъри чу приглушен шум, сякаш собственикът на гласа току-що се бе оттеглил от вратата.

Доктор Джуниъс изкрещя уплашено и побягна.

Глюк се изкиска:

— Старчето сигурно ни е приготвило изненада. Заешко сърце! — После прогърмя: — Хайде, отворете, господин Стюарт!

— Кой е?

— Полиция.

— Вървете си! Махайте се от дома ми. Нямам работа с полицията! — профъфли беззъба старческа уста.

— Знаете ли, господин Стюарт, че дъщеря ви Блайт бе убита? — извика строго инспекторът.

— Чух. Чух ви! Вървете си, рекох!

Бони се втурна с плач по коридора:

— Дядо!

— Доктор Джуниъс подтичваше плахо след нея.

— Моля ви, госпожице Стюарт. Не сега. Той е... ядосан. Ще ви обиди.

— Дядо — изхлипа Бони, блъскайки вратата. — Отвори. Аз съм, Бони. Мама... е мъртва. Убиха я, разбери. Останахме само двамата. Моля те.

— Господин Стюарт, сър — проплака доктор Джуниъс, — това е внучката ви, Бони Стюарт. Иска да ви види, сър. Няма ли да отворите вратата, да ѝ поговорите, да я утешите?

Отговор не последва.

— Господин Стюарт, сър, аз съм, доктор Джуниъс. Моля ви!

После дрезгавият фъфлещ глас каза:

— Махайте се всички. Не ща полиция. Бони... не. Не сега. Носите смърт. Смърт! Смърт... — Крясъкът се извиси и секна, после ясно чуха строполясването на тяло.

Бони прехапа устни, вторачена във вратата. Дотича и Бучър.

— Отдръпнете се, госпожице Стюарт — каза тихо Глюк. — Ще трябва да разбием вратата. Изчезвай, Джуниъс.

Качи се и Тай, наблюдаваше ги с присвити очи, притихнал в другия край на коридора.

Инспекторът блъсна с все сили бравата. Нещо изпука отвътре. Вратите се разтвориха. За секунда Глюк остана задъхан на място. Мигът изглеждаше безконечен, като спрял кадър.

Стаята бе огромна и мрачна, пълна с масивни мебели като големия хол долу. Английското легло от резбован стар дъб с червен балдахин беше разхвърляно. И както се очакваше, до него стърчеше тежка ловджийска пушка, а на пода във фланелена пижама, вълнен халат, дебели чорапи и чехли на костеливите крака, лежеше сгърченото тяло на стареца, когото Елъри бе видял навън. Единствената светлина идваше от кафява слюдена лампа до леглото. Камината не гореше.

Доктор Джуниъс се затича и коленичи до неподвижната фигура.

— Припаднал е. Страх... злост... гняв — не знам кое точно, но пулсът му е добър. Няма нищо страшно. Моля ви, сега си вървете. Безполезно е да говорите с него тази вечер.

Той стана, наведе се и с изненадващата лекота за човек на неговата напреднала възраст вдигна стареца на ръце и го занесе до леглото.

— Сигурно се преструва — каза с отвращение инспектор Глюк.
— Свадлив дърт козел! Хайде, момчета, вдигаме гълъбите за Лос Анджелес.

ОСМА ГЛАВА

ДВЕ КЛЕТИ ДУШИ

— Накъде? — Попита пилотът.

— Градското летище. Лос Анджелис.

Настъпи неловка тишина. Самолетът не беше голям. Пилотът го насочи право на северозапад. Машината набра височина и скоро полетяха над черна долина между планините Сан Бернардино и Сан Яхинто.

— Какво стана с моя самолет? — попита Тай, долепил лице о замъгления прозорец.

— Сигурно е вече в Лос Анджелис — отговори инспекторът. После спря. — Разбира се, не можем да ги оставим... да го оставим там.

Бони се раздвижи неспокойно:

— Веднъж бях в моргата. Снимах филм. Но макар и не наистина... Беше студено. Майка ми не обичаше... Тя притвори очи. Дай ми цигара, Буч.

Той запали една и я пъкна между устните ѝ.

— Благодаря. — Тя отвори очи. — Сигурно всички мислите, че се държа като дете. Но това наистина беше... шок. Като се сетя, че мама я няма... Не е възможно!

— Всички знаем как се чувствуваш — каза дрезгаво Тай, без да се обръща.

— Така ли? Извинявай.

Елъри се взираше в бурната тъма. Отпред, далеко долу, се появи грозд светлини. Те никнеха като гъби и напомняха пръснати диаманти по черна кадифена възглавница.

— Ривърсайд — поясни инспекторът. — Скоро ще прелетим над него, а след това вече не е далеко.

Наблюдаваха как гроздът присветва, расте, смалява се, отслабва и изчезва.

Тай рязко скочи на крака и излезе слепешката на пътеката. После се върна.

— Защо? — попита той.

— Кое защо? — попита изненадано инспекторът.

— Защо убиха тате? Защо убиха и двамата?

— Синко, ако знаехме, изобщо нямаше да има следствие. Седни.

— Каква е била целта на престъпника? Грабеж? Татко имаше хиляда долара в себе си. Тази сутрин му ги дадох като... сватбен подарък. Или... Бони! Майка ти носеше ли много пари?

— Не ща да те слушам — каза Бони.

— Няма такова нещо — рече Глюк. — Личните им вещи са непокътнати.

— Тогава защо? — викна Тай. — Защо? Смахнат ли е бил?

— Сядай, Тай — каза изморено Детето Чудо.

— Чакай! — Кръвясалите му очи се присвиха. — Може ли да е било нещастен случай? Искам да кажа, възможно ли е да са искали да убият само единия, а другият да е станал жертва на някаква...

— След като отвори дума за това — подхвърли Елъри, — дай поне да обсъдим въпроса последователно.

— Какво искаш да кажеш?

— Мисля, че основното в случая е да открием мотива.

— Така ли? — рече инспекторът. — Защо?

— Просто защото май няма такъв.

Глюк го погледна с досада. Тай седна и запали цигара, вторачен в Елъри.

— Продължавай.

— Смахнат е — изръмжа Глюк, — но признавам, че има мозък в главата си.

— Вижте. — Елъри положи ръце на коленете си. — Да започнем откъдето трябва. През последните няколко седмици, Тай, забелязах между другото, че баща ти пие само коктейл „Сайдкар“ и нищо друго. Така ли е?

— И коняк. Обичаше коняк.

— Да, разбира се, „Сайдкар“ е коняк с „Коантро“ и малко лимонов сок. А що се отнася до майка ти, Бони, слабост ѝ беше сухото мартини.

— Да.

— Доколкото си спомням, неотдавна тя се изказа твърде пренебрежително за „Сайдкар“, което значи, че не го харесва, нали

така?

— Ненавиждаше го.

— А тате пък не понасяше картини — изръмжа Тай. — И какво от това?

— Така. Някой праща на Блайт и Джак пътна кошница и о, богове — вътре има два термоса, единият със „Сайдкар“, а другият — с картини. „Някой“, ще рече убиецът, защото едва ли е просто съвпадение — изборът на средството за убийство никога не е случаен.

— Ако искаш да кажеш — намеси се Буч, — че убиецът е твърде добре запознат с алкохолните предпочитания на Джак и Блайт, страхувам се, Елъри, че доникъде няма да стигнеш. Цял Холивуд знаеше, че Блайт обича картини, а Джак — „Сайдкар“.

Инспектор Глюк изсумтя доволен.

Но Елъри се усмихна:

— Нямам предвид това. Атакувам теорията на Тай, че убийството е плод на случайност. Искам да свършим с нея, за да не ни се пречка, колкото и невероятна да е тя. Тя може да бъде оборена по чисто логически път. Несъмнено приносителят на тази кошница е знаел, че Блайт обича картини, а Джак — „Сайдкар“, и смъртоносната доза морфин в двете божествени напитки означава, че е трябвало да бъдат отровени и двамата. Ако само Блайт трябваше да срещне смъртта, — отрова щеше да има само в картините! И обратното, ако Джак трябваше да бъде единствената жертва... — Той въздъхна. — Боя се, че няма друга алтернатива. Нито баща ти, Тай, нито майка ти, Бони, е трябвало да слязат живи от този самолет. Явен случай на предумишлено двойно убийство.

— И докъде ще те докара тая теория? — намръщи се Глюк.

— Не мога точно да ти кажа. И едва ли някой може да бъде сигурен в началото.

— Ако не се лъжа — вметна Детето Чудо, — ти спомена нещо за мотив.

— О, това ли? — вдигна рамене Елъри. — Ако мотивът е един и същ при двамата, нещата стават още по-заплетени.

— Но за какъв мотив става дума? — извика Бани. — Майка ми и на мравката път правеше.

Елъри не отговори. Погледна през прозореца към мрачното небе.

— Госпожице Стюарт, баща ви жив ли е? — попита внезапно инспекторът.

— Умрял е, когато съм била бебе.

— Майка ви никога ли не се е омъжвала повторно?

— Не.

— Някакви... — Инспекторът се поколеба. После попита деликатно: — Имаше ли някаква сърдечна връзка?

— Майка ми? — Бони се изсмя. — Не говорете глупости. — И извърна лице.

— А баща ти, Ройл? Майка ти също е починала, нали?

— Да.

— Ами от това, което чувам — каза инспекторът и се окашля, — падал си е по нежния пол. Възможно ли е някоя да се е навъртала покрай него и да се е почувствувала... хм, измамена, когато Джек обяви, че ще се жени за Блайт?

— Откъде да знам? Да не съм му бавачка.

— Тогава значи може да има такава жена?

— Може — сопна се Тай, — но не мисля, че има. Тате не беше светец, но познаваше жените, познаваше живота и дълбоко в себе си беше почтен човек. Малките му авантюри обикновено приключваха без разправии. Той никога не е лъгал жените, с които е бил, и те винаги са знаели за какво точно става дума. Дълбоко грешите, Глюк. Освен това тази работа я е свършил мъж.

— Хм — рече инспекторът и се отпусна назад. Не изглеждате много убеден.

— Предлагам да приложим метода на изключването — каза Елъри. — Когато търсим мотива, обикновено се питаме кой би спечелил от убийството. Вярвам, че по-добри резултати ще имаме, ако се запитаме кой губи. Да започнем с главните действащи лица — ти, Тай, и ти, Бони. Безспорно, за вас двамата загубата е най-тежка. Изгубихте единствените си близки хора, към които бяхте дълбоко привързани.

Бони прехапа устна и се загледа през прозореца, Тай смачка цигарата си.

— Студията? — вдигна рамене Елъри. — Не се стряскай, Буч, логиката не познава чувства. Студията понесе голяма парична загуба, тя винаги се лиши от две прочути звезди с голям касов успех. И за да

бъдем по-точни — твоят екип понесе пряка и непоправима загуба. Суперпродукцията, върху която работехме заедно, ще трябва да отпадне.

— Чакай малко — каза Глюк. — Ами враждата между студиите? Да сте имали неприятности с някоя друга студия? Кой би се радвал да види двете големи звезди на „Магна“ свалени от екрана?

— О, не говорете глупости, инспекторе — сопна се Буч. — Това е Холивуд, а не средновековна Италия.

— Кой знае — изсумтя Глюк.

— Да продължим — каза Елъри, като гледаше развеселен инспектора. — Агентът, който изготвя договорите на Джак и Блайт, струва ми се, това е Алън Кларк — също губи.

— Та, с една дума, всеки, свързан лично и служебно с Джак и Блайт, ще загуби доста.

— Откри Америка.

— Господи, Елъри — запротестира Буч, — все някой трябва да печели от това престъпление.

— От материална гледна точка ли? Добре, да видим. Оставиха ли Джак и Блайт някакво наследство?

— Майка ми практически нищо не остави — каза ни жива, ни умряла Бони. — Даже бижутата ѝ бяха имитация. Изхарчваше всичко, което изкара.

— А Джак, Тай?

Тай сви устни:

— Как мислиш? Нали видя ония разписки.

— Ами застраховката? — попита инспекторът. — Вие, актьорите, винаги имате по нещо скътано в застрахователните компании.

— Майка ми не обичаше застраховките, нито годишните ренти — каза тъжно Бони. — Тя изобщо не знаеше цената на парите. Винаги попълвах дефицитите в банковата ѝ сметка.

— Тате веднъж се застрахова за сто хиляди долара — рече Тай. — Докато дойде време за втората вноска. Тогава я прати по дяволите — парите му трябвали, щял да ходи на конни състезания следобед.

— Ама, за бога — възкликна инспекторът, — трябва да има нещо, за което да се закачим. Ако не е за облага, тогава е отмъщение. Хрумна ми нещо! Тоя тип Парк трябва да го приберем.

— Добре — каза хладно Тай, — ами Алесандро и разписките?

— Но те се оказаха у баща ти — каза Елъри. — Ако не беше платил, мислиш ли, че Алесандро щеше да му ги върне?

— Не казвам нищо — измърмори Тай. — Само питам: откъде тате ще вземе сто и десет хиляди?

— Ти си абсолютно сигурен — каза бавно Глюк, — че не можеше да събере толкова, а?

— Разбира се, че не можеше!

Инспекторът потри челюстта си.

— Истинското име на Алесандро е Джо ди Сангри — същият е замесен в разни далавери в Ню Йорк. Преди това е бил и горила на Ал^[1]. — После поклати глава: — Ама не ми намирисва на гангстерско убийство. Отрова в напитките! Ако Джо ди Сангри иска да очисти длъжника си, ще играе оловото. То си му е в кръвта.

— Времената се промениха — изръмжа Тай. — Имаме хиляди основания да окошарим мерзавеца! Аз ли да го намеря?

— О, ние ще го проверим.

— Във всеки случай — каза Елъри — ще убие ли Джо ди Сангри, сиреч Алесандро, и майката на Бони само защото баща ти не си е платил комарджийския борч?

— Знаех, че тази история ще ни донесе само неприятности — рече развълнувано Бони. — Знаех си. Защо ѝ трябваше!

Тай почервения и се извърна. Глюк загриза нокът, без да сваля очи от Бони и Тай.

Пилотът отвори вратата и каза:

— Пристигнахме.

Погледнаха надолу. Полето бе почерняло от хора.

Бони пребледня и сграбчи ръката на Буч.

— То... то... прилича на... на нещо голямо и мъртво, налазено от хиляди малки черни мравчици.

— Бони, досега се държа мъжки. Няма да трае дълго. Горевата.

— Не мога! Тези милиони втречени очи... — Тя го хвана здраво за ръка.

— Хайде, госпожице Стюарт, успокойте се — каза инспекторът и се изправи. — Ще трябва да го изтърпите. Сега ще свърши...

— Тъй ли? — рече горчиво Тай. — Аз пък мислех, че едва сега започва. Или вече стигнахме до задънена улица?

— Затова ви казвах — измърмори Елъри, — че ще разкрием този случай чак когато изясним мотива, когато разберем защо Джак и Блайт са били отровени.

[1] Ал Капоне. — Б.пр ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА ДЕВЕТКА СПАТИЯ

В сряда, двадесети, единствените напълно безгрижни хора в град Лос Анджелис и околностите му бяха Джак Ройл и Блайт Стюарт — и двамата мъртви.

Всички други бяха полудели. Репортери и фотографи от ежедневниците и клюкарските списания, застаряващи дами от филмовата преса, щатската полиция и хората от отдел „Убийства“ на инспектор Глюк, звезди, продуценти, режисьори, балсаматори, свещеници, длъжници, погребални агенти, адвокати, радиоговорители, търговци на недвижими имоти, хиляди опечалени поклонници се бяха събрали пред домовете на мъртвата двойка — цялото това множество крещеше, кръжеше, буташе се, влизаше и излизаше и превърна безсънните часове на Бони и Тай — те почти не бяха мигнали — в жив кошмар.

— Все едно се трупат за финалния мач на футболен турнир викаше Тай, раздърпан, небръснат, с червени от недоспиване очи. — За бога, защо не ме оставят да изпратя стария като хората?

— Приживе той беше любимец на публиката, Тай — опитваше се да го успокои Елъри. — Такъв си остана и след смъртта си.

— Особено след такава смърт!

— Независимо каква смърт.

— Те са лешояди.

— Убийството събужда най-лошите инстинкти у хората. Кой знае как се чувства бедната Бони в Глендейл.

— Да — намръщи се Тай. — Предполагам... доста тежко е за жена. — После рече: — Куин, трябва да говоря с нея.

— Така ли, Тай? — Елъри се опита да скрие изненадата си.

— Много е важно.

— Трудно ще бъде сега да уредим спокойна среща.

— Трябва.

Те се срещнаха в три часа сутринта в забутано кафененце, недалеч от улица Мелроуз — като по чудо непреследвани. Тай бе е

черни очила, а Бони с плътна воалетка, която откриваше само част от бледите ѝ устни и брадичката.

Елъри и Детето Чудо застанаха на пост пред сепарето, в което двамата седнаха.

— Съжалявам, Бони — рязко каза Тай, — че те повиках в такъв момент. Но има нещо, което трябва да обсъдим.

— Да? — Гласът на Бони го стресна. Бе безизразен, металически, лишен от живот и чувства.

— Бони, ти си болна.

— Нищо ми няма.

— Куин, Буч, защо не ме предупредихте?

— Нищо ми няма. Просто мисълта за... сряда. — Видя устните ѝ да потрепват под воалетката.

Тай си играеше с чаша уиски.

— Бони... никога не съм те молил за услуга, нали?

— Ти?

— Аз съм... предполагам, ще помислиш, че съм откачил, след като ти говоря такива сантименталности.

— Ти и сантименталности? — Този път устните на Бони се изкривиха.

— Това, което искам да направя... — Тай остави чашата. — Не е за мен. Дори не е само за тате. За двамата, за майка ти и за баща ми.

— Говори по същество, ако обичаш.

Тай смотолев:

— Струва ми се, че трябва да ги погребем заедно.

Тя мълчеше.

— Казвам ти, не е заради тате. Заради двамата. От неделя тази мисъл не ми излиза от главата. Бони, те се обичаха. Преди... не мислех така. Мислех си, че зад това се крие нещо друго — не знам какво. Но сега... Те умряха заедно. Не разбираш ли?

Тя мълчеше.

— Толкова години живяха разделени — рече Тай. — И после да ги убият точно преди... Знаем, че говоря идиотски. Но все имам чувството, че баща ми... да, и майка ти също щяха да поискат да ги погребем заедно.

Тя мълча толкова дълго, че Тай се разтревожи. Но тъкмо когато щеше да я докосне, Бони трепна. Извади ръцете си отгоре и отметна

воалетката. И го гледа, гледа, гледа, без да приказва, без да промени изражението си, без да помръдне.

После простичко каза:

— Добре, Тай. — И стана.

— Благодаря ти.

— Правя го заради майка си.

Никой не каза ни дума повече. Прибраха се вкъщи поотделно — Тай в Бевърли Хилс с колата на Елъри, Бони в Глендейл с лимузината на Детето Чудо.

После съдебният лекар освободи телата и Джек Ройл и Блайт Стюарт бяха балсамирани. В продължение на няколко часа в сряда сутринта великолепните им махагонови ковчези, обковани с най-чистата южноамериканска мед, с осемнадесеткаратови златни дръжки и с тапицерия от ръчно тъкана японска коприна и пух от черни лебеди бяха изложени за поклонение във величествената зала на Булеварда на залеза. Сам Викс, който организира церемонията срещу два процента комисиона, бе убедил Жак Бучър да склони Тай Ройл и Бони Стюарт да изберат тъкмо нея. Така и стана.

Четири жени бяха стъпкани — една от тях пострада сериозно; шестнадесет жени припаднаха; наложи се полицията да излезе срещу тълпата на прекрасните си коне, вчесани и нагиздени за случая. А един бедно облечен човечец беше надлежно цапардосан с палка по главата и замъкнат в затвора, защото се опита да захапе стремето на един полицай, който го бе връхлетял с коня си.

В залата за поклонение бе събран целият бляскав елит, натруфен с най-великолепните си траурни дрехи (модните къщи трябваше да наемат тълпи от шивачки, за да смогнат със специалните поръчки за погребението), филмовият свят не пропусна да забележи колко красива изглеждаше Блайт.

— Като че ли е заспала, миличката. Ако не беше под стъкло, бих се заклела, че ще се раздвижи!

— А пък е балсамирана! Какво ли не правят днес.

— Да, и като си помислиш, че всъщност вътре в нея няма нищо. Четох, че са й направили аутопсия, а ти знаеш какво става при аутопсиите.

— Не говори страхотии! Откъде да знам?

— Добре де, а първият ти съпруг не беше ли...

— Нали Бони е проявила твърде... твърде изтънчен вкус, като е облякла Блайт в тази разкошна бяла сатенена рокля с прилепнал корсаж...

— Тя имаше красив бюст, скъпа. Знаеш ли, веднъж ми каза, че никога не носи корсет! А съм сигурна, че не носеше и сутиен...

— Пристегната в кръста, с хиляди плисенца-солей...

— Ако можеше да се изправи, скъпа, щеше да се убедиш в чудесния ветрилообразен ефект на тези плисета... и великолепните орхидеи на корсажа, чудните диамантени клипсове на презрамките... Искам да кажа, че изглеждат изключително. Дали са истински, как мислиш, скъпа?

— А колко хубав изглеждаше бедният стар Джак в колосаната си риза и във фрак, с пренебрежителната си полуусмивчица!

— Не ти ли се струва, че ей сега ще излезе от ковчега и ще те прегърне?

— Кой постави вътре тази златна статуетка, която Джак спечели през тридесет и трета?

— Откъде да знам. Изглежда малко като самохвалство, нали?

— Да, ама я ги виж онези от комисията за Академичните награди колко доволни изглеждат!

— Красив беше дяволът! Вторият ми съпруг веднъж го цапардоса.

— Скъпа, не мислиш ли, че това е малко недискретно? Искам да кажа, при толкова детективи наоколо? В края на краищата нали Джак бе убит.

— Не ставай смешна, Нанет! Много добре знаеш, че Луелин избяга в Африка или не знам си къде с онази нафукана статистка с хубавите бедра преди две години.

— О, скъпа, каквито работи знам за Джак Ройл — не, не говоря лошо за покойните, но в известен смисъл Блайт се отърва. Тя никога нямаше да е щастлива с него — както гонеше фустите.

— О, скъпа, забравих, че го познаваш така добре, нали?

А в Глендейл, в голямата гъмжаща от хора къща, Бони стоеше неподвижна, със сухи очи, почти безжизнена като майка си, пред чийто ковчег в Холивуд се тълпяха хиляди почитатели. Клотилд, чиито пълни бузи и галски нос бяха подпухнали от плач, я обличаше в ефирни, елегантни черни дрехи, без да среща съпротива, макар че Бони често

бе изразявала ненавистта си към показната печал и типичните холивудски погребения. Обличаше я и без нейно съдействие, сякаш обличаше труп.

В Бевърли Хилс Тай се наливаше с коняк и ругаеше Лаудърбек, отказваше да се обръсне и искаше да бъде с панталони и блейзър — напук на проклетите лешояди. Алън Кларк и набързо събраната група по-якички приятели най-сетне го хванаха, Лаудърбек се залови за електрическата самообръсначка, а докторът отнесе гарафата с коняк и накара Тай да глътне малко луминал.

После Бони и Тай се срещнаха пред великолепните ковчези, отрупани със свежи цветя, така че покойниците, погребалните агенти и епископът приличаха на фигурките върху някоя платформа по време на годишния фестивал на цветята. И се възцари тишина.

В тази тържествена обстановка епископът прочете великолепна проповед, изпъстрена с препратки към добрия бог и скъпите покойници. На инспектор Глюк му изтекоха очите да се вира в тълпата, ръководен от фундаменталното правило, че убиецът не би устоял на изкушението да присъствува на погребението на жертвите си. Усилията му обаче не се увенчаха с успех, въпреки че не свалеше поглед от Джо ди Сангри — Алесандро, който също бе тук с вид на надут, дребен италиански banker. Жанин Карел — красивата примadona с оперния глас (сопран като нейния нямаше дори в „Метрополитън“), изпя „О, СЛАДКО ТАЙНСТВО НА ЖИВОТА“, сетне още по-вълнуващо и трогателно — „ПО-БЛИЗО, БОЖЕ, СЪМ ДО ТЕБ“, съпроводена от целия мъжки хор, нает от „Магна“ за предстоящата музикална суперпродукция. Лю Баскъм даже не залитна под своя дял от тежестта на ковчега на Блайт. Това бе свидетелство за неговата издръжливост, като се има предвид, че за три дни бе погълнал шест литра скоч и с дъха си можеше да свали орел.

С честта да носят ковчезите бяха удостоени още президентът на „Магна“ Луис Х. Селвин, бившият кмет на града, бившият губернатор, три нашумели звезди (избрани от Сам Викс след последната анкета за популярност, проведена от Пола Парис), президентът на филмовата академия, един бродуейски продуцент, дошъл в Холивуд да снима серия комични миниатюри, Ранди Раунд — известният бродуейски репортер, за когото в света на киното нямаше затворени врати, един

важен служител от кантората на филмовия магнат Хейс и специален пратеник на „Фрайърс Клъб“. Бе надошъл сума народ.

Цяла вечност по-късно моторизираната процесия от луксозни коли — ролс-ройс, корд, линкълн и дюзенберг — се проточи към мемориалния парк — така наричаха холивудското гробище, — където се вълнуваше същински океан от опечалени, дошли да присъствуват на погребалната церемония. Неуморимият епископ изнесе още една великолепно служба под великолепия съпровод на хор от момченца в бели одежди с чисто измити ангелски личица. И още трийсет жени припаднаха, линейките пристигаха и ги отнасяха дискретно, една надгробна плоча бе съборена, два каменни ангела загубиха по една лява ръка и Джак и Блайт, покрити с грамадни венци от лилии, бяха спуснати един до друг във великолепните си гробове, с бордюро от син смърч и гигантска папрат, Бони, изскубнала се от прегръдката на Детето Чудо, стоеше неподвижна, безжизнена, вдървена и гледаше как бавно, с драматично великолепие спускат майка ѝ в земята. Тай стоеше настрани, самотен, с наведена глава и удивително горчива усмивка, и съзерцаваше как тленните останки на баща му се спускат в зиналия гроб също тъй бавно. Най-сетне всичко свърши — или почти всичко. Бучър поведе Бони към лимузината. В този миг една дебела жена в самурено палто се спусна към нея с налудничав поглед и измъкна от ръката и сухата черна траурна кърпичка. Тук Тай не издържа. Той размаха юмрук пред носа на дебеланата, но бе издърпан от Лю, Елъри и Алън Кларк. Безброй звезди плачеха безутешно, слънцето весело грееше над Холивуд и всички си прекараха чудесно. В заключение Сам Викс развълнувано обобщи, изтривайки влагата изпод черната си превръзка, че всичко било просто великолепно — нямало друга дума за това.

Веднъж изплъзнала се от любопитните погледи на тълпата, Бони диво зариде в обятията на Детето Чудо, докато лимузината се провираше сред движението и се опитваше да се изплъзне от колите на ненаситната преса.

— О, Буч, ужасно беше. Хората са такива свине. Все едно че бяха дошли да зяпат парада на цветята. Чудно как не ме накараха да пея по радиото!

— Всичко свърши вече, миличка. Забрави го. Свърши.

— А дядо не дойде. О, мразя го! Лично му се обадох сутринта. Оправдаваше се. Бил болен. Не понасял погребения, да съм му влезела в положението. Собствената му дъщеря! О, Буч, толкова съм нещастна.

— Забрави стария лешояд, Бони. Той не е достоен за презрението ти.

— Надявам се никога повече да не го видя!

Когато стигнаха до къщата в Глендейл, Бони се извини, отпрати Бучър и нареди на Клотилд да тряска вратата пред лицето на всеки, който я потърси, независимо дали е приятел или враг. После се затвори в стаята си, подсмърчайки, и потърси утеха в купчините писма, оставени от Клотилд.

Тай, който трябваше да прекоси цял Холивуд, за да се прибере в Бевърли Хилс, престана да се бунтува и се затвори навъсено в себе си. Ескортът му благоразумно го остави на високомерните грижи на Лаудърбек и си отиде. Младежът току-що бе привършил третия си коняк, когато телефонът звънна.

— Няма ме вкъщи — изръмжа той на Лаудърбек, — независимо кой е, чу ли? Нищо общо нямаме вече с този град. Не искам да видя никого. Всичко е фалшиво. Всичко е шантаво. Всичко е порочно. Всички тук са фалшиви, шантави и порочни. Който и да ме търси, кажи му да върви по дяволите.

Лаудърбек вдигна страдалчески очи към тавана и каза в слушалката:

— Съжалявам, госпожице Стюарт, но господин Ройл...

— Кой? — изрева Тай. — Чакай, ще се обадя!

— Тай — каза Бони с толкова странен глас, че го обля студена вълна, — трябва веднага да дойдеш.

— Бони, какво става, по дяволите?

— Моля те. Побързай. Страшно е важно.

— Дай ми три минути да се преоблека.

Когато Тай стигна до дома на Бони, завари Клотилд да плаче на площадката пред стълбите.

— Клотилд, къде е госпожица Стюарт? Какво има?

Клотилд закърши дебелите си ръце.

— О, мосю Ройл, наистина ли сте вие? Мадмоазел със сигурност е полудяла! Горестно е и руши! Желаях да позвъня на мосю Бушер, но мадмоазел ме заплаши...

Тай заизкачва по три стъпала наведнъж и намери Бони с развят пеньоар от бледоморав креп да изхвърля като полудяла вещи от чекмеджетата. В будоара на майка ѝ сякаш бе гръмнала бомба.

— Няма ги — изпищя Бони. — Или не мога да ги откроя, което е едно и също. О, каква глупачка съм!

Тя се строполи на майчиното си легло. Косата ѝ, вързана хлабаво със златна панделка, се стичаше като разтопена мед по гърба ѝ и блестеше на слънцето.

Тай мачкаше шапката си в ръце и извърна глава. После отново погледна към нея.

— Бони, защо ми се обади?

— О, защото изведнъж си спомних... И после, като прегледах пощата...

— Защо не се обади на Буч? Клотилд каза, че не си искала Буч? Защо... на мен, Бони?

Тя седеше съвсем неподвижно, загърната с пеньоара. Отклони поглед от изгарящите му очи.

Тай отиде при нея, изправи я на крака и я прегърна.

— Да ти кажа ли защо?

— Тай... странно изглеждаш. Недей.

— И се чувствам странно. Не знам какво правя. Най-шантавото нещо на света. Но като те видях на леглото, сама, уплашена, като изгубено дете... Бони, защо се сети първо за мен, когато искаше да споделиш с някого нещо важно?

— Тай, моля те. Пусни ме.

— Би трябвало да се мразим.

Тя направи слаб опит да се отскубне от прегръдката му.

— Моля те, Тай. Ти не можеш. Ти... не трябва.

— Но аз не те мразя — рече Тай учудено. Ръцете му я обгърнаха по-плътено. — Току-що открих това. Изобщо не те мразя. Обичам те.

— Тай?! Не!

Той я привлече към себе си с една ръка, а с другата повдигна брадичката ѝ и я накара да го погледне.

— И ти ме обичаш. Винаги си ме обичала. Знаеш, че е така.

— Тай — прошепна тя. — Пусни ме.

— В никакъв случай.

Тялото ѝ трепереше вцепенено в прегръдката му, като разлюляно от удар стъкло. После изведнъж сковаността отстъпи на нежността и тя се отдаде на ласките му.

Стояха вкопчени, със затворени очи сред тягостната гледка на разхвърляната стая.

Едва по-късно Бони прошепна:

— Това е лудост. Ти сам го каза.

— Тогава искам да остана завинаги луд!

— Сега и двамата не сме на себе си, не знаем какво правим. И това ужасно погребение...

— Сега и двамата сме това, което сме. Бони, ако смъртта им не ни донесе нищо друго...

Тя склони глава на гърдите му.

— Сякаш сънувам. Чувствувах се толкова беззащитна. О, хубаво е да съм до теб, когато знам, че от всички хора на света ти и аз сме...

— Целуни ме, Бони. Боже, толкова отдавна го исках... — Устните му докоснаха челото ѝ, клепачите ѝ, миглите ѝ.

Внезапно Бони се отскубна от него и седна на фотьойла.

— Ами Буч? — попита тя безизразно.

— О — рече Тай. Желанието и радостта се изпариха от измъченото му лице много бързо. — Забравих за Буч. — След това викна гневно: — Буч да върви по дяволите! Всички да вървят по дяволите! Достатъчно дълго са ни разделяли. Ти винаги си била смисълът на живота ми, но по особен начин — сега ще трябва да навакваме. Мислех го за омраза... — то бе у мен, ти бе у мен — денонощно, от детските ми години. Мислите ми са били все за теб, при теб и около теб. Много повече те заслужавам от Буч!

— Не мога да го нараня, Тай — тихо каза Бони. — Той е най-благородният човек на света.

— Ти не го обичаш — рече презрително Тай.

Бони сведе очи.

— Аз... аз сега не мога да мисля трезво. Стана тъй внезапно. Той ме обича.

— Ти си целият ми живот, Бони. — Отново се опита да я прегърне, търсеше устните ѝ.

— Не, Тай. Трябва ми малко... време. О, наистина звучи старомодно! Но не можеш да очакваш... С толкова неща трябва да

свиквам.

— Никога няма да те оставя на друг.

— Не, Тай. Не сега. Трябва да ми обещаеш, че нищо няма да кажеш... на никого за това. Още не искам Буч да разбере. Може би греша. Може би... Трябва да ми обещаеш.

— Не мисли за никой друг, освен за мен, Бони.

Тя потрепери.

— През тези последни три дни ме вълнува само една мисъл — да отмъстя за майка си. — О, звучи толкова театрално! Но аз наистина искам отмъщение... страшно. Тя беше най-милото, най-безобидното същество на света. Който и да я е убил, е чудовище. Той не може да бъде човек. — Устните ѝ се изопнаха. — Ако знаех кой е, щях да го убия със собствените си ръце като бясно куче.

— Нека те прегърна, скъпа...

Тя продължи ожесточено:

— Всеки, всеки, който по някакъв начин е замесен... мразя го толкова, колкото и отровителя! — Тя взе ръката му. — Нали разбираш, Тай, защо е всичко... защо трябва да чакаме.

Тай не отговори.

— Не искаш ли да откриеш убиеца на баща си?

— Що за въпрос? — отвърна тихо той.

— Тогава хайде да търсим заедно. Вярно е... сега разбирам... винаги сме имали нещо общо... Тай, погледни ме. — Тай я погледна. — Не те отблъсквам, мили — прошепна в прегръдките му тя. — Когато всичко това се случи... признавам, само за теб се сетих. Тай, те... те умряха и ни оставиха сами! — Брадичката ѝ затрепери.

Тай въздъхна, целуна я, заведе я до леглото и я сложи да седне.

— Добре, колега — нали вече сме колеги отмъстителите. Тръгваме на лична война срещу извършителя на едно малко лично престъпление — бодро каза той. — Хайде да я почваме!

— О, Тай!

— За какво вдигна тази олелия?

Бони го погледна през сълзи и се усмихна. А сетне усмивката се стопи в мрачна решителност и тя извади един плик от деколтето си.

— От известно време — каза Бони и преглътна последната си сълза — майка ми получаваше някакви писма. Мислех, че е просташка шега и не им обърнах внимание. Сега обаче... Не знам.

— Заплашителни писма ли? — бързо попита Тай. — Дай да ги видя.

— Чакай. Познаваш ли някой, който изпраща карти по пощата? Картите говорят ли ти нещо? Получавал ли е някога Джак такива?

— Не. Карти? Искаш да кажеш карти за игра?

— Да, от клуб „Подкова“:

— Пак Алесандро, а? — промърмори Тай.

— Търсех онези, другите пликове, които пристигнаха преди... нещастieto. Но са изчезнали. Когато се върнах от погребението, започнах да ровя в една купчина писма и съболезнователни телеграми и открих — това. И така се сетих за другите.

Тай сграбчи плика. Беше надписан с бледосиньо мастило.

— Но е адресирано до Блайт Стюарт — каза Тай озадачен. — И от клеймото личи, че е пуснато в Холивуд снощи, на деветнадесети. Два дни след смъртта ѝ! Изглежда ми безсмислено.

— Точно за това е важно — напрегнато каза Бони. — Може би като съберем всички неща, които нямат смисъл, ще се получи нещо смислено.

Тай измъкна съдържанието на плика и се вторачи в него.

— И само това ли беше вътре?

— Нали ти казах, че е налудничаво.

В плика имаше само карта за игра с гравирана златна подкова на синия гръб.

Картата беше деветка спатия.

ДЕСЕТА ГЛАВА

СВОБОДА НА ПЕЧАТА

Дали заради статията във вестника, или защото с малко повече решителност щеше да види Пола Парис отново. Куин сложи точка на тридневната си вътрешна борба и в четвъртък сутринта се отправи към бялата къща на хълма.

А там, в една от приемните, седеше инспектор Глюк и съсредоточено преглеждаше рубриката на Пола „Сред звездите“ в сутрешния вестник от понеделник. Когато видя Елъри, побърза да напъха вестника в джоба си.

— Да не би и ти да си един от преданите читатели на госпожа Парис? — попита Елъри, като се опита да прикрие собствения си брой от същото издание.

— Здравсти, Куин — изръмжа инспекторът. — Има ли смисъл да извъртаме? Виждам, че и ти си се спрял на тази статия. Странна работа, нали?

— Няма нищо странно! Сигурно има някаква грешка.

— Естествено, сигурно затова си тук. Тази госпожица има да ми обяснява доста неща. Мотае ме от понеделник! Ще ѝ откъсна проклетия врат!

— Моля — каза студено Елъри, — госпожица Парис е дама. Недей да говориш за нея, сякаш става дума за една от твоите полицайки.

— Значи и теб те води за носа — озъби се Глюк. — Слушай, Куин, не за пръв път се разправям с нея. Когато публикува нещо важно и я помоля — много вежливо, за твое сведение — да се отбие в Управлението да си побъбрим, чувам все същите глупости, че не можела да напусне тази къща поради страха си от тълпите...

— Ще ти бъда благодарен — изръмжа Елъри, — ако престанеш да я обиждаш.

— Скъсах се да ѝ пращам призовки и тя винаги се измъква, проклетницата. Медицински свидетелства... Бог знае какво! Някой ден ще я разоблича, помни ми думата. Страх от тълпите!

— Междувременно — подметна заядливо Елъри — планината отново отива при Мохамед. Впрочем докъде стигнахте?

— Все още няма и следа от този пилот. Въпрос на време, разбира се. Подозирам, че е скрил самолет някъде около платото, може и на самото плато. След като е приземил моноплана на Тай, просто се качил на собствения си самолет и е отлетял. Във въздуха не остават следи.

— Хм. Разбрах, че доктор Полк официално е потвърдил предположението ми относно причината за смъртта.

— Аутопсията установи почти еднакво количество морфин у двете жертви, малко повече от три грама. Можеш да си представиш колко е имало в онези термоси. И някакво вещество, което Бронсън нарича натриев алураат — ново барбитуратно съединение — приспива те веднага.

— Нищо чудно, че няма следи от съпротива — промърмори Елъри.

— Полк казва, че морфинът и натриевият алураат ги приспиват за по-малко от пет минути. Докато са спели, морфинът е започнал да действа — трябва да са умрели за по-малко от половин час.

— Предполагам, че Джак е умрял първи, а Блайт е решила, че е задрямал. Приспивателното е изиграло важна роля. Разбираш ли? Докато първата жертва е умираше — втората е мислела, че първата спи, и спокойно си е пила от термоса. Алураатът е бил предпазна мярка, ако и двамата не пият едновременно. Хитро измислено.

— Хитро, или не — свършило е работа. Смърт вследствие парализа на дихателните мускули според Полк. Лошото е, че не можем да установим откъде са купени съставките. Натриев алураат сега се продава във всяка аптека, а ти знаеш колко лесно е да се намери морфин.

— Нещо ново?

— Ами няма кой знае какво — рече Глюк неохотно. — Опитах се да открия кой е пратил кошницата, но ударих на камък. Разбрахме откъде е изпратена, но поръчката била пусната по пощата и са хвърлили писмото. Фалшиво име, разбира се. Самолетът е чист. Единствените отпечатъци са на Джак, Блайт и Тай. Изглежда, тоя тип е бил с ръкавици през цялото време. От друга страна...

— Хайде, казвай, изгарям от нетърпение!

— Ами опитахме се да проучих приятелките на Джак. Кълна се, не си е губил времето, козелът му с козел! Открихме някои интересни подробности. — Инспекторът се изкиска. — Само да знаеш каква паника настъпи сред женското население в града...

— Не съм настроен за любов — мрачно рече Елъри. — Ами какво стана с онзи Парк? Нито дума за него в новините.

— О, той умря.

— Какво!

— Самоуби се. Довечера ще излезе във вестниците. Намерихме му парцалите непокътнати в евтиното хотелче, където преспивал, с една бележка, която гласи, че така и така умира, че с нищо не можел да помогне на жена си и сакатото си момче на изток, които живеели от социални помощи, че не печелел достатъчно, за да се издържа, и затова смятал да се хвърли на рибите.

— О — рече Елъри. — Значи не сте открили тялото му?

— Слушай — ухили се Глюк. — Ако си мислиш, че тази бележка на самоубийството е фалшива, забрави го. Сравнихме почерка. От друга страна, със сигурност установихме, че старчето не може да кара самолет.

Елъри сви рамене.

— Между другото ще ми направиш ли една услуга, преди да започнеш да въртиш на ръжен госпожица Парис?

— Каква? — заинтересува се инспекторът.

— Организирай денонощна охрана на Бони.

— На Бони Стюарт? За какво?

— И аз не знам. Така ми подсказва шестото чувство. — После добави сериозно: — Да не забравиш, Глюк. Може да е от фатално значение, както казват френските ни приятели.

Точно тогава една от секретарките на Пола Парис рече с дяволита усмивчица:

— Ще влезете ли сега, инспекторе?

Когато инспектор Глюк излезе от приемната на Пола, видът му бе направо страшен.

— Тая госпожица вътре ти харесва, нали? — задъхано каза той.

— Какво става? — разтревожено попита Елъри.

— Ако е така, накарай я да говори. Халосай я, целуни я, направи нещо, но открий откъде се е докопала до тези сведения!

— Значи не иска да ти каже, а? — промърмори Елъри.

— Не, и ако не проговори, ще я измъкна от тази къща за кокетния и бял кичур и ще я затворя — изобщо не ме интересуват никакви фобии! Ще я задържа за... за престъпна конспирация! Ще я задържа като важен свидетел.

— Хайде, успокой се. Не можеш да упражняваш натиск върху пресата в тази епоха на конституционни свободи, нали? Спомни си печалния случай с вестникаря Хувър.

— Предупредих те! — кресна Глюк и излезе разгневен.

— Заповядайте, господин Куин — каза секретарката.

Елъри прекрачи тържествено прага на светая светих. Завари Пола да дояжда ябълка, прекрасна, спокойна и обидена.

— И вие ли? — Изсмя се и му посочи стол. — Не правете такава трагична физиономия, господин Куин. Седнете и кажете защо ме изоставихте така безсрамно.

— Наистина сте красива — въздъхна Елъри. — Твърде красива, за да прекарате следващата година в затвора. Чудя се...

— Какво?

— Коя част от съвета на Глюк да послушам... дали да ви халосам, или да ви целуна. Вие какво ще предпочетете?

— Чудовището се прави на амурче — измърмори Пола. — Отвратително! Защо поне не ми се обадохте по телефона.

— Пола — каза сериозно Елъри. — Знаеш, че съм ти приятел. Какво се крие зад тази история? — Той посочи вестника от понеделник.

— Аз първа зададох въпрос — каза тя и трапчинката се появи. Елъри жадно се вторачи в нея. Пола изглеждаше пленителна в сребристите си ориенталски одежди от ламе и свободната дълга туника над шалварите.

— Не се ли боиш, че ще послушам съвета на Глюк?

— Скъпи ми господин Куин — каза хладно тя, — вие надценявате вашите възможности — и неговите — да внушавате страх.

— Проклет да съм, ако не го послушам — каза Елъри, все още вторачен в нея.

Той пристъпи. Но дамата не се отдръпна. Просто го гледаше.

— Виждам, че Холивуд ти влияе отрицателно — рече тя със съжаление.

Куин спря като закован и се изчерви. После каза рязко:

— Отклонихме се от въпроса. Искам да знам...

— Как така в понеделнишкия брой, който излиза от печат в неделя вечерта, моята рубрика съобщава, че Джак и Блайт са били отвлечени по време на сватбеното си пътешествие?

— Не отклонявай въпроса!

— Колко властен бил — промърмори Пола и сведе очи с престорена скромност.

— По дяволите! — викна Елъри. — Не се преструвай на светата невинност! Ако направим една малка сметка, излиза, че ти си написала тази статия преди действителното отвлечане! — Пола нищо не каза. — Откъде знаеше, че ще ги отвлечат?

Тя въздъхна:

— Господин Куин, вие сте забележителен човек, но какво ви дава право да ми държите такъв тон?

— О, боже, Пола, не можеш ли да видиш в какво си се забъркала? Откъде получи тази информация?

— Ще ти отговаря по същия начин, както и на инспектор Глюк — студено отвърна Пола. — Не е твоя работа.

— Трябва да ми кажеш. Глюк няма да разбере, но аз искам да знам.

— Мисля — рече Пола, като се изправи, — че приключихме за днес, господин Куин.

— О, не, не сме! Ще ми кажеш, дори ако трябва да...

— Не съм длъжна да се съобразявам с твоите детективски инстинкти.

— По дяволите детективските ми инстинкти. Само за теб мисля.

— Така ли, господин Куин — изгука Пола.

Елъри се намръщи.

— Аз... аз не исках да кажа това.

— Ооо, но го каза — усмихна се Пола. И отново тази проклета трапчинка. — Ти наистина ли мислиш за мен?

— Не исках да кажа това. Исках...

Тя избухна във внезапен смях и се отпусна на стола си.

— Ах, колко е смешно! Великият детектив. Недостижимият интелект. Човекът-палаш.

— Какво толкова смешно има? — попита високомерно Елъри.

— Мислиш, че аз съм замесена в тези убийства? — Тя избърса очите си с шарена копринена кърпичка.

Елъри почервеня.

— Това е... абсурдно! Никога не съм казвал такова нещо.

— Но го мислиш! Не съм възхитена от вашата проникателност, господин Шерлок Холмс, нито от опита ви да се възползвате от нашето приятелство. Трябва страшно да ви се разсърдя... Ето, страшно съм сърдита! — И Елъри объркан видя, че тя наистина му бе страшно сърдита.

— Но уверявам те...

— Това е низост. Вие, повелители, вие, диктатори, вие, самовлюбени мъже! Искаш да подведеш бедната, болна, малка журналистка, да й хвърлиш прах в очите, нали? Обясни й се в любов, завърти й главата, говори й красиви глупости... впусни се галантно в любовна атака с надеждата, че ще изкопчиш нещо от нея!

— Бих искал да изтъкна в своя защита — каза Елъри с достойнство, — че в „любовна атака“, както романтично се изразихте, се впуснах дълго преди Джак Ройл или Блайт Стюарт да бъдат убити.

Пола полуизвърна стройната си снага и Елъри видя раменете и да потръпват конвулсивно. „Ама че глупашки постъпи! Разплака я“ — рече си той.

Тъкмо се канеше да отиде при нея, да я приласкае нежно и властно, когато за негово учудване и огорчение тя се обърна и той я видя да се смее.

— Аз съм глупак — каза си Елъри жестоко уязвен и се запъти към вратата. Да му се смее!

Госпожица Парис го изпревари и я затисна с гръб.

— О, скъпи, прав си — задави се тя от смях. — Не. Не си тръгвай още.

— Не виждам защо да оставам — каза той още ядосан, но и без да си тръгва.

— Защото аз искам.

— Така значи. — Отговорът не бе блестящ. Къде отиде прословутото му остроумие? Чудно нещо.

— Виж какво — рече Пола, вперила в него големите си кротки очи. — Ще ти кажа нещо, което не казах на онзи грубиян Глюк. Сега ще останеш ли?

— Ами...

— Ето! Пак сме приятели. — Тя го хвана за ръката и го върна на дивана.

Внезапно Елъри се почувствува доволен от себе си. Добре се справи, а? Все пак това доказваше нещо, нали! Тя го харесва. И ръката ѝ бе тъй мъничка и топла! Наистина имаше мънички ръце за ръста си. Не че беше толкова едра, но... не беше и дребна. Нито дебела! В никакъв случай! Не обичаше дребните жени. Смяташе, че който взема в обятията си дребна жена, се лишава от твърде много. Мъжът има право на привързаност в „щедри пропорции“. Охо, това не бе лошо! Скришом огледа Пола. Да, да, щедри беше точната дума. Щедра като рог на изобилието и благородна като шпагата на придворен. Красива патрицианка. Истинска дама. Царствена, би казал.

— Царствена. — Той се подсмихна и пламенно стисна ръката ѝ.

— Какво има? — Не издърпа дланта си.

— О, нищо особено — отвърна скромно Елъри. — Хрумна ми едно сравнение.

— Обичаш да говориш с недомлъвки — въздъхна Пола и го придърпа да седне. — Мисля, че затова ми харесваш. Тъй забавно е да разгадава човек мисълта ти.

Елъри се чудеше какво ли ще стане, ако обгърне небрежно, разбира се, раменете ѝ. Те изглеждаха тъй силни и все пак женствени. Дали тя нямаше да потърси спасение в своята фобия? Неспокойният дух на изследователя — да, чисто научният интерес — го подтикна към един експеримент.

— Та за какво говорехме? — промърмори той и проведе експеримента.

Един прекрасен миг тя изтърпя благоговейното докосване на ръката му. Раменете ѝ бяха силни и нежни. Великолепни, великолепни. В пристъп на изследователско рвение Куин я притисна до гърдите си. Тя се дръпна рязко, като породиста кобила. После замря, цялата изчервена.

— Ще ти кажа само — рече с едва доловим глас Пола, втренчена в кърпичката си. — Аз... — И тя спря, стана, отиде до масата и извади

цигара от една кутия.

Ръката на Елъри остана да виси във въздуха и той се почувствува като глупак.

— Да? — попита рязко.

Тя седна в люлеещия се стол, заета с цигарата.

— Час преди произшествието ми се обади по телефона. Казаха ми, че Джек и Блайт ще бъдат отвлечени.

— Откъде се обади?

— Това не мога да ти кажа.

— Не знаеш ли? — Тя не отговори. — Кой се обади? — Елъри скочи от стола. — Пола, знаеше ли, че Джек и Блайт ще бъдат убити?

Тогава очите ѝ блесна.

— Елъри Куин, как смееш да ми задаваш такъв отвратителен въпрос!

— Сама си го изпроси — каза той с горчивина. — Пола... това е много странно.

Дълго време тя стоя безмълвна. Елъри съзерцаваше унесено лъскавата ѝ гладка коса с очарователния бял кичур. „Това да ти е за урок“ — рече си той. Единствено от жени не разбираше нищо. А тази отгоре на всичко беше изключително интелигентна и загадъчна. Непостижима за разума. Той се обърна и за втори път тръгна към вратата.

— Спри! — викна Пола. — Чакай. Аз... аз ще ти кажа каквото мога.

— Чакам — изръмжа той.

— О, не бива... но ти си толкова... моля те, не се сърди.

Прекрасните ѝ очи излъчваха толкова мека, сияйна топлина, че Елъри почувствува как се разтапя. Припряно каза:

— Е?

— Знам кой ми се обади — говореше много тихо, със спуснати мигли. — Познах гласа. — Следователно мъжът не си е казал името?

— Не хитрувай. Не казах, че е мъж. Всъщност тази... личност си каза името. Истинското, защото познах гласа.

Елъри се намръщи.

— Тогава личността на обадилия се не е тайна? Той... или тя не се е опитал да го скрие?

— Ни най-малко.

— Кой беше?

— Само това няма да ти кажа. О, не разбираш ли, че не мога? — извика тя, когато той понечи да си тръгне. — Това е против всякаква журналистическа етика. И ако веднъж издам информатор, ще изгубя доверието на хилядите хора, които ми продават информация.

— Но тук става дума за убийство, Пола.

— Не съм извършвала никакво престъпление — каза тя упорито. — Щях да уведомя полицията, обаче най-напред проследих обаждането, за всеки случай, и открих, че е от летището, но докато получа информацията, самолетът отлетя и полицията вече знаеше за случилото се.

— Летището. — Елъри прехапа долната си устна. И освен това как можех да знам, че ще свърши с убийство? Елъри, не ме гледай така!

— Искаш от мен да приема всичко на доверие. Дори сега твой граждански дълг е да кажеш на Глюк за обаждането, както и кой ти се е обадил.

— Страхувам се — едва чуто прошепна тя, — че нищо повече не мога да направя.

— Хубаво. — И за трети път Елъри тръгна към вратата.

— Чакай! Аз... какво ще кажеш за една ценна информация?

— Още ли? — попита саркастично Елъри.

— Само за твоите уши. Още не съм я отпечатала.

— Е, и каква е тя?

— Преди повече от седмица... това е на тринадесети, миналата сряда... Джак и Блайт направиха една малка екскурзия със самолет.

— Не знаех — измърмори Елъри.

— Къде са ходили?

— В имението на баща ѝ, в Шоколадовите планини.

— Не виждам нищо изключително. Джак и Блайт вече се бяха сдобрили. Съвсем естествено е двама души, които смятат да се женят, да посетят бащата на бъдещата булка.

— Да не кажеш после, че не съм те предупредила.

Елъри се намръщи.

— Пола, за теб сякаш няма тайни и това ме безпокои. Кой отрови Джак и Блайт?

— Quien sabe?^[1]

— По-важното е защо ги отровиха?

— О — измърмори тя, — ето кое те безпокои.

— Не отговори на въпроса ми.

— Скъпи — въздъхна тя, — аз съм една самотна жена, затворена в голяма къща, и всичко, което знам, научавам от вестниците. Въпреки това си мисля... Мога да се досетя.

— Да се досетиш! — Той презрително сбърчи нос.

— И ми се струва... че и ти можеш. — Те се спогледаха в мрачно мълчание. После Пола се усмихна, стана и му подаде ръка. — Довиждане, Елъри. Заповядай пак някой път. Ще ми бъде много драго. Господи, започвам да говоря като Мей Уест^[2].

Но когато той си тръгна, този път окончателно, Пола остана неподвижна, загледана във вратата, с ръце на пламналото си лице. Сетне отиде в спалнята си, тръшна вратата, седна пред тоалетката и погледа още малко — този път своето отражение...

„Мей Уест... Ами защо пък не? — предизвикателно си помисли тя. Просто се иска кураж и... и малко природни данни. А той очевидно...“

Изведнъж потрепери с цялото си тяло. Тръпката тръгна от раменете ѝ, които Куин бе обгърнал в пристъп на изследователска страст.

[1] Кой знае? (Исп.) — Б.пр. ↑

[2] Мей Уест (1892 — 1980) — американска актриса, известна с ролите си на прелъстителка. — Б.пр. ↑

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА ВСИЧКО Е В КАРТИТЕ

Още докато си тръгваше от дома на Пола, възхитен от собствения си чар, Куин усети студения полъх на предчувствието. Струваше му се, че не е чул цялата истина.

Убеди се в непогрешимостта на интуицията си още щом влезе в кабинета на Жак Бучър. Детето Чудо четеше страницата на Пола в мрачно мълчание, Сам Викс се опитваше да изглежда нещастен, а Лю Баскъм произнасяше безкраен монолог, с цел да поразсее Детето Чудо.

— Като птицата Феникс съм — нареждаше Лю. — Не е ли чудо как се възраждам от собствената си пепел? Значи, продължаваме по първоначалния план, само дете Бони и Тай ще играят ролите на Блайт и Джак, и...

— Стига дрънка, Лю — предупреди го Сам Викс.

— Ето го и мозъка на нашето начинание — рече Лю. — Виж, Куин, не мислиш ли, че...

Без да сваля очи от вестника, Буч каза рязко:

— Невъзможно. Първо, Бони и Тай няма да се съгласят, а и аз не мога да ги упреква за това. Второ, кантората на Хейс ще наложи вето. Много шум се вдигна вече. Холивуд винаги е бил чувствителен на тема убийства.

— Какво е станало, Буч? — запита Елъри.

Тогавя Буч вдигна поглед и Елъри се стъписа от израза на лицето му.

— Нищо особено — каза той със зловеща усмивка. — Още една сензацийка на Пола Парис.

— А, имаш предвид статията от понеделник.

— Някой да е казал нещо за понеделник? Това е днешният вестник.

— Днешният? — Елъри изглеждаше смутен.

— Днешният. Пола пише тук, че Тай и Бони си стягат багажа за медения месец.

— Какво!

— О, ако седнеш да й вярваш — подхвърли Лю. — Хайде, Буч, пийни си.

— Но аз тъкмо идвам от Пола — извика Елъри — и тя нищо не ми каза!

— Сигурно си мисли, че можеш да четеш — рече Викс сухо.

Буч вдигна рамене.

— Струва ми се, че все някога трябваше да се усетя. През цялото време знаех, че Бони и аз... Тя е луда по Тай. Ако не бях толкова сляп, щях да разбера, че зад постоянните им разприии се крие нещо дълбоко. — Той се усмихна и си наля пълна водна чаша с джин. — Prosit!^[1]

— Е, това е мръсен номер — смотолеви Лю. — Няма да ѝ позволя да извози приятелчето ми.

— Те знаят ли, че ти знаеш? — попита Елъри рязко.

— Май не. Какво значение има?

— А сега къде са?

— Току-що ми се обади Бони, щастлива като славейче... искам да кажа, след всичко. Отивали в клуб „Подкова“ да си играят на стражари и апаша с Алесандро. Желая им успех.

Елъри бързо си тръгна. Намери алената кола на Бони паркирана пред клуб „Подкова“. Заведението бе потискащо пусто, чистачки триеха следите от скъпите обувки на холивудския елит, а един барман апатично бършеше чаши.

Бони и Тай се бяха облакътили на подковообразното бюро в кабинета, а Алесандро седеше спокойно пред тях и барабанеше с пръсти.

— Днес май ми е тръгнало на посещения — сухо забеляза той, когато видя Елъри. — Спокойно, Джо, тоя не е от онези, дето носят ютии. Е, казвай. Какво те носи насам?

— Здравейте, господин Куин — извика Бони. Изглеждаше прекрасна и свежа в габардинения костюм, шит по поръчка, с тъмночервена шапчица като палачинка, кацнала върху златистата ѝ коса. Страните ѝ бяха порозовели от възбуда. — Тъкмо питахме Алесандро за онези разписки.

Значи още не знаеха, помисли си Елъри. Усмихна се:

— Какво съвпадение. И аз съм дошъл за това.

— Един дол дренки сте с инспектор Глюк — захихика дребничкият пълен комарджия. — Пустото му ченге! Само че той мина в понеделник.

— Това не ме интересува — викна Тай. — Значи признаваш, че баща ми ти е дължал сто и десет хиляди долара?

— Разбира се, че признавам. Това е истината.

— Тогава защо тези разписки бяха у него?

— Защото той се издължи — рече кротко Алесандро.

— А, издължи се, така ли? Кога?

— В четвъртък, четиринадесети... само преди седмица.

— И с какво?

— С налични. В хилядарки.

— Лъжеш.

Мъжът на име Джо изръмжа. Но Алесандро се усмихна.

— Много обиди съм преглътнал от вас двамата и от вашите родители — рече той дружелюбно. — Би трябвало да дам на Джо картбланш да те направи на решето заради тази шега, Ройл. Само че твоят старец съвсем наскоро ритна камбаната, затова си малко нервен.

— Не се боя нито от теб, нито от горилите ти.

— Значи мислиш, че аз имам нещо общо с тези убийства, така ли? — озъби се Алесандро. — Предупреждавам те, Ройл, не си търси белята. Заведението ми е почитено, ползувам се с добро име в този град. Остави ме на мира, ако си знаеш интереса!

Бони си пое въздух. Но след това очите и светнаха, измъкна един плик от чантата си и го хвърли на бюрото.

— Тогава защо не обясниш това!

Елъри се опули, като видя Алесандро да вади карта със син гръб от ашика и да се взира в нея. Едно от загадъчните послания! Той изстена. Съвсем бе забравил за тях. Изкуфяваше. Алесандро вдигна рамене.

— Картата е от клуба, признавам. И какво?

— Тъкмо това се опитваме да разберем — изръмжа Тай.

Комарджията поклати глава.

— На грешен път сте. Всеки може да вземе карта от нас. Имаме огромна клиентела, а и раздаваме тестета като сувенири.

— Алесандро е прав — побърза да каже Елъри. — Нищо няма да научим тук. Идвате ли с мен?

Той ги подкара навън, преди да запротестира, и в мига, когато седнаха в колата на Бони, рече троснато:

— Бони, дай да видя този плик.

Бони му го подаде. Той го огледа внимателно, после го прибра в джоба си.

— Чакай, това ми трябва — рече Бони. — Важно е. Това е улика.

— Стига ти наградата, че се сети — каза Елъри. — Ще го задържа, ако нямаш нищо против... след като другите са също у мен. О, какъв съм идиот...

Бони едва не сгази една хрътка борзой.

— Ти! — извика тя. — Значи ти си бил...

— Да, да — рече нетърпеливо Елъри. — Мисля, че въпреки разсеяността си имам по-голям опит от теб. Карай в „Магна“, Бони.

Тай, който не ги слушаше, смотолев:

— Лъже. Няма начин.

— Кой?

— Алесандро. Той твърди, че тези разписки били платени. Ами ако тате е отказал да плати, или което е по-вероятно, му е обяснил колко

невъзможно е да му се издължи? За Алесандро е играчка да накара един от биячите си да се престори на пилота и след като отрови тате и Блайт, да пхне скъсаните разписки в джоба му.

— Но защо, Тай? — намръщи се Бони.

— Защото е знаел, че и без това няма да си получи парите. И е искал да си отмъсти. А е напъхал разписките в джоба на тате, за да не, бъде заподозрян.

— Доста прозрачно — рече Елъри, — но възможно.

— Но дори и така да е — рече Бони, — защо ще убива и майка ми? Не разбираш ли, Тай, че това обърква цялата работа. Защо са отровили и мама?

— Не знам — заинати се Тай. — Знам само, че тате няма откъде да намери сто и десет хиляди долара. Нямахме пукната пара.

— Между другото — подхвърли Елъри небрежно — днес в рубриката си Пола Парис намеква, че двамата сте станали твърде близки приятели.

Бони пребледня, а Тай премига смутено. Тя отби до бордюра и рече:

— Какво?

— Пише, че ви чака щастие и рози.

За миг Бони сякаш щеше да се разплаче. Но после вирна брадичка и се нахвърли яростно върху Тай:

— А беше ми обещава!

— Ама, Бони... — започна Тай, без да спре да премигва.

— Ти... злодей!

— Бони! Да не мислиш...

— Не ща да те слушам, продажник такъв — каза Бони с горчива, мрачна, люта омраза.

Така започна един изключителен ден и всичко живо бе много нещастно. А когато стигнаха до кабинета на Детето Чудо, Бони пристъпи към него и демонстративно го целуна в устата. После вдигна телефона и помоли Мадж да я свърже с Пола Парис.

Буч объркано гледаше ту Бони, ту Тай. Лицата и на двамата бяха зачервени от яд.

— Госпожица Парис? Бони Стюарт е на телефона. Току-що научавам от вашата рубрика, че Тай Ройл и аз ще се женим или нещо подобно — също толкова гадно и лъжливо.

— Боя се, че не разбирам — промърмори Пола.

— Ако не искате да ви дам под съд за клевета, моля ви веднага да публикувате опровержение на този слух.

— Но, Бони, научих го от достоверен източник...

— Не ще и съмнение. Мразя и източника ви, както и вас, че сте му повярвали.

— Но не разбирам. Тай Ройл...

— Чухте ме добре, госпожице Парис. — Бони тръшна телефона и изгледа застрашително Тай.

— Еее — изхихика Лю. — Всичко си е както преди, слава богу. Сега за филма...

— Значи не е вярно? — запита Бучър бавно.

— Разбира се, че не! А що се отнася до тази противна... личност...

Тай се врътна и излезе. Елъри побърза след него.

— Казвал ли си нещо на Пола?

— Ти за какъв ме мислиш?

— Хм. Много красива сцена. — Елъри го погледна от страни. — Няма да се изненадам, ако самата Бони ѝ е казала.

— Какво? — избухна Тай и се закова на място. — Ами да, прав си, бога ми. Бони ме е водила за носа. Сега разбирам всичко... цялата история! Давала ми е аванси само за да може после да ме плесне през ръцете и да ме унижи както винаги. Ама че долен номер!

— Друго от жена не можеш да очакваш — въздъхна Елъри.

— Отначало си помислих, че онази проклета французойка е виновна. Тя е единствената, която може да е подочула.

— А, значи наистина сте стигнали до милувки и целувки!

— Ами... Вече всичко е свършено! Не искам да имам нищо общо с тази подла двуличница!

— Благородно решение — поздрави го от сърце Елъри. — Мъжът се чувства много по-добре сам. Къде си тръгнал.

— Не знам, по дяволите.

Стояха пред редица кокетни каменни вили.

— Странно. Ето я старата гримьорна на татко. Какво нещо е навикът, а? — измърмори Тай. — Ако не възразяваш, Куин, ще вляза сам.

— И дума да не става — отвърна Елъри и го хвана за ръка. — Направиха ни на глупаци и двамата. Няма сега да се делим в бедата.

Двамата с Тай влязоха в гримьорната на Джак Ройл. И Елъри намери ключа на шифъра.

Намери го случайно, просто защото когато влезе в гримьорната, му се стори, че никой не бе прекрачвал прага ѝ след смъртта на Ройл старши. Дори един мръсен пешкир със следи от грим се търкаляше на тоалетката до новичката портативна пишеща машина.

Тай се излегна на кушетката и се втрени в белезникавия таван, Елъри се разгършува наоколо. Първото нещо, което откри в чекмеджето на тоалетката, бе смачкан, изцапан лист обикновена жълта хартия с размери 22 на 28 см, чист от едната страна, а от другата изписан на пишеща машина.

Елъри хвърли един поглед на заглавието: ЗНАЧЕНИЕ НА КАРТИТЕ, написано с главни букви и подчертано, и нададе тържествуваш крясък, при което Тай скочи на крака.

— Какво става? Какво има?

— Намерих го! — извика Елъри. — Ама че късмет! Картите! Всичко е напечатано! Благодаря ви, благосклонни богини на съдбата! Да, ето какво било... Чакай малко. Възможно ли е...

Тай сбърчи вежди. Елъри свали калъфката на портативната машина, намери чист лист и започна бързо да трака, като от време на време, поглеждаше в смачканата жълта хартия. Докато пишеше, доволното изражение изчезна от лицето му и той помръкна в размисъл.

Елъри стана, постави отново капака, мушна внимателно листа в джоба си, взе машината и каза безизразно:

— Ела с мен, Тай.

— Завариха Бони и Детето Чудо да се прегръщат. Лицето на Бони още бе буреносно, а Буч изглеждаше неописуемо щастлив. Лю седеше и им се радваше като доброжелателен сатир.

— Носим новини — каза Елъри. — Пусни я, Буч. Трябва да говорим сериозно.

— Че какво толкова е станало? — запита Лю подозрително.

— Много неща. Не знам дали ти си запознат със случая, Буч, но Тай и Бони знаят. Блайт е получавала анонимни писма.

— Това не го знаех — каза Буч бавно.

— Що за писма? — намръщи се Лю. — Заплахи?

— Обикновени пликосе, надписани с печатни букви очевидно с пощенска перодръжка, пуснати в Холивуд, с едно-единствено съдържание — карти за игра. — Елъри измъкна портфейла си и хвърли на бюрото малка връзка пликосе, стегнати с ластик. Буч и Лю ги огледаха подозрително.

— Клуб „Подкова“ — промърмори Лю.

— Но какво означават? — запита Буч. — Бони, защо не ми каза?

— Не мислех, че са важни.

— Вината е по-скоро моя. Нося ги в джоба си и нито за миг не се сетих за тях след злополучната неделя — каза Елъри. — Но тъкмо днес намерих ключа за значението на тези карти. — Той разгърна жълтия лист на бюрото на Буч. Лю, Буч и Бони го прочетоха с безизразни лица.

ЗНАЧЕНИЕ НА КАРТИТЕ

	КАРИ	КУПИ	СПАТИИ	ПИКИ
Поп	Рус мъж	Червенокос мъж	Тъмнокос	Непознат
Дама	Руса жена	Червенокоса жена	Тъмнокоса	Непозната
Вале	Пратеник	Проповедник	Престъпник	Враг
Десет	Голяма сума	Изненада	Хазарт	Голяма беда
Девет	Любовна свада	Разочарование	Последно предупреждение	Печал
Осем	Бижу	Мисли за брак	Злополука	Опасността ще бъде предотвратена
Седем	Пътуване	Ревност	Затвор	Враг
Шест	Пази се от погрешни ходове	Пази се от скандал	Пази се от преумора	Пази се от злостна клюка
Пет	Телеграма	Неочаквана среща	Промяна	Неприятна среща
Четири	Диамантен пръстен	Разтурен годеж	Тайна	Пази се от човека, в когото се съмняваш
Три	Свада за пари	Пречки по пътя на любовта	Пречки по пътя на успеха	Пречки по пътя на сдобряването
Две	Неприятности, породени от измама	Запознанство	След два дни или две седмици	Сълзи
Ас	Телефонно обаждане	Покана	Богатство	Смърт

(Когато картата е скъсана на две, значението се обръща.)

— Не разбирам — промърмори Бони. — Прилича ми на наръчник за гледане на карти.

— И за предсказване на доста мрачно бъдеще — подхвърли Елъри. — Това — можем да го наречем код — ни разкрива значението на всяка карта,

пратена по пощата. — Той вдигна пликите. — Първият плик, получен от Блайт, е пуснат на единадесети този месец и е пристигнал на дванадесети. Това е преди девет дни или пет дни преди убийствата. И какво е имало в плика? Две карти — вале и седмица пики.

Автоматично главите им се наведоха над жълтия лист. Значението, отредено на валето и седмицата пики, бе: „Враг.“

— Значи двама — рече Елъри. — Сякаш някой е написал: „Пази се. И двамата сме по следите ти.“

— Двама... врагове — каза Бони приглушено. Когато сякаш против волята си погледна бледото лице на Тай, в очите ѝ се четеше ужас „Двама!“

— Вторият плик е пристигнал на петнадесети, в петък. И в него е имало две карти — десетка пика и двойка спатия. А какво означават тези две карти?

— Голямо нещастие — измърмори Тай. — Това е десетка пика. И „След два дни или две седмици“ за двойка спатия.

— Два дни! — извика Бони. — Петък е петнадесети, а майка бе убита в неделя, на седемнадесети!

— А в неделя на седемнадесети на летището — продължи Елъри — видях Клотилд да носи трето писмо. Взех го, след като майка ти го хвърли, Бони. Ето го — осмица пика, скъсана на две. Ако погледнете забележката под листа, ще видите, че значението се обръща, когато картата е скъсана на две. Следователно посланието гласи — само минути преди да излети самолетът и да ги убият: „Опасността няма да бъде предотвратена!“

— По-голяма измишльотина не бях чувал — каза пребледнял Бучър. — Направо невероятно.

— И въпреки това то е пред вас — вдигна рамене Елъри. — А тъкмо сега Бони ми предаде последното съобщение — деветка спатия, означаваща „Последно предупреждение“. Това е безсмислено, Буч, тъй като това „предупреждение“ е изпратено два дни след смъртта на Блайт.

Детето Чудо се ядоса.

— И без туй си беше объркано, а сега и това... По дяволите, как може да вярвате на такова нещо? Но ако трябва... наистина изглежда, че този, който е изпратил последното писмо, не е знаел за смъртта на Блайт, нали? И след като всички писма са дело на един и същи човек, не виждам никакъв смисъл.

— Нелепост — подсмихна се Лю. — Ясно, че е работа на някой откачен. — Но все пак запита: — И къде намери този лист?

— В гримьорната на Джак Ройл. — Елъри свали капака на портативната машина. — И още нещо, ако разгледате току-що напечатаното на жълтия лист, ще видите, че малките h и r например имат еднакво

износени крайчета. Еднакво отчупени — повтори замислено той, сграбчи една настолна лупа от бюрото на Буч и огледа споменатите букви. Прясно изпилени! Но остави лупата и просто каза: — Няма и съмнение. Този код е напечатан на машината на Джак Ройл. Тай, това машината на баща ти ли беше?

— Да. Да, разбира се — каза Тай и се извърна.

— Джак? — повтори Буч замаяно. Лю изръмжа:

— О, я се разкарай. Защо му е притрябвала тази игра на Джак? — Но прозвуча някак неубедително. Той притеснено погледна Бони.

— На машината на Джак Ройл... Сигурен ли си в това? — попита дрезгаво Бони.

— Абсолютно. Тези нащърбени букви са като отпечатьци от пръсти.

— Чу ли, Тай Ройл? — попита Бони със святкащи очи. — Чу ли?

— Какво искаш? — смънка Тай, без да се обръща.

— Какво искам ли? — изпищя Бони. — Искам да се обърнеш и да ме погледнеш в очите! Баща ти е напечатал този лист... баща ти е изпращал тези писма с картите на майка... баща ти е убил майка ми!

Тогавя той се обърна с начумерено лице.

— Ти си истерична, иначе щеше да си наясно, че това е глупаво, безпочвено обвинение.

— Така ли? — извика Бони. — Знаех си аз, че има нещо странно в това разкажание, в предложението му за брак след толкова години вражда. Сега обаче знам, че е лъгал през цялото време, играел е игра — да, Лю, ужасна игра! — преструвал се е и е чакал мига, когато — може... да я убие. Годежът, сватбата, всичко е било клопка! Наел е някой да ги отвлече и после е отровил мама със собствените си ръце!

— И сигурно себе си? — каза Тай свирепо.

— Да, защото е осъзнал какво е сторил и за пръв път е извършил нещо почтено, като е сложил край на живота си.

— Нямам намерение да се карам с теб, Бони — каза Тай тихичко.

— Врагове... двама! Ами да, защо не? Ти и баща ти! Изкусно изиграната любовна сценка вчера... о, и ти се мислиш за хитър! Знаеш много добре, че е убил майка ми, и се опитваш да го прикриеш. Откъде да знам, че не си му помагал при замислянето... убиец такъв!

Тай сви юмруци, после ги отпусна. Потърка опакото на едната си ръка, сякаш го сърбеше или болеше. После, без да обели дума, напусна кабинета.

Бони се хвърли с плач в обятията на Бучър.

Но по-късно, когато се прибра и Клотилд ѝ отвори, тя се промъкна до стаята си, легна, без да се съблича, и черни мисли я споходиха. Истина ли бе? Възможно ли бе? Преструвал ли се беше вчера, когато ѝ каза, че я обича?

Подозренията бяха ужасни. Можеше да се закълне... И все пак бе истина. Всички факти говореха против него. Кой може да е съобщил на Пола Парис за сдобряването им? Само Тай. И то след като го бе помолила да не казва! И после, този лист... Не можеш да зачеркнеш години омраза само като произнесеш две думи.

О, Тай, чудовище такова!

Бони остана в стаята си, самотна, недоспала, болна и съкрушена. Нощта измина — дълга нощ, населена с толкова много сенки, че в три часа сутринта.

[1] Наздраве (нем.). — Б.пр. ↑

ТРЕТА ЧАСТ

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

МЕЖДУНАРОДНО КУРИЕРСКО БЮРО, РЕГИСТР.

В петък сутринта Елъри, Сам Викс и Лю Баскъм закусваха в ресторанта на „Магна“, когато се появи Алън Кларк, настани се на един стол до тях и се обърна към възрастната келнерка на барчето:

— Кафе, красавице.

— О, Алън.

— Ето ме и мен. Какво сте се умислили?

— Ами чудя се — каза Елъри. — Какво е статуквото ми в студията сега?

— Статукво ли? — ококори се агентът. — Какво искаш да кажеш? Нали фигурираш във ведомостта?

— Гризе го съвестта — ухили се Лю. — За пръв път срещам толкова добродетелна личност. Като онази стенографка от студията, с която бях снощи. Викам ѝ аз...

— Знам — запротестира Елъри, — но съм нает да напиша сценарий за Ройл и Стюарт, а такъв филм вече няма да има.

— Пфю, това се казва лош късмет — рече Кларк и заклати глава над кафето си. — Къса ми се сърцето, като те гледам.

— Но какво да правя, Алън? В края на краищата ми плащат хиляда и петстотин на седмица.

Тримата поклатиха глави едновременно.

— Вземал хиляда и петстотин на седмица — рече съчувствено Сам Викс. — Е, според мен това е направо срамно.

— Слушай, Куин — въздъхна агентът. — Ти какво си виновен, че на Ройл и Блайт им светиха маслото?

— Не виждам какво общо има между двете.

— Добре де, ти на чия страна си — на труда или на капитала? — заинтересува се Лю. — И ние, писателите, имаме някакви права!

— Договорът ти не бе сключен, ако мога така да се изразя, от някой безмозъчен тъпак — рече Кларк скромно. — Алън е тук да те защитава по всяко време, не забравяй това. Подписа договор да

работиш по филма за Ройл-Стюарт, а в този документ няма клауза, предвиждаща убийства.

— Точно там е работата. Филмът никога няма да се заснеме. Отпаднал е от плановете. Буч го съобщи тази сутрин.

— Че какво от това? По договор си ангажиран за осем седмици. Тъй, че независимо дали ще има филм, или не, ти ще останеш тук, докато не събереш заплата за осем седмици. Или, ако се изразим по-грубичко, докато не скъташ дванадесет бона в спестовната си книжка.

— Това е престъпно — промърмори Елъри.

— Нищо подобно, това е животът — каза Кларк и стана. — Да не съм чул дума повече по този въпрос. Срам го било да си получи заплатата. Чували ли сте такава нещо?

— Но как да я получа? Не мога просто да седя тук.

— Не можел просто да седи тук — избухна Лю. — Слушай, лигльо аз вися тук за много по-малко от хиляда и петстотин на седмица!

— И аз — въздъхна рекламният.

— Че изкарай си ги с разследване — предложи Кларк. — Нали си детектив?

— На мен ще ми дойдат добре тези мангизи — измърмори Лю, наведен над яйцата и доматиения сос. — Куин, какво ще кажеш да ми заемеш две стотачки до другия петък?

— Но тук се намесвам аз — побърза да каже агентът. — Май ще трябва да скастрия колегата. Опитва се да завлече един от най-добрите ми клиенти.

— Само до другия петък — рече Лю, когато Кларк си тръгна.

— Ако заемеш пари на този пират, значи си по-наивен, отколкото те мислех — изръмжа Сам Викс. — До другия петък? Че какво му е на този петък? Нали днес взимаш заплата, тлъсто копеле.

— Някой да те е питал? — каза ядосано Лю. — Знаеш, че пестя за старини! Ще си купя ферма, ще си завъдя пиленца...

— Блондинки или брюнетки? — присмя се Викс. — Пестял за старини! Ти няма да имаш старини, освен ако стомахът ти не е от неръждаема стомана.

— Добре де, нали го взеха, за да ми помага.

— Толкова по-зле за него — рече рекламният с усмивка. — Е, до скоро. Ще ида да изкарам за семки и бонбонки.

— Между другото, Сам — рече разсеяно Елъри, — все искам да те питам. Къде беше миналата събота?

— Аз ли? — Едноокият се сепна. — Бях на остров Рийд, уреждах, сватбеното тържество.

— Знам, но когато се обадох на острова, след като отвякоха самолета в неделя, ми казаха, че те няма.

Викс го изгледа начумерено.

— Ти какво, да не взе на сериозно съвета на Кларк?

— Не се сърди — усмихна се Елъри. — Реших, че е по-добре да те попитам, преди Глюк да се е сетил.

— Приеми един съвет от мен и не дрънкай глупости. Не е здравословно. — И Викс закрачи навън с трепереща от възмущение черна превръзка.

— Какво му става? — измърмори Елъри и поднесе чашата си с кафе на келнерката да я напълни.

Лю се изкиска:

— Някои хора мразят спанак по рождение, други страшно се дразнят, ако сбъркаш словоредата. Сам пък не понася да го подозират в, убийство. Особено в двойно.

— Не може ли човек да зададе невинен въпрос?

— Да — рече сухо Лю. — Както я караш, скоро и на мен ще зададеш някой невинен въпрос. Като например: „Ти ли стоеше до мен, когато онзи маскиран тип отвлече самолета на Тай?“

— Ами невинаги можеш да вярваш на очите си — ухили се Елъри.

— Разбира се. Може да е бил моят брат близък?

— Че имаш ли брат близък? — запита изненадан Елъри.

— Знаеш ли защо ми харесваш? — въздъхна Лю. — Защото е толкоз лесно да те прати човек за зелен хайвер. Разбира се, че нямам брат близък!

— Можех да се досетя, че нашият Творец едва ли би повторил грешка от такава величина — каза тъжно Елъри. — О, Тай! Сядай! Ела да закусиш с нас.

Тай Ройл се приближи, току-що обръснат, но видът му подсказваше, че е прекарал трескава нощ.

— Вече закусих, благодаря. Куин, искам да говоря с теб.

— Да?

Тай приседна на стола на Сам Викс, подпря лакът на масата и прокара пръсти през косата си.

— Добре де, добре — измърмори Лю и стана. — Веднага усещам кога съм излишен.

— Остани, Лю — каза уморено Тай. — Може и ти да помогнеш. Елъри и Лю се спогледаха.

— Готово, мойто момче — рече Лю и седна. — Какво те мъчи?

— Бони.

— Аха — каза Елъри.

— Какво ти е погодила този път? — попита Лю съчувствено.

— Става дума за вчера следобед. — Тай си играеше с кафената чаша на Викс. — Нали каза, че тате стоял зад... е, зад всичко. Цяла нощ не съм мигнал. В началото бях бесен. Но снощи разбрах истината за себе си.

— Да? — каза Елъри намръщено.

— С мен става нещо. От сряда. Не изпитвам същите чувства към нея както преди. Всъщност изпитвам... точно обратното. — Той смачка чашата. — О, има ли смисъл да си кривя душата? Обичам я!

— Ти добре ли си? — изръмжа Лю.

— Няма смисъл, Лю. Този път е сериозно.

— След всички номера, които си погаждахте!

Тай се усмихна кисело:

— Точно това казах на тате, когато разбрах за любовта му към Блайт.

— Да — промърмори Елъри, — историята притежава изумителната способност да се повтаря. — Той хвърли предупредителен поглед на Лю и Лю кимна.

— Слушай, мойто момче, виновно е въображението ти и климатът, рече Лю бащински. — Смъртта на Джак май те изкара от релси, а и знаеш какво въздействие оказва слънцето върху младите. Послушай чичо си Луи. Тази любовна история няма да ти донесе нищо друго, освен неприятности. Вземи пример от мен. Не си ме виждал да се лутам с блуждаещ поглед заради някоя фуста, нали така? По дяволите, да имах твоята мутра, щях да накарам Казанова да заприлича на провинциален мухльо, който обикаля махленска вдовичка!

Тай поклати глава:

— Не, Лю, няма да ме убедиш. Този път е до гроб.

— Ами троши си главата тогава — вдигна рамене Лю. — Да не кажеш после, че не съм те предупредил.

— Чакай, Лю. — Тай изглеждаше объркан. — Ти си почти толкова близък с Бони, колкото... имам предвид, мислех си, че може би ти ще се опиташ да поговориш с нея.

Елъри буйно завъртя глава зад гърба на Тай.

— Кой, аз ли? — рече изненадан Лю. — Ти какво искаш, да ме направиш съучастник в престъпление ли? Няма да си лепна такава петно на съвестта. Да не съм ти сводник! Ухажвай си я сам.

— Ти какво мислиш, Куин? Бони е убедена, че тате... е, чу я вчера. Някой трябва да ѝ каже колко греши. Сигурно на мен няма да повярва.

— Защо не оставиш нещата да се уталожат известно време? — рече Елъри безгрижно. — Дай ѝ възможност да се успокои. С времето сигурно сама ще разбере, че е сгрешила.

— Разбира се, защо бързаш? Дай на момичето шанс да се ориентира. Освен това — рече Лю — не забравяй за Буч.

Тай млъкна. После каза:

— Буч... Може и да си прав. Не е минала и седмица.

— Господин Куин, търсят ви по телефона — провикна се внезапно келнерката иззад барчето.

Елъри се извини и отиде до апарата.

— Ало... Господин Куин? Аз съм, Бони Стюарт.

— О — рече Елъри. — Да? — Той хвърли един поглед на Тай, който слушаше мрачно, докато Лю размахваше ръце и го поучаваше.

— Искам нещо да ви покажа — рече Бони странно. — Получи се тази сутрин.

— О, така ли? — После добави високо: — Хайде тогава да обядваме заедно?

— Но няма ли да минете веднага?

— Съжалявам. Имам важна работа. Да кажем, в „Кафявото бомбе“ на улица Вайн в един часа?

— Ще ви чакам — отсече Бони и затвори.

Елъри се върна на бара. Тай прекъсна Лю по средата на изречението:

— Едно нещо трябва да направим незабавно.

— И какво е то? — попита Елъри.

— Мислех за тези анонимни писма. Смятам, че веднага трябва да кажем на инспектор Глюк.

— Това е работа на някой откачен — присмя се Лю. — Кой друг ще праща карти на една дама след смъртта ѝ?

Елъри запали цигара.

— Какво съвпадение! Точно това се чудех и аз. И мисля, че стигнах до съвсем разумно предположение.

— Значи пипето ти сече повече, отколкото на мен — рече Тай мрачно.

— Виждате ли, има само две правдоподобни обяснения на странния факт, току-що споменат от Лю... имам предвид изпращането на писмо до покойницата. Е, разбира се, винаги съществува възможност, та подателят да не е разбрал за смъртта на Блайт, но ще се съгласите, че тази вероятност е направо нищожна. Сам Викс и господата от печата се погрижиха за това.

— Може да е неграмотен — рече Лю.

— Сигурно е и глух, а? В епохата на радиото неграмотността не е оправдание. Освен това пликите бяха адресирани от човек, който може да пише. Не, не, това не е отговор.

— Ама ти не разбираш ли от майтап? — рече възмутен Лю.

— Струва ми се, че има две обяснения, които изчерпват всички възможности. Първото, че подателят е умопобъркан, че пликите, картите, цялата детинска игра са плод на разстроена психика. Такъв човек може да изпраща карти дори след като получателят е починал.

— Ами и аз така мисля — рече Лю.

— И все пак имам чувството — рече Тай замислено, — че дори подателят да не е съвсем наред, не е и луд.

— Чувство, което споделям — промърмори Елъри. — А щом е нормален, налага се другото обяснение.

— И какво е то? — запита Лю.

Елъри стана и си взе сметката.

— Възнамерявах да посветя утрото на една проверка, която ще докаже хипотезата ми или ще я опровергае — рече той с усмивка. — Ще ме придружите ли, господа?

Докато Лю и Тай чакаха озадачени, Елъри взе специализирания телефонен указател на Лос Анджелис от касиерката и го прелиства цели десет минути.

— Нямаме късмет — рече той намусен. — Ще опитам „Справки“. — Затвори се в една от телефонните кабинки и след няколко минути се появи с доволно изражение. — По-лесно, отколкото очаквах. Имаме само една възможност. Добре, че не са десет.

— Десет какво? — попита Тай озадачен.

— Възможности, разбира се — отвърна Лю. — Виждаш ли колко е просто?

Елъри нареди на Тай да се спусне със спортната си кола към Булеварда на залеза и по него на запад към Уилкокс. На Уилкокс между улица Селма и булевард Холивуд Елъри изскочи от колата, забърза по стълбите на новата поща и изчезна вътре. Тай и Лю се спогледаха.

— Започва да ми става интересно — рече Лю. — Сигурно това е нов вид иманярство.

Елъри са забави четвърт час.

— Пощенският служител казва, че нищо не знае — съобщи той весело — Нямах големи надежди.

— Значи идеята ти пропада? — попита Тай.

— Нищо подобно. Посещението тук бе само предпазна мярка. Карай по булевард Холивуд, Тай. Мисля, че това, което търсим, се намира малко след улица Вайн — между Вайн и Арджайл Авеню.

Като по чудо намериха място за паркиране близо до най-оживеното кръстовище в Холивуд.

— И сега какво? — попита Лю.

— Сега ще видим. Това е зданието. Хайде.

Елъри ги поведе към административната сграда отатък улицата. Погледна табелките — във фоайето, кимна и се отпрати към асансьора. Тай и Лю покорно го следваха.

— Трети — каза Елъри. Слязоха на третия етаж. Елъри се огледа предпазливо, после измъкна кожена кутийка от джоба си. Извади от нея някакъв блестящ предмет и я пусна обратно.

— Целта е да си помислят, че съм служител на полицията в Лос Анджелис, а вие двамата сте ми сътрудници — рече той. — Ако не ги изплашим, никога няма да измъкнем необходимата информация.

— Но после как ще се оправяш, даже и да измъкнеш нещо? — запита Тай с лека усмивка.

— Помниш ли случая Охипи? Имам известен принос в разкриването му и това — отвори той дланта си — е дар от инспектор Глюк в знак на благодарност към мен. Значка на почетен заместник-комисар. Хайде, вие двамата се дръжете сурово, но не приказвайте.

Той тръгна по коридора и спря пред врата с матово стъкло и невзрачен черен надпис:

МЕЖДУНАРОДНО КУРИЕРСКО БЮРО, РЕГИСТР. — Т. Х. ЛЮСИ КЛОН ЛОС АНДЖЕЛЕС

Бюрото се оказа стая като кутийка със затворен прозорец, изподраскана картотека, телефон, разхвърляно бюро и пращен стол. На стола седеше мъж на четиридесет и няколко години с унил вид и оредяваща, грижливо пригладена коса. Той навъсено смучеше захарно петле и четеше опърпан брой на „Истински убийства“.

— Ти ли си Люси? — изръмжа Елъри с юмруци в джобовете.

Пръчката на захарното петле щръкна войнствено, а господин Люси, се завъртя. Рибешките му очи изучаваха трите лица.

— Да. Какво ви интересува?

Елъри измъкна дясната си ръка от джоба, разтвори юмрук, позволи на прашните слънчеви лъчи да докоснат златната значка за миг и я прибра.

— От управлението — рече той кисело. — Имаме няколко въпроса към теб.

— Куки, а? — Мъжът извади захарното петле от устата си. — Вървете да пробутвате номерата си на друго място, нищо не съм направил.

— Я по-кратко, приятелче. С какво се занимавате тук?

— Чакай бе, какво искате, това тук е свободна страна! — Господин Люси хвърли списанието и стана — олицетворение на американското достойнство. — Бизнесът ни е законен, Господине, и нямате право да ме разпитвате! Вие да не сте от Федералното бюро? — добави той подозрително.

Елъри, който не очакваше такава упорита съпротива, се почуди какво да прави. Но когато чу Лю Баскъм да се подхилва зад гърба му, пристъпи решително напред.

— Тук ли ще отговориш, или да те свалим в управлението?

Господин Люси се начумери, позамисли се, после отново мушна захарното петле в устата си.

— Е, добре — смънка той, — макар че не виждам защо сте закачили за мен. Аз съм само служител. Що не се свържете с шефа? Управлението ни е на...

— Пет пари не давам. Питам те що за търговия въртите?

— Приемаме поръчки от хората за писма, колетти, поздравителни картички, които изпращаме по пощата, на определени дати от определени места. — Той вдигна палец към пищно нашарената бронзова табелка на стената. — Ето го девиза ни: „Когато и да е, където да е“.

— С други думи, мога да ви оставя десетина писма и вие ще пусне те едното от Пасадена утре, следващото другата седмица от Вашингтон и тъй нататък, според желанието ми?

— Точно така. Имаме клонове навсякъде. Но какво сте се захванали с мен? Да не би Конгресът да е гласувал нов закон?

Елъри хвърли един плик на бюрото му.

— Ти ли си пуснал този плик?

Мъжът го погледна със сбърчени вежди. Елъри го наблюдаваше като се стараеше да запази небрежната поза на професионален полицай. Чуваше апоплектичното дишане на Лю и Тай зад гърба си.

— Аз ами — рече господин Люси най-сетне. — Пуснах го — чакай да видим, мисля, че беше във вторник. Късно следобед. И какво от това?

Елъри се навъси. Спътниците му го гледаха със страхопочитание.

— Какво от това ли? — рече той строго. — Погледни името и адреса, Люси!

Господин Люси се сепна. Пръчицата на захарното петле щръкна отново и започна да играе като прът на знаме, развявано от вятъра. Сетне той зяпна и захарното петле се търкулна на пода.

— Б-Блайт Стюарт! — заекна той. Държанието му мигновено се преобрази в раболепна сервилност. — Ама, господин началник, не забелязах... не знаех...

— Значи ти си пуснал и останалите, така ли?

— Да, сър. Точно така, сър, пуснахме ги. — Господин Люси плувна в пот. — Дори сега, даже в момента, като ми го показахте, прочетох името, но, кой знае защо, не ми направи впечатление... искам да кажа, забелязах го, защото ми се стори познато. Името...

— Не четете ли имената и адресите на пратките си, щом се договорите да извършите услугата?

— Не се договаряме. Искам да кажа... не, сър, не ги чета. Защо ми е? Получаваме пратки и ги експедираме. Слушайте, господин началник, вършили ли сте едно и също нещо по цял ден с години? Вижте, нищо не знам за тези убийства. Невинен съм. Имам жена и три деца. Хората просто предават пратките си, нали разбирате? Търговци, които се опитват да си придават важност пред клиентите... все едно че имат клонове в различни градове, такива неща...

— И съпрузи, които трябва да бъдат в един град, но всъщност са в друг — рече Елъри. — Ясно ми е, знам. Не се паникьосвай, Люси, никой в нищо не те обвинява. Просто искаме да ни помогнеш.

— Да ви помогна? Дадено, само кажете с какво, господин началник.

— Каж ми какво знаеш за тези пратки. Не може да не водиш отчетност.

Мъжът обърса потното си лице.

— Да, сър — рече той покорно. — Само минутка, докато я намеря.

Тримата се спогледаха, докато Люси ровеше в картотеката. После се вторачиха в него.

— Кой определи реда на отделните пратки, господин Люси? — попита Елъри небрежно. — Как се казва клиентът?

— Мисля — рече Люси с пламнало лице, докато се мъчеше да развърже папката, — мисля... че беше... някой си Смит.

— Аха — каза Елъри. Тай тихичко изруга. — И как изглеждаше този симпатяга Смит?

— Не знам — рече Люси задъхан. — Не е идвал лично, доколкото си спомням. Прати свитък писма с бележка и петдоларова банкнота. Ето я — изправи се той тържествуващ, размахвайки голям жълтеникав плик с надпис „Егбърт Л. Смит“.

Елъри грабна плика, хвърли бърз поглед на съдържанието му, затвори го и го мушна под мишница.

— Но тя е още в „Текущи“ — запротестира Люси. — Има още едно писмо за изпращане.

— Блайт Стюарт вече няма нужда от него. Имате ли още писма от този Смит?

— Не, сър!

— Да се е обаждал, или да е идвал лично?

— Не, сър.

— Е, Люси, много ми помогна. Дръж си езика зад зъбите, ясно?

— Да, сър — каза господин Люси чинно.

— А ако Смит ви пише или се отбие, ще ме намерите на този номер. — Елъри записа името и телефонния си номер на списанието. — Хайде, момчета.

Докато затваряше вратата, видя как господин Люси се наведе замаян и вдигна изпуснатото захарно петле.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

ГОСПОДИН КУИН ДЕМОНСТРИРА СИЛАТА НА ЛОГИКАТА

Свиха гузно зад ъгъла и забързаха по улица Вайн. Отдъхнаха си с облекчение едва когато се настаниха в едно сепаре на „Кафявото бомбе“. Лю щеше да се спуга от смях.

— Иска ми се да видя мутрата на Глюк, като научи — давеше се той и бършеше сълзите от очите си. — Този тъпак няма да дрънка... много. Ще каже само на жена си, на любовницата и на приятелите си. Бас държа, че в момента върти телефона!

— Трябва да умилостивя с нещо Глюк — рече Елъри разсеяно. — Той дори не знае за съществуването на тези писма.

— За бога, Куин, какво има в плика? — каза Тай.

Елъри измъкна от жълтеникавия плик бланка „Международно куриерско бюро, регистр.“ с график, както и писмо, адресирано до Блайт Стюарт с неравни печатни букви. Със стоманен кламер към плика бе прикрепена бележка с дата.

— Писмото на господин Егбърт Л. Смит — рече Елъри и го огледа. После го подаде на Тай. Той го прочете жадно, а Лю надничаше през рамото му. Писмото бе написано на машина, на бяла, тънка, евтина хартия. Датата бе двадесет и осми предния месец.

Международно куриерско бюро, регистр.

бул. Холивуд и Вайн.
Холивуд, Калиф.

Господа,

Видях рекламата ви за куриерски услуги в днешния вестник и се обръщам по този повод към вас.

Имам няколко писма, които трябва да бъдат изпратени до един мой клиент на точно определени дати, но трябва да напусна града и може да не съм в състояние

да поддържам кореспонденцията си, така че прилагам писмата в пратката заедно с банкнота от пет долара, без да знам какви са ви цените и нямайки време да се осведомя. Сигурен съм, че петте долара ще покрият марките и цената на вашите услуги.

Пликовете са вързани с ластик. Искам да бъдат пуснати в Холивуд така както са подредени, най-първо — този най-отгоре, после следващият под него и така нататък. Редът на изпращане е много важен. Ето ви графика на датите за изпращане.

1. Понеделник, 11-и (следващия месец)
2. Четвъртък, 14-и (следващия месец)
3. Събота, 16-и (следващия месец) — бърза поща
4. Вторник, 19-и (следващия месец)
5. Четвъртък, 28-и (следващия месец)

Благодаря ви предварително.

Искрено ваш Егбърт Л. Смит

П. С. Моля да обърнете внимание на писмо № 3 — то трябва да бъде изпратено с бърза поща, за да пристигне в неделя — 17-и, когато няма обикновена поща.

Е. Л. С.

— Проклетият му Борджия, не се е подписал дори с измисленото си име промърмори Тай.

— Предохранителна мярка — каза Елъри сухо. — Като нямаме образец от почерка му, няма и улики. Обърнете внимание също на безличната фразеология. Не може да се каже образован ли е, или не. Има обаче делово звучене, сякаш господин Егбърт Л. Смит е точно това, за което се представя.

— Я виж, писмото е написано на машината на Джак Ройл! — възкликна Лю. — Ако това, което каза вчера, е вярно, Куин. Погледнете отчупените крайчета на „h“-тата и „r“-тата. Мисля, че трябва да предадем всичко това на Глюк, и то веднага.

Приблужи се келнерът и се надвеси над тях. Тай рече разсеяно:

— Бренди.

— Здравсти, Джийн — каза Лю. Двойни ли, господин Баскъм?

— Я по-добре донеси бутилката. Не виждаш ли, че съм с компания? От петнадесетгодишното „Моне“.

Келнерът цъфна в усмивка и се отдалечи.

— Да видим — промърмори Елъри — какво ще ни каже последното, неизпратеното писмо от вързопа на господин Смит.

Той отвори запечатания плик и го изтърси. Изпадна карта със син гръб. Бе асо пика.

Не бе необходимо да поглежда листа с кода, който Елъри бе намерил в гримьорната на Джак Ройл. И децата знаеха какво означава асо пика.

— Смърт — рече нервно Тай. — Но е получена... Искам да кажа, че е трябвало да се получи... Тя бе убита, преди да се получи.

— Точно в това е ключът — рече Елъри, играейки си с картата.

— Стига с твоите недомлъвки — изсумтя Лю. — Защо не вземеш за разнообразие да ни разкриеш загадката?

Елъри седеше вторачен в картата, в бележката, прикрепена към плика.

— Едно нещо е сигурно — рече Тай с изопнато лице. — Това е чиста инсценировка. Някой е имал зъб на Блайт и е решил да уличи татко в престъплението. Враждата тук идва много на място, дава мотива. А всеки би могъл да вземе машината му.

— А? — рече Елъри разсеяно.

— Датата на тази бележка... двадесет и седми миналия месец... би трябвало да ни подсказе къде е била напечатана. Или в гримьорната, или вкъщи. Но, по дяволите, татко винаги мъкнеше машината със себе си. Не мога да се сетя къде беше тя на двадесет и седми.

— За какво му е трябвала машина, Тай?

— Да отговаря на писмата на почитателите си. Не ги оставяше на секретарките и предпочиташе лично да кореспондира с авторите на по-интересните писма. Нещо като хоби. Не позволяваше на студията да върши тази работа вместо него. Всъщност и аз постъпвам така.

— Казваш, че всеки би могъл да използва машината?

— Цялото население на Холивуд — изпъшка Тай. — Знаеш на какво приличаше домът ни. Лю, когато татко бе жив — клуб за всички пияндета в града.

— Като лична обида ли да го приема? — захили се Лю.

— А гримьорната на татко бе свърталище на всякакви типове. Не ще и съмнение... натопил го е някой, който се е докопал до машината или в студията, или вкъщи. — Той се намръщи. — Някой? Може всеки да е!

— Не мога да разбера едно — рече Лю. — Защо това приятелче Смит е възнамерявал да прати две писма на Блайт след смъртта ѝ. Така отиват на кино уликите срещу Джак, защото Джак бе също убит, а мъртъвците не прашат писма. А щом са искали да натопят Джак защо са го убили? Не мога да разбера.

— И аз бих искал да знам това — каза Тай през зъби.

— Струва ми се — промърмори Елъри, — че много неща ще ни се изяснят, ако подходим към проблема научно. Да се върнем към втората версия, за която ви споменах сутринта. Ако приемем, че авторът на тези писма е нормален, а не душевноболен, тогава единствената причина да изпрати на Блайт писмо след смъртта ѝ е, защото няма контрол върху самите писма.

— Разбирам — каза Тай бавно. — И затова си се сетил за куриерското бюро.

— Съвършено вярно. Отбих се в пощата, за да проверя дали случайно авторът на писмата не е склонил лично някой от служителите да ги изпраща. Но, разбира се, това бе малко вероятно. Единствената останала възможност бе някоя организация, която изпраща писма.

— Но щом Смит е убил Блайт и татко, защо не се е опитал да си вземе последните две писма от бюрото, преди да бъдат изпратени? Самият Люси каза, че не е правил такъв опит.

— И да се изложи на опасността да го разпознаят? — присмя се Лю. — Мисли, младежо.

Пристигна келнерът с бутилка бренди, сифон и три чаши. Лю потърка ръце и сграбчи бутилката.

— Разбира се — рече Елъри, — това е самата истина.

— Всъщност за какво са му били тези две писма изобщо?

Елъри се облегна, стиснал чашата, която Лю пълнеше.

— Важен въпрос с още по-важен отговор. Забелязахте ли датата, на която нашият приятел Смит е искал да бъде пуснато това последно писмо... пликът със злокобното асо пика?

Лю и Тай погледнаха едновременно бележката, прикрепена на плика. Датата бе 28-и, четвъртък.

— Не виждам смисъла — изрече Тай навъсено.

— Много просто. Какви бяха двете карти, изпратени на Блайт в един плик на четиринадесети, в четвъртък... пликът, който пристигна в петък, петнадесети, два дни преди убийството?

— Не помня.

— Десетка пика и двойка трефа, което значи „Големи неприятности след два дни или след две седмици“. Фактът, че убийството всъщност бе извършено два дни след получаването на това съобщение, е чисто съвпадение. Защото какво откриваме сега? — Той потропа по картата и плика пред себе си. — Асо то пика, което значи „Смърт“, е трябвало да бъде изпратено в четвъртък, на двадесет и осми, и да се получи от Блайт на двадесет и девети, петък. Така че убийството на Блайт е било запланувано за не по-рано от двадесет и девети. Или, с други думи; по график е трябвало да умре не два дни, а две седмици след предупреждението за големи неприятности в петък, петнадесети.

— След една седмица — изръмжа Тай. — Ако не бе променил плана си, Блайт щеше да е още жива. А и татко.

— Там е работата я. Какъв е бил първоначалният план на престъпника? Да убие Блайт... Само Блайт. Доказателства? Фактът, че картите са били изпратени само на Блайт, че асо пика е било предназначено само за Блайт, както се вижда от адреса на плика. В същото време планът е предвиждал в убийството на Блайт да бъде обвинен Джак... за това свидетелствува употребата на неговата пишеща машина и подхвърлянето на листа с кода в гримьорната му.

— Е?

— Но какво стана в действителност? Блайт бе убита... но не сама. Убит бе и Джак. Какво е накарало Смит да промени плана си? Какво го е накарало да убие не само Блайт, но и Джак... човекът, който е трябвало да понесе възмездието за убийството?

И двамата мълчаха навъсено.

— Това според мен е най-важният въпрос, който ни е поставен от цялата последователност на събитията. Ако дадете отговор на този въпрос, ще дадете отговор на всичко.

— Добре де, дай го този отговор — промърмори Лю, забол нос в брeндитo си. — Продължавам да твърдя, че това са измишльотини.

— Аз не разбирам едно нещо — протестира Тай. — Защо не е спазил датата, а е избързал? Защо Смит е ускорил извършването на престъплението? Струва ми се, че е можел да изчака да се получи асо пика и после да ги убие и двамата. Но не го е направил. Изоставил е собствения си график, целия сложен механизъм на писмата, измислен от него самия. Защо?

— Въпрос на възможност — рече Елъри кратко. — По-трудно е, когато трябва да съгласуваш убийството на двама души, отколкото на един. А сватбеното пътешествие с твоя самолет даваше възможност на Смит да убие както Блайт, така и Джак, възможност, която той не е можел да пропусне.

— При това положение планът да се припише престъплението на татко се е провалил и убиецът го знае много добре.

— Но няма какво да направи, освен да се опита да си вземе писмата и листа с кода, и най-вече изобличаващата бележка в картотеката на куриерското бюро. Както Лю предположи, той вероятно е преценил изключителния риск и е решил да не опитва.

— Поне разполагаме с достатъчно материал, за да убедим Бони в абсурдността на подозренията й. Това, което току-що изложи, доказва, че той също е бил жертва и нищо друго. Куин, би ли...

— Бих ли какво? — сепна се Елъри.

— Би ли казал това на Бони? Би ли я убедил в невинността на татко?

Елъри потърка брадата си:

— И в твоята невинност, предполагам.

— Ами... да.

— Слушай, Тай! — рече Елъри делово. — Ти трябва да се поразсееш. Я иди да поспортуваш. Или се запий някъде за една-две седмици. Защо не си вземеш отпуск?

— Какво, да напусна Холивуд в такъв момент? — Тай го изгледа мрачно. — И дума да не става.

— Не се прави на идиот. Тук само пречиш.

— Куин е прав — обади се Лю. — Филмът пропадна и съм сигурен, че Буч ще ти даде отпуск. В крайна сметка нали е годеник на момичето — захили се той.

— Тай се усмихна и стана.

— Идвате ли?

— Мисля да поостана и да поразмишлявам. — Елъри скришом погледна към часовника си. — Помисли си, Тай! Чакай, остави сметката на мен, аз ще платя.

— Тай махна вяло и се запъти навън, следван от пийналия Лю. А Куин седя и размишлява с необичайно разтревожено изражение върху обикновено безизразното си лице.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

ГОСПОДИН КУИН — ВРАГ НА БРАКА

В един без десет Бони се втурна в „Кафявото бомбе“, огледа се панически и бързо се шумугна в сепарето на Елъри. Седна в ъгъла, едва дишайки.

— Чакай, какво има? — рече Елъри. — Изглеждаш страшно уплашена.

— О, така е. Следят ме! — Тя надзърна над преградата към вратата с широко отворени очи.

— Леваци — измърмори Елъри.

— Какво?

— Искам да кажа, че сигурно си въобразяваш. Кой ще вземе да те следи?

— Не знам. Освен... — Тя се сепна, а веждите ѝ почти се срещнаха. После поклати глава.

— Днес изглеждаш особено прелестна.

— И все пак съм сигурна... Голяма черна кола. Лимузина.

— Трябва през цялото време да носиш ярки цветове, Бони. Отиват на тена ти.

Бони се усмихна разсеяно и свали шапката и ръкавиците си.

— Остави тена ми. Не е там причината. Просто не ща да нося траурни дрехи. Нелепо е. Никога не съм приемала траура. Черните дрехи са... като афиш. Все се карам с Клотилд за това. Тя е просто ужасена.

— Да — каза Елъри окуражаващо.

Тя бе грижливо гримирана, наистина много грижливо, за да прикрие бледността и няколкото едва забележими бръчици по слепоочията. Очите ѝ бяха големи, черни и разширени от безсъние.

— Няма смисъл да демонстрирам пред света, че съм загубила майка си — каза Бони тихичко. — Това погребение... беше грешка. Противно ми бе. Мразя себе си, че се съгласих.

— Трябваше да я погребат, Бони. А ти познаваш Холивуд.

— Да, но... — Бони се усмихна и каза решително, с бодър глас:
— Хайде да не говорим за това. Може ли да пийна нещо?

— Толкова рано през деня?

Тя вдигна рамене:

— Дайкири, ако обичаш. — И взе да рови в чантата си.

Елъри поръча дайкири и бренди със сода, без да сваля очи от нея. Тя отново дишаше тежко, но се опитваше да прикрие вълнението си. Извади пудриерата, огледа лицето си в огледалото, без да обръща внимание на Елъри, без да обръща внимание на онова, което бе изложено на показ в отворената ѝ чанта. Поправи машинално няколко непослушни кичура златисторуса коса, напудри връхчето на нослето си. И внезапно измъкна плик от чантата си и го бутна към Елъри.

— Ето — рече тя приглушено. — Виж.

Ръката му захлупи плика, докато им сервираха питиетата. Когато келнерът се отдалечи, Елъри обърна дланта си. Пликът лежеше на нея. Бони го следеше тревожно.

— Нашият приятел се е отказал от пощенската писалка, както виждам — каза Елъри. — Този път адресът е на машина.

— Ама ти не разбираш ли? — прошепна Бони. — Адресирано е до мен?

— Виждам го съвсем ясно. Кога пристигна?

— Със сутрешната поща.

— Пуснато е в Холивуд снощи. Шрифт „Елит“, веднага се набиват, в очи трите счупени букви — този път „b“, „d“ и „t“. На нашия приятел му се е наложило да употреби друга машина, тъй като портативката на Джак е у мен от вчера следобед. Всичко това идва да покаже, че писмото е било написано едва снощи.

— Погледни... какво има в него — рече Бони.

Елъри извади съдържанието. Бе седмица пика.

— Пак този тайнствен „враг“. Историята започва да ми втръсва... О... — Той мушна плика и картата в джоба си и внезапно се изправи. — Здравсти, Буч.

Детето Чудо стоеше пред тях и гледаше Бони със странно изражение.

— Здравсти, Бони — рече той.

— Здравсти — отвърна Бони с половин уста.

— Буч се наведе, тя му подаде бузата си. Той се изправи, без да я целуне, проницателните му очи гледаха тъжно...

— Обядвах тук — рече той небрежно. — Случайно ви забелязах. Какво има?

— Бони, мисля, че уважаемият ти годеник ревнува — рече Елъри.

— Да — каза Детето Чудо с усмивка. — И аз мисля така. — Не изглеждаше добре. Около очите му имаше тъмни кръгове, а страните му бяха хлътнали от умора. — Опитах се да се свържа с теб тази сутрин, но Клотилд каза, че си излязла.

— Да, излязох...

— Изглеждаш по-добре. Бони.

— Благодаря.

— Ще те видя ли довечера?

— Защо... защо не седнеш при нас? — предложи Бони, премествайки се няколко сантиметра на седалката.

— Да, защо не седнеш? — каза Елъри сърдечно.

Пронциателните очи се устремиха към него, спирайки само за миг върху джоба, в който Елъри бе мушнал плика.

— Не, благодаря — усмихна се Бучър. — Ще трябва да се връщам в студията. Е, довиждане. — Той остана още за секунда, сякаш се колебаеше да я целуне ли, после изведнъж се усмихна, кимна и се отдалечи. Портiererът отвори вратата и Бучър излезе, привел рамене.

— Добро момче е Буч — каза Елъри.

— Да, наистина. — После Бони тропна чашата си на масата и изплака: — Не разбираш ли? Сега, след като аз взех да получавам тези карти...

— Виж, Бони...

— Как мислиш — каза тя с тих, разтреперан гласец, — как... мислиш... да не би аз... аз... да съм... следваща?

— Следващата ли?

— И мама получаваше предупреждения... Сега ги получавам аз... — Опитала се да се усмихне. — Ужасно ме е страх.

Елъри въздъхна.

— Значи вече не мислиш, че Джак Ройл е изпращал предишните писма?

— Напротив!

— Но, Бони, как можеш да се страхуваш от покойник?

— Снощното писмо не е изпратено от покойник — каза Бони отривисто. — О, Джак Ройл наистина е пращал писмата до мама. Но това до мен... — Бони потрепера. — Аз имам само един враг, Куин.

— Имаш предвид Тай? — промърмори Елъри.

— Точно Тай имам предвид. Той започва там, където баща му спря!

Елъри мълчеше. Силно бе изкушението да докаже на Бони колко безпочвени са подозренията ѝ. Всичко би дал да разсее тъгата в очите ѝ, но се удържа.

— Трябва да внимаваш, Бони.

— Значи наистина смяташ...

— Остави какво смятам. Но запомни: най-опасното нещо, което можеш да сториш, е да се сближиш с Тай Ройл.

Бони затвори очи и довърши коктейла си. Когато ги отвори, бяха пълни с боязън.

— Какво да правя? — прошепна тя.

На Елъри му идеше да изругае, но само промълви:

— Внимавай! Предпазливост... предпазливост преди всичко. Бъди нащрек. Не говори с Тай. Недей да имаш нищо общо с него. Избягвай го като прокажен.

— Прокажен — потрепера Бони. — Точно това е той.

— Не давай ухо на ухажванията му — продължи Елъри, без да я поглежда. — Той е способен да ти каже какво ли не. Не му вярвай. Не забравяй, Бони.

— Как мога да забравя? — Сълзи се появиха в очите ѝ. Тя разтърси гневно глава и затършува за кърпичката си.

— А от колата — промърмори Елъри, — колата, дето те е следяла, не се притеснявай. Тези хора те охраняват. Не се опитвай да се отървеш от тях, Бони.

Но Бони едва ли го чу.

— Какво струва животът ми? — рече тя мрачно. — Сама съм на този свят и един див звяр е по петите ми и... и...

Елъри прехапа устна и не каза нищо, само я гледаше как бърше нослето си с кърпичката. Почувствува се като самия звяр.

След известно време той поръча още две напитки и когато ги донесоха, побутна едната към нея.

— Стига. Бони. Хората ни гледат.

Тя избърса зачервените си очи набързо, издуха нослето си и се зае с пудриерата. После взе втория коктейл и отпи.

— Аз съм глупачка — подсмръкна Бони. — Само цивря като някоя глезла от филмите.

— Нищо. Така е по-добре. Между другото, Бони, знаеш ли, че майка ти и Джек Ройл са посетили дядо ти Толанд Стюарт миналата сряда?

— Точно преди да бъде обявен годежът? Мама не ми каза.

— Странно.

— Нали? — Тя се нацупи. — Ти откъде знаеш?

— От Пола Парис.

— Тази жена! Тя откъде е разбрала?

— О, не е чак толкова лоша — възрази плахо Елъри. — Такава ѝ е професията. Трябва да ѝ влезеш в положението.

За пръв път Бони му отправи втренчения поглед на жена, която търси белези на мъжката слабост.

— А, разбирам — рече тя бавно. — Ти си влюбен в нея.

— Аз ли? — подскочи Елъри. — Абсурд!

Бони отмести очи и промърмори:

— Извинявай. Мисля, че не е съществено откъде е разбрала. Наистина си спомням сега, че мама я нямаше цял ден. Чудя се защо ли е ходила при дядо. И отгоре на всичко с... онзи човек.

— Че какво чудно има? В края на краищата тя бе решила да се омъжва, а той ѝ е баща.

Бони въздъхна.

— И аз така мисля, но все пак е странно.

— Защо?

— През последните дванадесет години мама едва ли се е виждала с дядо повече от два-три пъти. Миналата неделя аз самата посетих тази зловеща къща в Шоколадовите планини за пръв път от осем години насам... При предишните си посещения още носех панделки и престилчици, така че можеш да си представиш колко отдавна е било. Ами да, ако преди неделя бях срещнала дядо на

улицата, нямаше да го позная. Той никога не ни е посещавал, разбираш ли.

— Мислех да те питам за това. Каква е причината за студенината между майка ти и дядо ти?

— Не беше точно студенина. Ами... е, просто дядо е егоист, затворил се е в черупката си. Мама ми казваше, че той никога не е бил ласкав с нея. Виждаш ли, баба ми умряла при раждането на мама, тя е единствено дете... и дядо като че ли... рухнал след това. Имам предвид...

— Побъркал се?

— Мама казваше, че е изкарал нервна криза и вече не бил същият. Много тежко понесъл смъртта на баба, в известен смисъл обвинявал мама. Ако тя не се била родила...

— Често срещана реакция у мъжете.

— Не искам да си мислиш, че е бил груб с мама или нещо подобно — рече бързо Бони. — Смятал е за свой дълг да й осигурява всичко необходимо. Винаги е имала гувернантки, бавачки и купища дрехи, обикаляла е Европа, завършила е добри училища и така нататък. Но щом пораснала и взела да се занимава с театър — и при това се оправяла доста добре сама, — той решил, че задълженията му като баща свършват дотам. А на мен никога не е обръщал внимание.

— Тогава защо майка ти го е посетила миналата сряда?

— Не знам със сигурност — намръщи се Бони. — Освен ако е искала да му каже, че тя и Джак Ройл ще се женят. Не виждам обаче защо ще го прави. Дядо не е проявил никакъв интерес към първия й брак, така че едва ли е щял да се трогне от втория.

— Възможно ли е майка ти да се е нуждала от пари? Оня ден спомена, че тя винаги била на червено.

Бони се нацупи.

— От него? Мама винаги казваше, че ще иде да проси, преди да му поиска и цент.

Елъри потупваше замислено горната си устна. Бони допи чашата.

— Бони — каза внезапно той. — Хайде да направим нещо.

— Какво?

— Хайде да вземем самолет и да отидем до Шоколадовите планини.

— След като дядо се държа така ужасно в неделя — подсмръкна Бони. — Да не дойде на погребението на собствената си дъщеря! Според мен малко прекалява със своята ексцентричност.

— Имам чувството — рече Елъри, като се изправи, — че е важно да разберем защо майка ти и Джак Ройл са го посетили преди девет дни.

— Но...

Елъри сведе поглед към нея.

— Бони, това може да помогне да разсеем мъглата. Бони мълчеше. После отметна глава и стана.

— В такъв случай — рече тя решително — идвам с теб.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

ГОСПОДИН КУИН — ДЕТЕКТИВ

Благословеният зрак на деня разпръсна нощната тъма. През облаците, прорязани от лъчите на слънцето, се разкри орловото гнездо на Толанд Стюарт в цялото си обветрено величие. Сега сградата изглеждаше още по-страховита, отколкото в непрогледния мрак — като струпей върху насеченото тяло на планината.

— Това място направо е злоецо — потрепера — Бони, вирайки се надолу, докато самолетът кръжеше над пистата.

— Е, не е копие на Шангри Ла — рече сухо Елъри, — макар и да прилича на забранения град на Покрива на света. Да не би уважаемият ти дядо да е ходил до Тибет? Това може да обясни откъде е почерпил вдъхновението си.

Мрачната камара се бе присвила безжизнена под тях. Сградата с безмълвните си кули и каменни стени сякаш бе замряла в центъра на ефирната паяжина от електрически и телефонни кабели, спускащи се по склона на планината, и дебнеше плячката си.

— Аз ли си въобразявам — потръпна Бони, — или това нещо долу наистина прилича на паяк?

— Въобразяваш си — отвърна Елъри бързо. Когато самолетът спря да се клатушка и кацна на малката писта, той каза на пилота:

— Чакай ни. Няма да се бавим много.

Хвана Бони за ръка, помогна и да слезе и я помъкна към просеката в гората. Когато минаваха покрай хангара, той забеляза, че вратите му бяха отворени и самолета го нямаше. Видя го и Бони.

— Само това липсваше — дядо да е отлетял за някъде! Винаги съм мислела, че рядко напуска имението.

— По-вероятно е да го няма доктор Джуниъс. Сигурно плужекът му с плужек е отишъл на пазар за зеле и други неща. Я си представи, че ти въртиш домакинството тук?

— И да летя до „Плод-зеленчук“ за буркан маслини! — изкиска се Бони нервно.

Алеята с дърветата бе безлюдна. А когато стигнаха площадката, където бе къщата, видяха, че входната врата е затворена. Елъри почука. Никой не отговори. Почука отново. Най-сетне натисна дръжката. Вратата се отвори.

— Близко до ума — изсмя се той. — Ама кой да се сети? Влизай, Бони. Къщата поне няма да те ухапе.

Бони май се съмняваше, но изпъна момчешките си рамене и влезе смело пред него в сумрачната къща.

— Дядо? — извика тя.

Ехото дотърколи сричките обратно, приглушени и присмехулни.

— Господин Стюарт! — изрева Елъри. Ехото му се подигра. — По дяволите! Този старец може да те подлуди. Имаш ли нещо против да го пораздрусам малко?

— Дали имам нещо против? — избухна Бони. — Бих искала и аз да го пораздрусам!

— За целта ще трябва първо да го намерим! — рече Елъри весело. Двамата тръгнаха. Холът бе пуст. Кухнята също, макар че дъхаше на прясно запарен чай и върху масата имаше трохи хляб. Елъри поведе Бони по стълбата.

— Хващам се на бас, че пак е горе и пак не е на кеф. Господин Стюарт!

Никакъв отговор.

— Нека аз да видя — рече Бони решително и се затича по стълбите.

Намериха стареца в леглото, масичката до него бе отрупана с всевъзможни лекарства — кутийки с хапчета, шишета със сиропи, спрейове и лъжици от неръждаема стомана. Беззъбите му челюсти упорито дъвчеха сандвич със студено месо и докато ги зяпаше застрашително, без каквато и да е изненада, той гълташе жадно изстуден чай с лед.

— Дядо! — извика Бони. — Не ни ли чу?

Той й хвърли кръвнишки поглед изпод рунтавите си вежди и продължи да дъвче, без да дава вид, че я е чул.

— Дядо! — Бони изглеждаше уплашена. — Не ме ли чуваш? Оглуша ли?

Той спря да дъвче само колкото да изръмжи:

— Махай се. — После отново отпи от чая и отхапа от белия хляб. Бони почувствува и облекчение, и гняв.

— Защо се отнасяш така с мен? Ти не си ли човек? Какво ти става?

Космите по страните и брадичката му спряха да шават и челюстите му рязко се заключиха. После той попита троснато:

— Какво искаш?

Бони седна.

— Искам — рече тя тихо — малко нежност, с която никога не си дарил мама.

Изучавайки сърдитата старческа физиономия насреща си, Елъри с почуда забеляза как някаква сянка на нежност се промъкна в съзливите зачервени очи. После това изражение изчезна. Дядката каза сърдито:

— Много е късно вече. Стар човек съм. Блайт трябваше да се сети за това преди години. Тя никога не ми е била дъщеря. — Фъфленето се засили: — Никого не искам да виждам! Махай се и ме остави на мира. Дяволите да го вземат оня глупак Джунийс! Ако го свърташе на едно място, можеше да ми осигури поне малко спокойствие!

Ръцете на Бани се свиха в два юмрука.

— Колкото и да викаш, не можеш да ме уплашиш! — рече тя спокойно. — Много добре знаеш, че вината бе твоя, а не на мама. Никога не си й дал любовта, която тя с право е очаквала от теб.

Старецът тресна чашата и запокити останките от сандвича.

— Кой ти дава право да ми говориш така? — кресна той. — Че ти какво знаеш? Тя никога не те е водила при мен. Тя изобщо...

— А ти кога си й показал, че искаш?

Костеливите ръце се размахаха, после се отпуснаха върху завивката.

— Нямам намерение да споря с вчерашно хлапе. Дошла си заради парите ми. Знаем защо си дошла. За парите ми. Всички деца и внуци само това искат!

— Дядо — ахна Бони и стана. — Как можеш да кажеш такова нещо?

— Махай се, махай се — повтори той. — Този глупак Джуниъс! Да вземе да отиде в Лос Анджелес и да остави домът ми да се превърне в крайпътен хан. Бог знае какви бактерии сте домъкнали, ти и този с теб. Аз съм болен стар човек. Аз...

— Довиждане — каза Бони и се отправи към вратата с невиждащ поглед.

— Почакай — обади се Елъри. Тя изчака с трепещи устни. Елъри се обърна към стареца мрачно: — Господин Стюарт, ваша работа си е как ще живеете, но е извършено углавно престъпление и не можете да останете безучастен. Ще трябва да отговорите на въпросите ми.

— Ти кой си? — Запита кисело старецът.

— Няма значение кой съм. В сряда преди една седмица... тоест преди девет дни... дъщеря ви и Джек Ройл са ви посетили. Защо?

Стори му се, че за миг в погледа на стареца блесна изненада, но само за миг.

— Значи и това сте разбрали, така ли? Сигурно си от полицията, като онзи идиот Глюк, който идва в началото на седмицата. Полицаи!

— Зададох ви въпрос, господин Стюарт...

— Искаш да знаеш защо са идвали, а? Хубаво, ще ти кажа — рече неочаквано старецът и седна в леглото. — Защото им трябваха пари ето защо! Всички само това искат!

— Мама ти е искала пари? Не вярвам.

— Лъжец ли ме наричаш, а? — рече старецът жлъчно. — Казвам ти, че ме помоли за пари. Не за себе си, признавам. Но ме помоли. За оня нехранимайко Ройл!

Бони и Елъри се спогледаха. Ето какво било. Блайт бе дошла при баща си противно на всичките инстинкти... не за себе си, а заради човека, когото обичаше. Бони отвърна очи и се загледа през прозореца в студеното небе.

— Ясно — подхвърли Елъри. — И вие й дадохте?

— Трябва да не съм бил с всичкия си този ден — измърмори старецът. — Дадох на Ройл чек за сто и десет хиляди долара и казах на Блайт да не ме безпокои повече. Нехранимайко с нехранимайко! Май на карти е задлъжнял! Тя искаше да се жени за комарджия. Е, всеки сам си решава.

— О, дядо — изхлипа Бони, — стар преструван такъв!

Тя направи крачка към него.

— Не се приближавай! — рече старецът бързо. — Не си стерилна! Пълна си с бактерии!

— Значи все пак си я обичал. Искал си тя да бъде щастлива.

— Просто исках да ме остави на мира.

— Ти само се правиш на коравосърдечен...

— Нямаше друг начин да се отърва от нея. Защо хората не ме оставят на мира? Блайт каза, че и без това парите един ден ще бъдат нейни и просто иска малка част в аванс... — Брадясалите му бузи потрепериха. — Махай се и да не съм те видял повече.

Усмивката застина върху устните на Бони.

— Знаеш ли — прошепна тя, — вярвам ти, че си й ги дал само да се отървеш от нея. Не се безпокой, дядо. Ще се махна и никога няма да ме видиш повече. Докато си жив, няма да чуеш дума от мен.

Старецът отново вдигна юмруци. Бледото му лице бе почервенияло от гняв.

— Няма да умра толкова скоро! — извика той. — Не се бой! Махайте се и двамата.

— Още не рече Елъри и погледна към Бони. — Бони, нали нямаш нищо против да ме почакаш в самолета? След малко ще дойда. Искам да поговоря с дядо ти насаме.

— Да можех, щях да хвъркна. — Бони се втурна навън. Елъри я чу да тича по стълбите, сякаш някой я гонеше. Не продума, докато не чу входната врата да се затръшва. После се обърна към сърдитото старче.

— А сега, господин Стюарт, отговорете ми на един въпрос.

— Знаеш вече защо Блайт и онзи комарджия бяха тук — отвърна старчето намусено. — Нямам какво повече да кажа.

— Но въпросът ми няма нищо общо с посещението на Блайт.

— Ха! Какво искаш да знаеш?

— Искам да знам — рече спокойно Елъри — какво правехте миналата неделя вечерта във с авиаторски шлем?

За миг му се стори, че дядката ще припадне, очите му се въртяха уплашено, а големият костелив нос потреперваше.

— А? — смотолеви старецът. — Какво каза?

Но скоро се окопоти, тревогата му изчезна и сивата брада се навири войнствено. „Дърт петел“ — помисли си Елъри с неохотно възхищение. Въпреки годините си понасяше ударите доста леко.

— Видях ви в дъжда отвън с авиаторски шлем на главата. И то когато Джуниъс казваше, че сте горе, заключен в стаята.

— Да — кимна старецът. — Да, бях навън. Защото исках да вдишам божия чист въздух. Бях излязъл, защото домът ми бе пълен с непознати.

— В дъжда? — усмихна се Елъри. — Мислех, че се страхувате от пневмония.

— Аз съм болен човек — рече старецът упорито. — Но по-скоро ще рискувам да хвана пневмония, отколкото да се забъркам с непознати.

— Почти казахте „да се забъркам в убийство“, нали? Защо толкова се боите да не се забъркате в това убийство, господин Стюард?

— В което и да е.

— Убийството на родната ви дъщеря? Не смятате ли... не изпитвате ли... за малко да го нарека „естествено“ желание за мъст?

— Искам само да ме оставят на мира.

— Ами шлемът на главата ви...

— Из къщата се търкалят няколко шлема. Добра защита от дъжда.

— А, вече сме любезни. Защо ли хората, които имат какво да крият, като правило се стараят да разговарят любезно? Само че какво криете вие?

Вместо отговор старецът протегна ръка и сграбчи ловджийската пушка от мястото ѝ до леглото. Без нито думи той я постави в скута си. Не сваляше очи от Елъри. Елъри се усмихна, сви рамене и излезе. Стараеше се да тропа по-силно надолу по стълбите, а на площадката шумно влачеше, крака чак докато стигна входната врата. Отвори и затръшна с все сила, но остана вътре, заслушвайки се. Отгоре не се чуваше нито звук, Елъри смръщи вежди и се огледа. Той прекоси всекидневната на пръсти, отвори внимателно една врата, хвърли бегъл поглед вътре, кимна и прекрачи прага, като затвори след себе си също тъй внимателно.

Намираще се в библиотека или кабинет — обширна стая с мертеци, мрачна като всички помещения в тази къща. И в нея се усещаше тягостната атмосфера на необитавано място. Всичко бе покрито с дебел слой прах, безмълвен коментар за домакинските таланти на доктор Джуниъс. Без да се двоуми, Елъри се приближи до

огромното като самолетоносач бюро в центъра на стаята — масивна, резбована, дъбова мебел с древна патина. Интересуваше го не антикварната стойност на бюрото на Толанд Стюарт, интересуваше го съдържанието му. В стаята нямаше сейф, а бюрото изглеждаше най-вероятното хранилище на онова, което търсеше.

Намери го във второто чекмедже, в зелено боядисана стоманена кутия, до която лежеше катинар с ключ.

Това бе завещанието на Толанд Стюарт.

Елъри го прочете жадно, наострил ухо за шумове откъм стаята на стареца горе.

Документът бе отпреди девет и половина години и носеше печатите на стара, солидна банкерска къща в Лос Анджелис. Това бе холографско копие на завещанието, написано с чепатия почерк на дядката. Елъри си представи как дъртакът пъшка над листа, издул с език старческата си буза. Най-отдолу стоеше подписът на Толанд Стюарт, и имената на свидетелите — очевидно служители на банката — не говореха нищо на Елъри.

Завещанието гласеше:

„Аз, Толанд Стюарт, шестдесетгодишен, умствено и психически здрав, правя своето завещание и изразявам последната си воля.

На доктор Хенри Ф. Джуниъс, работещ при мен, оставям сумата сто хиляди долара в брой или в ценни книжа, но само при следните условия:

(1) Че до смъртта ми или за срок не по-малък от десет години от датата на това завещание доктор Джуниъс ще ми служи неотлъчно, с прекъсвания единствено поради болест или поради други независещи от него обстоятелства. През цялото време той се задължава да се грижи за мен като мой лекар и единствен пазител на моето здраве и

(2) Че аз, Толанд Стюарт, ще съм надживял този десетгодишен период, тоест че моята смърт ще настъпи след седемдесетия ми рожден ден.

В случай че независимо поради какви причини смъртта ми настъпи, преди да навърша 70 години, или в случай че доктор Джуниъс напусне службата си при мен доброволно или поради освобождаване от длъжност преди изтичането на десетгодишния срок, упоменат по-горе, завещанието ми от 100 000 долара на негово име да се смята за невалидно и моята собственост да бъде предадена изцяло и безразделно на моите законни наследници.

Нареждам също така да бъдат платени текущите ми дългове, както и разноските по погребението.

Останалата част от имуществото си оставям да бъде разделено както следва: половината (1/2) оставям на единственото си дете и дъщеря, Блайт, или в случай че се спомине преди мен, на нейните наследници. Другата половина (1/2) да получи внучката ми Бонита, дъщерята на Блайт, или в случай че Бони се спомине преди мен, наследниците на Бони.“

Ако не се брой един кратък параграф, в който младият вицепрезидент на банката се упълномощаваше за изпълнител на завещанието, в документа нямаше нищо друго.

Елъри го постави обратно в зелената кутия, затвори чекмеджето и се измъкна от къщата.

Когато излезе на самолетната писта, чипоносият самолет, който бе видял в неделя вечерта, тъкмо се приземяваше. Пилотът рулира и спря до самолета, който бе докарал Елъри и Бони тук горе, в планината. От кабината скочи доктор Джуниъс същински застарял кондор с шлем. Той махна на Бони, която чакаше в другия самолет, и забърза да поздрави Елъри.

— Значи се наканихте да ни посетите — рече любезно. — А пък аз да отида на пазар! Какво ново на холивудския фронт?

— Нищо ново. — Елъри направи пауза. — Току-що имахме честта да разговаряме с вашия почитаем благодетел.

— Щом като кожата ви е цяла — усмихна се докторът, — сигурно не е било толкова страшно. — После добави със съвсем различен тон: — „Благодетел“ ли, казахте?

— Да, защо? — измърмори Елъри. — Не е ли така?

— Не разбирам какво имате предвид. — Блестящите очички на доктора сякаш се оттеглиха в жълтеникавите си хралупи.

— Хайде, хайде, докторе.

— Не, честно.

— Или може би не знаете за дребната сумичка, която онзи мърморко ви е оставил за старини!

Доктор Джуниъс отметна глава назад и се засмя.

— А, това ли! — Смахът му секна. — Разбира се, че знам. Защо мислите, съм се погребал тук?

— Мислех — рече сухо Елъри, — че трябва да има солидна причина.

— Предполагам, че той ви е казал.

— Мм-мм.

— Не съм сигурен — каза доктор Джуниъс, вдигайки рамене, че печеля от тази сделка. Евтино е за сто хиляди, честно ви казвам. Да живееш със стария пират и да се примиряваш със сръдните и прищевките му в течение на десет години — това струва милион, ако не, и повече.

— Как се стигна до това странно споразумение между вас, докторе?

— Когато се запознахме, току-що му бяха направили пълни изследвания двама шарлатани, които му бяха намерили слабото място и го скубеха по най-безобразен начин. Казали му, че има рак на стомаха, уплашили го и го накарали да повярва, че му остават най-много година-две живот.

— Значи умишлено са го заблудили?

— Така предполагам. Сигурно са се страхували, че свещената крава рано или късно ще спре да дава мляко, и са решили да измъкнат от него каквото могат за година-две, вместо да раздухват хипохондрията му за по-дълго. Както и да е, той дойде при мен, аз го прегледах и открих, че просто страда от язва. Съобщих му го и шарлатаните побързаха да изчезнат.

— Но аз още не разбирам...

— Нали ви казах, че не познавате Толанд Стюарт — рече докторът мрачно. — Той ги подозираше, но все го гризеше съмнението, че може и да има рак на стомаха. Аз го уверих, че бързо

ще оправя язвата му, и така му дойде идеята да ме ангажира за свой личен лекар. Онези шарлатани му даваха още година-две живот. На мен той ми каза, че ако го поддържам жив и в що-годе добро здраве десет години ще ми отпусне значително възнаграждение.

— Значи по китайската система. Пациентът плаща само докато се радва на добро здраве.

— Добро здраве! — изсумтя доктор Джуниъс. — Този човек е здрав като камък. За кратко време се справих с язвата му и оттогава дори не е настивал.

— Но всичките лекарства и хапчета до леглото...

— Оцветена вода и захаросани успокоителни. Не дотам почтена, но резултатна терапия. В аптечката му не е имало истинско лекарство от осем години насам. Трябва обаче да лекувам въображаемите му страдания, или ще ме изрита от къщата.

— И тогава няма да можете да получите стоте хиляди, когато умре.

Докторът вдигна ръце.

— Когато умре! Ако питате мен, ще доживее деветдесет години. Шансовете да ме надживее са в негова полза, а за времето, прекарано в отшелничество тук, горе, аз ще получа само два реда във вестникарската колонка за скръбни вести.

— Но той не ви ли плаща годишен хонорар?

— А, да, доста солидна сумичка — вдигна рамене докторът. Но за нещастие от нея нищо не ми остава. Ще полудея, ако не се измъквам до Лос Анджелис от време на време. Когато ида в града, то е само за да загубя някой и друг долар на рулетка или на хиподрума... част от парите съм вложил на борсата.

— Да не би при Алесандро?

Докторът свъси вежди и се извърна към зъберите на хоризонта.

— Някога желали ли сте нещо много силно?

— Често.

— Рано осъзнах, че от мен лекар няма да стане. Нямам необходимата нагласа. Едно нещо винаги съм желал, но никога не съм имал поради липса на средства — свободно време.

— Свободно време ли? Че за какво ви е?

— Да пиша! Имам какво да разкажа на света. — Той се потупа по гърдите. — Но моите сюжети са заключени тук и няма да видят бял

свят, докато мисълта ми е заета с глупости, докато имам финансови затруднения и ми липсва свободно време и чувство за сигурност.

— Но тук горе...

— Какво тук горе? — запита Джуниъс свирепо. — Сигурност? Време? Аз съм затворник. По цял ден съм на крак, от сутрин до вечер, прислужвам на този стар глупак, готвя му, бърша му носа, тичам по прищевките му, чистя му къщата... Не, господин Куин, тук не мога да пиша. Мога само да тичам до скъсване и да се надявам, че някой ден той ще си счупи врата по време на лов за зайци.

— Поне сте откровен — промърмори Елъри.

Докторът го погледна уплашено.

— Довиждане — каза припряно и забърза към къщата, скрита сред дърветата.

— Довиждане — отвърна Елъри сдържано и се качи в чакащия самолет.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

ГОСПОДИН КУИН — ИНТРИГАНТ

В съботното утро Елъри седеше на масата в кухничката си по пижама и халат и разпределяше вниманието си между препечената филийка, утринния вестник, който съдържаше последните новини по случая Ройл — Стюарт — никакво развитие, — и едно книжле със заглавие „Гледане на карти“. Внезапно телефонът иззвъня.

— Куин! — Гласът на Тай бе нетърпелив. — Какво каза?

— Кой какво каза?

— Бони. Обясни ли й всичко?

— О, Бони ли? — Елъри мислеше трескаво. — Ами виж, Тай имам лоши новини.

— Какво искаш да кажеш?

— Изобщо не ми повярва. Убедена е, че баща ти е писал онези писма на майка й.

— Но как може! — ревна Тай. — В това няма здрав разум. Ти не й ли каза за куриерската служба?

— А, разбира се — излъга Елъри. — Но от една жена не може да се иска здравомислие, Тай. Човек с твоя опит би трябвало да го знае. Защо не вземеш да се откажеш от Бони като от безнадежден случай?

Тай мълчеше. Елъри почти го виждаше как стиска гневно зъби.

— Не е възможно да греша — каза Тай най-сетне с някакво упорито отчаяние. — Тя ми се отдаде изцяло. Тя ме обича. Знам, че е така.

— Вятър, момичето е актриса. Жените умират да разиграват театър, а когато това им е и професия...

— Ти откога разбираш толкова от жени? Честна дума, не се преструваше!

— Виж, Тай — рече Елъри с престорено раздражение, — аз съм зает човек, а и в този ранен утринен час не съм в най-добрата си форма. Попита ме и ти казах.

— Целувал съм доста момичета през живота си и мога да преценя кога е сериозно и кога не.

— Тъй рече Казанова — въздъхна Елъри. — Пак ти повтарям, че трябва да си вземеш отпуска. Хвани първия самолет на Изток. Една обиколка из увеселителните заведения на Бродуей ще изкара Бони от главата ти.

— Не ща да я изкарвам от главата си! По дяволите, щом нещата стоят толкова зле, ще отида лично да се разбера с нея. Всъщност отдавна трябваше да го направя.

— Чакай — рече Елъри разтревожен. — Не си търси белята, Тай.

— Знам, че щом поговоря с нея, щом пак я взема в ръце...

— Е, какво искаш — нож в гърба, докато я прегръщаш? Тя получава писма.

— Пак? — не повярва Тай. — Нали прибрахме целия вързоп от куриерската служба!

— Показа ми едно, което е получила вчера. Адресирано до нея.

— До нея?

— Да, със седмица пика вътре, „Враг“.

— Но ако е било изпратено в четвъртък вечерта... а ние знаем, че не може да е изпратено от службата на онзи Люси... ами да, това доказва, че татко не го е пратил!

— О, тя много добре знае, че баща ти не го е пратил — рече Елъри отчаян. — Работата е по-сериозна. Мисли, че ти си го пратил.

— Аз? — попита Тай зашеметен.

— Да, тя сега е убедена, че цялата поредица от карти е дело на семейство Ройл. Тези до Блайт от баща ти, а сега това очевидно първото от новата поредица — от теб.

— Но това е... това е безумие! От мен? Тя да не би наистина да мисли, че аз?...

— Казах ти, че с нея не може да се спори. Никога няма да оправиш тази работа, Тай. Не си губи напразно времето.

— Но как може да мисли, че аз я преследвам! Ще трябва да направя нещо, да я убедя...

— Не знаеш ли, че най-инертният материал във вселената е една идея, влязла в главата на жена? Нищо не може да я изкара оттам! Слушай, не че променям темата, но ти имаш ли пишеща машина?

— Какво? — измънка Тай.

— Попитах те дали имаш пишеща машина?

— Ами да. Но...

— Къде е?

— В гримьорната ми. Къде отиваш сега? Да видя Бони.

— Тай. — Елъри потръпна от собственото си вероломство — Недей. Послушай ме. Може... да е опасно.

— Опасно? Какво искаш да кажеш?

— Мисля, че разбираш английски отлично.

— Чакай — рече Тай остро, — да не би Бони... Шегуваш ли се, или си полудял?

— Ще ми направиш ли една услуга? Недей да разговаряш с Бони, докато аз не ти кажа, че е безопасно.

— Не те разбирам, Куин.

— Ще трябва да ми обещаеш.

— Но...

— Не мога да ти обясня сега. Даваш ли ми дума?

Тай млъкна, после каза уморено:

— Е, добре. — И затвори телефона. Елъри направи същото, попивайки потта от челото си. Размина се. Самият той бе още чирак в лабораторията на любовта и тъкмо започваше да открива мощните магнетични свойства на великата страст. Ама че упорито хлапе! В същото време господин Куин изпитваше страшен, унищожителен срам. От всички тъмни деяния, които се бе налагало да извършва в интерес на чистата истина, това положително бе най-тъмното.

Той се отправи с въздишка към кухничката си с книжката в ръка, измъчван от мрачни мисли. На вратата се позвъни. Той се обърна разсеяно, отиде и отвори. На прага стоеше Бони.

— Бони? Виж ти! Влез.

Бони сияеше. Профуча край него, хвърли се на канапето и вдигна към Елъри искрящите си очи.

— Какъв чудесен ден! Нали? Този халат страшно ви отива, господин Куин. А мен току-що ме проследи същата черна лимузина и ми е все едно... който и да е... случи се нещо прекрасно!

Елъри затвори унило вратата. Сега пък какво? Все пак се насили да се усмихне.

— Този случай има поне една приятна черта — позволява ми ежедневно да общувам с една от най-прелестните девойки на света.

— Една от най-щастливите — засмя се Бони. — И да не би се опитвате да ме прелъстите по този архаичен начин? Толкова ми е леко на душата, че дори ме е срам! — Тя започна да се друска на канапето, като весело малко момиченце. — Няма ли да ме попитате какво има?

— В смисъл?

— Защо съм толкова щастлива?

— Е — каза той без въодушевление. — Какво стана?

Тя отвори чантата си. Елъри я погледна изпитателно. Прелестното ѝ личице бе тъй посърнало от преживяната скръб, че нито радостта ѝ в момента, нито изкусният ѝ грим можеха да скрият това. Бузите ѝ бяха хлътнали, под очите си имаше тъмни виолетови сенки. Изглеждаше като тежко болен човек, който току-що е научил от лекаря си, че има надежда да се оправи.

Тя извади един плик от чантата си и му го подаде. Елъри го взе смръщено. Защо поредното предупреждение имаше такъв изключителен ефект върху настроението ѝ? Когато извади изпратената карта потръпна от лоши предчувствия. Беше четворка пика. Вторачи се в картата мрачно. Значи така. Ако правилно си спомняше листа, кода...

— Не ти трябва да търсиш жълтия лист — рече Бони весело. Знам всичко наизуст. Четворка пика означава: „Пази се от човека, в когото се съмняваш.“ Не е ли великолепно?

Елъри седна срещу нея и заразглежда плика.

— Май не се радваш много — рече Бони. — Не мога да си представя защо.

— Може би — смънка Елъри — защото не разбирам какво му е хубавото.

Очите на Бони се разшириха.

— Но нали значи: „Пази се от човека, в когото се съмняваш.“ Не разбираш ли? — рече тя щастливо. — А аз си мислех, че онази карта вчера я е пратил Тай!

Бони, Бони. Елъри се почувствува същински злодей. Първо Тай, сега Бони. Само изверг би посегнал на блаженството, засияло върху изпитото ѝ лице — първия изблик на неподправено щастие след безкрайните дни на съмнения, терзания, тревоги и печал. И въпреки това налагаше се. Бе жизненоважно да заличи радостта от лицето ѝ. За миг Елъри се поколеба дали да не каже на Бони истината. Това щеше

да я спре, ако преценяваше правилно характера ѝ. Но тя нямаше да се въздържа да не го каже на Тай. А ако Тай разбере...

Елъри се стегна.

— Не виждам защо се радваш толкова — рече той с пресилен присмех.

Бони се втренчи в него.

— Какво имаш предвид?

— Вчера бе убедена, че Тай е изпратил предишната карта. Очевидно вече не мислиш така. Какво те накара да промениш мнението си?

— Ами тази карта... тази, която държиш!

— Боя се, че не мога да вникна в логиката ти — рече студено Елъри.

Усмивката ѝ изчезна.

— Искаш да кажеш, че не разбираш... — Тя отметна глава — Шегуваш се. Има един — единствен човек на този свят, в когото можех да се съмнявам. Това бе Тай.

— Е, и какво?

— Който и да е пратил тази карта, значението ѝ е очевидно — тя ме предупреждава да се пазя от Тай. Не разбираш ли? — изкрещя тя отново с порозовели бузи. — Не разбираш ли, че това оправдава Тай, невъзможно е да я е пратил той. Тай би ли ме предупредил, ако стоеше зад всичко това? — Тя замълча тържествуваща.

— Би го направил при известни обстоятелства.

Усмивката ѝ изчезна сякаш завинаги. Тя сведе поглед и започна безцелно да подръпва дръжката на чантата си.

— Предполагам — рече тя тихичко, — че знаеш какво приказваш. Аз... мен не ме бива много по тези работи. Просто ми се стори, че...

— Той е изключително ловък — каза Елъри с глух глас. — Знае, че го подозираш, и затова ти е изпратил единственото послание, което би разсеяло съмненията ти. Както и стана.

Елъри се изправи, защото не можеше да гледа отчаяното потрепване на ръката ѝ. В същото време почувствува, че очите ѝ го следят със странен поглед — тъжен, остър, изпитателен, пряк, който го караше да се чувствува като престъпник.

— Ти наистина ли го вярваш? — промълви Бони.

— Чакай. Ще ти докажа! — отвърна Елъри троснато, влезе в спалнята си, затвори вратата и бързо взе да се облича. Предпочиташе да не мисли за нищо. Бони го закара до „Магна“ и когато паркира колата си в гаража на студията, той каза:

— Къде е гримьорната на Тай?

— Ооо — отрони тя.

И без повече думи го поведе към малката сенчеста уличка с вилите, на „Магна“. Изкачиха се до входа на една от тях. Не бе заключено и те влязоха.

Пишеща машина със стандартни размери стоеше на масата до прозореца. Бони застина на прага. Елъри отиде до масата, извади чист лист хартия от джоба си и бързо напечати няколко реда. После се върна при Бони с листа, измъквайки от джоба си плика, който тя току-що бе получила.

— Ясно като бял ден — рече той глухо. — Ето, Бони, сравнявай. Забелязваш ли „b“-тата, „d“-тата, и „t“-тата? Счупени са. — Той не спомена, че както и „h“-тата, и „r“-тата на портативната машина на Джак Ройл, дефектните букви бяха прясно изпилени. — И в този случай шрифтът е „Елит“, нещо необичайно за този тип машини.

Бони пристъпи напред и погледна, но не листовете, а направо машината. Натискаше клавишите един по един и оглеждаше буквите.

— Виждам.

— Няма никакво съмнение. Този плик, както и другия, който получи вчера, са били надписани на тази машина.

— Ти откъде разбра? — попита го тя със същия странен поглед.

— Просто предположих.

— Тогава трябва да има и индигово копие на жълтия лист с кода. Няма да е пълно без него.

— Умница! — Елъри затършува из чекмеджето на масата. — А, ето го! Май е трети или четвърти екземпляр. — Показа ѝ листа, но тя продължаваше да гледа него.

— Какво ще правиш сега? — Гласът на Бони бе леден. — Ще изобличиш ли Тай пред инспектор Глюк?

— Не, не, това ще е прибързано — каза Елъри припряно. — Не разполагаме с истински улики за прокурора.

Тя не каза нищо.

— Бони, не споменавай никому за това. И се пази от Тай. Чуваш ли?

— Чувам — каза Бони.

— Стой колкото се може по-далеч от него!

Бони отвори вратата.

— Къде отиваш сега?

Бони не отговори.

— Пази се!

Тя го погледна само веднъж — с дълъг, суров поглед, който, странно защо, криеше в дълбините си проблясък на страх. Тръгна с бързи крачки. След половин пресечка хукна. Елъри я проследи с мрачен взор. Когато тя се скри зад ъгъла, затвори вратата и се отпусна на стола.

„Чудно — мислеше си злочесто той — какво ли е наказанието за убийство на любов.“

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

DANSE AMOUREUSE^[1]

Куин седеше в стаята на Тай и размишляваше. Размишлява доста време. Положението изглеждаше задоволително в много отношения. Да, при това в значителна степен. В едно отношение обаче не беше. И то в най-важното.

„До болка позната история — си мислеше Куин. — Намираш орех и няма с какво да го счупиш. Не е възможно да няма друг изход, освен изчакването. Мисли, Елъри, мисли!“

И Елъри мислеше. Мина един час, после втори. Елъри продължаваше да мисли. Но без резултат. Стана, поразтърпка се. Всичко си бе дошло на мястото. Случаят лежеше пред него гладък, лъскав и цял — нямаше грешка. Въпросът бе как да го подхване, без да предизвика непоправима бъркотия.

Като се надяваше искрено, че ще му дойде вдъхновението, Куин излезе от вилата, напусна територията на студията и взе такси до хотела. В апартамента си той позвъни на администратора и нареди да изкарат колата му от гаража. Докато събираше богатата си колекция от писма и ги поставяше едно по едно под капака на портативната пишеща машина на Джак Ройл, иззвъня телефонът.

— Куин? — изрева инспектор Глюк. — Веднага ела в управлението! Веднага, чуваш ли ме?

— Дали чувам? Имам ли друг избор, Глюк?

— Сега няма да приказвам. Плюй си на пъргавите пети и идвай веднага.

— Ммммм — рече Елъри. — Да си взема ли четката за зъби и пижамата?

— Отдавна трябваше да те вкарам в пандиза. Побързай, по дяволите!

— В интерес на истината тъкмо се канех да дойда при теб, Глюк...

— Ти и собствения си баща ще продадеш — изрева инспекторът. — Давам ти половин час. Нито минутка повече! — И затвори.

Елъри се намръщи, въздъхна, щракна капака на пишещата машина, слезе по стълбите, качи се на колата и се отправи към центъра на Лос Анджелис.

— Е? — запита Куин точно след половин час.

Инспектор Глюк седеше зад бюрото си неумолимо намръщен и се опитваше да изглежда едновременно сърдит и обиден. Дишаше тежко и гневно.

— Какво носиш там? — изръмжа той и посочи пишещата машина.

— Аз попитах пръв — рече лукаво Елъри.

— Сядай и не се прави на много остроумен. Чел ли си днес рубриката на Пола Парис?

— Не.

— Ти неграмотен ли си, или нашите вестници не са достатъчно изискани за вкуса ти? В края на краищата минаваш за литератор!

— Ха-ха — рече Елъри. — Това сигурно трябваше да ме смаже. А аз за теб на какво ли не съм готов! Хайде, казвай какво има.

Глюк запокити вестника по Елъри. Елъри го хвана, вдигайки вежди, и зачете пасажа, отбелязан с червен молив в рубриката на Пола Парис.

— Какво ще ми кажеш в оправдание?

— Ще кажа, че е възхитителна — рече замечтано Елъри. — Пола, дамата на сърцето ми! Какъв ум! Глюк, кажи ми честно. Срещал ли си някога жена, която да съчетава интелект, красота и чар по такъв съвършен начин?

Инспекторът халоса бюрото си с разтворена ръка и накара предметите по него да заподскачат и затреперят.

— Мислиш се за много хитър — ти и тази вестникарска чума! Куин, няма нужда да ти казвам, че съм бесен. Бесен съм! Когато прочетох туй нещо, имах доброто намерение да издам заповед за арестуването ти. Сериозно ти казвам!

— Търсиш си изкупителна жертва, така ли? — рече Елъри съчувствено.

— Да събере всичките тези писма! Да ги крие от мен цяла седмица! Да се прави на ченге от управлението!

— Бързо си пипал — рече Елъри с възхищение. — Тя само казва в крайна сметка, че Блайт Стюарт е получавала анонимни писма и че

са били изпращани от една куриерска служба. Добре го даваш, Глюк.

— Не ме четкай! В града има едно куриерско бюро и само преди час оня тип Люси бе на разпит при мен. Каза ми всичко за теб — познах те по описанието му. И си му оставил името си и телефона в хотела. Какво нахалство! Това потвърждава показанията му. Предполагам, че другите двама са били Тай Ройл и Лю Баскъм, съдейки по описанието на Люси.

— Чудесно.

— Накарах да претърсят къщата на Стюарт — никакви писма, и разбрах, че са у теб! — Инспекторът сякаш щеше да се разплаче. — Само като си помисля, че ти ми изигра този мръсен номер. — Скочи на крака и кресна: — Казвай всичко!

Елъри се начумери.

— И все пак неизбежната поява на всички тайни в рубриката на Пола започва да ме плаши. Откъде, по дяволите, черпи сведения тази жена?

— Хич не ме интересува — кресна Глюк. — Дори не ѝ се обадох по този повод, нямаше да има никакъв смисъл. Слушай, Куин, ще ми дадеш ли писмата, или ще се наложи да те пъкна в дранголника?

— А, писмата ли? — Елъри подритна машината между краката си. — Ще ги намериш тук, заедно с картите и машината, използвана от престъпника за написване на листа с кода и писмото до „Международното куриерско бюро“.

— Карти? Лист с код? — зяпна Глюк. — Машината? Чия машина?

— На Джак Ройл.

Инспекторът се хвана за главата.

— Добре — Задавено каза той. — Говори. Откъде мога да знам такива подробности. Аз съм един обикновен началник на отдел „Убийства“. Давай, казвай всичко от игла до конец — изрева той. — По дяволите, човече, говори!

И Елъри заговори усмихнат. Впусна се в дълго изложение, започна отначало — от самото начало, когато се бе сдобил с първите две карти от Блайт Стюарт в къщата на Джак Ройл — и завърши с историята за новата поредица от писма, адресирани до Бони.

Инспекторът седеше и гледаше зловещо машината, жълтия лист, картите и пликите.

— И когато открих, че двете писма до Бони са писани на машината на Тай — сви рамене Елъри, — вече нямаше накъде. Честно, Глюк, бях на път всичко да ти предам, когато позвъни.

Инспекторът стана, сумтейки, и закрочи нервно из стаята. После извика секретаря си.

Когато секретарят излезе, той започна да обикаля отново. Найсетне седна.

— Честно да ти кажа — призна си той, — всичко това нищо не ми говори. Името Смит е измислено, разбира се, само за заблуда. От целия план ми е ясно само, че оня първоначално е смятал да премахне само Блайт, но нещо го е накарало да пречука и Джак.

— Там е работата я — измърмори Елъри.

— Но защо е убил Джак? Защо изобщо е изпращал тези предупреждения? — Инспекторът вдигна ръце. — И с каква цел се е захванал сега пък с Бони? — Очите му се присвиха. — Значи за това си искал денонощно да я държим под наблюдение.

— Ако си спомняш, помолих те да я охранявате още преди да получи първото писмо.

— Тогава защо?

— Интуиция. По-късно я потвърдиха картите, получени от Бони. Значи сега дойде нейният ред — промърмори Елъри. — Няма съмнение.

— Виждал ли си я днес?

— Опитах се да я намеря, когато разбрах за анонимните писма, но не си бе вкъщи. И хората ми още не са докладвали. Всъщност и Ройл го няма.

Тръпки побиха Елъри.

— Не сте могли да намерите Тай?

— Не. — Инспекторът изглеждаше изненадан. — Чакай, да не би според теб именно той да изпраща тези писма? Че той е!... — Скочи отново на крака. — Разбира се! Ти сам каза, че тези последни писма до Бони са писани на машината му! — Грабна телефона си. — Милър! Бягай до „Магна“ и донеси пишещата машина от гримьорната на Тай Ройл. Отваряй си очите... за отпечатъци. Той затвори, потривайки ръце. — Ще трябва да пипаме внимателно, разбира се. Дори да докажем, че той е пратил картите, това още не доказва двойното убийство. Но все пак е начало. Мотиви има колкото щеш.

— Смяташ, че той е убил и баща си?

Глюк се почувствува неловко.

— Добре де, казах, че ще пипаме внимателно. Имаме да изяснява ме доста въпроси. Дръж си езика зад зъбите, Куин, а аз ще задвижа нещата.

— Не ще и съмнение — каза Елъри сухо.

Инспекторът се ухили и излезе бързо. Елъри запали цигара и се замисли. Когато се върна, инспекторът сияеше от радост.

— Ще го открием бързо, разбира се. После ще го следим денонощно, без той да знае. В момента минават къщата му със ситния гребен. Може и да намерим нещо от морфина и натриевия алурат... ще проследим действията му отпреди две седмици, покупки на лекарства и тъй нататък. Това е все пак начало, първата крачка.

— Разбира се, известно ти е, че Тай физически не би могъл да бъде онзи маскиран пилот — изтъкна Елъри.

— Не, разбира се, но може да е наел подставено лице. Добре измислено прочее, да се остави да го обезвредят и да го вържат като сукалче. И момичето му е свидетел.

Елъри въздъхна:

— Не ми се ще да те разочаровам, Глюк, но си на грешен път.

— Брей? Че как така? — не повярва инспекторът.

— Тай никога не е писал тези писма — ... както и Джак не е писал другите, които получаваше Блайт.

Инспекторът захапа пръста си.

— Как така? — попита той покрусен.

— Виж буквите „h“ и „r“ на тази машина.

Начумерен, Глюк така и направи. Недоволството му изчезна като с магическа пръчка, за да отстъпи място на гнева.

— Изпилени са!

— Точно така. А когато прегледаш и машината на Тай, ще видиш, че буквите „b“, „d“ и „t“ са изпилени по същия начин. Може да цели само едно — умишленото осакатяване на буквите... тази машина да може да бъде идентифицирана бързо по нещо, написано на нея. Е, кой би желал да покаже, че кодът за анонимните предупреждения е писан на машината на Джак? Самият Джак Ройл? Едва ли, ако той ги с изпращал. А същото се отнася и за Тай.

— Разбирам, разбирам — рече раздразнен Глюк. — Ясно. Подвели са ни.

— Така че няколко неща знаем със сигурност. Първо, че Джак Ройл не е пращал картите на Блайт. Второ, че Тай не е пращал картите на Бони. И трето — според закона на вероятностите — фактът, че един и същи начин на белязане е използван и при двете машини, ни довежда до заключението, че това е дело на един и същи човек и следователно този човек с изпратил и двете поредици от писма.

— Но се е опитал да натопи двама души.

— Да видим с какво разполагаме. Първо — има план да бъде убита Блайт и същевременно опит да бъде уличен в убийството и Джак. Затова са били изпращани инфантилните послания, написани на неговата машина.

— Обаче и Джак бе убит.

— Да, но знаем още, че се е наложило убиецът да промени първоначалния си план. Тази промяна е изисквала Джак също да бъде убит, при което уликите срещу него остават без последствие.

— Но картите продължиха да пристигат.

— Защото убиецът е задействувал механизма за изпращането им и не е искал да рискува, за да го спре. Помисли сега, Глюк. Налице е промяна на плана. Убийството на Джак. После картите започват да се получават от Бони. Ако първоначалният план бе в сила, разумно е да допуснем, че уликите все така щяха да водят към Джак. Но щом Джак е мъртъв, някой друг трябва да бъде уличен в заплахите срещу Бони. Кой? Е, добре, сега знаем, че уличеният е Тай. От всичко това следва едно нещо.

— Продължавай, продължавай — рече инспекторът напрегнато.

— Някой използва враждата между семействата Ройл и Стюарт за мотивировка на престъплението си. Той ги подхвърля — готов мотив. Така че враждата изобщо не може да бъде истинската причина.

— Пилотът!

Елъри се замисли.

— Открихте ли нещо за пилота?

— Проклетникът просто изчезна. Продължаваме да се занимаваме с това. Самият аз нещо почнах да губя надежда. — Той погледна Елъри. — Знаеш ли, че Алесандро е вече извън подозрение?

— Извън подозрение? — Елъри вдигна вежди.

— Онези сто и десет бона, които Джак му е дължал, наистина са били платени. Няма никакво съмнение.

— Че кога е имало?

— Ти си знаел! — каза инспекторът подозрително.

— Всъщност да. Ти как разбра?

— Проверих банковите сметки. Открих, че Джак е осребрил чек за сто и десет хиляди долара в банката в четвъртък сутринта, на четиринадесети.

— Разбира се, не в своята банка, там не биха осребрили чек за такава сума толкова бързо. В банката на Толанд Стюарт ли?

— Ти откъде знаеш?

— Предположих. Знам със сигурност, че чекът е бил подписан от стария Стюарт и е носел датата тринадесети. Знаем, защото вчера питах оня сприхав стар глупак.

— От къде на къде Стюарт е сервирал толкова пари на Джак? Джак не му бе никакъв. Или може би се лъжа?

— Едва ли. Това е работа на Блайт. Тя е завела Джак в сряда да видят баща ѝ, помолила го е за парите. Той каза, че ѝ ги е дал, за да се отърве от двамата.

— Звучи доста шантаво, та може и да е истина. Дори това да не е било причината, подписът е неговият. Знаем, че старият господин действително е издал чек на тази стойност.

— Нещо друго открихте ли?

— Нищо. Уликите ни срещу приятелките на Джак не доведоха до нищо, всяка си има алиби. А и отровата... никаква следа.

Елъри забарабани с пръсти по стола. Глюк се навъси.

— Но пък тези скалъпени улики сега! Ако се опитват да натопят Тай, много глупаво е било да изпращат последната карта! С що за човек си имаме работа?

— С човек, който слага морфин в коктейлите и праща писма без думи. Загадъчно, нали?

— Може би — измърмори инспекторът с надежда — онази история с картите ще ни доведе до нещо в края на краищата. Със сигурност знаем, че Блайт все с гледачки се разправяше, както повечето шантави дами тук.

— Никоя уважаваща себе си гледачка не би забъркала миш-маш като онзи от жълтия лист!

— Не те разбрах?

— Порових се в окултното изкуство и много скоро се убедих, че картите едва ли са изпратени от професионална гледачка или дори от човек, който разбира от тези неща.

— Искаш да кажеш, че значенията на картите са измислени?

— О, тълкуването на картите е правдоподобно от начало до края. Единствената волност, която си е позволил отровителят, е по отношение на деветката спатия — по принцип тя означава „предупреждение“. Нашият приятел Егбърт е внесъл една малка поправка — изтълкувал е картата като „последно предупреждение“. Иначе значенията могат се открият във всяко ръководство за гледане на карти.

Бедата е, че значенията на картите от жълтия лист представляват случайна смесица от няколко различни системи. Има доста системи нали знаеш. Някои използват петдесет и две карти, други — тридесет и две, има дори една, наречена „Пасианс 21“. Не е взето предвид и различното значение на правите срещу обърнатите карти, не се споменава нищо за различните методи на гледане: „Оракул“, „Староанглийски“, „Цигански“, „Магьоснически“, „Римски“, нито пък отделните начини на подреждане: „Девет реда“, „Пасианс на влюбените“, „Подкова на късмета“, „Пирамида“, „Рулетка“. Също така скъсването на карта на две за обръщане на значението й... Това е нововъведение на нашия приятел Егбърт, никъде не се споменава за подобно нещо. Също...

— Спри, моля ти се! И това ми стига — извика инспекторът, като се хвана за главата.

— Надявам се, че ти е ясно какво имам предвид?

— Ясно ми е само, че ще се поболея от тая история — изстена Глюк.

— *C'est la vie*^[2] — рече Елъри философски и излезе.

Упъти се направо към Холивудските възвишения като предан пощенски гълъб. Самата гледка на бялата къща успокои изтерзания му дух и приласка като нежна милувка трескавите му мисли.

Пола го накара да виси в чакалнята двадесет минути и набързо заличи благотворния ефект на къщата си.

— Не бива да постъпваш така с мен — рече той с упрек, когато секретарката й го въведе. Изяждаше я с очи. Дрехата й бе плътно

прилепнала и изящна, изглеждаше прелестно. Чудно как всеки път, щом я видеше, откриваше нов повод за възхищение! На левия ѝ клепач например имаше мъничка бенка. Направо очарователна. Придаваше на погледа ѝ изразителност, характер. Той сграбчи ръката ѝ.

— Какво не бивало да правя? — промърмори Пола.

— Да ме караш да чакам. Пола, така апетитна изглеждаш, че бих те изял.

— Канибал — засмя се тя и стисна ръцете му. — Какво можеш да очакваш, когато не си предупредил дамата предварително, че ще я посетиш?

— Че какво значение има?

— Какво значение имало! Наистина ли си толкова глупав, колкото ме караш да мисля? Не знаеш ли, че всяка жена търси повод да смени тоалета си?

— А, така ли? Не е нужно да се докарваш заради мен.

— Не се докарвам! Това е просто един стар парцал...

— Вечното оплакване! А какво е това на устните ти? Не обичам червило.

— Господин Куин! Обзалагам се, че още носиш наполеонки като дядо си!

— Женските устни са несравнимо по-привлекателни в природния си вид. — Той я притегли към себе си.

— Е, червилото ще остане — рече Пола бързо и се отдръпна.

— О, ти ме влудяваш! Все си казвам, че ще се държа с теб хладно и недостъпно като кралица, а ти ме караш да се чувствавам като момиченце на първата си среща. Седни, демон такъв, и ми кажи за какво си дошъл.

— Да те видя — рече нежно Елъри.

— Не ме залъгвай. Ти никога не си се поддавал на желанията си като обикновено, порядъчно човешко същество. Какво те води този път насам?

— Ами... исках да те попитам нещо за рубриката ти в днешния вестник. За писмата, имам предвид...

— Знаех си аз! Демон такъв.

— Ако знаеше колко близко си до истината!

— Не проявяваш и най-обикновена учтивост. Можеше поне веднъж да излъжеш. Да ме накараш да повярвам, че си дошъл само да

ме видиш.

— Но именно затова съм дошъл. Всъщност — рече Елъри грейнал — писмата са само повод. Точно така, повод.

Тя подсмръкна.

— За всичко ли се нуждаеш от повод?

— Пола, не съм ли ти казвал колко си красива? Ти си жената, за която мечтая още от дните, когато се влюбвах до полуда в киноактриси. Светъл идеал на моя дух. Мисля...

— И какво мислиш? — промълви тя.

Елъри прокара пръст под яката си.

— Мисля, че тук е много топло.

— Нима?

— Да, наистина е топло. Къде са ти цигарите? А, дори пушиш моята марка. Ти си безценна перла. — Той нервно запали цигара.

— Та какво искаше да кажеш?

— Какво съм искал да кажа ли? А, да. В рубриката си споменавах за писмата до Блайт.

— Нима? — рече тя отново.

— И как се сдоби с тези безценни сведения?

Пола въздъхна.

— Нямам какво да крия. Един от моите осведомители разбрал от приятел на вашия приятел господин Люси за посещенията ти в „Международно куриерско бюро, регистр.“. И тъй, новината стигна до мен както всичко останало, което се случва в този град. Аз събрах две и две...

— И получи три.

— О, не, словом и цифром четири. Описанието съвпаднаше до последния щрих. Слаб и стръвен наглец с ненаситен блясък в очите. Тя го погледна любопитно. — Какво толкова е станало?

Той ѝ разправи. Тя го изслуша в пълно мълчание. Когато свърши, Пола посегна да си вземе цигара. Той ѝ запали и тя му благодари, с поглед. После се смръщи.

— Да, разбира се. Опитват се да насочат следствието по лъжлива следа. Но защо ме помоли да продължавам да наливам масло в огъня и да подклаждам враждата между Тай и Бони?

— Не знаеш ли?

— Щом Бони е в опасност, струва ми се, че Тай, бидейки невинен... — Тя спря. — Я чакай, Елъри Куин, ти криеш нещо от мен!

— Не, не — побърза да отрече той.

— Току-що сам ми каза, че си направил всичко възможно, за да ги разделиш. Защо?

— Обикновена прищявка. Между другото не искам да се хваля, но по-добре едва ли можеше да се получи.

— Така ли мислиш? Е, не знам защо си го направил, но че не се е получило много добре, мога да се закълна.

— О?

— Доста необмислено си постъпил.

Елъри я погледна с известно раздражение.

— Необмислено, така ли? Кажете ми, моя всезнаеща Минерва, как би постъпила ти?

Тя го погледна с присмех в красивите си очи.

— Елъри Куин от глава до пети! Безграничен сарказъм, породен от също тъй безгранично самодоволство. Негово величество благосклонно се съгласява да изслуша наивния дилетант, който на всичко отгоре е жена... О, Елъри, понякога си мисля, че си или най-умният, или най-глупавият мъж на този свят!

Страните на Елъри силно почервенияха.

— Не е честно — рече ядосано той. — Признавам, че се държах с теб като магаре, но що се отнася до Тай и Бони...

— Проявил си се като още по-голямо магаре, скъпи.

— По дяволите! — извика Елъри, скачайки на крака. — С какво? Как? Ти си най-заядливата жена, която познавам!

— Първо на първо, господин Куин — усмихна се Пола, — не ми крещете.

— Извинявай, но...

— Второ, трябваше да ме попитате за съвет, да ми се доверите...

— На теб? — рече горчиво Елъри. — Когато можеше да изясниш онази бъркотия на летището толкова лесно?

— Онова бе различно. Въпрос на професионална етика...

— Женска логика! Онова било различно, казваш. Мен ако питаш, Пола, същото е. Без разлика! Освен това защо трябва да ти се доверявам? Имам ли причина да вярвам... — Той млъкна внезапно.

— Ще си платиш за тези думи — рече Пола и очите ѝ блеснаха. Или не. Мисля в края на краищата да те даря с мъдростта си. Може да ти подействува благотворно. Не си сполучил с Тай и Бони, защото не познаваш жените.

— Какво общо имат двете неща?

— Бони е истинска представителка на нежния пол и от това, което ми каза за точното естество на лъжите ти и нейната реакция... Господин Куин, очаквайте най-голямата изненада в живота си, при това доста скоро.

— Мисля — рече гневно Куин, — че си позволяваш да говориш за неща, от които не разбираш!

— Брр! Колко си страшен, когато свъсиш вежди! Усмихни се, скъпи. Хайде, хайде. Май наистина си готов да ме изядеш... но не от любов.

— Пола — рече господин Куин през зъби. — Търпението ми се изчерпва. Ще трябва да ти дам урок. Настъпен, даже плъхът се обръща да ухапе!

— Каква непретенциозна метафора!

— Пола — прогърмя господин Куин, — призовавам те!

— Защо с този официален тон? — усмихна се Пола. — Ако уязвиш мъжкото честолюбие, последствията няма да закъснеят. Към — какво ме призоваваш?

Господин Куин си седна пак с мразовита усмивка, но без да сваля очи от нея.

— Да ми кажеш кой уби Джак Ройл и Блайт Стюарт.

Тя вдигна вежди.

— Ти не знаеш ли... ти, човекът, който знае всичко?

— Аз пръв те попитах. Имаш ли някакви подозрения?

— Колко досадно. — Тя набърчи нослето си. — О, струва ми се, че мога да се досетя, ако поискам.

— Да се досетиш — присмя се Елъри. — И разбира се, догадката ти няма да има нищо общо със здравия разум. Там е работата я. Жената не разсъждава. Тя се досеща.

— Ами ти, великият, всемогъщ мъж, си стигнал до извода просто с херкулесовски напъни на мисълта, така ли?

— Кой е? — попита Елъри.

— Ти кажи пръв.

— Боже мой, Пола, държиш се като дете.

— Защо да ти се доверявам? — промълви Пола. — После ще твърдиш, че ти си отгатнал. Но няма да употребиш думата „отгатнал“. Ще кажеш „стигнал до извода“ или нещо подобно.

— За бога — рече ядосано Елъри. — Аз не си служа с догадки, а с научни методи.

— Разправяй ги на друг. — Пак присмех. — Напиши името... името, което си отгатнал... аз ще направя същото и ще си разменим бележките.

— Много добре — изпъшка Елъри. — Ти внесе смут в душата ми. Това са детинщини, но все някой трябва да ти даде гореспоменатия урок.

Пола се изсмя, измъкна два листа хартия, даде му молив, извърна се гърбом и бързо написа нещо на своя лист. Елъри се подвоуми. После бавно изписа едно име. Когато тя се обърна, погледът му бе сведен надолу.

— Чакай. Имам още едно предположение. Дай два плика.

Пола го погледна с недоумение, но се подчини.

— Сложи твоя лист в този плик, аз ще сложа моя в другия.

— Но защо?

— Прави каквото ти казвам.

Тя сви рамене, сложи листа в плика и го залепи. Елъри стори същото. После прибра нейния плик в портфейла си и й подаде своя.

— Да не се отваря — рече той мрачно, докато не заловим нашия приятел.

Тя се изсмя отново.

— Тогава, страхувам се, никога няма да ги отворим.

— Защо?

— Защото престъпникът никога няма да бъде заловен.

— Така ли? — промълви Елъри.

— О, сигурна съм в това — отвърна Пола.

Гледаха се дълго време мълчаливо. Присмех искреше в очите й.

— И какво те кара да бъдеш толкова сигурна? — запита найсетне Елъри.

— Нямах никакви доказателства. Нито една улика, която да представиш в съда. Освен ако не премълчаваш нещо.

— Ако Егбърт падне в клопката, ще признаеш ли, че си сбъркала? — рече Елъри с грейнал поглед.

— Самият факт ще докаже, че не съм права, нали? — промълви тя. — Но няма да успееш.

— Искаш ли да се обзаложим?

— Разбира се. Ако се закълнеш — тя го погледна изпод дългите си мигли, — че в момента не разполагаш с никакви улики.

— Нямам.

— Тогава не мога да загубя, освен ако на онзи злодей не му хрумне внезапно да си признае всичко сам.

— Едва ли ще направи подобно нещо. На какво се обзалагаме?

— На каквото искаш.

— На каквото искам?

Тя сведе мигли.

— Ами... това е доста общо казано. Всичко в границите на разумното.

— Разумно ли ще бъде загубилият да заведе спечелилия в клуб „Подкова“? — рече Елъри.

И преди беше виждал проблясъка на ужас в очите ѝ, който почти го накара да се откаже. Почти, но не съвсем. Моментната му слабост изчезна бързо.

— Не ти стиска — присмя се Елъри. Ако с тази противна фраза могат да се опишат чувствата на една изискана дама. Е, знаех си аз.

— Не съм... отказала.

— Значи, обзалагаме се.

Тя тихичко се засмя.

— Както и да е, няма никаква вероятност да спечелиш.

— Обзалагаме ли се?

— Обзалагането трябва да включва два възможни изхода, иначе не е никакво обзалагане. Ти какво ще пожертвуваш, ако загубиш? Както съм сигурна, че ще стане.

— Може би моята...

— Нещо просветна в погледа на Пола, но вече не ужас.

— Твоята какво? — бързо попита тя.

— Ами...

— Какво щеше да кажеш?

— Знаеш ли, Пола — рече Елъри, отбягвайки жадния ѝ взор. — На теб трябва на благодаря за разрешаването на този случай.

— Но ти май щеше да кажеш...

— Ти си човекът, който ми предостави съществените улики! — Тонът му стана делови. — Двете най-важни улики!

— Елъри Куин, иде ми да те набия! Кой го е грижа сега за това?

— И по тази причина — рече Елъри все така делово — ще ти бъда благодарен цял живот.

— Цял живот ли? — попита нежно Пола. — Цял живот?

И бавно пристъпи към него. Застана тъй близко, че сладкият ѝ аромат изпълни ноздрите му, главата му се замая и той взе да отстъпва като куче, подушило опасност.

— Цял живот? О, Елъри...

Един от телефоните на бюрото ѝ иззвъня.

— Проклятие — викна Пола, тропна с краче и хукна към бюрото.

Господин Куин избърса влажните си страни с кърпичката.

— Да? — попита Пола нетърпеливо в слушалката, а после остана безмълвна. Докато слушаше, кръвта се отдръпна от лицето ѝ, то стана безизразно и напрегнато като маска. Затвори в същото странно мълчание.

— Пола, какво има?

Тя се отпусна във фотьойла.

— Знаех си аз, че похватите са погрешни, и бях сигурна, че Бони е прозряла наивните ти мъжки хитрини. Но не предполагах...

— Бони ли? — Елъри замръзна. — Какво е станало?

— Скъпи ми господин Всезнайко, пригответе се за една изненада: — Пола се усмихна леко. — Опитваше се да подклаждаш враждата между Бони и Тай — защо? Трябваше да ми кажеш.

— За да види това... един човек, да повярва и да остане доволен. — Елъри гризеше нервно устни. — Пола, за бога. Не ме мъчи. Кой беше и какво каза?

— Един приятел от телеграфната агенция. Страхувам се, че ако твоят човек не е загубил зрение и слух, само след минути ще научи ужасната истина.

— Каква ужасна истина? — попита дрезгаво Елъри.

— Преди час Бони Стюарт увиснала на врата на Тай Ройл, сякаш я е било страх, че той ще отлети, дала интервю на пресата... събрала

всички в къщата си в Глендейл... и направила едно съобщение.

— Съобщение ли? — запита плахо Елъри. — Какво съобщение?

— Че утре, неделя, двадесет и четвърти, тя, Бонита Стюарт, възнамерява да стане госпожа Тайлър Ройл.

— Боже мой! — извика Елъри и се втурна към вратата.

[1] Танц на влюбените (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Такъв е животът (фр.). — Б.пр. ↑

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

ЧИРАЦИТЕ НА МАГЪОСНИКА

В бързината да паркира пред къщата на Бони в Глендейл, Елъри одраска бронята на колата си. Още в същия миг съзря трима души, без съмнение детективи, да разговарят с една висока, позната нему личност, която току-що бе слязла от полицейската кола.

— Глюк! Нещо... станало ли е...

— Какво те води насам?

— Току-що научих новината. Още ли е жива? Няма покушение срещу нея, нали?

— Покушение? За кого говориш?

— За Бони Стюарт.

— Не, разбира се! — изсумтя инспекторът. — Ей, какво ти става? Аз също току-що научих.

— Хвала теб, господи! — Елъри попи потта по врата си. — Глюк, ще се наложи да поставиш кордон около къщата. Колкото повече хора, толкова по-добре.

— Кордон ли? Вече имаме тук трима души...

— Не стигат. Искам къщата да се обкръжи. Искам така добре да я охранявате, че пиле да не може да прехвъркне. Но да не бие на очи. Хората ти не трябва да се виждат. Махни ги тези копои от тротоара!

— Добре, но...

— Никакво „но“. — Елъри се втурна към портата. Инспектор Глюк изтича обратно до полицейската кола, даде някакви заповеди и затрополи обратно по паважа. Полицейската кола отпраши нанякъде и тримата детективи се отдалечиха. Задъханият Глюк настигна Елъри.

— За какво е тази суматоха?

— Сбъркали сме нещо. Но чак такава идиотщина да не очаква човек!

Отвори им пълната, невзрачна Клотилд, черните ѝ очи искряха романтична възбуда.

— О, но, Messieurs, не бива да ги...

— О, но, Ma'm'selle, ще трябва — каза грубо Елъри. — Тай! Бони!

От най-близката стая се чу приглушен шум и двамата с инспектора се втурнаха нататък. Нахлуха във всекидневната и откриха господин Ройл в прегръдките на годеницата си, тя самата доста разчорлена. Устата на господин Ройл сякаш бе цялата в кръв. Но това бяха само следи от червилото на Бони.

— Ааа, тук сте значи — рече Елъри. — Какво сте решили да правите, по дяволите?

— О, ти ли си! — рече господин Ройл със зловец глас и свали ръцете на своята дама от врата си.

— Хубава каша забъркахте — рече Елъри със застрашителен поглед. — Вие двамата не можете ли да изтраете два дни един без друг? Или поне да си бяхте държали езика зад зъбите: Трябваше ли да си гукате тъй гръмко, та целият свят да ви разбере?

— Господин Ройл стана решително от канапето.

— Тай, избърши си устата — рече Бони. — А, ето го и инспектора.

— Инспектор Глюк, настоявам...

— Мисля — рече Тай все тъй зловец, — че знам как да постъпя в случая.

— А, така ли? — рече горчиво Елъри. — Какво можеш да очакваш от две празноглави хлапета, които...

Сякаш бомба експлодира в лицето му и малки цветни звездички, целите златни, сини и червени, изпълниха полезрението му, понесени в лудешки танц. Окръжаващият го свят бавно заплува пред погледа му. Следващото нещо, което усети, бе, че лежи на пода, премигвайки срещу полилея и се чуди кога ли е избухнала войната. Струваше му се, че е изминало много, много време. Таванът изглеждаше смътен и нереален, издуваше се и трептеше като опънато корабно платно. Някъде отдалеч до него долетя сърдитият глас на Тай:

— Ето човека, когото търсите, инспекторе!

— Стига глупости — рече инспекторът също тъй отдалеч. — Хайде, Куин, ставай. Ще си изцапаш хубавите панталони.

— Къде съм? — измърмори Куин.

— Той е, и още как! — викна Бони. — Цапни го пак, Тай. Подлец такъв!

Примижавайки, за да вижда по-добре, Куин различи два изящни глезена, нещо като развята пола и миниатюрен алигатор, който нервно потропваше. Не, това беше обувка от кожа на алигатор.

— Знаех си аз, че има нещо нередно! Когато ме заведе в гримьорната на Тай... о, толкова хитро го бе измислил! Онази пишеща машина, ловките му „дедукции“, а пък Тай никога не би пратил онова предупреждение срещу самия себе си, ако той изпращаше писмата! После със собствените си очи видях, че буквите „b“, „d“, и „t“ са изпилени, и веднага разбрах: Тай не би го направил, ако той наистина ги праща. — Бони спря да си поеме дъх, но не за дълго. — Разбирате ли? Лъгал е през цялото време! И така, отидох право при Тай, точно така направих и...

Бони говореше ли, говореше, а господин Куин си лежеше и изучаваше тавана. Защо ли се олюляваше той така? Ясно! Имаше земетресение, трус. Калифорния играеше чарлстон!

— Да — изръмжа Тай, — и ние сверихме фактите, отдавна трябваше да го сторим, и, инспекторе, ще бъдете изненадан от нещата, които този човек ни бе казал поотделно. Той всъщност се беше опитал убеди всеки от нас, че другият е убиецът.

— Да, точно така ми каза...

— Тоя долен убиец точно така ми каза...

Разговорът нямаше край. „Някой вдига пара“, реши господин Куин, но колкото и да се напругаше, не можеше да разбере защо изстена и се помъчи да стане.

— Хайде, хайде — рече Глюк без капка съчувствие. — Само ти посмачка мустаците. Не че не си го заслужаваш, потаен единак такъв. — Ненавистното същество дори се подхилваше, докато помагаше на Куин да седне. — Как се чувствуваш? Ужасно, надявам се.

— Челюстта ми е счупена — измънка Куин и с усилие се изправи на крака. — Оох, главата ми!

— Ще казва на Бони, че аз съм изпращал писмата, а? — озъби се Тай, свивайки отново юмрук.

— Защо ще го прави, ако не ги с пратил самият той? Отговорете ми на този въпрос! — извика тържествуващо Бони и обви с ръце врата на своя герой.

— Ами имах си причина — рече кратко Елъри. — Къде е огледалото?

Заклатушка се към огледалото в коридора и огледа физиономията си. Докато изучаваше внимателно телесните си увреждания и бързо растящия светлорозов оток на брадичката, на вратата се позвъни. Клотилд профуча край него и отвори на двама мъже. Замаяният Елъри успя да различи само, че единият е бавен и мрачен, другият бърз и възбуден. Той потърка очи и се облегна на стената.

— Пусни ги да влязат — промърмори. — Глюк, нали ти казах...

Очевидно инспекторът бе на същото мнение, защото бързо излезе да поговори с хората си. Бавният мина бавно покрай Елъри, без да покаже, че го познава, и влезе във всекидневната, а бързият мина бързо. Куин, доволен, че челюстта му е все още цяла, се затътри подир тях, спря до вратата и притвори очи. Бавният стоеше на прага на стаята и гледаше Бони. Само я гледаше. По бузите му плъзна червенина.

— Буч е дошъл — рече тихо Бони.

— О, виж какво, Буч — започна Тай предизвикателно. — Щяхме да ти кажем, да ти съобщим някак...

— По дяволите! — изкрещя бързият — Не ми пука как вие двамата мартенски котараци ще подреждате личния си живот, но проклет да съм, ако мога да разбера защо изиграхте такъв мръсен номер на собствената си студия!

— Я се разкарай! — рече Тай. — Буч, наистина ти дължим...

— Да се разкарам ли? — Сам Викс гледаше страховито с едничкото си око. — Той ще ми каже какво да правя! Слушай, фукльо, вие нямате личен живот, ясно ли е? Вие сте инвентар като тази къща. Собственост сте на „Магна“, ясно? Когато „Магна“ свирне...

— О, престани, Сам — рече Бони. Тя направи крачка към Детето Чудо. Буч още я съзерцаваше с ужасяващата печал на човек, който гледа как завинтват капака на ковчега и отнасят рожбата, майката или любимата му. — Буч, скъпи. — Бони попипа полата си. И двамата бяхме така възбудени... Знаеш, мисля, какво съм изпитвала винаги към теб. Всъщност никога не съм ти казвала, че те обичам, нали? Отнесох се с теб възмутително, а ти винаги си бил истински ангел. Но днес се случи нещо... Тай е единственият мъж, когото обичам, Буч, и ще се омъжа за него, колкото се може по-скоро.

Жак Бучър свали шапката си, огледа се, наложи я пак и чак тогава седна. Не кръстоса крака, а седна сковано като кукла и когато проговори, раздвижиха се само устните му.

— Съжалявам, че се наложи да ви безпокоя в такъв момент рече той и спря. После почна отначало: — Не бих дошъл изобщо. Само че Луис Селвин ме помоли. Луис... е малко обиден. Особено на теб, Тай.

— О, Буч — започна Бони, после спря безпомощно.

— На мен?

Буч се окашля.

— По дяволите, не бих... налага се да ви говоря не от свое име, а в качеството си на вицепрезидент на „Магна“. Тай, идвам от един дълъг разговор със Селвин. Като президент на „Магна“, той счита за свое задължение да те предупреди... да не се жениш.

Тай премига.

— Да не искаш да кажеш, че ще се хване на онази нелепа брачна клауза в договора ми!

— Брачна клауза ли? — удиви се Бони. — Тай! Каква брачна клауза?

— О, последния път Селвин включи в договора ми и противобрачна клауза — рече Тай с отвращение. — Забранява ми да се женя.

— Разбира се, защо не? — рече Викс. — Нали си големият любовник. Да не мислиш, че след като те представя на зрителите като сваляч от национален мащаб, студията ще ти позволи да разрушиш тоя образ, като захапеш въдицата!

— Не знаех това, Тай — промълви Бони печално. Ти не ми каза.

— Съвсем бях забравил. Както и да е, няма никакво значение. Луис Селвин няма да ми каже как да подреждам живота си!

— Селвин ме помоли да подчертая — каза Бучър с ледения си равен глас, — че бракът ти с Бони ще се смята за нарушение на договора.

— Селвин да върви по дяволите! В Холивуд има сума ти други студии.

— Всички холивудски студии взаимно уважават договорите си със звездите — каза сухо Бучър. Ако нарушиш договора със „Магна“, свършено е с теб, Тай.

— Край тогава! — махна с ръка Тай.

— Но, Тай... — изплака Бони. — Не можеш направиш това! Няма да ти позволя да провалиш кариерата си. Можем да почакаме. Може би когато подпишеш следващия си договор...

— Не искам да чакам. Достатъчно чаках. Утре се женя за теб, а ако на Селвин това не му харесва, да върви по дяволите.

— Не, Тай!

— Няма повече да спорим. — Тай извърна гръб и показа, че смята разговора за приключен.

— Добре тогава — каза Бучър все така мрачно. — Луис предполагаше, че ще се заинатиш. Той може да те унищожи, Тай, но те смята за твърде ценна собственост. Готов е на сделка.

— А, така ли?

— Но те предупреждава, че офертата му е окончателна. Или приемаш, или не.

— Каква оферта?

— Щом толкова държиш да се ожениш за Бони, той може да се откаже от противобрачната клауза. Но само при следните условия. Първо, ще позволиш на „Магна“ да уреди подробностите около сватбата. Второ, след сватбата ти и Бони ще участвувате в биографичен филм за Джак и Блайт в ролите на родителите си.

— Чакай малко — рече Тай. — Това със сватбата значи ли, че ще трябва да участвуваме в някаква рекламна шумотевица?

— Означава, че ще участвувате, в каквото „Магна“ пожелае.

— А филмът... това означава ли и убийствата? — попита Бони и от самата мисъл ѝ призля.

— Сценарият — рече Бучър — ще зависи изцяло от мен. Вие няма да имате думата.

— О, ще имаме, и още как! — провикна се Тай. — Казваме „не“... отсега.

Бучър стана.

— Съжалявам. Ще предам на Селвин.

— Не... почакай, Буч! — извика Бони. Тя изтича до Тай и го разтърси. — Тай, моля те. Не можеш да провалиш всичко по такъв начин! Ако... ако се инатиш, няма да се омъжа за теб!

— Да им позволя да ни правят на маймуни? — изръмжа Тай. — Да ни карат да играем татко и Блайт в бог знае какво? Ще имат да вземат!

— Тай, трябва. И на мен не ми харесва, но много добре знаеш. До гуша ми е дошло... Но трябва да мислим за бъдещето, скъпи. Никой от нас не е осигурен. Не можеш да захвърлиш единственото

нещо, което имаме. Хайде, няма да е толкова лошо. Сватбата няма да трае дълго, а после ще отидем някъде само двамата...

Тай впери кръвнишки поглед в килима. Вдигна глава и рече рязко на Бучър:

— Ако се съгласим, ще получим ли отпуска? Ваканция? Меден месец без духов оркестър?

— Не, по дяволите — побърза да каже Викс. — Меденият месец ще ни свърши хубава работа. Можем...

— Моля те, Сам — обади се Бучър. Викс млъкна. — Да, това мога да ти обещаю, Тай. Сватбата е наша, меденият месец — ваш. Разбираме, че и двамата сте разстроени, не сте на себе си, няма да сте в най-добрата си форма. Така че меденият ви месец ще трае колкото смятате за необходимо.

— И няма да ни закачат за нищо?

— И няма да ви закачаме за нищо.

— Тай погледна Бони, а Бони погледна умоляващо Тай. Най-сетне Тай каза:

— Добре. Съгласни сме.

— Детето Чудо рече:

— Новите договори ще ги имате утре сутринта. Ето, със Сам ще обсъдите всички подробности по сватбата. — Той се завъртя на пети и бързо тръгна към вратата. На прага се поколеба, после се обърна: — Ще ви поднеса поздравленията си... утре. — И излезе.

— Бомба — рече Сам Викс делово. — Сега да видим. Искате да наденете брачния хомот утре, така ли?

— Да — въздъхна Тай и седна. — Каквото кажеш. Само се махай.

— Всичко съм премислил по пътя насам. Ето концепцията. Използуваме сватбата на Джак и Блайт като модел, ясно?

— Ооо — започна Бони, после рече: — Да.

— Само ще добавим няколко нови епизода, нали? Ще го изкарам докрай. Ясна ли ви е картинката? Няма да се жените на летището. Ще...

— Имаш предвид още един самолетен купон? — изръмжа Тай.

— Дааа, разбира се. Само че ще хванем стария Док Ърминиъс да ви бракосъчетае в самолета. Загря ли? Венчавка над летището. Във въздуха. Микрофони за всички в самолета. Ще го предаваме на

тълпите долу чрез радиотелефон, свързан с радиостанцията на летището, докато самолетът кръжи. Изпълнете го както трябва и на фона на предишната сватба това ще е най-страхотният номер, който тоя град е виждал.

— Боже мой — изкреця Тай и скочи. — Ако смяташ...

— Хайде, Сам, махай се — каза бързо Бони, бутайки го. — Всичко ще бъде наред. Обещавам. Махай се сега.

Викс се ухили и рече:

— Готово. И без това си имам работа. Ще се видим пак. — И се втурна навън.

— Слушай, Тай Ройл — каза Бони гневно. — Противно ми е, но сме в ръцете им и ще го направим. Не искам да чуя повече нито дума от теб. С този въпрос е приключено! Каквото искат, това ще бъде!

Елъри отлепи гръб от рамката на вратата:

— Сега, след като всички си казаха думата, може ли и аз да добавя нещо?

С него влезе и инспектор Глюк.

— Не знам, ама нещо не ми харесва тая работа — каза той намръщено. — Ти как мислиш, Куин?

— Пет пари не давам кой какво мисли — рече Тай и се запъти към барчето с напитките. — Защо не вземете да си оберете крушите и да ни оставите с Бони насаме?

— Мисля — обади се Елъри мрачно — да си намеря някоя хубавичка дълбока дупка, да пропълзя вътре и да я затрупам след себе си. Не искам да съм наблизко, когато бомбата гръмне.

— Каква бомба? За какво говориш? — рече Тай и гаврътна чашата си на един дъх. — Пак започва с неговите гатанки!

— О, този път ще е много забавно. Още ли не разбирате какво сте направили? — извика Елъри. — Не ни стигаше разгласяването на сватбата, а на всичко отгоре и това! Нагледах се вече на холивудски герои и героини.

— Не те разбирам — намръщи се Бони. — Какво толкова сме направили? Само решихме да се оженим. Това е наше право и не засяга никого! — Устните й потрепериха. — О, Тай, а всичко щеше да бъде толкова хубаво — проплака тя.

— Много скоро ще разберете кого засяга — озъби се Елъри.

— За какво говориш? — запита Глюк.

— Вие сте като чирака и магьосника, само дето сте двама. Магьосникът излиза и веднага започвате да си играете с неща, от които си нямате представа... с опасни неща. А последствията ще бъдат печални.

— Как тъй печални? — изръмжа Тай.

— Току-що заявихте, че ще извършите нещо, което е фатално и двама ви.

— Ще говориш ли по същество?

— Ще ви кажа и по същество. О, да, ще ви кажа и по същество. Не му ли мина на някой от вас през ума, че историята твърде натрапчиво се повтаря?

— Каква история? — рече Бони озадачена.

— Историята, в която участвувате ти и Тай, майка ти и бащата на Тай. Дявол да го вземе, всичко е толкова явно, че направо ще ви извади очите. — Елъри кръстосваше стаята развълнувано. После махна с ръка. — Няма да се впускам в дълъг анализ сега. Само ще ви изтъкна един фундаментален факт. Какво се случи с Блайт и Джак, когато се ожениха? Какво стана с тях, а? Само час, след като се ожениха?

В очите на инспектор Глюк блесна прозрение, а Тай и Бони зяпнаха.

— А, сега разбрахте. И двамата бяха убити! Тогава какво? Бони получава заплахи, като последната от тях гласи недвусмислено да няма нищо общо с Тай. Това какво означава? Означава „не се забърквай“... „не пипай“... „долу ръцете“. А вие, идиоти такива, какво направихте? Веднага решихте да се жените... и то с такъв шум, че само след няколко часа целият свят ще е разбрал не само какво се готви, но и как ще се проведе!

— Искаш да кажеш... — започна Бони и облиза пресъхналите си устни. После се хвърли в прегръдките на Тай и захлупи лице на рамото му. — О, Тай!

— Искам да кажа — рече безмилостно Елъри, — че историята се повтаря. Искам да кажа, че ако утре се жените, с вас ще стане същото, което се случи с Джак и Блайт. Искам да кажа, че току-що подписахте смъртната си присъда — това искам да кажа!

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

ЧЕТВОРКА КУПА

Постепенно Тай възвърна цвета на лицето си. Може би ни без помощта на скоча. Както и да е, той рече:

— Не ти вярвам. Опитваш се да ни сплашиш.

— Да не се женим? — промълви Бони замаяна. — Искаш да кажеш, че и с мама?... Значи...

— Глупости — с насмешка каза Тай. — Не ща да те слушам Куин. Досега само си ме обърквал и нищо повече.

— Нещастнико — рече Елъри, — ти изобщо не знаеш какво ми дължиш. Дори не разбираш какво съм сторил за теб. Как може хората да са толкова слепи.

— Аз например не съм сляп, но нищо не разбирам — намеси се Глюк. — Куин, кажи нещо смислено, а? Дай ми факти, а не разни твои измишльотини.

— Факти, значи. — Елъри го изгледа застрашително. — Много добре ще ти дам...

На вратата се позвъни.

— Клотилд, виж кой е — рече Бони уморено.

Но Елъри и инспекторът се втурнаха към вратата и едва не се сбутаха на входа. Отстраниха францужойката от пътя си. Тай и Бони ги гледаха тъй, сякаш двамата мъже не бяха с всичкия си.

Елъри рязко отвори вратата. Пълничка жена без шапка, но с астраганено палто върху пенъоар на цветчета, стоеше възмутена на бърсалката с надпис „Добре дошли“ и се опитваше да освободи ръката си от хватката на детектива.

— Пуснете ме! — пъхтеше дамата. — Как си позволявате! А само исках да...

— Да я пуснем ли, или да я изкараме? — запитаха детективите началника си. Глюк погледна безпомощно Елъри.

— Смея да кажа, че можем да поканим госпожата вътре. Какво обичате, мадам? — втренчи се той в жената.

— Разбира се — подсмъркна дамата, — щом не бива да постъпваш по съседски...

— Какво има? Кой е? — запита Бони зад гърба им.

— О, госпожице Стюарт — впусна се на часа в словоизлияния пълната дама, разбута Елъри и инспектора и направи непохватен реверанс. — Изглеждате точно както във филмите. Винаги съм казвала на съпруга си, че сте една от най-прелестните...

— Да, да, благодаря ви — прекъсна я Бони. — В момента съм малко заета...

— Какво желаете, мадам? — запита инспектор Глюк. По известна само нему причина Елъри не откъсваше поглед от ръцете на пълничката дама.

— Надявам се, няма да си помислите, че се натрапвам, госпожице Стюарт, но се случи нещо много странно. Аз, знаете, съм госпожа Струк — живея в голямата жълта къща на ъгъла? Да, та преди няколко минути на вратата ми се позвъни, втората ми прислужница отворила с известно закъснение и отвън вече нямало никой, освен един плик на изтривалката пред вратата, а той изобщо не е за мен, ами за вас, госпожице Стюарт, и за господин Ройл, та аз си рекох: „Що за нелепа грешка?“, защото в края на краищата адресът ви е достатъчно известен, а и имената на улиците ни са тъй различни...

— Да, да, плик — каза Елъри нетърпеливо, като протегна ръка. — Може ли да го видя, моля?

— Много се извинявам — изгледа го възмутено тя. — Писмото по една случайност е за госпожица Стюарт, а не за вас, който и да сте вие, а че не сте господин Ройл, това поне знам. Както и да е, госпожице Стюарт — обърна се отново към Бони и се разтопи в усмивка, — ето го и ви уверявам, че тичах дотук с все сили, което не е бързо — захихика тя, — защото, както казва моят лекар, напоследък съм понапълняла. Как успявате да поддържате фигурата си? Винаги съм казвала, че вие...

— Благодаря ви, госпожо Струк — прекъсна я Бони отново. — Може ли?

Пълничката жена скръбно извади един плик от джоба на палтото си и неохотно ѝ го подаде.

— А мога ли да ви честитя годежа с господин Ройл? Току-що чух съобщението по радиото. Сигурна съм, че това е най-хубавото, най-

сладкото нещо за двама млади...

— Благодаря ви — промълви Бони. Тя не откъсваше ужасените си очи от плика.

— Между другото, госпожо Струк, не видяхте ли вие или прислужницата ви човека, който е позвънил на вратата? — попита Елъри.

— Не. Когато Мърси отворили вратата, там нямало никой.

— Хъмम्म. Отново ви благодаря, госпожо Струк — Елъри любезно затвори вратата под носа на пълната жена. Тя подсмръкна отново и замарширува по стълбите, изпратена до портата от детективите, които я проследиха с поглед, докато зави зад ъгъла. После се оттеглиха.

— Благодаря ви — рече за четвърти път Бони към затворената врата с ужасен глас.

Елъри се намръщи, взе плика от ръката ѝ и се върна във всекидневната. Инспектор Глюк внимателно прихвана Бони за лакътя.

— Сега пък какво има? — рече Тай.

Елъри отвори до болка познатия плик, адресиран с печатни букви до „Госпожица Бони Стюарт и Господин Тайлър Ройл“ без марка, без никакъв друг надпис, освен адреса на Бони — и от него изпаднаха две карти за игра със сини гърбове.

— Четворката... купа? — попита тихо Бони.

Тай вдигна и двете карти:

— Четворка купа! И асо пика! — Той пристъпи до Бони и изведнъж я придърпа към себе си.

— Казах ви тази сутрин, Глюк, че си имаме работа с шегаджия — забеляза Елъри, без да сваля очи от картите в ръката на Тай. — Може би сега ще ми повярвате.

— Асо пика — каза инспекторът, сякаш не вярваше на собствените си очи.

— Какво означава? — запита Бони сърцераздирателно.

— Значи — рече Елъри, — че интервюто, с което двамата удостоихте пресата днес, дава плодове. Сигурно извънредните издания на вестниците се продават вече от час по улиците, а чухте и онази ужасна жена да споменава радиото. Нашият приятел Егбърт толкова е бързал с писмото за вас, че се е отказал от редовната поща, която щеше

да ви го донесе в понеделник, или от бързата, която щеше да го достави по някое време утре.

— Но какво означава това?

— Съобщението ли? — сви рамене Елъри. — Заедно двете карти казват: Бони Стюарт и Тайлър Ройл, развалете годежа или се пригответе да умрете.

Инспекторът простена и нервно огледа стаята. А Бони бе бледа, по-бледа от Тай. Ръката ѝ потърси неговата.

— Тогава значи е вярно — прошепна тя. — Наистина историята се повтаря. Тай, какво ще правим?

— Очевидно Егбърт е избързал да донесе посланието, защото в понеделник ще бъде късно — отбеляза Куин. — Дори утре може да се окаже късно. Вярвам, че разбирате намека му?

Тай седна на канапето и наведе глава.

— Разбрах го, как да не го разбрах — каза уморено той. — Така е, не трябва да се женим, инак е свършено с нас. Май ще трябва да удовлетвори всички — Буч, студията, Егбърт Л. Смит и да се откажем от плановете си за брак.

— О, Тай...

— Защо да се залъгваме, мила? — начумери се той. — Ако ставаше дума само за мен, щях да пратя по дяволите този Егбърт. Но не е така, и ти си вътре. Няма да се ожения за теб и да изложа на опасност живота ти.

— О, колко си глупав! — извика Бони и тропна с краче. — Не виждаш ли, че нещата не стоят така? Заплахи получавах и преди да съобщим за намеренията си. Писмата по пощата бяха адресирани именно до мен. Теб те заплашват едва сега, когато съобщихме, че ще се женим.

— Един на нула за женската логика — каза Елъри. — Боя се, че Бони е права. Това е свършено вярно. Въздържах се да ви го кажа преди, но не мога повече да го премълчавам. Всичките ми усилия да ви разделя бяха заради теб, Тай, а не заради Бони. Връзката ви излага на риск теб, а не нея. Животът на Бони, със или без теб, бе в опасност от деня, когато умря майка ѝ.

Тай изглеждаше объркан.

— А аз да взема да те халосам!

— Ожени се за Бони, и ти си на мушката. Не се жени за Бони, и не си на мушката. Но тя си остава на мушката независимо дали ще ожениш за нея, или не.

— Значи пак се включвам в играта. — По устните на Тай се плъзна крива усмивка. — Вече се отказах да проумея цялата тази работа. Но щом нещата стоят така, ще се оженим. Няма да я изоставя в опасност. Нека само този се опита да ме убие... само да се опита.

— Не, Тай — рече злощастно Бони. — Няма да ти позволя. Не, мога. Защо ще рискуваш живота си? Не разбирам какво точно става, но как бих могла да те оставя да се изложиш на опасност, която очевидно заплашва само мен?

— Ти — рече Тай — ще се омъжиш за мен още утре и няма какво да спорим повече.

— О, Тай — прошепна Бони и се сгуши в обятията му. — Така се надявах, че точно това ще кажеш. Ужасно ме е страх.

Инспектор Глюк кръстосваше стаята с озадачен вид.

— Да знаехме кой е — мърмореше той. — Само да знаехме, щяхме да предприемем нещо.

— Че ние знаем — рече Елъри и вдигна поглед при техните възклицания. — Прощавай, забравих, че ти не знаеш. Аз знам, разбира се и ти казвам, че нищо не можеш да направиш...

— „Разбира се“, казва той най-спокойно — провикна се инспекторът. Сетне хвана Елъри и го разтърси. — Кой е?

— Да — промълви Тай зловещо. — Кой е, Куин?

— Моля те, Глюк. Знаем кой е, но това не решава проблема. — Той закрочи нервно нагоре-надолу.

— Че защо?

— Защото не можем с нищо да го докажем. Делото няма да мине през Върховния съд, ако изобщо стигне до него. Ще бъде прекратено поради липса на доказателства и ще пропуснем шанса да накажем престъпника.

— Но, боже мой — извика Тай, — не можем просто да седим и чакаме онзи тип да ни нападне. Трябва да направим нещо, да го обезвредим!

— Оставете ме да помисля — рече раздразнено Елъри. — Много шум вдигате.

Той се разхождаше нагоре-надолу из стаята с наведена глава. Само стъпките му отекваха в тишината.

— Виж какво — започна инспекторът. — Полицаят е длъжен да охранява живота също тъй добросъвестно, както и да разследва смъртта. Известно ти е, казваш, кой стои зад всичко — добре, Куин. Да отидем тогава при този тип, да му кажем, че знаем, и да го предупредим, че отряд детективи няма да го изпуска от очи денонощно. Той ще бъде голям глупак, ако тозчас не се откаже от намеренията си.

— И за това съм помислил — тросна се Елъри, — но едно ме спира. Така Егбърт никога няма да увисне на бесилото за убийството на Джек и Блайт, а той е единственият човек, когото не бих имал нищо против да видя обесен.

— Ако това ще означава сигурност за Бони — обиди се Тай, — остави го на мира. Глюк е прав.

— А защо да не... — започна Бони и спря. — Защо Тай и аз да не се оженим веднага и да изчезнем. Да заминем, без никой не знае къде. Никой. Тогава ще сме в безопасност.

— Та цял живот да се стряскаш всеки път, когато чуеш шум зад гърба си? — запита Елъри. После погледна изпитателно Бони. — Разбира се! Да изчезнете! Точно така. Точно така. Да го принудим да действа. Тогава ще трябва да... — Гласът му секна и той заснова из стаята усърдно, а устните му мърдаха беззвучно.

— Ще трябва какво? — искаше да знае инспекторът.

— Ще се опита да ги убие, разбира се... Да, така ще направи. Чакай да видим. Ако успеем да го прилъжем...

— Да се опита да ни убие ли? — смая се Бони.

Елъри спря да снове.

— Да — каза делово той. — Точно така ще направим. Ще принудим този негодник да се опита да извърши убийство. Ако изкушението е достатъчно силно... а, мисля, че можем да го подсилим още... той непременно ще се опита да те убие, Бони. — Очите на Елъри блестяха. — Съгласна ли си да рискуваш едно покушение срещу живота ти, ако този риск ни дава шансове да заловим убиеца на майка ти на местопрестъплението?

— Искаш да кажеш — промълви Бони, — че ако успеем, ще бъде свободна? Тай и аз... и двамата ще сме свободни?

— Волни като вятъра.

— О, да. О, да. Съгласна съм на всичко!

— Не бързай — прекъсна я Тай. — Какъв е планът?

— Да се ожените, както съобщихте. Ще го използваме за примамка на убиеца.

— И Бони да бъде опитно зайче? Няма да стане.

— Но нали Бони така и така е в опасност — рече Елъри троснато. — Дори денонощно да е заобиколена от въоръжена охрана. Нима искаш да прекара остатъка от живота си в очакване да се стовари брадвата? Повярвай ми, Тай, въпросът стои така: или Егбърт — или Бони. Този изрод отиде твърде далеч, за да се спре. Според плана му Бони трябва да умре.

— Дяволски трудно решение искате от мен — измърмори Тай.

— Тай, изслушай ме! Казвам ти, това е най-безопасният ход в крайна сметка. Не разбираш ли, че като му поставяме клопка, ние го караме да действа? Принуждаваме го да посегне на живота на Бони, когато ние искаме, при условия, които ние диктуваме... примамваме го право в клопката, знаем какво ще направи и го очакваме. Решавайки се на тази смела крачка, ние свеждаме опасността до минимум. Не разбираш ли?

— Откъде си сигурен, че ще нападне? — запита строго Глюк.

— Няма друг начин. Не може да чака дълго. Сигурен съм, не ме питай защо. Ако съобщим, че непосредствено след сватбата утре Бони и Тай излитат в неизвестна посока, и то за неопределено време, няма начин да не нападне. Не може да изпусне Бони жива. Ще трябва да я убие утре или да се откаже от плана си.

— Че защо да не се откаже от плана си?

— Защото — рече мрачно Елъри — вече е убил двама души. И защото ще му дадем още една възможност, която той не може да пропусне. Защото е безскрупулен, готов на всичко и мотивът за него, е от изключително значение.

— Мотив ли? Какъв мотив? Мислех, че имаме работа с някой луд?

— Да, какъв мотив? — потръпна Бони. — Кой има основание да ме убива?

— Очевидно някой има, доказва го последното писмо. Да не обсъждаме сега подробностите. Същественото е: съгласна ли си да

участуваш?

Бони положи главата си на рамото на Тай. Той се извърна и я погледна. Тя леко му се усмихна.

— Добре, Куин — каза Тай. — Решено.

— Тогава трябва да сме съвсем наясно по този въпрос и четиримата. И ти, Глюк. Ти ще имаш важна задача. Ще оставим Сам Викс да организира сватбата, всъщност имаме сметка от това. Излиза, че този студиен маскарад е щастлива случайност за нас. Стана непринудено, а от това се нуждаем най-вече — да не събудим съмнение у... нека продължим да го наричаме Егбърт... Добре. Ще разчитаме на Сам да развихри рекламата. До утре следобед ще се вдигне шум до небесата. Ще съобщим, че двамата ще се венчаеят в самолета, дори ще обясним подробно — това е жизненоважно — че се отправяте в неизвестна посока за неопределен период от време. Че никой, дори студията, няма да знае къде отивате или кога се връщате. Че ви е дошло до гуша от всичко, искате да останете само двамата, да избягате от Холивуд и от печалните спомени за известно време. Ако е възможно, трябва да го кажете на пресата... убедително.

— Не се безпокой — ухили се Тай. — Няма да стане нужда да се преструваме.

— Сега да видим какво му остава на Егбърт? Той трябва да убие Бони... да, а след сватбата и теб, Тай... преди да му се изплъзнете. Как ще го стори? Няма да отрови храна или напитка, като в случая с Джак и Блайт. Ще съобрази, че още помните как загинаха те, и не ще докоснете непроверени подаръци от този род. Така че неизбежно ще трябва да се спре на пряко покушение. Най-прекият начин е с пистолет.

— Но... — започна инспекторът начумерен.

— Чакай да довърша. Ако иска да ви застреля и да се измъкне невредим, няма да може да го направи на летището. Дори да успее да ви уцели в тълпата, няма да излезе жив от летището. Така че — щракна с пръсти Елъри остава му един-единствен начин. За да е сигурен в успеха на двойното убийство и на бягството си, ще трябва да се качи на самолета с вас.

— О... разбирам — промълви Бони. После стисна зъби.

— Ясно, ясно — измърмори Глюк.

— А след като знаем, че ще се опита да се качи на самолета, знаем също как ще се опита. Може да се качи само като пилот.

— Както в случая с Джак и Блайт! — възкликна инспекторът.

— След като сме убедени, че ще се възползува от възможността, ако му се представи такава, само трябва да му я дадем. Така че наемаме професионален летец. И това ще съобщим. Ще се погрижим пилотът да не е следен открито, ще позволим на Егбърт да го примами в някой тъмен ъгъл, да го обезвреди — не вярвам, че летецът ще е изложен на по-сериозна опасност, но може да вземем мерки, за да я сведем до минимум — и ще разрешим на Егбърт да заеме мястото му в самолета.

— Защо изобщо ни трябва летец? Нали аз сам пилотирам. Няма ли да изглежда съмнително? — попита Тай.

— Не, взимате пилот, за да ви остави някъде, откъдето да хванете влак или параход. Дори той, ще съобщим това предварително, няма да знае къде отива при излитането. Така че ще имате нужда от пилот уж за да прибере самолета, след като ви остави. Дотук добре. Както и да е, нашият приятел Егбърт ще излети с мисълта, че не е оставил никакви следи и че ще успее да извърши престъплението си във въздуха.

— Чакай малко — рече Глюк. — Харесва ми планът ти, но как ще оставим тези две хлапета съвсем сами в самолета с опасен престъпник и с някакъв глупав свещеник, който само ще обърка нещата още повече.

— Свещеникът нищо няма да обърка.

— Ърминиъс е стара баба.

— Няма да е Ърминиъс. Ще е някой, който само прилича на него — рече спокойно Елъри.

— Кой?

— Вашият покорен слуга. Красивите черни мустаци на Ърминиъс са много удобен камуфлаж. Освен това Егбърт няма да обърне много внимание на проповедника, можеш да бъдеш сигурен. Ще бърза да излети, без да събуди подозрение. Както и да е, Тай и аз ще бъдем въоръжени. При най-малкия повод за тревога ще стреляме.

— Ще стреляме — повтори Бони, облизвайки устни и придавайки си смел вид.

— Ще се опитаме да го обезвредим, но трябва да му дадем възможност да покаже намеренията си, за да можем да го изправим пред съда.

— По дяволите — протестира инспекторът. — Трябва да знаете, че дори да хванете този тип на местопрестъплението, пак няма да е достатъчно, за да го обвинят в убийството на Джак и Блайт.

— Последното не е толкова важно. Хванем ли го, нашият приятел ще рухне и ще си признае всичко. Ако успее начинанието ни, Егбърт ще изскочи от релсите дори само от изненадата, че е попаднал в клопка тъкмо когато си е мислел, че намеренията му са на път да се осъществят. Във всеки случай това е единственият ни шанс да го заловим.

Последва кратка, неловка пауза и после Глюк каза:

— Много заплетено изглежда, но може и да стане, може и да стане. Вие двамата какво ще кажете?

— Аз казвам „да“ — обади се Бони бързо, сякаш се страхуваше, че ако се поколебае, може изобщо да не се съгласи.

— Ти какво ще кажеш, скъпи?

Тай я целуна и рече:

— Обичам те, чипоноско. — После се обърна към Елъри и добави със съвсем различен тон: — Но ако нещо се обърка, Куин, кълна се, ще те удуша с голи ръце, пък ако ще след това и да умра.

— Което без съмнение би станало — промърмори Елъри, — защото сто на сто планът на Егбърт е да организира второ чикагско клане в самолета, а после да скочи и да го остави да се разбие някъде в пустинята.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

КРЕПОСТ ВЪВ ВЪЗДУХА

Времето, което течеше бавно като пълноводна река, внезапно започна да лети. Елъри взе да поглежда отчаяно часовника на ръката си, докато обясняваше подробностите от плана и репетираше с Тай и Бони новите им роли.

— Помни, Тай, ще трябва сам да се оправяш. Глюк и аз не можем по никакъв начин да ти помогнем. Всъщност ще стоим колкото се може по-далеч от теб до утре. Имаш ли пистолет?

— Не.

— Глюк, дай му твоя. — Инспекторът подаде автоматичния си пистолет на Тай, който го прегледа с вид на познавач и го пусна в джоба на самото си. — Повтори сега какво ще кажеш на пресата?

— Бони е получила предупреждение да развали годежа, но и двамата сме на мнение, че това е работа на някой смахнат, и възнамеряваме да се оженим веднага. Ще покажа картите.

— Така. Нито дума за истинските ни намерения на никого. След половин час се обади на Ърминиъс и го ангажирай да изпълни церемонията. Твой ред е, Бони.

Бони надзърна от прегръдката на Тай.

— Добре ли си?

— Чувствувам се чудесно — отвърна тя.

— Браво! А сега да видим що за артистка си и дали Буч не си хвърля парите на вятъра. Щастлива си... Щастлива и печална едновременно. Омъжваш се за Тай, защото го обичаш и много добре знаеш, че Блайт и Джак, където и да са, ще са щастливи, ако знаят какво смяташ да направиш. С враждата е свършено, тя никога няма да се възроди. Разбра ли всичко?

— Да — каза Бони с тих треперещ глас.

— Бога ми, чувствувам се като режисьор! — Елъри се усмихна с престошена самоувереност и протегна ръка на Тай. — Успех. По това време утре вечер кошмарът ще е свършил.

— Не се бой за нас, Куин — каза Тай сериозно и му подаде ръка.
— Ще се оправим. Само... да си в самолета!

— Почакай — намеси се Глюк припряно. — Прати да ти донесат дрехите, Тай. Не излизайте от къщата. В момента е обградена, но ще пратя още двама души... за всеки случай. Не правете глупости като героите, които играете по филмите. При първото съмнение за нещо, нередно опицете квартала.

— За това отговарям аз — сви устни Бони. После се опита да се усмихне, ръкува се с всички, а Елъри и инспекторът се измъкнаха от задния вход.

През следващите дванадесет часа кипеше трескава дейност — скрита и явна. Необходимостта всичко да бъде извършено в пълна тайна усложняваше нещата. Елъри не се отделяше от телефона си в хотела, откъдето внимателно даваше инструкциите си. Не знаеше какво става с Тай и Бони — молеше се само те да се справят успешно със задачата си.

Първите конкретни резултати от подготовката прогърмяха по радиото още същата вечер. Към края на популярната съботна програма говорителят прекъсна предаването, за да съобщи подробности за предстоящата сватба. Очевидно Сам Викс не си бе губил времето. Само след два часа четири от най-големите радиостанции на тихоокеанското крайбрежие предадоха съобщението за сензационната самолетна сватба на Тайлър Ройл и Бони Стюарт. Известна коментаторка излезе в ефира хълцаща от умиление и сподели с развълнуваните слушатели всички подробности, които бе чула от устата на самите влюбени. На интервюто, съобщаваше дамата, двамата се държали много, много мило. Някой, продължи тя възмутено, бил имал наглостта „предупреди“ Бони да не се жени. Това според нея било крещящ случай на *lèse majesté*^[1]. „Горките опечалени дечица!“ — задъхваше се дамата. Тя изрази надежда, че всички приятели на Тай и Бони, които могат да отидат с кола на летището „Грифит Парк“, ще бъдат налице в неделя, за да покажат на младата двойка какво мисли светът за настоящата им женитба.

Новината изригна във вестниците късно събота вечер, сваляйки от първа страница комюникето за Японско-китайската война.

И така продължи без прекъсване до късна нощ.

Елъри и инспекторът се срещнаха тайно в управлението на полицията в два часа сутринта, да обсъдят развоя на събитията. Дотук всичко вървеше по план. Нищо неподозиращият доктор Ърминиъс бе поканен да извърши уникалната церемония. Той, както изглежда, бе поласкан от тази изключителна възможност да съедини две непорочни млади души в брачен съюз на фона на чистите божии небеса, макар че трескаво се молеше богу да не се повтори ужасът от предишната сватба.

Наеха и пилот. Избраха го по-скоро заради характера му, отколкото заради професионалните качества. Знаеше се, че огнестрелните оръжия му вдъхват необичаен респект.

В канцеларията на полицейското управление Глюк беше приготвил няколко фотографии на божия служител за Елъри, който се появи с кутия грим, открадната от гримьорните на „Магна“. Двамата мъже прекараха няколко тревожни часа в опити да гримират Елъри така, че да не се различава от снимките на доктор Ърминиъс. Найсетне решиха, че загърнат в дебелото палто с яка от бобър, което добрият свещеник носеше в хладно време, той ще бъде неузнаваем. Разделиха се с намерение да се срещнат рано сутринта.

Елъри се върна в Холивуд, дремна неспокойно два-три часа и в неделя сутринта в осем часа се срещна с инспектора и двама детективи пред елегантната къща на доктор Ърминиъс в Ингълуд. Влязоха всички, а излязоха само Елъри и Глюк, без двамата детективи, но с боброво палто. Затворен вътре, светият човек ги изпроводи с безбожни клетви.

Няколко телефонни обаждания, последна проверка... и Елъри стисна палци.

— Май не остана нищо друго — въздъхна той. — Е, довиждане, Глюк. Ще се видим в „Трокадеро“ или в ада.

На обед в неделя паркингите около летището „Грифит Парк“ бяха почти запълнени. В един часа стана задръстване, с което трябваше да се заемат стотина потни и псуващи полицаи. В един и петнадесет почнаха да отбиват трафика на кръстовището Лос Фелис и Грифит Парк. А в един и половина сякаш всички собственици на

автомобили от щата Калифорния бяха дошли да видят как ще се оженят Тай и Бони.

Червено-златистият самолет на Тай стоеше на заградено място, значително по-голямо, отколкото преди седмица. Но тълпата заплашваше да разкъса възетата и полицаите се втурнаха срещу множеството с викове. Когато турскосинята лимузина на доктор Ърминиъс се плъзна по пистата, ескортирана от мотоциклетисти, и добрият проповедник с лъскавите си черни мустаци слезе от нея, сгущен в палто, с бобровата яка, ликуващ вик разцепи небесата. А когато Тай и Бони пристигнаха, бледи, но усмихнати, оваците подплашиха ято гълъби, което литна да търси укритие.

Щракаха фотоапарати, репортерите прегракнаха от викане, а Тай, Бони и доктор Ърминиъс бяха фотографирани от всеки възможен ъгъл и във всяка поза, приемлива за нравствените норми на един семеен вестник.

Междувременно летецът, издокаран за случая в спретнат авиаторски костюм, получи някаква озадачаваща бележка и се отправи към пустия хангар, в който само преди седмица бяха нападнати Тай и Бони. Влезе вътре и се огледа.

— Кой ме вика? — попита той.

Отвърна му ехото, но и другият отговор не закъсня. Една фигура в летателен комбинезон, с чифт огромни авиаторски очила и шлем пристъпи иззад зачохлен самолет и насочи пистолет към гърдите му.

Летецът ахна и вдигна ръце.

Револверът помръдна повелително. Пилотът се запрепъва напред като замаян. Дръжката на пистолета описа къса дъга и той се строполи на пода, загубил всякакъв интерес към събитията.

От една цепка в брезента, под който се задушаваше от два часа инспектор Глюк с автоматик в ръка видя как летецът се строполява. Той не изпускаше от очи фигурата, която се наведе над тялото и го извлече в ъгъла. Инспекторът не си помръдна пръста да спре нападателя — ударът бе слаб и намесата в този момент можеше да се окаже катастрофална за плана им.

От своето скривалище Глюк можеше да види само неподвижното тяло, а също и чифт ръце, които съблякоха летеца и му взеха горните дрехи. На Глюк му направи впечатление, че летателните костюми бяха

с различна кройка. Разбира се, дребният Егбърт трябваше да надене костюма на жертвата си, а също шлема и очилата.

Всичко трая не повече от две минути. Глюк видя как авиаторският комбинезон на нападателя бе захвърлен върху изпадналия в несвяст летец заедно с шлема и очилата. Сетне изчезна целият комплект на жертвата.

Нападателят се появи отново, облечен като летеца, неузнаваем с очилата. Глюк го видя да се навежда над безчувственото тяло, да го връзва и да запущва устата му. Но инспекторът не помръдна.

Нападателят бутна вързаната си жертва под брезента, където се криеше Глюк, мушна пистолета в джоба си и излезе от хангара, зловец и наперен.

Тогава Глюк се раздвижи. Слезе от зачохления самолет, подсвирна леко и трима цивилни полицаи изскочиха от железните шкафчета. Остави ги да се оправят с летеца, изскочи от хангара през задната врата, обиколи сградата и се сля с тълпата. Сетне прекрачи въжетата се приближи спокойно към групата викащи, жестикулиращи хора, около червено-златистия самолет.

Пилотът товареше струпания багаж в самолета. Никой не му обръщаше внимание. Накрая и сам се качи и след миг перките започнаха да се въртят, а моторите зареваха. Той погледна през илюминатора махна нетърпеливо с ръка.

Преподобният доктор Ърминиъс сякаш се стресна, но улови погледа на инспектор Глюк, който кимна, и въздъхна облекчено.

— Всичко е наред — пошепна докторът на ухото на Тай.

— Какво? — опита се Тай да надвика шума на мотора.

Доктор Ърминиъс го погледна многозначително. Бони също разбра, затвори очи за секунда, после се усмихна, махна с ръка и Тай, с доста мрачен вид, вдигна булката на ръце и я внесе в самолета под одобрителния вой на тълпата. Преподобният доктор Ърминиъс ги последва невъзмутим. Пилотът се показа от кабината, затвори здраво вратата и си седна отново на мястото. Полицайте и обслужващият персонал освободиха пистата, най-сетне се получи сигналът и червено-златистият самолет започна бавно да рулира, набра скорост... елероните на опашката се вдигнаха, крилата започнаха да вибрират, а после самолетът се откъсна от земята, издигна се в синевата и пътниците му останаха насаме със съдбата си.

По-късно им се струваше, че всичко бе станало много бързо. Но тогава, в един безкраен миг, множеството върху пистата оставаше все по-далеч, а самолетът кръжеше над летището, докато хората не се превърнаха в подвижни точки, а хангарите и административните сгради заприличаха на играчки. След като долу махнаха кордона и тълпата се разля, пистата внезапно заприлича на сива ивица, накацана от пчели.

Бони продължаваше да гледа през прозореца, а Тай закрепил микрофона на главата ѝ, поставил един и на себе си и подаде третия на доктор Ърминиъс. Бони се опитваше да изглежда весела, махаше неистово на изпращачите и упорито избягваше да погледне към мястото, където седеше пилотът пред таблото с уредите.

Тай я бе прегърнал здраво с лявата си ръка, а с дясната стискаше автоматичния пистолет в джоба. Очите му не слизаха от тила на пилота.

Що се отнася до преподобния доктор Ърминиъс, то тази особа се усмихваше благодушно на земята и небесата и току прелистваше Словото божие — очевидно се подготвяше да бракосъчетае двете млади, невинни души.

А самолетът, бучейки равномерно, незабележимо се насочи на североизток към пустинята на височина осем хиляди фута.

— Деца мои — започна тържествено доктор Ърминиъс и щом гласът му прозвуча по високоговорителите на летището, мравките долу престанаха да щъкат и замръзнаха на място. — Вярвам, че е време да ви съединя в светлото блаженство на брака.

— Да, докторе — рече Бони тихо. — Аз съм готова.

Тя се извърна, преглътна и това проехтя там долу като глух тътен. После се изправи, застана до Тай и впи пръсти в рамото му. Тай бързо се надигна и я прикри с тялото си. Дясната му ръка не излизаше от джоба.

— Моля, пилотът — надвика доктор Ърминиъс шума на двигателя.

Пилотът извърна въпросително глава с авиаторски очила.

— Имате автоматични уреди за управление, нали така?

— Да, докторе — отвърна Тай глухо. — Самолетът е мой, както знаете. Има автоматичен навигатор „Спери“.

— Чудесно! Тогава, след като си нагласите уредите, елате, ако, обичате, тук при нас, да бъдете свидетел на церемонията. Така ще е по-удобно, вместо да се тъпчем около кокпита ви или как там го наричате.

Пилотът кимна, видяха го да нагласява нещо на сложното контролно табло пред себе си. Това трая цяла минута, бе с гръб към тях и никой не отрони нито дума. После се надигна от седалката си, извърна се и тръгна по пътеката леко приведен, а издутината на скатания между плешките му парашут приличаше на гърбица. Преподобният доктор Ърминиъс бе разтворил Библията и се усмихваше сияйно на Тай и Бони. Ръката на Тай все още бе в джоба, Бони бе почти редом и все пак мъничко зад него, прикрита от тялото му и тялото на сияещия проповедник.

Тогава преподобния доктор рече:

— Нека започнем. Милостиви боже, летището остава назад! Не трябваше ли...

— Ръката на пилота светкавично посегна към джоба и измъкна автоматичен пистолет с късо дуло. С пръст на спусъка, той се прицели право в сърцето на Бони.

В същия момент от десния джоб на Тай припламна огън и сякаш по чудо от страниците на Словото божие в ръцете на вече не сияещия отец също изскочи пламък. Пилотът се закашля и политна напред, изпусна автоматичния пистолет и от ръката му внезапно шурна кръв.

Бони изпищя, а Тай и доктор Ърминиъс се спуснаха към олюляващата се фигура.

Пилотът замахна и удари Тай със здравата си ръка в челюстта. Тай залитна към Бони. Доктор Ърминиъс изръмжа и се нахвърли върху ругаещия мъж. Двамата се строполиха на пода на самолета, вкопчени в отчаяна схватка.

Тай се хвърли отново напред.

Но кой знае как, пилотът успя да ги отблъсне. В един миг трима се боричкаха на пода, а в следващия той вече бе на крака, без шлем и очила на почервенялото си лице, и крещеше:

— Няма да ме видите на бесилото!

И преди някой да успее да го спре, спусна се към вратата, отвори я и се хвърли в небесната шир. Удари се веднъж о металното крило и

полетя право надолу към далечното набръчкано лице на земята.

Проследиха падащото тяло, парализирани от ужас. То неистово размахваше ръце и все повече се смаляваше.

Но не видяха да се разпуква парашут, тялото се превърна в отдалечаваща се точка, която изведнъж престана да се отдалечава и безкрайно малка, се сля със земята.

[1] Обида на царска особа (фр.). — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА ЕКСКУРЗИЯ ВЪВ ВРЕМЕТО

Когато се приземиха, летището клокочеше като врящо гърне. Полицията пусна в действие палките си. Мъже с фотоапарати и бележници се бореха със зъби и нокти да разкъсат кордона.

Елъри, единия му мустак накриво, се суетеше около Бони. Той зърна през илюминатора Глюк, застанал недалеч от хангара. Инспекторът ръкомахаше буйно, заобиколен от цяла армия детективи. Елъри се усмихна доволно като човек, оцелял въпреки всички очаквания.

— Няма, Бони, няма — говореше той. — Свърши вече. Няма от какво повече да се плашиш. Нищо. Поплачи си. Всичко е наред.

— Чакай, само да се оправя със самолета — изръмжа Тай.

— Чакам — изхълца Бони. — О, Тай, чакам! — И потрепери при спомена за малката, дългокрака фигура, която падаше и се премяташе в пустото небе като мъртъв бръмбар.

Инспекторът побърза да ги отведе в хангара, по-далеч от обезумялата тълпа. Зачервен и възбуден, той се хилеше радостно, кълнеше се, че всичко е било като на кино, и стискаше ту ръката на Тай, ту на Елъри, ту на Бони, докато изслушваше подробностите и се разпореждаше с подчинените си. Навън един полицейски самолет най-сетне успя да намери свободно място да излети. Отправи се на североизток, печалната мисия да открие и събере натрошените останки на онзи, който бе потърсил спасение и бе намерил смъртта.

Тай сграбчи Бони и тръгна през тълпата от детективи към вратата на хангара.

— Ей, къде отивате? — попита Елъри и го хвана за ръка.

— Ще отвела Бони вкъщи. Не виждаш ли, че още малко, и ще припадне? Ей, вие, изведете ни от летището!

— Нали няма да ме изоставиш точно сега, Бони? — усмихна се Елъри и я погъделичка под брадичката. — Хайде, горе главата и се пригответе за още едно въздушно пътешествие.

— Още едно ли? — провикна се Тай. — Сега пък какво, за бога? Не ти ли стигат въздушните пътешествия за днес?

— Не, не ми стигат — рече Елъри. Започна да отлепва фалшивите си мустаци и погледна въпросително инспектора. Глюк кимна малко мрачно и преди Тай да успее да отвори уста за протест, той и Бони бяха отведени през кордона от полицаи до голям транспортен самолет със запален двигател.

— Ей, Глюк! — провикна се един репортер. — Глюк, какво става, по дяволите? Глюк!

— Тай!

— Бони!

Но инспекторът поклати глава и последва Тай и Бони в самолета, а там ги чакаха група стари познати с прежълтели лица.

Гледаха се, без да мигнат. Глюк помогна на Елъри да се качи и тихо нареди нещо на пилота. После всички се вторачиха в бягащото назад, почерняло от хора поле, докато самолетът излетя и се отправи на югоизток.

Скоро кацнаха на малката писта край планинския чифлик на Толанд Стюарт. Подир тях се приземи и друг самолет, който ги следваше още от Лос Анджелис.

Елъри, вече без мустаци и грим, скочи на земята още преди да е спрял самолетът. Махна на следващия и се затича към хангара, където го чакаше съсухрената фигура на доктор Джуниъс.

От втория самолет наизлязоха полицаи и бързо се пръснаха из гората.

— Какво е това? — заекна доктор Джуниъс, вторачен в многобройната група, която слизаше от първия самолет. — Господин Ройл? Госпожица Стюарт? Какво се е случило?

— Всяко нещо с времето си, докторе — рече отривисто Елъри и го хвана под ръка. — Към къщата! — викна той на останалите и повлече лекаря със себе си.

— Но...

— Хайде, хайде, имайте малко търпение.

А когато стигнаха къщата, Елъри рече:

— Къде е старият мърморко? Този път няма да мине без него.

— Господин Стюарт ли? В стаята си, понастинал е малко. Мисли си, че го е хванал грипът. Почакайте, ще му кажа... — Доктор Джуниъс се отскубна и се втурна по стълбите във всекидневната. Елъри гледаше подир него с усмивка.

— Горе е — рече на останалите той. — Като никога старият джентълмен е неразположен.

Изкачиха се горе и завариха доктор Джуниъс да успокоява стареца, който седеше в леглото си, подпрян на две огромни възглавници, загърнат почти до носа в шотландско одеяло. Искрящите му очи ги пронизваха заплашително.

— Мисля, че ви казах — започна той да хленчи и в този момент видя Бони. — О, ти значи пак се домъкна.

— Да, наистина — рече Елъри, — и то с огромна свита, както виждате. Вярвам, господин Стюарт, че този път няма да сте негостоприемен както последния. Имам да ви разказвам малка приказка и ми се струва, че ще е жалко да не я чуете.

— Приказка ли? — рече старецът кисело.

— Приказка за едно приключение в калифорнийското небе. Заловихме убиеца на Джак Ройл и дъщеря ви Блайт.

— Какво? — възкликна доктор Джуниъс.

Старецът зина с беззъбата си уста, затвори я, после я отвори отново, а погледът му блуждаеше между Елъри и инспектор Глюк.

— Да — каза Елъри и кимна през дима на цигарата си. — Найлошото мина, господа. Един много лош човек си изпя песента. „Заловихме“ не с точната дума. Той е мъртъв, освен ако не е намерил начин да оцелее след скок от две хиляди и петстотин метра с неотворен парашут.

— Мъртъв. О, да, сега разбирам, мъртъв е — премига доктор Джуниъс. — И кой беше! Не мога да си представя... — Очите му, изцъклени в жълтеникаво виолетовите си кухни, плахо оглеждаха стаята.

— Мисля, че ще е най-добре да си изясним тази тъжна история по реда на събитията — каза Елъри и изпусна облак дим. — И така, ще започна отначало. В двойното убийство на Джак Ройл и Блайт Стюарт две неща сочеха нашия приятел, сега покойник, като единствен възможен убиец: мотив и възможност за извършване на престъплението. По отношение на мотива този случай е доста

интересен, дори уникален. Нека видим с какво разполагаме. Нито Джак, нито Блайт оставяха наследство, заради което си струваше да бъдат убити, двамата нямаха и сериозни сърдечни увлечения или ревниви любовници — Блайт бе образец на нравственост, а всички приятелки на Джак бяха елиминирани от Глюк, тъй като имаха алиби. Значи единствената подбуда можеше да се търси във враждата между семействата Ройл и Стюарт. Но аз успях, както знаят някои от вас, да изключа враждата като мотив за тези престъпления. Щом елиминираме враждата, Джак Ройл и Тай Ройл остават извън подозрение, тъй като това е единствената им възможна подбуда. Но ако изключим враждата. Но ако изключим враждата, изправени сме пред една загадка. Никой не печели от двойното убийство. С други думи, то е извършено явно без мотив, което, разбира се, е абсурдно. Единственото престъпление, което може да се смята за лишено от мотив, е непредумишленото, извършено в момент на гняв, но дори и то, ако бъдем точни, е предизвикано от някакъв дълбоко скрит мотив, макар той да се проявява внезапно. Убийството на Джак и Блайт обаче не попадеше в тази графа. Ясно бе, че това е съвсем умишлено престъпление, дълго планирано, преди да бъде извършено — достатъчно е да си спомним кошницата с напитките, фалшивите улики срещу Тай и Джак, отровата и така нататък. Защо Блайт Стюарт, срещу която е бил насочен първоначалният замисъл е трябвало да умре? Приемаме, че едно предумишлено убийство не може без мотив. Но какъв е той? И тук се изправяме — подчерта Елъри — пред един от най-удивителните въпроси в практиката ми: как е възможно да съществуват мотиви за убийството и въпреки това да се изплъзват и от най-внимателния анализ? Съществуват, знаем, че съществуват. И въпреки това не можем да ги видим — сякаш няма и сянка от мотив. Той е скрит в пълен мрак, във вакуума на космоса. А не можем да го открием по най-простата причина. Не можем да го открием, защото не съществува... все още.

Той замълча.

— Току-що каза, че не може да няма мотив, че той е довел до убийството на Блайт Стюарт, че ни остава само да го открием. А сега казваш, че не можем да го видим, защото все още не съществувал! Но щом не е съществувал, когато убиецът е замислял престъплението

тогава защо, по дяволите, го е извършил? Ясно ли и е изобщо какво говориш? — запита с раздразнение инспектор Глюк.

— Този наш забележителен разговор — усмихна се Елъри — доказва какви ограничения ни налага езикът. Толкова е просто, Глюк, че не е за вярване. Всичко е въпрос на време — употребих думата „все още“, ако си спомняте.

— Време ли? — повтори слисана Бони.

— Време, разбира се, невидимата величина, която часовникът на китката ти отмерва. Фонът на действието във „Вълшебната планина“ и математическите изчисления на Алберт Айнщайн. Време — като в изразите „Кое време е сега“, „Нямам време“, „Време е да направим нещо“.

Той се засмя.

— Вижте. Независимо какво смятат по въпроса великите умове, в ежедневноста си практика човечеството отдавна е разделило времето на три разновидности: минало, настояще и бъдеще. Във всеки момент от нашето съществуване ние сме подвластни на една, две или всичките три разновидности. Бизнесменът плаща някаква сума на своята банка, защото е взел заем в миналото — значи — сегашните му главоболия са пряко последствие от минало действие. Пуша тази цигара, защото изпитвам желание да задоволя тютюнджийската си страст в настоящето. Но не играе ли бъдещето също толкова важна роля в живота ни, а в някои отношения и по-важно? Човек се мъчи и пести за черни дни, с други думи, за бъдещето. Жена купува котлети от месаря сутринта, защото знае, че мъжът ѝ ще си дойде гладен вечерта. „Магна“ снима през май филм на футболна тема, защото много добре знае, че през октомври започват първенствата и закипяват футболните страсти. Бъдеще, бъдеще, бъдеще. То диктува деветдесет процента от действията ни. — Хрумна ми — рече той живо, — че престъпленията... убийствата... се диктуват от времето също толкова неумолимо, както и другите човешки дейности. Мъж може да убие жена си, защото вчера му е изневерила. Или пък да я убие, ако я залови, че му изневерява в момента, тоест в настоящето. Но не може ли мъжът също така да убие жена си, защото е подочул, че възнамерява да му изневери утре?

И тъй като не открих в миналото нищо, което да е причина за убийството на Блайт Стюарт, след като не открих нищо и в настоящето

внезапно ме осени ме мисълта, че Блайт Стюарт може да е била убита заради нещо, което ще се случи в бъдеще!

— Искаш да кажеш... — започна мрачно инспектор Глюк и не довърши. Но след тези думи вече не сваляше очи от един човек в стаята и в погледа му се четеше любопитство и подозрение.

— Какво можеше да се случи в бъдещето и да стане достатъчно убедителен мотив за убийството на Блайт Стюарт? Тя бе жена, актриса и майка, а освен това имаше и баща — богат баща. Някога, в бъдещето, бащата на Блайт Стюарт щеше да умре. И когато той си отидеше, тя щеше да наследи огромно състояние. Блайт все още не бе богата, но щеше да стане.

Старецът в леглото потъна по-дълбоко в завивките си и гневно се втренчи в Бони.

А Бони пребледня:

— Но това значи... Нали ако мама умре, аз ставам нейна наследница...

— Куин, ти полудял ли си? — извика Тай.

— Нищо подобно, Бони. Подозрението не пада върху теб. Защото след смъртта на твоята майка ти бе набелязана за следваща жертва. Спомни си заплашителните писма. Асото пика?

— Не — продължи Елъри, — ти бе единственият човек, който би спечелил пряко от смъртта на майка ти — имам предвид бъдещото наследство. Но също така съществуваше един-единствен човек, който би спечелил от смъртта на двете ви — на майка ти и на теб, единственият наследник на дядо ти по права линия, след като вие, двете жени, умрете.

Така стигнах до извода, че единственият жив роднина на Толанд Стюарт, ако изключим теб и майка ти, трябва да е на дъното на това престъпление. Така разбрах, че убиецът е Лю Баскъм.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

НАЧАЛОТО НА КРАЯ

Времето сякаш спря да тече и единственият звук в стаята бе астматичното дишане на стареца в леглото.

Най-сетне той промърмори:

— Лю? Братовчед ми Лю Баскъм?

Доктор Джуниъс само премигваше и мълчеше.

— Да, господин Стюарт — рече Елъри, — братовчед ви Лю Баскъм. Той замисли и бе на път да осъществи гениално престъпление, безпрецедентно в историята на криминалната практика. Странна птица бе Лю. Винаги пред банкрут, твърде вятърничав, за да се залови за нещо и да впрегне безспорния си талант в постоянен, прозаичен труд, Лю избра убийството като по-лесния път. Този път всъщност съвсем не е лесен, но никой не би могъл да го убеди в това. Лю не беше мекосърдечен и същевременно нещо му куцаше. На всички убийци им хлопа по някоя дъска. Но въпреки психологическия си дефект той е разбирал съвсем ясно, че има много по-голям шанс да се изплъзне безнаказано, ако скрие мотива. Обикновено — когато целта е наследството — първо убиват богатата, после отстраняват наследника или наследниците, докато накрая остане само последния законен наследник. В полицейските анали са записани безброй такива престъпления. Но както много убийци са разбрали за свое огорчение, бедата е там, че до тях извежда ясната диря на мотива. Лю е знаел това много добре. На него му е било ясно, че ако убие дъщеря ви Блайт, а баща ѝ Толанд Стюарт остане жив, истинските подбуди за убийството ѝ ще останат неразрешима загадка за полицията. Първоначално разбира се, той се е надявал, че с фалшивите улики срещу Джак Ройл ще дадат на следствието готов мотив. Но дори когато се е наложило да убие Джак и да провали инсценировката, той не се с почувствувал застрашен, тъй като Толанд Стюарт е бил още жив. После е смятал да убие Бони и отново да насочи следите към враждата между Ройл и Стюарт. Цялата детинска приумица с картите е имала една-единствена задача — да хвърли съмнението върху семейство Ройл. И през цялото

време Толанд Стюарт щеше да си живее, без да подозира, че неговата смърт, а не тази на дъщеря му и внучката му, е окончателната цел на убиеца.

— О, дядо! — възкликна Бони, пристъпи напред и седна на леглото. Той се отпусна на възглавниците изтощен.

— Значи е искал да ме убие? — промълви старецът с отпаднал глас.

— Не вярвам, господин Стюарт, мисля, че по-скоро с щял да изчака естествения ход на нещата. Вие сте стар човек. Е, добре, ще стигнем и до това след миг. А сега да се върнем на втория момент — възможността да извърши престъплението. Как е успял Лю Баскъм да убие жертвите си? Наложил се доста да помисля.

— Точно така — обади се изведнъж Алън Кларк, застанал между Сам Викс и мълчаливия, мрачен Жак Бучър. — Лю бе с нас двамата миналата неделя, Елъри, когато бе отвлечен самолетът. Значи Лю не може да е бил пилотът. Не разбирам.

— Вярно, Алън, той не би могъл да отвлече самолета, но ако успее да сваля от похитителя подозрението за съучастие в убийството, ще стигна до Лю посредством последователно изключване на другите възможности. И така, кой е похитителят? Знаех със сигурност само това, което току-що казах. Може да е бил всеки друг, освен Лю.

— А откъде си сигурен — запита инспектор Глюк, — че не е бил съучастник на Баскъм? Аз бих се замислил над това.

— Не, не е възможно да е бил съучастник на Баскъм, инспекторе. Пола Парис ми даде необходимата информация — първата от двете решаващи улики, които получих с нейна помощ.

— Кой? Онази жена Парис ли? Да не искаш да кажеш, че и тя е замесена?

— Не, за бога! Но някой ѝ е съобщил по телефона от летището за предстоящото похищение — на теб не ти го е казала, но на мен каза. Кой е могъл да знае за похищението и да се е обадил на Пола предварително? Само човекът, който го е замислил или е участвувал в замислянето му. Но човекът, който е предупредил Пола, не е скрил самоличността си... тя ми призна това, макар и да не искаше да издаде името по етични съображения.

— Само си вре носа, където не ѝ е работа! — изръмжа Глюк. — Най-сетне ми падна! Ще ми укрива улики, а?

— О, не, и дума да не става — прекъсна го Елъри. — По-скоро трябва да ѝ благодариш, Глюк. Ако не беше тя, никога нямаше да разрешим този случай. И така, ако похитителят бе съучастник на Лю, щеше ли той да разкрие самоличността си пред една журналистка, особено преди да бъде извършено престъплението? Малко вероятно. А ако той самият бе престъпникът, щеше ли да се разкрие пред Пола и да се остави на милостта ѝ? В никакъв случай. Не, телефонното му обаждане и готовността да разкрие самоличността си свидетелствуват, че нищо не е знаел за предстоящото убийство, следователно отпадат както подозрението, че той е отровител, така и че е негов съучастник, а ако питате мен, дори и че е истински похитител.

— Става все по-зле — изпъшка Глюк. — Я повтори?

— Ще се върна на това — усмихна се Елъри. — Засега ме оставете да стигна до Лю. Бях вече убеден, че похитителят няма никакво отношение към убийствата. Това значеше, че не той е сложил отровата термосите. Щом не го е сторил похитителят, то кой? Кой е имал тази възможност? Коктейлите са били наред, когато пихме за последен път преди излитането — доказва фактът, че никой от присъстващите не се оплака от нещо, а пиха доста хора. Ето защо морфиновата смес с натриев алураат трябва да е била пусната в термосите, след като си чукнахме за последен път. Кога точно? Не в самолета, защото Джак, Блайт и похитителят са извън подозрение, а те единствени се качиха на самолета подир последната наздравица. Значи напитките са отровени, преди да натоварят кошницата на самолета, но след последната наздравица. Обаче след наздравицата аз самият седях на кошницата и станах едва когато я връчих на похитителя, за да натовари багажа.

— И така — промърмори Елъри, — по метода на изключването достигнах до едно-единствено възможно време и един-единствен възможен човек. Напитките трябва да са били отровени подир последната наздравица, но преди момента, когато седнах на кошницата. Кой предложи да прием за изпроводяк? Лю Баскъм. Кой последен напълни чашите? Лю Баскъм. Кой върна термосите в кошницата? Лю Баскъм. Ето защо само Лю Баскъм е могъл да пусне отровата в напитките, вероятно докато е завъртал капачките.

Инспекторът сърдито изсумтя.

— И така, двата фактора — мотив и възможност — сочеха Лю като единствения вероятен престъпник. Но с какви доказателства разполагах? С никакви. Бях стигнал до истината по чисто умозрителен път, нямах нито едно неопровержимо доказателство. Тъкмо затова Лю трябваше да бъде заловен на местопрестъплението, да бъде принуден да разкрие картите си. Което и стана днес.

— Но кой, по дяволите, е похитителят? — запита Буч.

— Казах, ако си спомняте, че той дори и похитител не е. Ако похитителят наистина е възнамерявал да отвлече Джак и Блайт и да иска откуп за тях, щеше ли първо да каже това на една журналистка? Естествено, не. Значи изобщо не става дума за истинско похищение. Преследвахме призрак, който ни бе устроил лъжливо похищение.

— Лъжливо ли? — извика Глюк. — Какви ги разправяш? А ние се пребихме да го търсим!

— Разбира се, инспекторе. Кой ще извърши похищение и ще информира преди това журналистка от известна скандална рубрика? Само човек, който е заинтересован от вестникарския шум, от рекламата. А кой може да е заинтересован от рекламния шум около Джак Ройл и Блайт Стюарт? — усмихна се Елъри. — Хайде, Сам, езика ли си глътна? Пипнахме те — няма къде да мърдаш.

Викс побледня. Преглътна, единственото му око се въртеше като бясно, сякаш търсеше спасителен изход.

Инспекторът зяпна от изненада:

— Ти? Ах, ти, мръсен, едноок бабун...

— Запазете спокойствие — въздъхна Елъри. — Вълкът и закоравелият рекламен агент нрава си няма да променят. За теб това е бил големият шанс, нали така, Сам?

— Да — промълви Викс едва чуто.

— Сватбата на две звезди от световна величина, гигантският рекламен шум около изпращането на летището... ами да, ако отгоре на всичко бъдеха и отвлечени, филмът на „Магна“, който Буч замисляше, щеше да получи реклама за милион долара.

— Оказа се беля за милион долара — изпъшка Викс. — Искрах да ги изненадам, дори на Буч не бях казал. Смятах да съобщя на Джак и Блайт, след като се измъкнем, а после щяхме да се скрием някъде, за пет-шест дни. И без това имаха нужда от малко тишина и спокойствие... Ох, глупости. Когато се извърнах и ги видях двамата

мъртви, сърцето ми се преобърна. Разбрах, че съм се забъркал в невъобразима каша. Ако идех да се предам и кажех истината, никой нямаше да ми повярва, да не говорим за кон с капаци като Глюк. Обвинението в двойно убийство не ми мърдаше и бесилката ми бе в кърпа вързана. Какво можех да направя? Приземих самолета на първото равно място и беж да ме няма.

— За всичко това ще отговаряш пред закона — рече инспектор Глюк злобно. — Ще ти дам аз реклама!

— Спокойно, инспекторе — намеси се Жак Бучър. — Защо трябва студията да пострада? Сам е постъпил глупаво, но не можем да го държим отговорен за последвалото нещастие. Ако не бе убийството, никой нищо нямаше да му каже. Вестниците и без това няма да му простят, а вие нали вече заловихте престъпника.

— Не само че заловихте престъпника — рече Елъри любезно, — но ако слушаш, Глюк, ще ти кажа още нещо...

— Не свърши ли този кошмар? — викна ужасен Глюк.

— Така. Да видим сега какво е накарало Лю да промени плана — запита Елъри. — Какво го е накарало да убие не само Блайт, но и Джак Ройл? Какво се случи скоро след изпращането на първото от поредицата заплашителни писма до Блайт? Струва ми се едно важно събитие — Блайт зарови томахащата, сложи край на дългата си разпра с Джак, всъщност съобщи за намерението си да се омъжи за него и не закъсна да го стори. Защо обаче сватбата на Блайт принуди Лю да убие не само Блайт, но и нейния съпруг? Е, каква бе крайната цел на убиеца? Да наследи сам цялото имущество на Стюарт. Кой бяха пречките? Блайт и Бони. Но когато Блайт се омъжи за Джак, тогава и Джак Ройл се превърна в пречка! Защото според условията на завещанието на Толанд Стюарт половината имущество наследяваше Блайт, ако е жива, или наследниците на Блайт, ако е починала, а нейни наследници в този случай щяха да бъдат дъщеря й Бони и съпругът й Джак. Затова Джак трябваше да умре заедно с Блайт. Ако я надживееше дори с един ден, щеше да я наследи. Иначе правата му не преминаваха върху неговите наследници и Бони щеше в крайна сметка да получи всичко. Затова Лю уби и Джак. Сега трябваше да убие Бони. Но какво стана, преди да успее да я убие? Историята се повтори: Бони

съобщи, че ще се омъжи за Тай: Това бе нова пречка по пътя на Лю, защото ако Бони се омъжи за Тай и Лю убие само Бони, Тай би наследил всичко. И така, Лю се опита да осуети женитбата, защото ако успееше да сплаши Бони, оставаше му да убие само нея. В противен случай трябваше да убие и Тай, а едно убийство явно е за предпочитане пред две.

— Всичко това е прекрасно — промърмори Глюк, — но не мога да разбера как Баскъм се е надявал да упражнява контрол върху завещанието на господин Стюарт. Откъде е бил сигурен, че когато господин Стюарт разбере за смъртта на дъщеря си, няма да напише ново завещание, което ще попречи на Лю да получи и цент въпреки убийствата?

— Да! — рече Елъри. — Уместна забележка, Глюк. Когато говорим за това, както и за невероятния късмет на господин Лю Баскъм, ще трябва да спомена отново безценната си приятелка Пола Парис. Тази жена е истински бисер! Когато се срещнах с нея за пръв път, тя ми нарисова интересен словесен портрет на Толанд Стюарт. Разказа ми за хипохондрията му, за памфлетите му, бичуващи стимулантите, дори кафето и чая, за филипиките му срещу белия хляб, за това как пиел студена вода с лъжичка, явно защото се е страхувал от пагубния ѝ ефект върху стомаха си... боял се е да не се простуди, предполагам.

— Но не разбирам какво общо...

— Това е съвсем вярно — рече доктор Джуниъс неочаквано, като се окашля. — Но и аз не виждам какво общо...

— Струва ми се, докторе — рече Елъри, — че ви очаква неприятна изненада. Вашата вяра в човешкия род е на път да рухне. Какво бихте казали, ако видехте Толанд Стюарт да нарушава диетата си!

Лицето на доктор Джуниъс придоби кално жълт оттенък.

— Е, щом, разбира се...

— Това, естествено, ви смущава. С изненада научавате, че Толанд Стюарт си позволява да бъде непоследователен в хипохондриите си?

— Не, наистина, случва се. Искам да кажа, че не знам какво имате предвид...

— Ами, докторе — рече Елъри безмилостно, — позволете ми да ви осветля. В петък следобед госпожица Стюарт и аз, както сигурно си спомняте, пристигнахме да видим дядо й. Вие не бяхте вкъщи... за покупки бяхте, струва ми се? Голям пропуск. Защото когато влязохме при господин Толанд Стюарт в тази стая... да, в същата стая... какво правеше той? Човекът, който се ужасяваше от бял хляб, ядеше сандвич със студено месо и бял хляб. Човекът, който сърбаше студена вода с лъжичка, защото се боеше да не простуди стомаха си и избягваше стимулантите като чума, този ден поглъщаше доста лакомо големи глътки чай с лед!

Старецът в леглото изхленчи, а доктор Джуниъс се сгърчи като увехнал бурен. Що се отнася до останалите, те объркано въртяха очи ту към Елъри, ту към стареца. Само инспектор Глюк сякаш разбираше какво става и даде знак на един от своите хора. Детективът пристъпи към леглото и махна на Бони да се дръпне оттам. Той скочи, сграбчи я за ръка и я отведе настрана.

А старецът в леглото отметна шотландското одеяло с отчаяна решителност и посегна към ловната пушка, подпряна до него. Но Елъри бе по-бърз.

— Не — каза той и връчи пушката на инспектора, — не още, сър.

— Нищо не разбирам — изплака Бони. — Какво става тук? Говориш, сякаш... сякаш този човек не ми е дядо.

— Не е — каза Елъри. — Имам всички основания да смятам, че е човекът, за когото мислехме, че се е самоубил... един стар, отчаян и умиращ артист, известен в Холивуд като Артър Уилям Парк.

Макар инспектор Глюк да бе очаквал подобно разкритие, поне не бе го очаквал в този му вид, защото зяпна изненадано снишилият се в леглото старец, който криеше лицето си с набръчкани ръце.

— Този сандвич и ледената напитка — продължи Елъри — ме наведоха на мисълта, че не е изключено някой да се представя за Толанд Стюарт. Започнах да сглобявам малко по малко късчетата, които ме озадачаваха или ми убягваха, и те се сляха в една цялостна, смислена картинка. Подобна подмяна не е невъзможна, а в случая е и изключително проста. Трудността обикновено е да се намери подходящ двойник. Дори и да е гримиран професионално, той не би могъл да мами дълго близките на човека, за когото се представя.

— Но — и Елъри сви рамене — кой познаваше Толанд Стюарт добре? Не го познаваше дори собствената му дъщеря, която го бе посещавала само два-три пъти през последните десет години. Дори ако приемем, че Блайт би могла да открие измамата, Блайт е мъртва. Бони? Едва ли, тя не е виждала дядо си от дете. Остава само доктор Джуниъс. Доктор Джуниъс вижда Толанд Стюарт всеки ден, а през последните десет години не се е отделял от него... Не, не, докторе, уверявам ви, безполезно е. Къщата е обкръжена, а тъкмо пред стаята стои един детектив.

Доктор Джуниъс, който бавно се примъкваше към вратата, спря и облиза устни.

— После се сетих за онази случка миналата неделя, когато дойдохме тук, след като откриха телата в самолета на Тай. Стори ми се, че по време на гръмотевичната буря чух самолетен мотор. Излязох и макар и да не видях самолет, видях човека, който сега е в леглото, да се промъква към къщата с авиаторски шлем на главата. Тогава това просто ме озадачи, но когато заподозрях подмяната, разбрах, че обяснението е много просто. Този човек току-що е бил докаран в имението на Стюарт със самолета, чийто двигатели чух. Не ще и съмнение, пилотът е бил Лю Баскъм, който напусна платото преди нас. Знаех, че Лю Баскъм е правоспособен летец, защото предложи той да бъде пилотът, когато обсъждахме първата сватба Ройл — Стюарт. Нещо повече, тогава той предложи и собствения си самолет. Така че Лю трябва да се е върнал на летището с военния летец, взел е Парк от квартирата му, докарал го е в имението на Стюарт и без много шум се е върнал в Лос Анджелис. Вие сте Парк, нали така?

Старецът в леглото откри лицето си. Доктор Джуниъс понечи да изкрещи, но крясъкът секна на устните му.

— Вие не сте Толанд Стюарт.

Старецът нищо не каза, нищо не стори. Изражението му се промени, чертите му се изостриха, но вече не бяха свадливи, вече не бях чертите на злото. Изглеждаше просто изтощен и уморен до смърт.

— Има начин да го докажем, много добре знаете... каза Елъри с известно съжаление. — Долу в кабинета е завещанието на Толанд Стюарт и то е подписано лично от него. Да ви помолим ли, господин Парк, да подпишете Толанд Стюарт за сравнение?

— Недей! — викна доктор Джуниъс в изблик на отчаяние, но старецът поклати глава.

— Няма смисъл, Джуниъс. Разкрити сме. — И се облегна на възглавницата със затворени очи.

— А имаше и други неща, които будеха подозрение — продължи Елъри. — Поведението на доктор Джуниъс миналата неделя например. Той ни разигра един колосален блъф. Знаеше, че горе няма никакъв Толанд Стюарт. Чакаше Парк. Внезапната ни поява трябва да го е изкарала от релси. Когато най-сетне се качихме и намерихме Парк, който трябва доста да се е лутал из непознатата къща, докато намери стаята на Толанд Стюарт и навлече пижамата му, Джуниъс толкова се изненада, че удари на бяг. Той не бе чул шума от самолетните мотори. О, всичко бе изпитано до най-малките подробности. Господин Парк е великолепен актьор, а и е знаел всичко необходимо, за да изиграе ролята си на висота. След това, разбира се, е получил допълнителни инструкции.

— Значи докторът е съучастник на Баскъм? — запита инспекторът смаян.

— Разбира се. Както и господин Парк, макар че от тримата неговата вина, струва ми се, е най-малка.

— И така, след като се уверих, че някой друг се представя за Толанд Стюарт, можах да намеря и единственото правдоподобно обяснение защо го прави. Плановете на Лю изискваха Стюарт да надживее Блайт и Бони. Щом някой се представяше за Толанд Стюарт, това означаваше само, че Толанд Стюарт е мъртъв. Кога е умрял? Е, знаех, че Стюарт е бил жив четири дни преди убийството на Джек...

— Откъде знаеше?

— Първо на първо, защото тогава Блайт и Джек са го посетили, тя го е видяла, а Блайт би забелязала измамата. Но по-важното е, че той ѝ е дал чек за сто и десет хиляди долара, който Джек е осребрил. Щеше ли банката да уважи подписа на Стюарт, ако не беше истински? Значи четири дни преди убийството Стюарт е бил все още на тоя свят. Излиза, че е умрял след този ден, но преди следващата неделя. Вероятно в събота, в нощта преди престъплението, защото знаем, че Лю е взел Парк в неделя и набързо го е докарал въпреки бурята и рисковете, на които се с излагал... Не би го сторил тогава, ако е имал възможност да го направи предния ден. Допускам, че доктор Джуниъс

се е обадил по телефона на Лю в събота вечер и му е съобщил, че Толанд Стюарт е починал внезапно. Лю се е сетил за Парк, наредил е на доктора да погребе своя благодетел по-дълбочко и веднага е потърсил Парк. Парк е оставил бележка, че се самоубива, заличил е следите си и е изчезнал... за да се появи тук на следващия ден като тялото на Бони.

— Това е... невероятно — рече Жак Бучър, като гледаше ту Джуниъс ту Парк. — Но защо? Какво са се надявали да получат от всичко това Джуниъс и Парк?

— За Парк се досещам. Парк, както знаех отдавна от самия Лю, е болен от рак. Няма пукната пара, а трябва да издържа жена и сакат син на Изток. Знаел е, че няма да живее дълго, а за семейството си човек на всичко е способен. Някои хора не биха се спрели пред нищо, само и само да осигурят семейството си. Що се отнася до доктор Джуниъс — тук имам малко преимущество пред вас, прочетох завещанието на Толанд Стюарт. В него той се задължава да изплати на доктора сто хиляди долара, ако Джуниъс го поддържа жив до седемдесетгодишна възраст. От текста на завещанието и от датата то е направено на шестдесетия му рожден ден преди девет и половина години — става ясно, че Стюарт е починал на възраст шестдесет и девет години и половина. Заради тези сто хиляди доктор Джуниъс е прекарал почти десет години от живота си в истинска лудница. Той не би позволил никакви си убийства да му попречат да си ги получи. Във всеки случай не би рискувал главата си, ако не е бил сигурен, че Стюарт няма да доживее до седемдесетгодишна възраст. Впоследствие се убедих, че Стюарт наистина е бил много болен човек и Джуниъс, се опитвал да ми хвърли прах в очите, когато твърдеше, че пациентът му е просто хипохондрик. Бях сигурен, че внезапната смърт на Стюарт не е насилствена или резултат от нещастен случай, а е настъпила вследствие на заболяването му, тъй като Лю никога не би посегнал на стареца.

— Има нещо сатанинско в теб — прошепна доктор Джуниъс.

— Това, струва ми се, може по-скоро да се каже за вас — отвърна Елъри. — И разбира се, именно вие сте снабдили Лю Баскъм с морфин и натриев алураг в необходимото съотношение... нищо по-лесно от това за един лекар.

— Съгласих се с идеята на Баскъм — каза Джуниъс все тъй шепнешком, — защото знаех, че на Стюарт не му остава много. Когато ме нае преди девет и половина години, той имаше злокачествена язва на стомаха. Лекувах го съвестно, но както често става, той разви рак. Почувствувах се измамен. Когато Баскъм се обърна към мен, планът му ми хареса. И Баскъм знаеше, че старецът умира. В известен смисъл нашите... интереси съвпадаха. Аз исках Стюарт да изкара седемдесет, а Баскъм искаше той да живее, докато Блайт и Бони Стюарт не... Той спря и навлажни устните си. — Баскъм се бе уговорил с Парк предварително, просто в случай че старецът умре преждевременно, както и стана. Парк имаше достатъчно време да навлезе в ролята си.

— Чудовище такова — изхлипа Бони.

Доктор Джуниъс се извърна към стената и не каза нито дума повече. А старецът в леглото изглеждаше заспал.

— И тъй като Парк също страдаше от рак — рече Елъри — и нямаше да живее много дълго, всичко се нагласяваше превъзходно, нали така? Когато той умреше, никой нямаше да се усъмни, че това не е Стюарт. Дори и аутопсията щеше чисто и просто да докаже, че е починал от рак. Дотогава той щеше да си пусне истинска коса и брада вместо перуката и фалшивата брада, които виждате сега. О, плана си го бива. — Той замълча за миг, после рече: — Само че ми прилошава, като си помисля за него. А вие спите ли добре нощем, доктор Джуниъс?

— Но Баскъм не е знаел кога точно ще умре Стюарт — намеси се Глюк, който не се отказваше лесно от идеите си. — Още не си ми отговорил на въпроса как е смятал да упражнява контрол върху стареца преди смъртта му. Откъде тази увереност, че Стюарт няма да направи ново завещание.

— Много просто. Първото, тоест настоящето завещание вече е било налице. Лю е трябвало само да вземе мерки — вероятно с помощта на Джуниъс — то да не попада в ръцете на стареца. Дори той, да направи ново завещание, винаги са могли да го унищожат и да оставят в сила предишното. Когато Стюарт е починал преждевременно, задачата им се е улеснила. Вече не е можело да става и дума за ново завещание. Парк, в ролята на Стюарт, не би могъл да

направи ново, дори и да иска. Така че старото завещание е щяло да остане в сила. Между другото бях сигурен, че Лю ще падне в капана днес. Щом Парк е в последния стадий на заболяването и не се знае дали ще изкара още дълго, Лю не можеше да позволи на Бони и Тай да изчезнат за неопределен период. Ако Парк умре, докато са на сватбено пътешествие в неизвестна посока, целият план на Лю би пропаднал. Според замисъла му смъртта на Бони трябваше да настъпи преди тази на дядо й, за да не излязат наяве истинските подбуди. Ако убиеше Бони и Тай след смъртта на Стюарт, тоест на Парк... мотивът щеше ясно да си проличи. Затова бях сигурен, че ще рискува всичко, за да убие Бони и Тай, преди да заминат и докато Парк е още жив.

Елъри въздъхна и запали нова цигара. Никой не промълви нито дума. Внезапно инспектор Глюк присви очи и викна:

— Парк! Ей ти... Парк!

Но старецът в леглото не отговори, не помръдна, дори с нищо не показва, че е чул.

Елъри и Глюк се хвърлиха към него като един. После се изправиха, без да го докоснат. Защото в безжизнената му ръка лежеше шишенце и той бе мъртъв.

А доктор Джуниъс се строполи на един стол и захленчи като дете.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

КРАЯТ НА НАЧАЛОТО

В неделя вечерта Елъри отключи апартамента си, влезе, затвори вратата, хвърли шапката и палтото си на един стол и потъна в най-дълбокото кресло — всичко това като насън. Боляха го ставите, болеше го и главата. Чудесно бе просто да си седи в тихата всекидневна, без да мисли за нищо.

Винаги се чувствуваше така след приключването на някой случай — уморен, отпаднал, изчерпан.

Инспектор Глюк пак прекали с хвалебствията, засипаха го с покани и благодарности. Бони горещо го целуна и Тай мълчаливо му стисна ръка. Но бе избягал, за да остане сам. Затвори очи. Да остане сам? Това не бе съвсем вярно. По дяволите, пак започваше да анализира! Сега обаче го занимаваше по-приятна тема от убийството. Какви бяха чувствата му към Пола Парис? Съжаляваше ли я, защото бе тъй разстроена психически, защото се затваряше в самотните си стаи и отказваше на света удоволствието от своето присъствие? Съжаление? Не, не беше съжаление. Всъщност, когато отиваше да я види, по-скоро изпитваше радост, че ще останат сами, далеч от света. А защо?

Той изпъшка, болката взе да пулсира. Фантазираше като юноша. Сам се измъчваше! Защо да мисли? Какъв смисъл имаше? Щастливите хора не си губеха времето в мислене. И тъкмо затова бяха щастливи.

Стана с въздишка, свали сакото си и внезапно от джоба му изпадна портфейлът. Наведе се да го вдигне и изведнъж се сети какво има в него. Онзи плик. Странно как го бе забравил в суматохата през последните двадесет и четири часа!

Извади плика от портфейла и погали кремата му гладка повърхност със задоволството на познавач. Високо качество! Качество — това бе думата. Пола бе въплъщение на неповторим, уникален сбор от човешки качества, на всичко нежно, свенливо, обично, което безмълвно докосваше най-съкровенията струнки в мъжкото сърце!

Засмя се и разкъса плика. Наистина ли бе отгатнала кой е убиецът на Джек Ройл и Блайт Стюарт?

С волния си ясен почерк Пола бе написала:

„Мили глупчо, ти не вярваш, че една обикновена жена може по интуиция да постигне онова, за което на теб са ти необходими титанически усилия на мисълта. Лю Баскъм е, разбира се, Пола“.

„По дяволите, помисли си той ядосано. Можеше и да не бъде толкова дръзка.“ Хвана телефонната слушалка.

— Пола? Аз съм, Елъри. Току-що прочетох бележката ти.

— Господин Куин, завърнал се от бран — измърмори Пола.

— Предполагам, че трябва да ви поздравя като победител!

— О, дреболия. За щастие всичко мина благополучно. Но, Пола, тази бележка...

— Сега едва ли има смисъл да отварям твоя плик.

— Аз обаче отворих твоя и не мога да не призная, че попадението ти е великолепно. Но как...

— Ти на свой ред би могъл да поздравяш мен по този случай — рече звучният глас на Пола.

— Е, разбира се. Поздравявам те, но не в това е работата. Догадки! И докъде могат да те доведат те? Доникъде.

— Не си ли противоречиш? — засмя се Пола. — Нали ти даваше отговора. И не е изцяло въпрос на догадки, о, Всезнаещий. Зад цялата работа се крие логика.

— Логика ли? Хайде, хайде...

— А как иначе. Не разбрах само защо Лю го е направил — мотивите му и всичко останало. Убийството на Джек също някак си не се вписва... ще трябва да ми обясниш тези неща.

— Но нали току-що каза, че разчиташ на логиката — учуди Елъри.

— На женската логика — отвърна Пола. — Но защо трябва да го обсъждаме по телефона?

— Каж ми!

— Слушам, сър. Виждаш ли, знаех що за човек е Лю и ми направи впечатление, че неговият характер съвсем точно отговаря на характера на престъплението.

— Това пък какво е?

— Лю бе човек с идеи, нали така? Хрумванията му бяха гениални, а изпълнението под всякаква критика... това бе типично не само за него, но и за работата му.

— Е, и какво?

— Ако за момент се замислиш над престъплението, както направих аз, ще видиш, че то е тъкмо такова... великолепно като замисъл и слабо като изпълнение!

— Искаш да ми кажеш — взмути се Елъри, — че това ти наричаш логика?

— О, но е точно така. Замислял ли си се някога по този въпрос? — рече Пола ласкаво. — Начинанието с картите бе много, много находчиво... типично хрумване на Лю Баскъм, но в същото време тъй странно и заплетено, а и толкова нескопосно изпълнено. Лю от глава до пети. После уликите срещу Джак и Тай... Две фалшиви следи, които изобщо не свършиха работа. А непохватно изпилените букви на пишещата машина!

— Боже — изстена Елъри.

— И не само това. Да вземем кошницата с коктейлите например. Ами ако не бяха я донесли? Или ако я бяха донесли, но в бъркотията изобщо не я вземеха със себе си? Или ако Джак и Блайт бяха прекалено заети един с друг, за да пият? Ами ако само един от тях бе пил? Толкова рисковано, Елъри, тъй недообмислено. Виж, ако Жак Бучър бе престъпникът, никога не би...

— Добре, добре — прекъсна я Елъри. — Убеди ме... да, не, не съм. Забелязала си находчивата идея, малко ексцентрична и зле изпълнена, и понеже Лю бил такъв, ти си познала, че е Лю. Ще трябва да препоръчам този метод на Глюк, може да му допадне. А сега, госпожице Парис, ще си изпълните ли облога?

— Облогът ли? — рече унило Пола.

— Да, облога. Ти каза, че никога няма да заловя престъпника. Е, аз го хванах, значи печеля и ще трябва да ме заведеш довечера в клуб „Подкова“.

— Ох! — И Пола млъкна. Елъри усещаше паниката й дори по телефона. — Но... облогът ни беше за друго — каза тя най-сетне с отчаян глас. — Облогът бе да го изправиш пред съда, да го предадеш

на правосъдието. Ти не го стори. Той се самоуби, опита се да избяга, но парашутът му не се отвори...

— О, не — рече твърдо Елъри. — Няма да се измъкнеш, госпожице Парис, загубила си облога и ще си го платиш.

— Но, Елъри — изстена тя. — Не мога! Не... не съм прекрачвала прага на къщата си от години! При самата мисъл се разтрепервам цялата...

— Тази вечер ще ме заведеш в клуб „Подкова“.

— Мисля, че ще... припадна. Знам, че за всеки нормален човек е глупост — изплака тя, — но защо хората не искат да ме разберат? Ако ме хване дребна шарка — ще ми съчувствуват. Това също е страдание, макар и не физическо. Страхът от хората...

— Обличай се.

— Но аз нямам какво да облека — рече тържествуваща тя. — Нямам вечерни рокли. Не съм имала повод да си направя. И дори... нямам наметка, не... нищо нямам.

— Аз вече се обличам. Ще бъда при теб в осем и половина.

— Елъри, не!

— В осем и половина.

— Моля те! О, моля те, Елъри...

— В осем и половина — повтори непреклонно Елъри и затвори телефона.

Точно в осем и половина господин Куин застана на входната врата на прелестната къща в Бевърли Хилс и едно красиво, младо момиче му отвори вратата. Господин Куин забеляза с известна тревога, че младата госпожица го гледа с блеснал взор и зачервени от вълнение бузи. Това бе една от секретарките-самодиви на Пола. Тя огледа стройната му фигура и смокинга като придирчива майка, която посреща първия обожател на дъщеря си.

„Това вече на нищо не прилича — възпротиви се вътрешно господин Куин. — Дръпни се от пътя ми, момиче.“ Но момичето прошепна екзалтирано:

— О, господин Куин, колко е хубаво! Мислите ли, че ще го стори?

— Разбира се, че ще го стори — отвърна пренебрежително господин Куин. — Тълпофобия! Що за глупости? Къде е тя?

— Само се смее и плаче и... о, изглежда тъй красива! Почакайте, ще я видите. Днес е най-прекрасният ден в живота ѝ. Надявам се, че нищо...

— Стига, стига — рече рязко господин Куин. — По-малко приказки, скъпа моя. Нека видим тази красавица.

И все пак пристъпи към вратата на Пола с разтуптяно сърце. Какво му ставаше? Толкова шум и нерви заради някакво си посещение на нощен клуб!

Той почука и разтревожената секретарка изчезна, а отвътре се дочу развълнуван глас:

— Влез... влезте.

Господин Куин докосна черната си вратовръзка, покашля се и влезе.

Пола, скована от напрежение, стоеше пред френските прозорци в другия край на стаята и го гледаше втренчено. Носеше червени вечерни ръкавици до лакътя и блестящи гривни. Притиснала бе с ръка сърцето си. Дрехата ѝ искреше на светлината. Бе облечена сякаш в златоткани одежди! Какъв ли бе този плат? Дълга бяла наметка от кожа обгръщаше раменете ѝ, хваната на шията с великолепа брошка. Косата ѝ бе вдигната — като прическата на придворните от времето на Елизабет. Направо прелестна. Направо възхитителна. Направо... нямаше думи.

— Невероятно — прошепна господин Куин.

Бе цялата преbledняла.

— Добре... добре ли изглеждат?

— Като един от серафимите — рече господин Куин и продължи благоговейно: — Изглеждаш като небезизвестната Клеопатра, макар че тя е била с гърбав нос и вероятно с мургава кожа, докато твоят нос и твоята кожа... Приличаш — рече господин Куин, — приличаш на едно от онези богоподобни същества от Алдебаран^[1], които Хърбърт Уелс обича да описва. Изглеждаш чудесно.

— Не се подигравай с мен — рече тя, хвърляйки му сърдит поглед. За дрехите питах.

— Дрехите ли? О, да, дрехите. Ти не ми ли каза, че нямаш вечерно облекло? Лъжкиня!

— Нямах и все още нямам, затова те питам — рече гневно тя. — Наложих се да взема наметката на Бес и роклята на Лилиан, а обувките са на една съседка, която има крак като моя. Чувствувам се като член на някаква комуна. О, Елъри, сигурен ли си, че изглеждам добре?

Елъри прекоси стаята с решителни крачки. Тя отстъпи към прозореца.

— Елъри, какво смяташ...

— Ще позволите ли да връча на най-прелестната дама, която познавам, тези цветя? — каза господин Куин с неподражаема галантност и протегна малка целофанена кутия, в която лежеше чудесно букетче от камелии.

— О! — възкликна Пола и после добави тихичко: — Колко си мил.

Тя пристъпи напред, вече не сковано, а грациозно и плавно, и закачи букетчето на корсажа на роклята си с бързи пръсти.

— Пола — рече господин Куин, облизвайки устни.

— Да.

— Пола — повтори, господин Куин.

— Да? — Тя, вдигна глава нацупено.

— Пола, би ли... Може ли... О, по дяволите, има само един начин да го сторя и трябва да го сторя!

И той я прегърна, притисна я до себе си въпреки колосаната си риза и непохватно я целуна в устата.

Тя не смееше да помръдне в прегръдките му, само дишаше учестено със затворени очи. После, без да отваря очи, промълви:

— Целувай ме още.

И след малко господин Куин каза глухо:

— Мисля... Хайде нека да не излизаме... все едно сме излизали... Да вземем... да останем тук, а?

— Да — прошепна тя. — О, да.

Но този човек имаше желязна воля и непоколебимо се отвърна от изкушението.

— Не, ще излезем. Нали в това е същността на лечението.

— Не мога... О, не... Не, няма да мога.

Господин Куин я хвана за ръка и прекоси с нея стаята до затворената врата.

— Отвори я — рече той.

— Но аз... трябва да се пооправя.

— И така си красива. Отвори вратата.

— Как... да я отворя?

— Отвори я. Сама. Със собствените си ръце.

В големите ѝ сериозни очи прозираше страх. Тя преглътна неуверено като малко момиченце и ръката ѝ в червена ръкавица се протегна несигурно към браната. Погледна Елъри скръбно.

— Отвори я, скъпа — каза Куин тихо.

Ръката ѝ бавно натисна дръжката. После бързо, като дете, преди да глътне лъжица с рибено масло, Пола затвори очи и рязко отвори вратата.

И така, слепешком, прекрачи прага към широкия свят.

[1] Ярка звезда от съзвездието Телец. — Б.пр. ↑

КЪЩА НАСРЕД ПЪТ

ДЕЙСТВУВАЩИ ЛИЦА В КНИГАТА

Нюйоркчаните

Джаспър Бордън

Грозвенър Финч

Сенатор Саймън Фрю

Андрея Гимбъл

Джесика Бордън Гимбъл

Джоузеф Кент Гимбъл

Бърк Джоунс

Филадельфийците

Уилям Ейнджъл

Джоузеф Уилсън

Люси Уилсън

Трентънците

Ела Еймити

Полицейският началник Айра де Джонг

Прокурорът Пол Полинджър

I ТРАГЕДИЯТА

... Представя се трагедията „Човек“, героят е всепобеждаващият Червей.

Трентън е столица на Ню Джързи. Според последното преброяване от 1930 година населението ѝ възлиза на 123 356 души — мъже, жени и деца. Първоначално градът се е наричал Тренте Таун, по името на Уилям Трент, кралски съдия. (Това известно ли ви беше, господин Клопенхаймър?) Разположен е на брега на Делауеър — най-красивата река в Съединените Щати.

Съсхреният човечец кимна уклончиво.

— Край Делауеър, ако си спомняте, Джордж Вашингтон разбил на пух и прах хесенците^[1] през 1776 година — продължи шишкото и натопи хобота си в пръстената халба. — Било е точно по Коледа, в една ужасна буря. Добрият стар Джордж натоварил момчетата си на лодки, преминали тихомълком Делауеър и спипали хесенските кръволоци по бели гащи, без да дадат нито една жертва — пише го в историята. А знаете ли къде е станало това? В Трентън, господин Клопенхаймър, в Трентън!

Господин Клопенхаймър потърка острата си брадичка и промърмори нещо умиротворително:

— И знаете ли още какво? — рече шишкото, като хлопна с халбата си по масата. — Навремето Трентън за малко да стане столица! Факт! През 1784-та година Конгресът се събрал точно тук, в старото селище, и гласувал сградите на федералното правителство да бъдат построени на двата бряга на реката.

— Но Капитолът е във Вашингтон — обади се плахо господин Клопенхаймър.

— Политика, господин Клопенхаймър, интриги. Нали знаете...
— изсмя се другият многозначително.

Шишкото, който донякъде приличаше на Хърбърт Хувър, от доста време възпяваше отминалата слава на Трентън, проглушавайки ушите на господин Клопенхаймър. Силно заинтригуван, младият човек с пенсне от съседната маса поглъщаше методично свинското краче с кисело зеле пред себе си и монолога на съседа. Нямаше нужда от дедуктивните способности на Едгар По, за да си направи извода, че шишкото се опитва да продаде нещо на плахия човечец, но какво? Град Трентън ли? Не му се вярваше... После дочу господин Клопенхаймър да промълвя с благоговение думата „хмел“, а сетне и „ечемик“, и всичко стана ясно. Очевидно господин Клопенхаймър представляваше интересите на пивоварната промишленост, а шишкото несъмнено бе член на местната Търговска Камара.

— Мястото е идеално за пивоварна — разтапяше се шишкото. — О, добър ден, сенаторе! Вижте, господин Клопенхаймър...

Разгадал тайната, младият човек престана да надава ухо. Не свинското краче и халбата, загадките бяха насъщният му хляб и апетити му бе неутолим. А шишкото го бе гощавал цял половин час! Въпреки тълпата от посетители в малката бирария на хотел „Стейси Трент“ с грубите ѝ червено-бели покривки и звъntenето на чашите зад дървената преграда, той си оставаше тук чужденец в чужда страна. Посетителите на „Стейси Трент“, намиращ се на един хвърлей от позлатеното кубе на Капитола, говореха сякаш друг език. Тук политиката и Щатското законодателство бяха главна тема за разговор, а той не правеше разлика между крило и фракция! Младият човек въздъхна. Направи знак на келнера, поръча си ябълков пай с кафе и погледна ръчния си часовник. Осем и четиридесет и две. Добре. Той...

— Елъри Куин, как си, стари вълко!

Изненадан, той вдигна глава и видя млад мъж, висок и слаб като него, да му се усмихва приветливо.

— Я, Бил Ейнджъл — рече радостно Елъри. — Не ме ли лъжат очите. Бил! Сядай, сядай! Откъде изникна? Келнер, още една халба! Как, за бога...

— Едно по едно засмя се младият мъж, като се отпусна на стола. Все така нетърпелив, както виждам. Надникнах тук да потърся един

човек и ми трябваше доста време, за да те позная, диви ирландце. Как живееш?

— Както се случи. Ти не си ли във Филадельфия?

— Така е, наистина. Тук съм по лична работа. Още ли гониш престъпниците?

— Вълкът козината си мени, но нрава не — произнесе Елъри. — Или предпочиташ да ти го кажа на латински? Навремето се дразнеше от цитатите ми.

— Никак не си се променил. Какво правиш в Трентън?

— Просто минавам. Ходих до Балтимор във връзка с един случай. Виж ти, виж ти, Бил Ейнджъл. Колко време изтече!

— Близо единадесет години. И въпреки това вълкът не се е променил кой знае колко.

Черните очи на Ейнджъл срещнаха неговите уверено и спокойно, но на Елъри му се стори, че освен радостта от срещата в погледа на приятеля му се крие някаква спотаена тревога.

— А мен как ме намираш?

— Бръчки покрай очите — рече критично Елъри. — Непреклонно стиснати устни, което преди го нямаше, малко напрегнато, нервно изражение, косата пооредяла около слепоочията. Цял джоб подострени моливи — белег на трудолюбие. Облечен небрежно, с неогладени, но както винаги добре ушити дрехи. Самоуверен вид с отсенки на постоянно самонаблюдение... Остарял си, Бил.

— Това се казва дедукция — усмихна се Ейнджъл.

— Но инак не си се променил. Все същият хлапак, готов да влезе в бой с житейските неправди. А отгоре на всичко и с много представителен вид. Често те споменават по вестниците, Бил.

Ейнджъл се изчерви и вдигна халбата си.

— Нищо особено. Как не им омръзна да повтарят все едно и също. Случаят със завещанието на Къри бе разрешен по щастливо стечение на обстоятелствата.

— Какво приказваш! Следих го отблизо. Сампсън, областният прокурор на Ню Йорк, казва, че това е най-блестящото съдебно дирене на годината. Предсказва ти голямо бъдеще.

Младият мъж спокойно отпи от бирата си.

— Не и в този свят на големите банкови сметки. Какво бъдеще?
— сви рамене той. — Сигурно ще изпадна дотолкова, че да пледирам дребни искове пред някой кисел дърт съдия с лошо храносмилане...

— Винаги си бил песимист. Спомням си, че още като студент страдаше от хроничен комплекс за малоценност.

— Беднякът няма шансове. — Ейнджъл се усмихна широко. — Стига вече, негоднико. Не се подигравай с мен. Как е инспекторът? Много се разбирахме с него едно време.

— Добре е, благодаря. Женен ли си, Бил?

— Не, благодаря! Всички бедни девици, които познавам, ме мислят за смахнат, а нямаш представа какво мисля пък аз за богатите.

— Познавам няколко, които не са съвсем за изхвърляне — въздъхна Елъри. — А как е очарователната ти сестра?

— Люси е добре. Омъжена е, разбира се. За търговски пътник — Джо Уилсън. Много порядъчен човек: не пие, не пуши, не играе комар и не бие жена си. Ще ти хареса. — Ейнджъл погледна часовника си. — Ти едва ли си спомняш Люси.

— Какво говориш! Нали бях готов да сложа в краката ѝ бедното си юношеско сърце. Тя би подлудила и Ботичели.

— Все още е хубава. Живее наблизко. Имат във Феърмаунт Парк скромна къщичка. Джо е доста добре материално за човек от неговия бранш.

— Чакай, чакай — сгълча го Елъри. — С какво търгува?

— Евтини бижута. Гривни. Дрънкулки. — В гласа на Бил се почувствува горчивина. — Боя се, че погрешно ти представих нещата. Да ти кажа право, мъжът на Люси не е нищо повече от амбулантен търговец. О, заслужава уважение. Няма родители и всичко е постигнал със собствени усилия. Човек, който сам се е издигнал. Но винаги съм мислел, че на сестра ми ще ѝ провърви повече — сви вежди той.

— За бога, че лошо ли е човек да си изкарва хляба като честен и почтен търговски пътник? Ти си бил голям сноб!

— Е, вярно, че е почтен. Глупаво е да се оплаквам. Той е лудо влюбен в Люси и тя в него. И никога не я е лишавал от нищо. Само че ме смущава гладният му и стръвен вид, както казва Цезар.

— Сериозно основание, няма що!

— За бога! Просто съвестта ми е гузна. Апартаментът ми е в центъра на града и не се виждаме много често с Люси. Направо съм я

зарязал. Джо пътува често и тя сигурно е ужасно самотна.

— О, подозираш, че има друга жена?

Бил Ейнджъл сведе поглед.

— Скъпи приятелю, виждам, че е безполезно човек да крие нещо от теб. Ти си същински пророк. Бедата е, че толкова често отсъствава. Четири-пет дни в седмицата. От десет години е така — откак се ожениха. Има кола, разбира се, но като изключим собствената ми подозрителност, нямам никаква причина да смятам, че се занимава с нещо друго, освен с бизнес... — Отново погледна часовника си. — Виж Елъри, трябва да вървя. В девет имам среща със зет си недалеч оттук. А сега е девет без десет. Кога тръгваш за Ню Йорк?

— Когато успея да вдъхна живот на стария Дюзи.

— Дюзенбъргът! Божичко, още ли караш тази древна колесница? Мислех, че отдавна си я подарил на „Смитсо̀ниъ̀н“^[2]. Ще имаш ли нещо против да ти правя компания на връщане?

— Напротив! Ще се радвам.

— Ще ме изчакаш ли около час?

— Цяла нощ, ако кажеш.

Бил се изправи и рече замислено:

— Бързо ще свършим с Джо. — После подхвърли: — И без това мислех да ходя довечера до Ню Йорк. Утре е неделя и имам един клиент, когото по друго време не мога да видя. Ще оставя колата си в Трентъ̀н. Ти къде ще бъдеш?

— Във фойето отсреща. Ще останеш ли да спиш у нас?

— С удоволствие. Ще се видим след час.

Господин Елъри Куин се облегна назад, загледан в спортната фигура на приятеля си, който изчезна към гардероба. Горкият Бил. Винаги бе поемал чуждото бреме на широките си плещи... За миг Елъри се замисли какво се крие зад срещата му със зетя. После сви рамене и си рече, че това чисто и просто не е негова работа, и си поръча нова чаша кафе. Допивайки кафето, реши, че с Бил пътуването ще е по-леко. А и в компанията на младия мъж несъмнено нямаше да усети как ще стигнат до Холанд Тъ̀нъл.

Но тук се намеси съдбата. Защото макар Елъри Куин да не го знаеше в момента, нито нему, нито на Уилям Ейнджъл — младия филаделфийски адвокат — бе съдено да напуснат Трентъ̀н в тази мека съботна вечер на първи юни.

Възстаричкият понтиак на Бил Ейнджъл пуфтеше по безлюдната улица Ламбъртън, покрай източния бряг на река Делауеър. Платното бе тясно и фаровете проблясваха по локвите и мократа черна настилка. Следобед бе паднал топъл дъжд и въпреки че спря малко преди седем часа, пътят и неприветливите поля и сметища от лявата му страна бяха все още разкаляни. На запад, към Лунния остров, мъждукаха няколко бледи светлини, а хълмовете на изток сивееха, мокри и лъскави като прясно боядисани.

При дългата грамада от здания на Речната гара Бил намали. „Според указанията на Джо трябва да не е далеч“, помисли си той. Познаваше местността. Често бе минавал с автомобила си оттук, на път от Филадельфия за Трентън. Около Речната гара, навред, докъдето стигаше погледът, се простираха зловещите градски сметища. На изток канализационната станция бе унищожила окончателно перспективите за жилищно строителство и наоколо нямаше никакви къщи. Указанията бяха ясни: неколкостотин метра след Речната гара.

Бил натисна спирачката. Отдясно на пътя, там, където проблясваше стоманената лента на реката, бе кацнала ниска черна постройка. От прозорците ѝ се процеждаше мътна светлина.

Понтиакът се закашля и спря. Бил внимателно се огледа. Постройката приличаше по-скоро на барака, набързо стъкмена паянтова къщурка от стари греди с хлътнал покрив, изпочупени керемиди и полусрутен комин. Намираше се досами реката. До нея водеше алея за коли, която започваше от Ламбъртън, стигаше до къщата и завиваше в широка дъга обратно към улицата — доста абсурдно великолепие. В падащия здрач съборетината имаше отблъскващ вид. Голяма спортна кола бе спряла току пред затворената врата, почти до каменното стъпало. Муцуната на притихналото чудовище бе обърната към пътя. Бил се озърна неспокойно и затърси в гъстия тъмносин здрач други подробности. Тази кола... Люси караше малка кола, нейна собствена. Джо бе много внимателен към жена си в това отношение — изглежда, разбираше колко самотна бе тя. Самият Джо имаше вехт, но удобен Пакард. Но тази бе внушителна — великолепен шестцилиндров кадилак, вероятно изработен по поръчка. Странно, въпреки огромните размери имаше нещо женствено във вида

му. В падащия здрач на Бил му се стори, че колата е млечнобяла на цвят, с никелирани лайстни и емблеми. Спортна кола на богата жена...

После Бил съзря пакарда на зет си, паркиран встрани от бараката, а на няколко метра пред колата си забеляза втора алея, водеща към къщата. Това бе занемарен черен път, който излизаше на Ламбъртън, но не пресичаше парадната алея, а водеше към една странична врата на къщата. Две алеи, две врати, две коли...

Бил Ейнджъл не смееше да помръдне. Нощта бе тиха, безмълвието ѝ се нарушаваше единствено от свиренето на щурците, едва доловимото пухтене на моторници по реката и шума на собствената му кола. На излизане от Трентън Бил не бе видял никаква сграда, освен будката на пазача пред Речната гара. И тук, край бараката, докдето му стигаше погледът, се простираше равно пусто поле. Това бе мястото на срещата.

Не усети колко време седя така, но изведнъж нощната тишина избухна, взривена от ужасен вик. Сърцето на Бил се сви от уплаха още преди сетивата му да определят естеството на вика. Бе писък, изтръгнат от женско гърло: еднократен, необуздан изблик на ужас като стона на внезапно дръпната струна. Кратък и пронизителен, той замри тъй неочаквано, както бе прозвучал. Седнал смразен зад волана на понтиака, Бил Ейнджъл си даде сметка, че за пръв път в живота си чува жена да пищи. Нещо в него откликна трепетно и той го отбеляза с искрено учудване. В същия миг несъзнателно погледна ръчния си часовник в светлината на арматурното табло. Часът бе девет и осем минути.

Бързо вдигна поглед, отпред проблесна светлина. Входната врата зейна, чу я да се отваря с трясък. Светъл лъч заля спортната кола пред каменното стъпало. После на вратата изникна нечия фигура. Бил се надигна зад волана и напрегна очи. Фигурата бе на жена, закрили лицето си с ръце, сякаш не искаше да види нещо гнусно. Остана там само за миг, един силует с неразличими черти. Открояваше се в мрака, осветена отзад. Не личеше дали е млада или стара, но бе слаба и стройна. Бил не можа да различи подробности от облеклото ѝ. Тази жена бе изпищяла. И бе изхвъркнала от бараката, обезумяла от страх и отвращение.

Тогава тя видя понтиака, втурна се към голямата спортна кола и сграбчи дръжката на вратата. Вмъкна се вътре светкавично. Кадиликът

потегли с рев към Бил. Занесе в завоя на алеята и едва когато бе на косъм от понтиака, младият човек се стресна от унеса си. Бързо включи на първа и врътна волана надясно. Понтиакът хлътна в калната алея от другата страна на къщата.

Главините на колите се отъркаха една в друга. Кадилакът рязко зави, профуча едва ли не на две колела. В краткия миг, когато двамата шофьори се изравниха, Бил видя една ръка в женска ръкавица да стиска носна кърпичка, с която прикриваше лицето. Очите над кърпичката бяха обезумели от ужас и широко отворени. После спортната кола изчезна с рев по Ламбъртън към Трентън и след миг мракът я погълна. Бил знаеше, че е безполезно да я преследва.

Полузамаян, той подкара понтиака по калната алея и паркира до стария Пакард на зет си, ръцете му лепнеха от пот. Изключи двигателя и от колата стъпи направо на малката дървена веранда отстрани на бараката. Вратата бе леко откряната. Събра кураж и я разтвори.

Премигна на светлината и успя да различи интериора само в най-общи линии. Бе се озовал в стая с нисък таван, с избеляла и олющена мазилка. Забеляза на срещуположната стена старомодна сгъваема закачалка, окичена с мъжки костюми, мърлява желязна мивка в ъгъла, открита стара камина, подобна на гробница, кръгла маса с електрическа лампа по средата, от която струеше единствената светлина в стаята. Нямаше легло, кушетка, печка, долап. Само няколко паянтови стола и изтърбушено кресло, което едва се крепеше... Бил замръзна.

На пода зад масата лежеше човек. Виждаше двата му крака, свити в коленете. В позата му имаше нещо, което подсказваше, че е мъртъв.

Бил Ейнджъл стоеше неподвижно, току на прага, и мислеше трескаво. Устните му се свиха сурово. В бараката бе много тихо. Усети се смазан от самотата. Светът на живите хора, които дишаха и се смееха, му изглеждаше далечен и недостижим. Ветрецьт откъм реката леко поклащаше пердетата на прозорците... Единият крак помръдна. Бил го гледаше да се движи със смътно и безучастно учудване. Усети, че и той самият пристъпва по застлания с килим под, че заобикаля масата и се доближава до проснатото тяло.

Човекът лежеше по гръб с вторачени в тавана, изцъклени очи. Ръцете му, неестествено сиви, драскаха по килима, сякаш изпълняваха

бавно и методично клавирно упражнение. Бежовото му свободно сако бе отворено и бялата риза бе опръскана с кръв над сърцето му. Бил коленичи и се чу да проговаря сякаш с чужд глас:

— Джо, за бога, Джо.

Не посмя да докосне тялото на зет си. Стъкленият блясък изчезна от очите на мъжа. Погледът му боязливо се извърна настрани и застина.

— Бил.

— Вода?...

Побелелите пръсти задраскаха по-енергично.

— Не. Твърде... Бил, умирам.

— Джо, кой...

— Жена, жена. — Несигурният глас секна, но устата продължи да се движи, устните се отваряха и затваряха, езикът се въртеше. После гласът промълви отново: — Жена.

— Каква жена, Джо? Джо, за бога!

— Жена. С воалетка. Плътна воалетка... лице. Не видях. Намушка ме... Бил, Бил.

— Кой, по дяволите?

— Обичам... Люси, Бил, грижи се за Лю...

— Джо!

Устата спря да се движи, устните се отпуснаха, езикът потрепна и замря. Очите отново се изцъклиха и продължиха да се взират в Бил с жестоко изумление и агония. Чак тогава Бил забеляза, че пръстите са престанали да драскат. Изправи се вдървено и излезе от бараката.

Господин Елъри Куин се бе изтегнал удобно под една палма във фоайето на „Стейси Трент“ и дремеше над димящата лула, когато чу да викат името му. Сепна се и видя едно момче в тревистозелената ливрея на хотела, украсена с червеникави галони, да минава край него.

— Момче! Тук съм.

Фоайето бе пълно с народ и множество очи се извърнаха към него с любопитство — името му бе отекнало из зимната градина. Той привика пиколото, леко раздражен.

— Госин Куин? На телефона.

Елъри подхвърли монета на момчето и намръщен се отправи към рецепцията. Сред множеството глави, щръкнали при вика на пиколото, бе и тази на червенокоса млада жена в кафяв костюм от туид. Със загадъчна усмивка на устните тя стана и бързо последва Елъри. Дългите ѝ крака пристъпваха безшумно по мраморния под.

Елъри вдигна телефона. Младата жена зае позиция на няколко крачки зад него, извърна се с гръб, отвори чантата си, извади червили и започна да черви и без това начервената си уста.

— Бил?

— Слава богу.

— Бил, какво става?

— Елъри... Не мога да дойда с теб до Ню Йорк. Аз... Дали можеш?...

— Бил, случило ли се е нещо?

— Да, за бога. — Адвокатът замълча за миг и се опита да прочисти гласа си. — Елъри, това е... това е кошмар. Просто не мога да повярвам. Зет ми... Него са... той е мъртъв.

— Божичко!

— Убит. Намушкан в гърдите, окървавен като... като заклано прасе.

— Убит! — Елъри примига. Младата жена зад гърба му се вцепени, сякаш я бе ударил ток. После се изгърби и взе яростно да черви устните си. — Бил... Къде си? Кога стана това?

— Не знам. Неотдавна. Когато пристигнах, беше още жив. Каза... после издъхна. Елъри... човек не предполага, че такова нещо може да се случи с негов близък. Как ще кажа на Люси?

— Бил — настоя Елъри, — стига се измъчва. Слушай ме. Уведоми ли полицията?

— Не... не.

— Къде се намираш?

— В будката на пазача срещу Речната гара. Елъри, ще трябва да ни помогнеш!

— Не ще и дума, Бил. На какво разстояние от „Стейси Трент“ се намираш?

— Три мили. Ще дойдеш ли? Елъри, ще дойдеш ли?

— Тръгвам. Кажете ми как да стигна дотам по най-късия път. Обясни ми спокойно, Бил. Трябва да се овладееш.

— Нищо ми няма. Добре съм. — По жицата долетя дишането му, болезнено задавено, като първата глътка въздух на новороден младенец. — Най-късият път... Да. Намираш се на ъгъла на Ийст Стейт и Саут Уилоу. Къде си паркирал?

— В гаража зад хотела. На Фронт Стрийт, струва ми се.

— Карай две преки на изток по Фронт. Ще излезеш на Саут Брод. Завиваш надясно, минаваш покрай съда, пак надясно по Сентър Стрийт, една пряка южно от съда. На втората пресечка на Сентър завий надясно по Фери. Първата пряка на Фери излиза на Ламбъртън. Завиваш наляво и продължаваш на юг по Ламбъртън, докато стигнеш Речната гара. Няма начин да не я видиш. Бараката... е на няколкостотин метра оттам, на отсрещната страна.

— По Фронт до Саут Брод, после по Сентър и оттам по Фери и излизам на Ламбъртън. Завивам само надясно, а на Ламбъртън на ляво. Идвам след петнадесет минути. Чакай ме при будката на пазача. Бил, не мърдай от мястото си. Чу ли?

— Няма.

— Уведоми полицията! Тръгвам. — Елъри остави слушалката, нахлупи шапка и хукна като пожарникар. Червенокосата млада жена го изпроводи с почти похотлив блясък в лешниковите очи. После щракна чантата си.

В десет без десет Елъри удари спирачки пред будката на пазача срещу Речната гара. Бил Ейнджъл седеше на стъпалото на понтиака си. Подпрял чело с ръце, той се взираше в мокрия път. Тълпа зяпачи се трупаше на прага на къщата. Двамата мъже се спогледаха за миг.

— Ужасно е — задави се Бил. — Ужасно!

— Знам, Били, знам. Обади ли се в полицията?

— Скоро ще дойдат. Аз... Обадох се и на Люси. — Искрица отчаяние блесна в очите на Бил. — Няма я вкъщи.

— Че къде е?

— Бях забравил. Всяка събота вечер ходи на кино в града, докато Джо... когато го няма. Никой не отговаря. Пратих ѝ телеграма да дойде, защото Джо е претърпял... злополука. Преди да се прибере, телеграмата ще е там. Ние... няма смисъл да се заблуждаваме. Нали?

— Разбира се, че не, Бил.

Бил извади ръце от джобовете си, после вдигна глава към черното небе. Имаше новолуние и небето бе осеяно със звезди —

малки, искрящи, окъпани от дъжда.

— Да вървим — рече мрачно той и двамата се качиха на понтиака. Бил обърна колата и тръгна отново на юг.

— Карай по-бавно — подхвърли след малко Елъри. Той не сваляше очи от трептящите лъчи на фаровете. — Разкажи ми всичко.

Бил започна да разказва. Когато спомена жената в спортния кадилак, Елъри се вторачи в лицето на спътника си. Изражението му бе мрачно и застрашително.

— Жена с воалетка — промърмори Елъри. — Имаш късмет, Бил. Горкият Уилсън е успял поне това да каже. А онази жена с воалетка ли беше?

— Не знам. Поне като мина край мен, нямаше. Но може да я е отметнала върху шапката си. Не знам... Когато Джо... когато умря, излязох, върнах колата на заден ход по алеята и потеглих към гарата. После ти се обадох. Това е всичко.

Бараката изникна пред тях. Бил завъртя уморено волана.

— Не! — извика рязко Елъри. — Спри тук. Имаш ли фенерче?

— В джоба на вратата.

Елъри слезе от понтиака и зашари с фенерчето. Бледият лъч заигра, но околните предмети. Обстановката се запечати неизлечимо в съзнанието му: смълчаната барака, калната пътека отстрани, дъгата на алеята пред входната врата, буренясалите лехи край бордюрите. Наведе се да огледа с фенерчето калната пътека. Доколкото може да забележи, върху подгизналата земя нямаше човешки следи — само отпечатъци от няколко коли. Разгледа ги внимателно и после се върна при понтиака.

— Бил! Тръгваме пеша.

— Както кажеш.

— Или най-добре обърни колата си и запречи пътя. Не ми се иска да минават коли по тези алеи. Не виждам никакви стъпки в калта и това може да е от значение. Следите от гуми, естествено, трябва да се запазят. Следобедният дъжд бе направо пратен от бога... Бил! Слушаш ли ме?

— Да. Да, разбира се.

— Тогава прави каквото ти казах — рече кротко Елъри и се завтече към алеята за коли. Спря се на самия край на Ламбъртън, като

внимаваше да не слиза от платното. По разкаляната земя личаха ясно отпечатъци от гуми. Огледа ги набързо и се върна.

— Бях прав. Бил, май ще е по-добре да останеш навън и да пазиш алеите. Предупреди и полицаите, когато пристигнат. Не пускай никой да се разхожда. До къщата могат да стигнат и по тревата — отстрани Бил!

— Нищо ми няма, Елъри! — измърмори Бил. Той цял трепереше и се мъчеше да си извади цигара. — Разбрах.

Бил стоеше насред шосето, облегнат на колата си, и в очите му имаше нещо, което накара Елъри да извърне поглед. По устните на Бил се плъзна измъчена усмивка. Елъри го потупа унило по рамото, запали фенерчето и забърза към калната пътечка. Приведе се над буренясалия речен бряг, зашари с лъча и предпазливо се отправи към страничната врата на бараката.

На пет-шест метра от верандата спря. Тук буренакът свършваше. Пред верандата имаше гола открита площадка. Елъри хвърли бегъл поглед на стария Пакард. Огледа и земята покрай къщата. Зашари с фенерчето наоколо и скоро се убеди, че покрай бараката нямаше стъпки. Чак тогава нагази в калта.

Дървената веранда бе малка квадратна платформа от изгнили дъски, издигнати няколко сантиметра над земята. За момента реши да не обръща внимание на полуотворената странична врата и безжизнения крак, подаващ се изпод кръглата маса. Вместо това прекоси верандата да огледа с фенерчето земята от другата страна. Сбърчи вежди. Тясна пътечка водеше от къщата към реката. По нея личаха два реда мъжки стъпки — едните нагоре, другите надолу. По-голямата част от следите, водещи към верандата, се наслагдаха върху другите, водещи към реката. Дори от пръв поглед си личеше, че отпечатъците бяха от един и същи крак.

Лъчът на Елъри затанцува надолу по пътеката. Тя се спускаше към малка паянтова постройка, кацнала на самия бряг на Делауеър, на около петнадесетина метра от къщата. Тази втора барака имаше още по-окаян вид. „Гараж или хангар за лодка“ — помисли си той, като я гледа. После бързо загаси фенерчето си и претъпи прага на бараката. Бръмченето по Ламбъртън се усилваше.

Успя да огледа стаята само отгоре-отгоре, но Елъри Куин беше изключително наблюдателен и погледът му не пропусна нищо... В тази

схлупена колиба килимът бе любопитен щрих: поизносен, но от изключително качество — копринен, с дълъг косъм, без шарки и в топъл светлобежов цвят. Нямаше ресни и очевидно е бил предназначен за по-голяма стая, защото бе подгънат в краищата.

— Обзалагам се, че е от будоара на някоя светска дама — измърмори Елъри. — Какво, по дяволите, търси тук?

Чак тогава забеляза, че по килима няма петънце, остърга подметките на калните си обувки в прага на входната врата — някои преди него бе сторил същото — и предпазливо престъпи в стаята.

Очите на Джоузеф Уилсън все още бяха отворени и извъртени настрани, но вече мътни като изпотено стъкло. На гърдите му имаше голямо петно от кръв, ризата му бе подгизнала, но естеството на раната бе очевидно: едва забележим прорез над сърцето, в самата артерия, рана, нанесена с тънко острие. Приближаващата кола вече вдигаше гръмотевичен шум.

Елъри бързо огледа масата, осветена от евтина настолна лампа. Под светлината лежеше нащърбена порцеланова чиния, пълна с малки жълти картонени клечки. Иначе масата бе идеално чиста. До чинията лежеше нож за хартия с бронзова ръкохватка, дългото му зловецко острие бе оцапано до дръжката със засъхнала кръв. Нещо бе нанизано на върха му — миниатюрен пресечен конус, покрит от пласт сажди. Каквото и да беше това, то бе изцяло овъглено. Елъри погледна пак към мъртвеца.

В изкривеното лице на Уилсън имаше нещо, което още отначало не му даваше мира. Макар белязано с печата на агонията, то бе като изваяно, интересно и изискано красиво. Уилсън бе в разцвета на живота между тридесет и пет и четиридесет, прецени Елъри. Челото бе високо и ведро, устата чувствена, малко женствена, носът къс и прав, на брадичката — лека трапчинка. Къдравата кестенява коса бе пооредяла по слепоочията, но все още буйна. Елъри не можеше да реши какво го безпокои. Може би изтънчената интелигентност на това лице, тънките черти, белег на добър произход...

— Ти пък кой си, по дяволите? — прогърмя самоуверен басов глас.

— А, полицията дойде. Влезте, господа, влезте. Елъри хвърли визитката си небрежно на масата. — Остържете си обувките, преди да стъпите на килима.

На страничния вход се тълпяха хора, предвождани от висок широкоплещест полицай с кремъчен поглед. Двамата се измериха с очи.

Високият каза рязко:

— Почистете си обувката, момчета. — И остърга собствените си подметки на прага. Погледна килима, сетне Елъри и влезе да вдигне картончето, което Елъри бе хвърлил на масата. — О, радвам се, че и вие сте тук, господин Куин — рече той и му върна картата. — Този Ейнджъл отвън не спомена името ви. Познавам бегло баща ви. Аз съм Де Джонг — началник на полицията в Трентън.

Елъри кимна.

— Тъкмо правех оглед. Надявам се, че не сте изпотъпкали следите.

— Ейнджъл ни каза какво сте му наредили. Хубава идея. Моите хора оглеждат алеите. Я да видя трупа.

Стаята отесня. Нахлу тълпа цивилни полицаи. Де Джонг коленичи до мъртвеца. Възрастен джентълмен с бащински вид и черна чанта го отмести. Светкавици проблеснаха безшумно. Бил Ейнджъл стоеше настрана в един ъгъл и наблюдаваше с безучастен поглед.

— Разкажете ми точно какво се е случило, господин Куин — рече подкупващо женски глас иззад гърба на Елъри.

Озадаченият му поглед се отмести от лицето на мъртвеца и се спря на висока млада червенокоса жена с енергични устни, която му се усмихваше с бележник и молив в ръка. Шапката ѝ с формата на голям дискос бе килната небрежно назад и червена къдрица се спускаше над искрящото ѝ око.

— И защо ви е нужно? — попита Елъри.

— Защото аз съм гласът и съвестта на хората — отвърна младата жена. — Представявам общественото мнение и неколцина ужасно придирчиви вестникари. Казвайте, господин Куин.

Елъри запали лулата и внимателно пусна кибритената клечка в джоба си.

— Струва ми се, че съм ви виждал вече някъде.

— Господин Куин! Този номер е известен още от времето на Антоний и Клеопатра! Седях на няколко метра от вас във фойето на „Стейси Трент“, когато приятелят ви се обади. Браво, Шерлок. Оправдавате репутацията си. Кой е красавецът на пода?

— Не си спомням да са ни запознавали — каза невъзмутимо Елъри.

— Глупости! Аз съм Ела Еймита, журналистка от „Трентън Таймс“. Хайде, по-живо. Засега съм с едни гърди пред колегите, но няма да е за дълго. Изплюйте камъчето!

— Съжалявам. Ще трябва да се обърнете към Де Джонг.

— Много сме важни! — рече госпожица Еймита и се нацупи. После се вклини между възрастния господин с чантата и Де Джонг и започна лудешки да драци в бележника си. Де Джонг намигна на Елъри и я плесна по закръгления задник. Тя се закикоти, спусна се към Бил Ейнджъл, отрупа го с въпроси, записа отново нещо, прати му целувка и се стрелна навън. Елъри я чу да крещи:

— Къде, за бога, е най-близкият телефон?

— Ей, ти, върви по тревата — отвърна ѝ сърдит мъжки глас.

Миг по-късно се чу ревят на кола, отдалечаваща се към Речната гара.

— Ейнджъл — рече дружелюбно Де Джонг. Мъжете направиха място на Бил да мине. Елъри се промуши в групичката, скупчена около тялото. — Казвай сега — рече високият мъж. — Мърфи, записвай. Отвън твърдеше, че този човек бил зет ти. Името му?

— Джоузеф Уилсън. — Стъписаното изражение бе изчезнало от очите на Бил, брадичката му бе вирната. Спомена някакъв адрес в квартал Феърмаунт Парк, Филадельфия.

— Какво търси тук?

— Не знам.

— А ти какво общо имаш с всичко това, Куин?

Елъри разказа историята за срещата с младия адвокат в Трентън и преди някой да го прекъсне, повтори думите на Бил за първото му посещение в бараката.

— С воалетка, тъй ли ти каза Уилсън? — Де Джонг се навъси. — Ейнджъл, мислиш ли, че ще познаеш дамата, която офейка с кадилака?

— Видях само очите ѝ, а те щяха да изхвъркнат от ужас. Обаче колата ще позная — Той я описа...

— Кой е собственикът на тази бърлога?

— Нямам понятие — измърмори Бил. — За пръв път идвам ту.

— Ама че съборетина — изсумтя Де Джонг. — Сега се сещам. Навремето тук се бяха настанили някакви скитници. Изхвърлиха ги

преди години. Не знаех, че още е обитаема. Парцелът е градска собственост. Къде е сестра ти, Ейнджъл?

Бил се вцепени. Елъри измърмори:

— Бил се опита да се свърже с нея по телефона, но е излязла. Прати ѝ телеграма.

Де Джонг кимна студено и се отдалечи. Когато се върна, поиска да знае:

— С какво се занимаваше този Уилсън? — Бил му каза. — Хмм. Цялата работа започва да намирисва. Какво е заключението, докторе?

Възрастният мъж се изправи на крака.

— Нож в сърцето. Дълбока рана. Де Джонг. Много точен удар. Просто по чудо не е умрял на място.

— Особено след като ножът е измъкнат от раната скоро след удара — рече Елъри.

Полицаят му хвърли остър поглед, а после и на ножа за хартия със засъхналата по него кръв.

— Странно. А какво търси тая джунджурийка на върха? Какво е то впрочем?

— Най-вероятно ще се окаже, че е коркова тапа — рече Елъри.

— Тапа ли?

— Да, от онези, дето ги забождат на върха на ножовете за хартия при продажба.

— Хмм. Сто на сто не е била там, когато са го намушкали. Някой я е набучил на върха на ножа след убийството. — Де Джонг с раздражение огледа изгорелите кибритени клечки в чинията. — И добре е обгорил тапата. Защо, да го пита човек.

— Там е въпросът я — рече Елъри и запуфка лулата си. — Защо? Между другото ще е добре да не сеем кибритени клечки наоколо. Държа всичко на местопрестъплението да се оставя така, както е било.

— Никой не пуши, освен теб — рече кисело Де Джонг. — Не обичам да ми димят под носа, Куин. Но да говорим по същество. Значи имал си среща със зет си, Ейнджъл, нали така? Давай отначало.

За миг Бил не помръдна, после бръкна в джоба си и извади смачкан жълт плик.

— Мисля, че няма да е зле да видите това — рече той дрезгаво. — Джо се прибра в сряда от обиколка. Днес сутринта отново замина.

— Ти пък откъде знаеш? — сопна се полицаят, вторачен в плика.

— Петък следобед... вчера, се отби в кантората да се видим за нещо и ми каза, че заминава сутринта... тоест днес. Затова знам. — Очите му проблеснаха. — Днес по обед получих тази телеграма в кантората си. Прочетете я и ще знаете колкото мен за тази ужасна работа.

Де Джонг взе плика и извади телеграмата. Елъри я прочете през рамото на едрия мъж.

НЕПРЕМЕННО ТРЯБВА ДА ТЕ ВИДЯ ДОВЕЧЕРА
СТОП МОЛЯ НЕ КАЗВАЙ НА НИКОГО МНОГО Е
ВАЖНО ЗА МЕН СТОП ЩЕ ТЕ ЧАКАМ В ЕДНА СТАРА
КЪЩА КРАЙ ДЕЛАУЕЪР НА ТРИ МИЛИ ЮЖНО ОТ
ТРЕНТЪН ПО ЛАМБЪРТЪН НА СТОТИНА МЕТРА
ЮЖНО ОТ РЕЧНАТА ГАРА СТОП ТОВА Е
ЕДИНСТВЕНАТА ТАКАВА КЪЩА В ОКОЛНОСТТА НЕ
МОЖЕШ ДА Я СЪБЪРКАШ СТОП ИМА ДЪГООБРАЗНА
АЛЕЯ ЗА КОЛИ ОТПРЕД И ХАНГАР ЗА ЛОДКИ ОТЗАД
СТОП ЧАКАЙ МЕ ТАМ ТОЧНО В ДЕВЕТ ВЕЧЕРТА
СТОП МНОГО Е СПЕШНО ИМАМ ГОЛЕМИ
НЕПРИЯТНОСТИ И СЕ НУЖДАЯ ОТ СЪВЕТА ТИ СТОП
ДЕВЕТ ДОВЕЧЕРА ЕЛА НЕПРЕМЕННО...

ДЖО

— Странно наистина — измърмори Де Джонг. — Отгоре на всичко е подадена в центъра на Манхатън. При това последно пътуване зет ти трябваше ли да ходи до Ню Йорк, Ейнджъл?

— Не знам отвърна кратко Бил, без да откъсва очи от трупа.

— За какво искаше да говори с теб?

— Нали ви казвам, не знам. Но това не бе последната вест от него. Днес следобед в два и половина ми се обади по телефона от Ню Йорк.

— И какво?

Думите се точеха бавно:

— Не можах да, разбера какво иска. Беше ужасно потиснат и разтревожен. Искал да бъде сигурен, че съм получил телеграмата и ще отида. Повтори колко важно било за него и аз, разбира се, казах, че ще

отида. Когато го попитах за къщата... — Бил потри челото си. — Каза, че било част от тайната му, че никой не знаел за съществуването ѝ и че това било най-подходящото място за разговора ни по причини, които не може да разкрие. Възбудата му нарастваше и говореше все по-несвързано. Не го разпитвах повече и той затвори.

— И никой не е знаел, дори Люси, а, Бил? — измърмори Елъри.

— Така каза.

— Е, май наистина е било важно — подхвърли Де Джонг, защото някой му е затворил здраво устата, преди да успее да го издрънка. А и не ти е казал истината. Някой е знаел за къщата.

— Например аз — рече студено Бил. — Това ли искате да кажете? Разбрах едва когато получих телеграмата.

— Чакай, чакай, Бил — намеси се Елъри. — Ти, естествено, си разстроен. Между другото спомена, че Уилсън е посетил кантората ти във Филадельфия вчера. Нещо важно?

— И да, и не. Остави да му пазя обемист плик.

— Какво има в него? — подскочи Де Джонг.

— Не знам. Запечатан е, а и той не ми каза.

— Е, чак пък толкова, наистина ли нищо не ти каза?

— Искаше да го пазя временно.

— Къде е той сега?

— В сейфа ми — рече мрачно Бил. — И там ще си остане.

— Забравих, че си адвокат — изсумтя Де Джонг. — Хубаво, Ейнджъл, ще го имаме предвид. Докторе, има ли начин да определиш точно кога е бил намушкан? Знаем, че е издъхнал в девет и десет. Но кога е бил наръган?

Съдебният лекар поклати глава.

— Не мога да кажа. Сигурно малко преди това. Вкопчил се е в живота с удивителна упоритост. Може би е станало някъде към... осем и половина. Но не мога да се закълна. Да се обадя ли за колата от моргата?

— Да. Не — отсече Де Джонг. — Не, ще го задържим малко. Ще повикам колата, когато сметна за нужно. Свободен си, докторе. Аутопсията можеш да направиш и утре сутринта. Сигурен ли си, че ножът е свършил работата?

— Абсолютно. Но ако има нещо друго, ще го откроя.

— Докторе, открихте ли изгаряния по ръцете или някъде другаде? — бавно попита Елъри.

Възрастният господин се ококори:

— Изгаряния? Изгаряния ли? Разбира се, че не!

— Ще може ли да погледнете трупа за изгаряния по време на аутопсията? Особено по крайниците.

— Ама че глупости. Добре, добре! — И леко обиден, съдебният лекар си тръгна.

Де Джонг тъкмо искаше да зададе въпрос, когато пълен детектив с белег на устата се появи отнякъде и го заприказва. Бил крачеше безцелно насам-натам. След малко детективът изчезна както бе дошъл.

— Отпечатъци — колкото искаш, казва моят човек изсумтя Де Джонг, — но повечето, изглежда, са на Уилсън... Ама какво правиш на килима, Куин? Приличаш на жаба.

Елъри се изправи. Последните минути бе пълзял из стаята, оглеждайки повърхността на бежовия килим, сякаш това бе въпрос на живот или смърт. Бил стоеше като вкопан до входната врата с особен блясък в очите.

— От време на време у мен се пробужда животинското начало усмихна се Елъри. — Полезно е за тялото. Удивително чист килим, Де Джонг. По него няма даже и парченце кал.

Де Джонг изглеждаше озадачен. Елъри запуфка спокойно лулата си и небрежно пристъпи към дървената закачалка на стената. Наблюдаваше изпод око своя приятел до вратата. Изведнъж Бил сведе поглед, смръщи чело и се наведе да завърже връзката на лявата си обувка. Отдели доста време. Като се изправи, лицето му бе почервеняло от навеждането, а дясната му ръка бе в джоба. Елъри въздъхна. Хвърли поглед на останалите и се увери, че те не са видели как Бил вдигна нещо от единственото място на килима, което той самият не бе проверил.

След като погледна многозначително Мърфи, Де Джонг излезе на вън. Чуха го да се разпорежда с крясъци на дървената веранда. Бил се отпусна на един стол и подпрял лакът на коляно, се втренчи в мъртвеца с ним и мъчителен въпрос.

— Този твой зет все повече и повече ме озадачава — подхвърли Елъри, застанал пред закачалката.

— Моля?

— Тези костюми например. Откъде Уилсън си купуваше дрехите?

— От универсалните магазини във Филаделфия. Често си купуваше някои неща от разпродажбите на „Уонамейкър“.

— Така ли? — Елъри отгъна едно от саката и показа етикета. — Чудно нещо. Защото, ако вярваме на етикета, той е бил клиент на най-модния частен шивач в Ню Йорк!

— Глупости! — Бил поклати глава.

— А ако съдим по елегантната кройка и плата на дрехата, не можем да се съмняваме в етикета. Я да видим... Да, да. Тук има четири костюма и всички те претендират, че са дело на един и същи шивач от Пето Авеню.

— Не може да бъде!

— Разбира се, винаги ни остава обяснението, че нито бараката, нито вещите са принадлежали на зет ти — забеляза Елъри.

Бил се бе втрещил в закачалката с ням ужас.

— Разбира се, точно така, точно така! — каза разпалено той. Ами да, Джо никога през живота си не е давал повече от тридесет и пет долара за костюм.

— От друга страна — намръщи се Елъри и вдигна нещо от пода до закачалката, — тук има и два чифта обувки от „Ейбъркромби енд Фич“, както и — добави той и посегна към единствената шапка на закачалката — италианско бомбе, което е излязло на някого не по-малко от двадесетачка, доколкото имам представа от цените на модните мъжки шапки.

— Не може да са негови! — извика Бил и скочи на крака, отместил зяпналия детектив от пътя си и коленичи до тялото на зет си. — Ето, виждаш ли? Етикет на „Уонамейкър“!

Елъри остави шапката на закачалката.

— Добре, Бил — рече кротко той. — Добре. Седни и се успокой. С времето всичко ще си дойде на мястото.

— Да, надявам се — каза Бил, върна се до стола си, седна и затвори очи.

Елъри продължи безцелната си разходка из стаята, без да пипа, но и без да пропуска нещо. От време на време поглеждаше приятеля си, намръщваше се и леко ускоряваше крачка, сякаш гонен от силно безпокойство... Едно нещо му бе направило впечатление, освен стаята

в къщичката нямаше други помещения — нито кухня, нито дори килер, където някой би могъл да се скрие. Надзърна и в камината тя също не ставаше за скривалище, ниска бе, а в комина не можеше да се пъхне човек.

След малко Де Джонг се появи, отиде зад масата, клекна и се зае да оглежда облеклото на мъртвеца. Бил отвори очи, стана отново, пристъпи до масата. Подпря се на юмрук и се втренчи в солидния полицейски врат. Навън пред бараката се разнасяха множество мъжки гласове. Май полицията имаше доста работа из двете алеи. От време на време в притихналата стая долиташе и звучният глас на Ела Еймита, която се задяваше с детективите отвън.

— Е, Куин — каза най-сетне Де Джонг сърдечно, без да вдига очи от това, което правеше, — имаш ли някакви идеи?

— Нито една, за която бих влязъл в бой като супермена от комиксите. Защо?

— А все разправят, че бързо съобразяваш. — В гласа на едрия мъж се чувствуваше нотка на язвителна ирония.

Елъри се подсмихна и взе нещо от полицата над камината.

— Това го видяхте, нали?

— Кое?

Бил светкавично извърна глава.

— Какво е то, по дяволите? — попита той дрезгаво.

— Дааа — провлече Де Джонг. — И на какво ти прилича, Куин?

Елъри го погледна за миг. После остави откритието си заедно с опаковката му на кръглата маса. Бил го поглъщаше с очи писалищен комплект от бронз и кафява кожа: подложка за хартия с триъгълни кожени ъгли, бронзова мастилница с дупки за две писалки и малка извита бронзова попивателна. От единия ъгъл на голямата подложка се подаваше бяла картичка. Красив едър мъжки почерк бе надписал на картичката със синьо мастило: „На Бил от Люси и Джо“.

— Какво, Ейнджъл, да не би да имаш скоро рожден ден? — попита любезно Де Джонг и се втренчи с присвити очи в парчето хартия, извадено от малкото джобче на убития.

Бил се извърна и устните му се раздвижиха:

— Утре.

— Много внимателен зет имаш — ухили се полицаят. Това на картичката е неговият почерк — няма никакво съмнение. Едно от

момчетата го сравни с образец, намерен в дрехите му. Виж сам, Куин. Де Джонг хвърли на масата нашарената с безсмислени и маловажни драсканици хартия, която държеше.

— О, вярвам ти! — Елъри се въсеше над писалищния комплект.

— Май те заинтригува — рече Де Джонг, като трупаше на масата разни дреболии. — Да те питам защо! Но нямам нищо против да науча нещо ново. Какво съм пропуснал?

— Тъй като никога не съм имал удоволствието да присъствувам на разследванията ти, Де Джонг — измърмори Елъри, — едва ли съм в състояние да преценя прецизността на наблюденията ти. Но има някои малки подробности, които може да се окажат интересни.

— Не думай! — рече Де Джонг развеселен.

Елъри вдигна опаковката на пакета.

— Първо, този писалищен комплект е купен от „Уонамейкър“ във Филадельфия. Това, признавам, нищо не означава. Но... е факт, а фактите са си факти.

— Чакай, откъде разбра? — Де Джонг вдигна касова бележка от купчината на масата. — Намерихме я в джоба му, смачкана. Вярно, купил го е от „Уонамейкър“ вчера. Платил е в брой.

— Разбрах ли? Няма нищо чудно. Познах по опаковката на „Уонамейкър“, защото днес следобед, като минавах през Филадельфия, купих оттам малък подарък за баща си. Сигурно сте забелязали в какво състояние е хартията — продължи кротко Елъри. — Възниква въпросът: кой е разпечатал пакета?

— Не виждам защо трябва да възниква — рече Де Джонг, но хайде, от мен да мине. И кой е сторил тази пакост?

— Според мен всеки друг, освен бедния Уилсън. Бил, да си пипал нещо в стаята, преди да дойда?

— Не.

— Нали никой от хората ти не е разпечатвал пакета, Де Джонг?

— Намерихме го в това състояние на полицата.

— Най-вероятно тогава го е отворила убийцата — „жената с воалетката“, за която Уилсън е казал на Бил, преди да умре. Разбира се, може да го е направил и друг неканен гост. Но е сигурно, че Уилсън не го е отварял.

— Защо пък не?

— Този писалищен комплект е купен за подарък... както се вижда от картичката. Опакован е като подарък... етикетът с цената е откъснат и касовата бележка е в джоба на Уилсън вместо в пакета. Така че който и да е купувачът, той е имал намерението да го подари на Бил Ейнджъл. Възможно е Уилсън да го е купил лично, но дори и да е изпратил някой друг да го купи, идеята изхожда от него. А щом е така, Уилсън няма никакво основание да отваря пакета тук...

— Не разбирам възрази едрият мъж. — Да предположим, че не е написал поздравителната картичка в магазина... да предположим, че е отворил пакета тук, за да вземе една от писалките и да напише картичката с нея.

— И в двете писалки няма мастило, както вече се убедих — рече Елъри търпеливо. — Разбира се, той е знаел това. Но дори да му се е наложило да отвори пакета тук, защо дарителят ще унищожава опаковката! — Елъри посочи с палец хартията, тя бе безмилостно разкъсана. — Тази опаковка не може да се използва отново. А друга в колибата няма. Според мен Уилсън не е отворил пакета, защото ако беше той, щеше да внимава да не скъса хартията. Докато убийцата не се е ръководила от такива съображения.

— И какво от това? — попита Де Джонг.

Елъри го погледна стъписано.

— Скъпи ми Де Джонг, що за глупав въпрос! На този етап се интересувам най-вече какво е правила убийцата на местопрестъплението. Основанията ѝ могат да ни вълнуват по-късно... Например този нож за хартия е използван като оръжие. Той несъмнено е от писалищния комплект...

— Тъй, тъй — изръмжа Де Джонг. — Затова жената е разкъсала пакета — да вземе ножа. От началото още щях да ти кажа, че убиецът го е отворил.

Елъри вдигна вежди.

— Знаеш ли, не бих казал, че затова го е сторил. След като подаръкът е купен едва вчера, изключено е убийцата да е знаела, че ще намери вътре остър нов нож за хартия, който ще ѝ свърши работа тази вечер. Не, не, убеден съм, че ножът за хартия е употребен като кинжал съвсем случайно. По-скоро убийцата се е позавъртяла наоколо преди престъплението и е отворила пакета от любопитство или от нерви. След като е открила ножа за хартия, тя е предпочела да го употреби

вместо оръжието, което е носела със себе си... ако наистина става дума за предумишлено убийство. А в очите на нежния пол ножът открай време е бил най-яркият символ на порива да убиваш.

Де Джонг си почеса носа и погледна Елъри с досада. Бил рече на пресекулки:

— Щом е имала време да се разхожда из стаята... изглежда, в началото е била сама. Тогава къде е бил Джо? Дали веднага го е нападнала? Съдебният лекар...

— Чакай, чакай, Бил — прекъсна го Елъри. — Не се вълнувай. Все още не разполагаме с достатъчно факти. Ти нищо ли не знаеше за този подарък?

— Нищо. Малко... съм изненадан. Никога не съм обръщал внимание на рождените дни. Джо... — Той извърна лице.

— Е — вдигна рамене Де Джонг, — признавам, че да ти пречукат зетя, е чудесен подарък за рождения ден. Какво друго откри, Куин.

— Да не искаш подробен доклад? — попита спокойно Елъри. Знаеш ли, Де Джонг, лошото ви е, че никога не можете да преодолеете професионалното си презрение към аматьорите. Виждал съм аматьори да гледат професионалистите в устата, но не мога да твърдя, че и обратното е вярно. Мърфи, ако бях на твое място, щях да си вода бележки. Районният прокурор може някой ден да те благослови.

Мърфи погледна смутено, но Де Джонг кимна мрачно усмихнат.

— Общото описание на къщата и обзавеждането — рече Елъри, като разпалваше замислено лулата си, — води до доста любопитно заключение. В единствената стая не намираме нито легло, нито нар — нищо за спане. Има камина, но няма дърва... всъщност няма и пепел, а огнището е изключително чисто. Очевидно камината не е ползувана от месеци. Какво друго? Счупена готварска печка, проядена от ръжда, годна само за старо желязо — очевидно останка от дните, когато постройката е била обитавана от скитници. Забележете също, че няма свеци, няма газени лампи, газова инсталация, кибрит...

— Вярно — съгласи се Де Джонг. — Твоят човек не пушеше ли, Ейнджъл?

— Не. — Бил гледаше през прозореца.

— Всъщност — продължи Елъри — единственото осветително тяло е електрическата лампа на масата. Има ли наблизо електроцентрала? — Де Джонг кимна. — Няма значение дали

обитателят е прокарал електричеството, или го е заварил. По-вероятно е второто. Просто отбележете факта. И за да завършим картината, има няколко нащърбени чинии, но нито следа от хранителни продукти, липсва даже обикновена аптечка за първа помощ, каквито държат у дома си и най-бедните.

Де Джонг се изкиска:

— Всичко ли записа, Мърфи? Браво, Куин. Дори и аз нямаше да го кажа по-добре. Но като теглиш една черта отдолу, какво, по дяволите, се получава?

— Повече, отколкото си представяш — отвърна Елъри. — Къща, в която обитателят нито е спал, нито е ял — място, използвано не за жилище, а за... временно убежище, най-обикновена спирка по пътя. По различни признаци можем да съдим за общественото положение на обитателя. Единствено бежовият килим, твърде пищен и скъп, не е наследство от скитниците. Според мен, който и да е обитателят на тази барака, купил го е някъде на старо на приемлива цена. Белег на изискан вкус, нали? Тази склонност към лукса се потвърждава от дрехите на закачалката, от пердетата на прозорците — скъпа материя, но лошо закачена... мъжката ръка си личи, разбира се. И най-сетне помещението е едва ли не педантично чисто. Няма ни кал, ни пепел по килима, камината е облизана като с език, за какъв човек говори всичко това?

Бил извърна глава. Очите му бяха зачервени:

— Във всеки случай не и за Джо Уилсън — рече той дрезгаво.

— Не — каза Елъри. — Разбира се, че не.

Усмивката на Де Джонг помръкна.

— Но това опровергава думите на Уилсън днес по телефона, че никой, освен него не е знаел за мястото!

— И все пак смятам, че от самото начало е замесен друг човек — рече Елъри със странен глас.

Врявата навън нарасна. Де Джонг разтърка брадичката си замислено и рече:

— Май пристигна пресата, дявол да я вземе.

И излезе.

— Я да видим — рече тихо Елъри — какво е намерил нашият приятел Де Джонг в джобовете на клетия Уилсън.

На масата бяха натрупани обичайните неща, които мъжете носят по джобовете си. Връзка ключове, изтъркан портфейл, в който имаше двеста тридесет и шест долара в банкноти. Елъри погледна Бил, който все още се взираше през прозореца. Имаше най-различни листчета, няколко квитанции от препоръчани писма, шофьорска книжка на името на Уилсън, както и две снимки на много красива жена, застанала пред непретенциозна къщичка. Елъри позна сестрата на Бил, Люси — по-закръглена, отколкото я помнеше, но все тъй темпераментна и жизнена, както в студентските години.

Имаше също квитанция от филаделфийската газова компания, писалка и няколко стари празни плика, адресирани до Уилсън, на гърбовете им той си бе водил сметки. Елъри вдигна спестовната книжка и я отвори. Бе издадена от централна филаделфийска банка и в нея имаше малко повече от четири хиляди долара.

— Пестелив човек, както виждам — подхвърли той на неподвижния Бил. — От години не е теглил. Макар и скромни, вноските са доста постоянни.

— Да — отвърна Бил, без да се обръща, — не беше прахосник. Мисля, че имаше и малко пари в пощенския клон. На Люси наистина нищо не ѝ липсваше като за съпруга на мъж с неговото положение.

— Притежаваше ли ценни книжа или акции?

— Скъпи ми Елъри, май забравяш, че сме средна ръка хора в петата година на депресията.

— Извинявай, не съобразих. Ами чекова сметка? Не виждам чекова книжка.

— Не. Нямахме такава. — Бил замълча. — Винаги казваше, че в неговата професия чековата книжка е излишен лукс.

— Много странно — рече Елъри изненадано. — Това е... — После спря и отново огледа купчината вещи. Но нямаше нищо друго. Вдигна писалката, развъртя капачката ѝ и се опита да напише нещо на една от хартийките.

— Хм! Засъхнала е. Ясно къде е била написана честитката. Във всеки случай не тук. Няма моливи в себе си, писалката е празна и след малкия предварителен оглед съм сигурен, че никъде в къщата няма писалка и мастило. От това май следва...

Елъри заобиколи масата и клекна до трупа, проснат неподвижно, сякаш забоден на килима. Зае се с нещо любопитно — обърна

празните джобове на Уилсън с хастара навън и се завзира като бижутер в налепите по шевовете. Когато се изправи, отиде до закачалката и повтори процедурата с празните джобове на висящите там четири костюма. Кимна доволно, без следа на учудване. Върна се при трупа, повдигна безжизнените ръце и внимателно огледа вкочанените пръсти. После се наведе, направи гримаса и с усилие разтвори мъртвешките устни, за да разкрие ожесточено стиснатите зъби. Изправи се и кимна отново на себе си.

Когато Де Джонг нахлу, следван от няколко детективи, Елъри седеше до масата и смръщено гледаше изкривеното лице на Джоузеф Уилсън.

— Е, това ще залъже за малко вестникарите — рече полицейският началник весело. — Ти с какво се забавляваше през това време, Куин? Май ще искаш да знаеш какво открихме.

— Благодаря. Много си любезен.

Бил се обърна.

— Де Джонг, предполагам, разбирате, че докато се туткахте, тази жена с кадилака се е измъкнала.

— Май ме мисли за дребно ченге от затънтен град, а? — смигна Де Джонг на Елъри. — Виж, Ейнджъл, недей много да знаеш. Пет минутки, след като пристигнах, вдигнах тревога. Засега никой не е докладвал, но цялата щатска полиция прочесва магистралите. Полковник Мери от транспортната ръководи операцията лично.

— Тя сигурно вече е в Ню Йорк — рече сухо Елъри. — Доста време мина, Де Джонг. Е, какво открихте?

— Доста нещо и по двете алеи?

— А, следите от гуми.

— Запознай се със сержант Ханигън. — Мъж с кравешки поглед кимна. — Ханигън се е специализирал по автомобилните гуми. Казвай, Ханигън.

— Ами, сър — обърна се сержантът към Елъри, — тази централна алея пред къщата, тая дъгообразната, дето господин Ейнджъл видял паркирания кадилак — там в калта открих отпечатъци на три коли.

— Три? — задави се Бил. — Видях само кадилака, а колата ми не е стъпвала изобщо на алеята.

— Отпечатъци на три коли — повтори твърдо Ханигън. — Не три коли. Всъщност колите са били две. Два отпечатъка са от една и съща кола — кадилака. Ясна шарка — доста едричко кадилакче, не ще и дума, господин Ейнджъл. Третият отпечатък е от стари гуми „Файърстоун“ — не съм сигурен, но вероятно са от форд. Шарката е характерна и доста износена — май е на форд модел хиляда деветстотин тридесет и първа — тридесет и втора година. Но не залагайте на това.

— Няма каза Елъри. — Откъде знаете, че двата комплекта отпечатъци от кадилака не са всъщност един?

— А, това е дреболия — отвърна сержантът. — Първо, имаме следите на кадилака, нали? Върху някои от следите на кадилака има следи от гуми „Файърстоун“. Това показва, че кадилакът е пристигнал пръв. Но върху следите от „Файърстоун“ на някои места има отново следи от кадилака. Това означава, че кадилакът е пристигнал и си е отишъл, после фордът е пристигнал и си е отишъл и чак тогава кадилакът се е върнал.

— Ясно рече Елъри. — Много интересно. Но откъде сте сигурен, че следите от кадилака са оставени от една и съща кола? Не може ли първите отпечатъци да са от друга кола със същата марка гуми?

— Изключено, сър. Следите на гумите са като отпечатъци от пръсти. — Сержантът се изкашля, доволен от сравнението си. Грайферът е сцепен на едно място, което личи и на двете следи. Няма грешка, една и съща кола е.

— А посоките на движение?

— Доста уместен въпрос, сър. Първия път кадилакът е дошъл от Трентън, спрял е пред каменното стъпало, после е обиколил алеята и е отпрашил по посока на Камдън. Откъм Камдън е дошъл и фордът, спрял е до каменното стъпало, продължил е по алеята и е завил рязко надясно по Ламбъртън, за да се върне в Камдън, откъдето е дошъл. После кадилакът се е върнал от Камдън, спрял е до каменното стъпало и господин Ейнджъл го е видял да изчезва пак към Трентън.

Елъри свали пененето си и почука с него трапчинката на брадичката си.

— Отлично, сержант, описахте го нагледно. Ами черният път отстрани на бараката?

— Нищо особено. Старият Пакард, който господин Ейнджъл каза, че принадлежи на Уилсън, е дошъл откъм Трентън... мокрите следи в калта ме карат да мисля, че е пристигнал, след като е заваляло.

— По-вероятно, след като е спрял дъждът — измърмори Елъри.
— Иначе следите щяха да се размият.

— Точно така, сър. А това се отнася и за останалите. Тази вечер дъждът спря малко преди седем, според мен всички коли са пристигнали след седем часа... Единствените следи по черния път са от понтиака на господин Ейнджъл — веднъж на идване, веднъж на връщане. И това е всичко.

— Не е малко, сержант. Стъпки около къщата?

— Нито една, освен твоите в радиус от десет метра — рече Де Джонг. — Като дойдохме, първата ни работа беше да проверим това. Добре, Ханигън, направете отливки на следите. — Сержантът козирува и излезе. — Няма стъпки нито около къщата, нито по двете алеи, които водят до нея. Който и да е идвал тази вечер, скочил е от колата право на верандата, без да стъпва на земята.

— Ами стъпките по пътеката към хангара за лодки?

Де Джонг хвърли поглед към детектива, който, приклепнал зад масата, сваляше отпечатъци от краката на трупа.

— Е, Джони?

Мъжът вдигна очи:

— На мъртвеца са, няма грешка, шефе. Преди да влезе, сигурно си е остъргал обувките на верандата. Но както и предполагаме, стъпките откън са от тези обувки.

— О, значи Уилсън е ходил към реката — каза Елъри. И се е върнал да срещне смъртта си. Какво има в бараката долу, Де Джонг? Хангар за лодки е, нали?

Едрият полицай изгледа намръщено безжизненото лице на Уилсън.

— Да. — В хладния му взор се четеше учудване. — И май беше прав, като каза, че друг някой ползува къщата. Долу има малка платноходка с извънбордов двигател — доста скъпа играчка, мен ако питаш. Моторът е още топъл. Един от Речната гара доброволно свидетелствува, че е видял мъж с описанието на Уилсън да отплува с лодката от пристана долу в седем и четвърт.

— Джо? Джо да кара лодка? — измърмори Бил.

— Така излиза. Човекът е видял Уилсън да си идва. Било към осем и половина. На връщане бил запалил двигателя. Само на тръгване опънал платната. Вятърът утихна към седем и половина, ако помните.

Елъри се почеса по тила:

— Странно... Уилсън сам ли е бил?

— Така казва човекът от гарата. Лодката е малка, няма кабина, така че не може да греши.

— Разходка с лодка. Хмм. — Елъри погледна лицето на мъртвеца. — Има среща с шурей си в девет по извънредно спешен въпрос — и отива на разходка два часа преди това... нерви, нужда от размисъл, от самота... Ясно, ясно. Разбира се, Де Джонг — добави многозначително Елъри, без да поглежда към Бил, — това още не означава, че лодката е негова.

— Тъй, тъй. Само че — очите на Де Джонг просветнаха — онзи човек твърди, че го е виждал с лодката много пъти преди това. И винаги сам. Изглежда, за него Уилсън е част от пейзажа.

— Значи Джо е идвал и преди? — викна Бил.

— Години наред.

Някой навън се изсмя.

— Не вярвам — рече Бил. — Допускате ужасна грешка. Не може да е вярно...

— Има и още нещо — продължи Де Джонг, без да променя изражението си. — Под навеса отзад има друга кола.

— Друга кола ли? Какво искаш да кажеш? — намеси се Елъри.

Страните на Бил придобиха кално жълт оттенък.

— Спортен линкълн, последен модел. Ключът е в контакта. Но двигателят е леден и колата е покрита с брезент. Вътре няма документи, но много лесно ще открием собственика по регистрационния номер, господа. Просто като фасул — ухили им се Де Джонг. — Тази кола сигурно е на човека с бежовия килим, който е ползувал къщата. Гореща следа. Да, сър... Но това не е всичко. Пинети!

— Боже мой — изстена Бил задавено. — Какво още?

Един от мъчливите мъже зад Де Джонг пристъпи напред и подаде на началника си малко плоско куфарче. Де Джонг го отвори. В него бяха нахвърляни безразборно снимки на евтини бижута: огърлици, пръстени, гривни, копчета за ръкавели, спортни емблеми.

— Това е на Джо. — Бил облиза устни. — Мостри. Стока.

Де Джонг изсумтя:

— Намерихме го в пакарда му. Не това, Пинети, другото.

Детективът измъкна метален предмет. Де Джонг го вдигна, завъртя го между пръстите си с престолен интерес. После впери студен поглед в Бил.

— Да си виждал това някога, Ейнджъл? — Той го тръсна в ръката на Бил.

Бе много странно. След въпроса на Де Джонг държанието на Бил драстично се промени, за миг той застина, безмълвен, с безизразно опънато лице. Елъри бе удивен, а Де Джонг присви очи. Но скоро Бил се овладя. Бръчките изчезнаха от челото, чертите на лицето му отново се отпуснаха, то стана спокойно и непроницаемо, а очите студени като стъклени топчета.

— Разбира се — усмихна се той. — Виждал съм го по стотици коли. — И бавно завъртя предмета в ръцете си. Бе емблема на автомобил — ръждясала фигурка на бягаща гола жена с развети отзад метални коси. Фигурката бе отчупена в глезените и на мястото, където мъничките крачета стъпваха върху капачката на радиатора, бяха останали две ръждясали назъбени крайчета.

Де Джонг изсумтя и си прибра фигурката.

— Това е улика, господо. Намерили са я полузаровена в главната алея пред къщата, където според Ханигън фордът я е стъпкал. Не съм сигурен, че не се търкаля тук от месец. Но какво пък — ехидна усмивка изви устните му, — може и да не е така. Ясно ли е какво искам да кажа?

— Ти току-що посочи слабите страни на това вещественно доказателство, Де Джонг — каза Бил хладно. — Прокурорът доста ще се затрудни да докаже, че е отчупено от капачката на кола в нощта срещу първи юни, дори и да намериш колата, от която е отчупено.

— А — рече Де Джонг, — сърбал съм ви адвокатската попара.

Елъри разсеяно отместе поглед от миниатюрната гола жена към лицето на Бил, примига и заобиколи масата. Приведе се над мъртвеца, погледът му не се откъсваше от застиналите пръсти на Уилсън, вкопчени в килима в предсмъртна агония... Нямахте пръстени. „Това е добре“ — помисли си той. Клечеше неподвижно, само очите му се

спираха за кой ли път на застиналото лице на Уилсън. Де Джонг тъкмо казваше възбудено:

— Тъй че веднага ще се заема с издирването на колата, от която е отчупена емблемата. И като я намеря...

Елъри бавно се изправи. Извърна глава към приятеля си и за миг сякаш се подвоуми, обзет от безумна идея. После отново погледна мъртвеца и колебанието изчезна от лицето му.

— Извинете ме — каза той глухо, — ще изляза да глътна малко въздух. Тук е толкова задушно.

Де Джонг и Бил се вторачиха в него. Той се усмихна леко и побърза да излезе от къщурката, сякаш вече не издържаше. Небето, осеяно със звезди, лъщеше като влажен черен мрамор. Усещаше въздуха хладен и ободряващ върху потните си страни. Детективите се отдръпнаха и го пропуснаха. Той забърза с широки крачки по дъските, наредени върху калната алея.

„Лошо, много лошо — помисли си той. И все пак нямаше начин да не излезе наяве. Ако зависеше само от него...“ Преди да стигне Ламбъртън, тълпа тъмни фигури, скупчени покрай колите, го връхлетя и засипа с въпроси.

— Съжалявам, момчета. Още нищо не мога да ви кажа.

Най-сетне успя да се отърве от тях. Стори му се, че видя височката Ела Еймита в една от паркираните коли, седнала в скута на някакъв мъж. Тя му се усмихна невъзмутимо. Стигна до будката срещу Речната гара, влезе, каза нещо на възрастния човек, мушна банкнота в ръката му и вдигна телефона. Старецът го гледаше с любопитство. Позвъни на справки, съобщи име в Ню Йорк и докато чакаше, погледна нетърпеливо часовника на ръката си. Беше единадесет и десет.

Когато се върна на местопроизшествието с дюзенбърга си, който бе паркирал близо до Речната гара, бе вече дванайсет без петнадесет. Изглежда, нещо се бе случило в схлупената къщурка, защото журналистите я щурмуваха, отблъсквани с псувни от полиция и детективи. Ела Еймита го сграбчи за ръката, когато минаваше през кордона, но той се освободи и ускори крачка.

В къщата нищо не се бе променило, освен присъстващите. Детективите ги нямаше, Де Джонг бе още там, някак цинично и

невъзмутимо усмихнат, той разговаряше тихо с нисък невзрачен мургав мъж. Бил бе там... и Люси Уилсън, по баща Ейнджъл.

Елъри я позна веднага, макар да не я бе виждал единадесет години. Докато я наблюдаваше от прага, тя не го забеляза. Стоеше до масата, втренчена в пода с ням ужас. Облегната бе на рамото на Бил. Семплата ѝ черно-бяла рокля бе изпомачкана, лицето ѝ изглеждаше измъчено. Леко манто бе метнато небрежно върху изтърбушеното кресло. Обувките ѝ бяха поокаляни...

Още бе красива както някога — висока почти колкото брат си, със същата волева брадичка и черни очи, с тяло, силно и гъвкаво като пружина. Фигурата ѝ се бе наляла с годините, грациозна и зряла. Не бяха много жените, които можеха да развълнуват Елъри Куин, но в този миг — както някога, в младостта си — той отново почувствува силата на женското ѝ обаяние. В нейната привлекателност имаше нещо земно и непринудено, което не се поддаваше на описание. Тя въздействуваше не с прекомерна изтънченост и чистота на формите, а с очарованието на щедрата бяла кожа, прекрасните устни и очи, пицната трепетна грация на движението... Но сега Люси стоеше замръзнала, скована от ужас, а очите ѝ бяха вперени в студеното тяло на нейния мъж. Облегната на рамото на Бил, тя дишаше тежко и гърдите ѝ се надигаха и спадаха като вода, разплискана от камък.

— Люси Ейнджъл — каза Елъри тихо и загрижено.

Тя леко извърна глава и за момент в очите ѝ не се четеше друго, освен ужаса от станалото. Сетне те изведнъж проблеснаха.

— Елъри Куин. Така се радвам — протегна тя свободната си ръка. Той пристъпи и я пое.

— Просто не знам какво да ти кажа...

— Тъй се радвам, че си тук. Това е ужасно, ужасно... неочаквано. — Цялата потрепери. — Моят Джо мъртъв... в това противно място. Елъри, как е възможно?

— Невъзможно е, но е факт. Ще трябва да го приемеш.

— Бил ми каза как си се озовал тук. Елъри... остани.

Той стисна ръката ѝ. Тя се насили да се усмихне. Сетне се обърна и сведе очи.

— Мръсен номер ни погоди Де Джонг — рече хладно Бил. — Знаеше, че съм пратил телеграма на Люси. И въпреки това тайно наредил на един от своите детективи да отиде във Филадельфия с

полицейска кола, да я причака и когато се върнала от кино, я взели и я докарали тук, сякаш... сякаш...

— Бил — рече кротко Люси. Елъри чувствуваше топлината на ръката ѝ в своята, усещаше тъничката златна халка на безименния ѝ пръст да убива дланта му. Ръката върху рамото на Бил бе бяла и скромна, без никакви украшения, като крайпътно разпятие.

— Знам си работата, Ейнджъл — рече Де Джонг без злост. — Виждам, че се познаваш с госпожа Уилсън, Куин. Стари приятели, а?

Елъри се изчерви и пусна топлата длан.

— Сигурно ще искаш да узнаеш какво твърди тя.

Бил изръмжа приглушено, но Люси рече със спокоен глас, без да се обръща:

— Искам да го знае. Няма какво да кажа, Елъри, не мога да дам никакво обяснение... Отговорих на всички въпроси на този човек. Може би ще го убедиш, че казвам истината.

— Уважаема госпожо — рече Де Джонг, — не ме разбирайте неправилно. Знам си работата. — Изглеждаше засегнат. — Добре, Селърс. Браво. Навъртай се наоколо. — Той и ниският мургав мъж си размениха съучастнически поглед. Детективът кимна безизразно и излезе. — Ето какво ми каза. Според госпожа Уилсън мъжът ѝ излязъл тази сутрин от къщи с пакарда на една от обичайните си търговски обиколки. Казва, че тогава го е видяла за последен път. Изглеждал добре, може би малко разсеян, но го отдала на някакви търговски неприятности. Нали така, госпожо Уилсън?

— Да. — Очите ѝ не се отместваха от лицето на мъртвеца.

— Излязла от дома си във Феърмаунт Парк към седем тази вечер, веднага, след като спрял дъждът. Вечеряла сама вкъщи. Взела тролея до града и отишла на кино във „Фокс“. После се прибрала пак с тролея. Моят човек я чакаше и я доведе.

— Забрави да обясниш — рече Бил застрашително, — че сестра ми винаги ходи на кино в събота вечер, когато мъжа ѝ го няма.

— Точно така — отвърна Де Джонг. — Така и казах. Нали разбра, Куин? А сега за престъплението. — Започна да изброява на пръсти: — Нито е чувала за тази барака, нито я е виждала. Така поне твърди. Уилсън никога не е споменавал за нея. Не знае да е имал неприятности. Винаги се отнасял добре с нея и доколкото ѝ е известно, не ѝ е изневерявал... — Де Джонг се подсмихна.

— Моля ви — прошепна Люси, — знам какво си мислите вие мъжете в такъв... в случай като този. Но той ми бе верен, верен ми бе! Обичаше ме. Обичаше ме!

— Не е запозната с деловите му сделки, защото бил малко нещо потаен в това отношение, а и тя не искала да му се бърка. Тя е на тридесет и една, той бил на тридесет и осем. През март направили десет години от сватбата. Няма деца.

— Няма деца — измърмори Елъри и в очите му се мярна изключително задоволство.

Де Джонг продължи невъзмутимо:

— И понятие няма, че можел да кара платноходка, макар че разбирал от двигатели и тям подобни. Не знае да е имал богати приятели, приятелите им — неколцината във Филадельфия, както казва — са хора като тях. Уилсън нямал пороци: не пиел, не пушел, не вземал опиати и не играел комар. Ходели на пикници — когато си бил къщи, разбира се — в неделя ходели до Върбовата горичка или си стояли у дома, — в очите му имаше присмех, когато я погледна изпод вежди — и си гукали. Така ли е, госпожо Уилсън?

— Проклет... — прошепна Бил.

Елъри го хвана за ръката.

— Чакай, слушай, Де Джонг. Какво си наумил? Няма смисъл от такива подмятания.

Люси не помръдна. Сега очите ѝ, потънали в сълзи, бяха сякаш втренчени безкрайно далеч. Де Джонг се подсмихна. Застана на вратата и се провикна:

— Пуснете журналистическата паплач!

Времето течеше и около тях бушуваше невъобразима врява. В много отношения това бе кошмар: скоро въздухът в схлупената къщурка бе непрогледен и зловонен от цигарен дим, от време на време го озаряваха светкавиците на фотографите. Стените кънтяха от смях и разговори на висок глас. Все се намираше някой, който да отмести, вестника, хвърлен от Де Джонг върху лицето на мъртвеца, за да го фотографира от нов ъгъл... Ела Еймита летеше от група на група като червенокоса харпия, но все се връщаше при чернооката жена, седнала на стола като същинска кралица, възкачена против волята си на

престола. Тя се надвесваше собственически над Люси, шепнеше ѝ, държеше ѝ ръката, пригладжаше нежно косата ѝ. Отзад Бил наблюдаваше с безмълвна ярост.

Най-сетне вестникарите си отидоха.

— Добре, народе — каза Де Джонг, когато шумът от последната заминаваща кола заглъхна. — Това е всичко за тази вечер. Вие, разбира се, бъдете на разположение, госпожо Уилсън. Ще трябва да закараме тялото на съпруга ви в моргата...

— Де Джонг, почакай — обади се Елъри от ъгъла.

— Да чакам ли? Защо?

— Извънредно важно е. — Гласът на Елъри бе сериозен. — Чакай.

Ела Еймита изгука на прага:

— Все ви идват разни идеи. Какво сте научили, господин Куин? Никой нищо не може да скрие от малката Ела. — Червената ѝ грива се развяваше, а зъбките ѝ проблясваха. Облегна се на стената, цялата нащрек. Настъпи тишина, в бараката отново започна да прониква неясният ромон на реката, часове наред заглушаван от хорската гълчава.

— Добре — каза Де Джонг ядосано и излезе. Люси въздъхна, а Бил стисна зъби. Доста по-късно Де Джонг се върна, придружен от двама полицаи с носилка. Стовариха я до трупа.

— Не. Не още — спря ги Елъри. — Оставете тялото, ако обичате.

— Чакайте навън! — нареди Де Джонг и го изгледа враждебно, с пура в уста. Най-сетне спря да крачи и седна. Никой не мърдаше. Стояха окаменели от бездействие, твърде изтощени да спорят.

И тогава, в два часа сутринта, откъм Ламбъртън изрева кола. Елъри леко се раздвижи.

— Ела навън, Де Джонг — рече глухо той и тръгна към вратата. Де Джонг го последва с присмехулна усмивка. Пръстите на Ела Еймита с червено лакирани нокти хищно се свиха... Бил Ейнджъл се поколеба, погледна сестра си и тихо ги последва.

Три души слязоха от дългата лимузина, карана от шофьор. Съпровождани от детективи, те бавно минаха по дъските на централната алея. В походката им се чувствуваше неохота. И тримата бяха еднакво високи, източени и високомерни — жена на средна възраст, млада жена и мъж на средна възраст. Бяха във вечерно облекло

— по-възрастната жена със самурено палто, наметнато върху бяла рокля с пайети, по-младата — с къса хермелинова наметка и тоалет от ярък шифон, метящ земята, а мъжът държеше цилиндър в ръка. Жената бе плакала, строгото начумерено лице на мъжа излъчваше гняв и решителност.

Елъри ги посрещна на алеята.

— Госпожа Гимбъл? — рече сдържано той.

По-възрастната жена вдигна очи с оловносиви торбички под тях — сини очи с хладен поглед, чиято самоувереност съвсем наскоро е била накърнена.

— А вие, предполагам, сте господинът, който се обадил на баща ми по телефона. Това е дъщеря ми Андрея, а това е един много близък приятел, господин Грозвенър Финч. Накъде?...

— Е, и? — попита тихичко Де Джонг.

Бил се отдръпна от осветения вход в дълбоката сянка. Леко присвитите му очи не слизаха от нежните пръсти на красивата лява ръка на младата жена. Застанал бе толкова близо до нея, че можеше да докосне хермелиновата ѝ наметка. Той сякаш не чуваше гърления, мнителен глас на Де Джонг, вежливия тон на човека с цилиндъра, разтревожения говор на по-възрастната жена. Стоеше в сянката, разкъсван от колебания. Погледът му се откъсна от ръката на младата жена и се вдигна към лицето ѝ.

„Андрея Гимбъл, помисли си той. Значи така се казва.“ Лицето ѝ бе младо и непокварено, не приличаше на познатите му млади жени, нямаше и най-слаба прилика с младите жени, които често изпълваха страниците на светската хроника. Бе добро лице, деликатно, нежно и докосваше някаква отзивчива струна в душата му. Необяснимо защо, искаше му се да разговаря с нея. Дълбоко в съзнанието му светна предупредителен сигнал, но той не му обърна внимание. Пресегна се от сянката и докосна голата ѝ ръка.

Тя бавно извърна глава към него и той видя, че сините ѝ очи са изпълнени с тревога. Кожата ѝ изведнъж изстина. Знаеше, че не бива да я докосва. Усети инстинктивното ѝ отдръпване и въпреки това нещо го накара да я стисне за ръката и да я притегли, безмълвна и почти без съпротива в сянката.

— Вие... вие — понечи да каже тя и млъкна, напрягайки се да види лицето му. Едва успя да различи чертите му, но изглежда, се

успокои, защото кожата ѝ стана по-топла и тревогата в очите ѝ се превърна в обикновена умора. Гузен, той я пусна.

— Госпожице Гимбъл — прошепна той. — Нямам много време. Моля ви, изслушайте ме...

— Кой сте вие? — тихичко попита тя.

— Няма значение. Бил Ейнджъл. Всеки на мое място би го направил. — Но още докато го казваше, знаеше, че не е истина. — Госпожице Гимбъл, без малко да ви издам. Мислех... Сега не знам.

— Да ме издадете ли? — заекна тя. — Какво имате предвид?

Той пристъпи в сянката тъй близо до нея, че усещаше едва доловимия аромат на косата и кожата ѝ. Изведнъж хвана лявата ѝ ръка:

— Погледнете пръстена си.

От стъписването ѝ, от начина, по който вдигна ръка на нивото на очите си и се вгледа, той разбра, че е прав. И кой знае защо, му се поиска да бе сбъркал. Тя бе тъй различна от жената, която си представяше.

— Пръстенът ми — рече тя глухо. — Пръстенът ми. Камъкът... паднал е.

Пръстенът бе на безименния пръст на лявата ѝ ръка — изящно изработен, платинен, с издадени зъбци, два, от които бяха леко изкривени. На мястото на камъка зееше дупка.

— Намерих камъка — прошепна Бил. — Там, вътре. — И кимна към постройката. Изведнъж той се огледа и тя долови тревогата му, защото се прислони до него и уплахата се върна в очите ѝ. — Бързо — прошепна той. — Кажете ми истината. Вие ли бяхте жената в кадилака?

— В кадилака? — Той едва чу гласа ѝ. За един влудяващ миг ароматът ѝ изпълни ноздрите му.

— Кажете ми истината — промълви той. — Можех да ви издам на полицията. Вие бяхте със спортния кадилак тук рано тази вечер. Бяхте облечена другояче. В тъмни дрехи. Изскочихте от тази къща. Какво търсехте тук, госпожице Гимбъл? Кажете!

Тя мълча дълго, сякаш не го бе чула, после прошепна:

— О, Бил Ейнджъл, така ме е страх... Не знам какво да кажа. Не съм и мислила... Да можех да ви се доверя...

„Ето как жената се възползува от мъжката слабост“ — помисли си Бил с горчивина. Хитрост ли бе това или отчаяние? Сетне каза тихо:

— Нямах време да премисля. Не вярвам на жените... по правило. Но предполагам...

Почувствува трепета на крехкото ѝ тяло и гласът ѝ отекна със странна сила в съзнанието му.

— Бил Ейнджъл, нямам право да го искам от вас... който и да сте. Но нали няма да кажете? Ще ме защитите ли? О, тъй лесно ще е за тях да го изтълкуват погрешно! — Тя трепереше, сякаш току-що бе излязла от студена вода.

— Е, добре, добре, нищо няма да кажа — рече той най-сетне.

Щастливият ѝ сподавен вик бе като музика. В един омайващ миг той усети ръцете ѝ да обвиват врата му и устните ѝ, отначало несигурно, сетне уверено, да се сливат с неговите. Тя се отдалечи и той се почувствува тъй необичайно самотен, че потрепери и побърза да се върне в съборетината, към грозната действителност.

— Де Джонг, мисля, че можеш да отложиш разпита за по-късно — обади се тихо Елъри, застанал в сянката на съседното дърво.

Майка ѝ, високият мъж и Де Джонг не бяха усетили отсъствието на момичето. Де Джонг ги поведе умълчани към къщата. Люси Уилсън не бе помръднала от мястото си. Сякаш я бяха оставили само преди миг — бе все тъй притихнала, бледа и неподвижна. Бил седеше в ъгъла, забил очи в пода. Нещо го възпираше да погледне към момичето с хермелиновата наметка. А тъй копнееше да се наслади на нейната младост и свежест. „Тя трябва да е хубавичка, мислеше си той. Не, красива.“ Какво бе сторил?

— Къде е... — започна жената в самуреното палто, като се двоумеше пред прага. Очите ѝ, някак твърде рано състарени, обходиха неуверено лицата едно по едно и после с тих ужас се спряха на вкочанените крака до масата.

— Мамо. Моля те. Моля те, недей — промълви Андрея Гимбъл.

Тогава Бил я погледна и за пръв път видя грацията, младостта и красотата ѝ — и нещо друго, което накара да пламне у него споменът за лекото докосване до устните му. „Не бива да мисля за нея сега“ — укори се той. Това момиче въплъщаваше всичко, което бе презирал. Доброто общество. Богатството. Снобизмът на „синята“ кръв. Безделието. Тя бе противоположност на онова, което той и Люси представляваха и отстояваха. Дългът му бе ясен — не само дългът към закона, имаше и нещо друго. Хвърли поглед към сестра си,

безжизнена, примряла на стола. Тя също бе красива, макар и по друг начин. А и му бе сестра. Как можеха да му минават такива мисли точно сега... Но устните му горяха, а диамантът в джоба пареше пръстите му.

— Госпожо Гимбъл — долетя сдържаният, далечен глас на Елъри, — моля ви да идентифицирате трупа.

Кръвта се оттегли от лицето на Люси Уилсън. При вида на нарастващата ѝ бледност Бил Ейнджъл бързо дойде на себе си.

— Още не разбирам какво, по дяволите, си наумил, Куин! — рече учудено Де Джонг.

Но жената в самуреното палто пристъпваше по бежовия килим като сомнамбул. Тънката ѝ фигура, изправена, величествена и суха, бе като от стомана. Момичето остана на мястото си, а мъжът с цилиндъра протегна ръка и я подкрепи. Ноздрите на Де Джонг се издуваха и свиваха, той заобиколи масата и смъкна вестника от лицето на Джоузеф Уилсън.

— Това е... — започна жената и млъкна. — Той е... — Затърси с тежко украсената си с пръстени ръка опора в масата зад себе си.

— Сигурна ли сте? Възможно ли е да грешите? — запита спокойно Елъри от прага.

— Не... изключено. Преди петнадесет години пострада при автомобилна катастрофа. Белегът на лявата му вежда все още си личи.

Люси Уилсън издаде приглушен писък и скочи на крака. Не бе на себе си. Гърдите ѝ необуздано издуваха скромната рокля. Хвърли се напред, сякаш за да разкъса другата жена на парчета.

— Как смеете? — извика тя. — Защо сте дошли тук? Коя сте вие?

Високата жена бавно извърна глава. Погледите им се срещнаха — парещите черни очи на младата и студеносините на възрастната.

Госпожа Гимбъл се загърна в самуреното си палто с едва ли не оскърбителен жест.

— А вие коя сте?

— Аз ли? Аз ли? — кресна Люси. — Аз съм Люси Уилсън. А това е Джо Уилсън от Филадельфия. Моят съпруг!

За миг жената във вечерното облекло се стъписа. После очите ѝ потърсиха Елъри, застанал на прага, и тя рече студено:

— Що за глупост? Боя се, че не разбирам, господин Куин. Що за игра е това?

— Мамо — рече Андрея Гимбъл изтерзано. — Моля те, мамо.

— Кажете на госпожа Уилсън — обади се Елъри, без да помръдне — кой точно е мъжът на пода, госпожо Гимбъл.

Жената каза надменно:

— Това е Джоузеф Кент Гимбъл от Ню Йорк, Парк Авеню. Моят съпруг. Моят съпруг!

— Божичко! — изписка Еймита и се хвърли като котка към вратата.

[1] Немски наемници, използвани от Англия по време на американската революция. — Б.пр. ↑

[2] Музей на техниката във Вашингтон. — Б.пр. ↑

II СЛЕДАТА

Следа оставила е върху всички тях змията.

— Ама че работа! Спрете я! — кресна Де Джонг. Той измъкна рязко пурата от устата си, хвърли я на пода и се спусна след Еймити.

Люси Уилсън бе притиснала с ръка гърдите си, сякаш се страхуваше, че сърцето ѝ ще се пръсне. Черните ѝ очи се лутаха между госпожа Гимбъл и трупа на пода, безпомощни, изпълнени с агония. Андрея Гимбъл трепереше и хапеше устни.

— Гимбъл! — рече Бил потресен. — Боже мой, госпожо Гимбъл, съзнавате ли какво казвате?

Светската жена махна повелително с тънките си, бели, осеяни с вени ръце. Бижутата ѝ проблеснаха под лампата.

— Това е лудост. Кои са тези хора, господин Куин? И с какво право ми разигравате нелепи сцени, когато съпругът ми... лежи там мъртъв?

Ноздрите на Люси се разшириха и заприличаха на платна, издути от щорм.

— Вашият съпруг? Вашият? Това е Джо Уилсън, ви казвам. Може съпругът ви да прилича на моя Джо. О, моля ви, вървете си!

— Отказвам да обсъждам личните си дела с вас — рече високомерно жената в самуреното палто. — Къде отиде човекът, който разследва случая? Каква е тази срамна сцена...

— Джесика — рече търпеливо високият мъж, — не мислиш ли, че е по-добре да седнеш и да оставиш на мен и господин Куин да разрешим този проблем. Очевидно е станала ужасна грешка, а нерви и кавги няма да помогнат. — Той сякаш говореше на дете. Сърдитата бръчка между веждите му бе изчезнала. — Джесика?

Тя сви устни с горчивина. Седна.

— Правилно ли разбрах — вежливо запита мъжът с цилиндъра, — че вие сте госпожа Люси Уилсън от Феърмаунт Парк, Филадельфия?

— Да. Да! — извика Люси.

— Ясно. — Погледът му бе студен, по-скоро преценяващ, сякаш той посвоему отсъждаше доколко тя лъже или казва истината. — Ясно — повтори той и този път бръчката между веждите му се появи отново.

— Боя се, че не дочух името ви — каза уморено Бил.

Високият мъж направи кисела физиономия:

— Грозвенър Финч, близък съм на семействата Бордън и Гимбъл от толкова години, че вече не ги броя. Тук съм само защото господин Джаспър Бордън, бащата на госпожа Гимбъл, е инвалид и ме помоли да придружа дъщеря му вместо него. — Финч внимателно постави цилиндъра си на масата. — Дойдох, както вече казах — продължи той сдържано, — в качеството си на приятел на госпожа Гимбъл. Но се оказа, че ще трябва да остана с по-друга задача.

— Тоест? — попита тихо Бил.

— Мога ли да знам с какво право ми задавате въпроси, младежо?

— Аз съм Бил Ейнджъл, адвокат от Филадельфия — очите на Бил светнаха, — брат на госпожа Уилсън.

— Брат на госпожа Уилсън. Ясно. — Финч погледна към Елъри и вдигна вежди въпросително. Елъри, без да мръдва от вратата, измърмори нещо. Финч заобиколи масата и се приведе над тялото. Не го докосна. Един миг гледа втренчено замръзналото, обърнато нагоре лице. После рече тихо:

— Скъпа Андрея, мислиш ли, че ще можеш?... Андрея преглътна, повдигаше й се. Но тя стисна зъби, пристъпи напред, застана до него и се насили да погледне.

— Да. — Андрея се извърна преbledняла. — Джо е, Дъки.

Финч кимна, а Андрея се приближи до стола на майка си и застана зад него безпомощна и унила.

— Госпожо Уилсън — продължи достопочтеният мъж, — трябва да разберете, че допускате ужасна грешка.

— Нищо подобно!

— Грешка, повтарям. Искрено се надявам, че е така... а не е нещо друго. — Люси пламна от негодувание. — Още веднъж ви уверявам продължи високият мъж сдържано, — че господинът на пода

е Джоузеф Кент Гимбъл от Ню Йорк, законният съпруг на дамата, която беше Джесика Бордън, сетне стана госпожа Ричард Пейн Монстъл и после — след ранната смърт на Монстъл — госпожа Джоузеф Кеш Гимбъл. Младата жена е заварената дъщеря на Джоузеф Гимбъл — Андрея, дъщеря на госпожа Джесика Гимбъл от първия ѝ брак.

— Спестете родословните подробности — обади се Елъри.

Честните и бистри очи на Финч не трепнаха.

— Познавам Джо Гимбъл повече от двадесет години, още от студентството му в Принстън. Познавах баща му — стария Роджър Гимбъл от разклонението на рода в Бек Бей. Той умря по време на войната. Познавах и майка му, Провидънс Кент, която почина преди шест години. Поколения наред родът Гимбъл е бил... — Той се поколеба: — един от най-именитите ни родове. Вече разбирате ли колко невероятно е този мъж да е ваш съпруг, госпожо Уилсън?

От устните на Люси Уилсън се откъсна смаяна въздишка, като последен дъх на загубена надежда:

— Винаги сме били обикновени хора, които изкарват с труд хляба си. И Джо беше такъв. Не е възможно Джо да е бил...

— Скъпа Люси — рече кротко Бил, а после добави: — Знаете ли, странното е, че и ние сме също тъй сигурни, че той е Джо Уилсън от Филадельфия, амбулантен търговец, който си изкарваше хляба, като продаваше евтини бижута на домакини от средна ръка. Отвън е колата с амбулантната му стока. Разполагаме със съдържанието на джобовете му, образци от почерка му... все доказателства, че е Уилсън, амбулантният търговец, а не Гимбъл — светският човек. Невероятно, нали, господин Финч? Сигурно няма да повярвате!

Високият мъж обърна очи към него. В свитите му устни се четеше някаква неохота и непреклонност.

— Амбулантен търговец ли? — С парещ от омраза глас каза Джесика Гимбъл.

От мига, в който прекрачи прага на къщурката, Андрея не сваляше ужасените си очи от Бил.

— Отговорът е очевиден. Ти, Бил, разбира се, си се досетил — рече Елъри от прага и сви рамене. — Този мъж е и Гимбъл, и Уилсън.

Тъкмо тогава в стаята нахлу Де Джонг, тържествуващите му очи сякаш щяха да изскочат. Закова се на място.

— Аха, запознахте ли се? — попита той, потривайки ръце. — Така де. Няма смисъл да вдигаме врява. И без това положението е конфузно за всички засегнати — продължи да потрива ръце той. Отвън колите потегляха една подир друга.

— Де Джонг, току-що стигнахме до заключението — рече Елъри и бавно пристъпи напред, — че тук не става дума за някакви въображаеми близнаци или за човек, който просто се представя за друг, а имаме случай на двойна самоличност. Среща се много по-често, отколкото си представяме. Няма никакво съмнение. Разполагаш с положителна идентификация и от двете страни. Всичко съвпада.

— Виж ти — рече Де Джонг дружелюбно.

— Знаем, че като Джоузеф Уилсън този мъж години наред е прекарвал само два-три дни от седмицата във Филадельфия, при Люси Уилсън. Бил, ти самият бе обезпокоен от тази странност в поведението му. А сигурно госпожа Гимбъл ще потвърди, че мъжът ѝ е прекарвал по няколко дни всяка седмица вън от нюйоркския си дом.

Хлътналите ѝ зачервени очи гледаха измъчено, те искряха от прикрито негодувание на изпитото ѝ лице.

— Години наред — промълви тя. — Джо винаги бе... О, как е могъл да направи това? Казваше, че му е необходимо от време на време да остава сам, или ще полудее. Животно такова! — Тя се давеше от ярост.

— Мамо — рече Андрея и сложи изящните си ръце на треперещите ѝ рамене, — нали Джо бе споменал, че има тайно убежище някъде недалеч от Ню Йорк. Не искаше да каже къде е нито на мама, нито на някой друг. Заявяваше, че мъжът имал право на личен живот. Никога не сме го подозирали, защото не обичаше светските забавления...

— Сега разбирам — викна госпожа Гимбъл, — че това е било повод да се измъкне и да иде при тази... тази жена!

Люси потръпна, сякаш я удариха. Грозвенър Финч се опита да спре госпожа Гимбъл с неодобрително поклащане на глава. Но тя продължи:

— А аз нищо не подозирах. Каква глупачка съм била. Долно. Долно. Да постъпи така долно с мен...

— Коя част от тази история е долна, е въпрос на тълкуване, госпожо Гимбъл — рече студено Бил. — Моля, не забравяйте, че е

замесена моята сестра. А тя е не по-малко достойна от...

— Бил — рече Елъри, — доникъде няма да стигнем с детински взаимни обвинения. Здравият разум изисква изясняване на положението. Тази къща потвърждава хипотезата за двойната самоличност. Тук са събрани двете самоличности на едно място. Дрехите на Уилсън и дрехите на Гимбъл. Колата на Уилсън и колата на Гимбъл. Това място е, така да се каже, неутрална територия. Несъмнено той редовно е спирал тук на път за Филадельфия, за да се преоблече в дрехите на Уилсън и да вземе пакарда на Уилсън. Спирал е и на връщане към Ню Йорк, преобличал се е в дрехите на Гимбъл и е вземал линкълна на Гимбъл. Естествено, никога не е продавал евтини бижута, просто така е казвал на госпожа Уилсън... И между другото, госпожо Гимбъл, защо мислите, че вашият мъж е въртял евтин, булеварден роман с госпожа Уилсън?

Госпожа Гимбъл сви устни.

— Какво ще търси мъж като Джо Гимбъл при такава жена, освен едно-единствено нещо? О, струва ми се, че красотата ѝ е доста просташка... — Люси се изчерви до деколтето. — А Джо бе мъж с потекло, с вкус. Не е било нищо повече от мимолетно увлечение. Съпруг! Дрън-дрън! Това е изнудване.

Оскърбените ѝ очи се втреничиха в Люси с разяждаща омраза, която стопяваше дрехите ѝ и я оставяше гола. Люси трепна като опарени, но очите ѝ светнаха гневно. Бил я спря с шепот.

— Госпожо Гимбъл... — започна Елъри хладно.

— Не! Дъки, моля те, оправи се с тези хора. Погрижи се мълчанието на тази жена да се осигури с подкуп, с пари. Сигурна съм, че един чек ще ѝ затвори устата. Обикновено така става.

— Джесика — рече Финч ядосано. — Моля те.

— Боя се, че няма да бъде толкова просто, госпожо Гимбъл — сопна се Елъри. — Люси... Люси!

Люси извърна пламтящите си черни очи към него:

— Да?

— Узаконен ли беше бракът ти с човека, когото познаваш като Джоузеф Уилсън?

— Той се ожени за мен. Не съм някаква... Ожени се за мен!

— Оженил се! — каза под носа си светската дама. — Как ли пък не!

— Къде бе извършено бракосъчетанието? — запита тихо Елъри.

— Брачното ни свидетелство бе издадено от филаделфийската община... А ни венча свещеник в една централна църква.

— Пазите ли брачното си свидетелство?

— О, да, да!

Госпожа Гимбъл се размърда неспокойно.

— Докога — запита тя — ще бъда подложена на това непоносимо мъчение? Ясно е като бял ден, че ни изнудват. Дъки, направи нещо! Брачни свидетелства...

— Мамо, не виждаш ли — прошепна Андрея, — че госпожа Уилсън не е... не е, което казваш? Моля те, мамо. Работата е по-сериозна... О, дръж се разумно!

Бил Ейнджъл попита задавено:

— Кога се омъжихте за Джоузеф Кент Гимбъл, мадам?

Жената отметна глава и не сметна за нужно да отговори. Но Грозвенър Финч се обади развълнувано:

— Те се венчаха в катедралата „Сейнт Андрю“ в Ню Йорк, на десети юни, хиляда деветстотин двадесет и седма година.

Люси нададе тържествуващ вик и високомерната жена отсреща ококори очи. Гледаха се гневно, разделяха ги само два метра празно пространство и вкочанените крака на мъртвеца.

— Неделя, в катедралата на Пето Авеню — измърмори Люси с растящо възмущение. — Цилиндри, лимузини, бижута, цветопродавачки, светските репортери, самият епископ... О, боже! — засмя се тя. — Долно било Джо да ме ухажва във Филаделфия под името Уилсън, защото се е боял да не компрометира истинското си име. Долно било да се влюби и да се ожени за мен! — Тя скочи на крака и гласът и прогърмя в тишината. — Цели осем години — долно сте се държали само той и вие. Долна съм била, така ли? Цели осем години сте живели с този мъж, без да имате право на това повече от която и да било уличница!

— Какво искате да кажете, госпожо Уилсън? — прошепна Андрея.

— Под името Джоузеф Уилсън той се венча за сестра ми на двадесет и четвърти февруари хиляда деветстотин двадесет и пета година. Повече от две години, преди да се венчае за майка ви, госпожице Гимбъл — бавно рече Бил.

Дълго време след това единственият звук в стаята бе накъсаният пронизителен плач на Джесика Гимбъл. Сетне тя рече:

— Хиляда деветстотин двадесет и пета година? Вие го обвинявате в двуженство, а мен... че... Лъжете, и вие, и цялата ви пасмина!

— Сигурен ли сте, Бил Ейнджъл? — прошепна Андрея Гимбъл. — Сигурен ли сте?

Бил обърса устните си с ръка.

— Вярно е, госпожице Гимбъл, и можем да го докажем. И ако не представите брачно свидетелство, предхождащо двадесет и четвърти февруари хиляда деветстотин двадесет и пета година, майка ви ще си носи последствията. Ние нямаме нищо, на което да се опрем, освен закона. Ще трябва да прибегнем до неговата защита.

— О, но това е нечувано! — избухна госпожа Гимбъл вбесена. — Станала е някаква грешка. Не е възможно!

— Почакайте, да не избързваме, моля! — обади се Грозвенър Финч. — Господин Ейнджъл, нервите на госпожа Гимбъл, естествено, са изопнати до скъсване и тя съжالياва за думите си по адрес на сестра ви. Не може ли да се споразумеем по някакъв начин? Стига, Джесика! Може би, господин Куин, ако вие се намесите...

— Твърде късно е — рече студено Елъри. — Нали видяхте да излита отгук една червенокоса фурия. Тя е пресата. Вече предават новината по телеграфа, Финч.

— Но тя не чу историята за двуженството. Сигурен съм...

Бил се намръщи и тръгна да се разхожда из стаята.

— Тези лешояди пред нищо няма да се спрат и ще открият сватбените дати. Ще трябва заедно да посрещнем удара. Бог ми е свидетел, всички са потърпевши.

Люси седеше кротко, тиха като смъртта.

— Тъй да бъде — рече бавно Финч. Мускулчетата на масивната му челюст играеха. — Щом сме в положение на война, и аз имам един коз...

— Хей, май взехте да се самозабравяте — обади се с язвителен глас от ъгъла Де Джонг и се ухили невесело. — Щом ще се обиждаме, ще обърна другата страна. Мърфи, записа ли всичко? — Детективът на прага кимна и задъвка молива си. — Ами тогава да въведем някакъв

ред — продължи Де Джонг и пристъпи напред. — Пръв си ти, Куин. Мисля, че постъпките ти плачат за обяснение.

Елъри вдигна рамене и прибра лулата си.

— Лицето на този човек не ми даваше мира цялата вечер. После се сетих защо. Преди няколко месеца присъствувах на един банкет и там се запознах и разговарях с един човек, който според мен би могъл да е брат-близък на въпросния Джо Уилсън, съпругът на Люси. Но събеседникът ми се представи като Джоузеф Кент Гимбъл от Ню Йорк. Когато се сетих за редовното отсъствие на Джоузеф Уилсън от дома му във Филадельфия, налице бе печалната възможност Уилсън и Гимбъл да са едно и също лице. Затова телефонирах в дома на Гимбъл в Ню Йорк.

— Рано или късно и без теб щяхме да се сетим — рече Де Джош недоволно. — Е, и какво?

— Вкъщи беше само Джаспър Бордън, тъстът на Гимбъл. Задах няколко въпроса и открих, че Гимбъл не се е прибирал от средата на миналата седмица. Знаех, че съм на прав път, и му съобщих какво се е случило. Господин Бордън каза, че семейството му не си е вкъщи, но ще вдигне тревога и веднага ще ги прати тук.

— Бордън ли? — измърмори Де Джонг. — Старата железопътна акула? Защо баща ви не е с вас, госпожо Гимбъл?

Андрея въздъхна:

— Вече няколко години дядо не е мърдал от къщи. След удари през хиляда деветстотин и тридесета година лявата му страна се парализира.

— А вие къде бяхте тази вечер? Къде ви намери старият?

— Мама и аз присъствувахме на благотворителен бал в „Уолдорф“. Бяхме с приятели. Господин Финч, годеникът ми господин Бърк Джоунс от Нюпорт, госпожа...

— Много народ, а? И не сте се разделяли, така ли? — попита Де Джонг.

Кой знае защо, Бил Ейнджъл почувствува, че се изчервява. „Можех да се досетя“ — мислеше си той. Погледна лицето на девойката, после лявата ѝ ръка. Бе свалила пръстена си.

— Ако намекувате, че някой от нас е могъл да се измъкне незабелязано, да дойде тук и да убие Джо Гимбъл, сигурно сте прав, но само на теория — рече Финч ледено. — Ако вече сте приключили с нелепостите, държа да изясня нещо...

— Само попитах. Желязното алиби никому не е навредило, нали така? — подхвърли Де Джонг. — Къде го вашето приятелче, госпожице Гимбъл? Онзи Джоунс?

— Не допусках, че точно Джо е... — Андрея млъкна. Тя отбягваше втренчения поглед на Бил. — Аз... не казах на Бърк. Дядо съобщи на мама по телефона, но ние не повярвахме. Не искам да намесвам Бърк и такова... в...

— Ясно, ясно — рече Де Джонг. — Може да развали годежа. Годеник зарязва годеницата. Вестникарите това и чакат. Е, господин Финч, оплаквахте се, че не ви оставяме да се изповядате. Говорете сега.

— При нормални обстоятелства — отвърна надменно Финч — изобщо не бих отварял дума за това. Но общественото положение ни задължава да защитим репутацията си. Дребнобуржоазната враждебност към богатите, Де Джонг, понякога е дяволски досадна. Да, ще разкрия нещо и се боя, че ще се окаже доста неприятно.

— Говорете по същество! — размърда се Елъри.

— Струва ми се, че не знаете кой съм. Иначе не бих го изтъквал, но се оказва, че е свързано с онова, което имам да съобщя. Виждате ли, аз съм вицепрезидент на застрахователната компания „Нашънъл“.

— Така ли? — рече Де Джонг. Изявлението на Финч явно не му направи впечатление, макар че „Нашънъл“ бе една от най-големите застрахователни компании в света.

— В процеса на работата ми — продължи спокойно Финч — съм имал възможност да застраховам много от приятелите си. Не в качеството на застрахователен агент, разбира се, вече отдавна не съм на това ниво — усмихна се леко той. — Просто се старая всячески да ги улесня. Приятелите ми ме наричат най-високо платеният застрахователен агент в света. Ха, ха!

— Ха, ха — рече кисело Де Джонг. — Е, и какво?

— Сред малцината, чиито застраховки съм изготвил лично, бе Гимбъл. Често се шегувахме по този повод. Забележителен случай. В тридесета година дойде при мен и ме помоли да го застраховам за един милион. Това в никакъв случай не е най-високата застраховка при нас, макар да е единствената, издадена на толкова млад човек. Тогава Гимбъл бе едва на тридесет и три. Годишната му вноска възлезе на

чисти двадесет и седем хиляди долара. Както и да е, изготвихме я. Той бе в отлично здраве и застраховката влезе в сила същата година.

— И всичко чрез „Нашънъл“? — измърмори Елъри. — Винаги съм си мислел, че има някакъв закон, който забранява една застрахователна компания да поема такъв огромен риск.

— Точно така. Законният таван за отделна компания е триста хиляди долара. В случай че договорът превишава тази сума, разликата се поема от други компании. Често срещан похват. „Нашънъл“ пое триста хиляди и се споразумяхме със седем други компании да поемат по сто хиляди. Договорът като цяло бе изготвен от нас и Гимбъл изплащаше вноските си в „Нашънъл“.

— Милион долара промълви замаяно Бил. Де Джонг погледни мъртвото тяло със страхопочитание.

— И защо ни съобщавате всичко това? — попита търпеливо Елъри.

Високият го погледна в очите.

— Аз съм служител на „Нашънъл“ — рече той сухо. — Всяка застрахователна компания има право да разследва смъртта на свой клиент. Тук имаме случай на явно убийство. И отгоре на всичко убийство, в което жертвата е била застрахована за един милион долара. Предполагам, че знаете закона. Застрахователният договор автоматически се анулира при неопровержимо доказателство, че благодетелствуваното лице е способствувало за смъртта на застрахования.

За миг настъпи мълчание, а после госпожа Гимбъл рече задъхано.

— Но, Дъки...

— Дъки! — извика Андрея. — Да не си полудял?

Финч се усмихна:

— Дългът ми, разбира се, е първо към компанията. Установената практика изисква най-щателно да се разследва убийството. Сумата, която рискуваме, е значителна. Ако се докаже, че Гимбъл е бил убит от благодетелствуваното лице, „Нашънъл“ и седемте останали компании ще отговарят само в размера на внесената сума плюс натрупаните дивиденди и лихви — за период от пет години. Като се извади от тези пари удръжката за прекратяване на вноските, получава се сума направо

незначителна в сравнение с пълната стойност на застраховката от един милион долара.

— За бога възкликна Де Джонг, — не ми разправяйте, че институцията като „Нашънъл“ ще осиромашее, ако изплати триста хилядарки.

Възрастният мъж изглеждаше скандализиран.

— Драги мой! Не е там въпросът. При съществуващите закони фактически е невъзможно една застрахователна компания да се окаже в затруднено финансово положение. А колкото до „Нашънъл“... Абсурд! Но разследването в случая е просто въпрос на принцип. Ако застрахователните компании не защитават клиентите си по този начин, то те биха поощрили всяко морално неустойчиво облагодетелствувано лице да убие застрахования.

— А кой е облагодетелствуван от застраховката на Гимбъл? — запита Елъри.

Същите двама униформени полицаи нахълтаха отново с носилката и я оставиха до трупа.

Изведнъж госпожа Гимбъл закри с длани суровото си лице и взе да хълца. От изуменото изражение на Грозвенър Финч и Андрея бе очевидно, че в очите на Джесика Гимбъл сълзи се появяваха рядко тъй както дъжд в Сахара.

— Джесика — рече разтревожено Финч. — Джесика! Да не мислиш, че...

— Не ме докосвай!... Юда такъв! — хълцаше жената. — Да ме обвини в...

— Госпожа Гимбъл ли е облагодетелствуваното лице? — попита Елъри. Наблюдаваше ги безизразно.

— Джесика, моля те, недей. Какъв глупак съм!... Вижте, Куин, разбира се, че не обвинявам Джесика Гимбъл в убийство. Това е... Финч не можеше да намери подходящата дума, за да изрази абсурдността на такава мисъл. — Искях да обясня, че Джесика Гимбъл беше облагодетелствуваното лице от застраховката на Джо Гимбъл. Но вече не е.

Плачещата жена застина. Андрея скочи на крака, сините и очи искряха от възмущение.

— Това е вече прекалено, Дъки! Всички знаем, че застраховката е на мамино име. Та нали именно дядо, с неговите старомодни

разбирания за „отговорностите“ на един съпруг, го накара да се застрахова! Не че мама има нужда от тези пари! Ти сигурно се шегуваш!

— Уви, така е! — рече съкрушено Финч. — Нямах право да ти кажа, Джесика, иначе щях да го сторя. Тези неща се пазят в тайна, а и когато открих, че Джо се е приготвил да промени облагодетелствуваното лице, той ме накара да се закълна, че ще мълча. Какво можех да направя?

— Дайте да изясним нещата — рече Де Джонг с хищно блеснал поглед. — Да почнем отначало. Кога дойде той при вас?

— Не е идвал при мен. Преди около три седмици, на десети май, госпожица Закари, секретарката ми, ме уведоми, че Гимбъл е поискал формуляр за промяна на облагодетелствуваното лице. Изненадах се, че Джо нищо не ми е казал, защото лично движех застраховката му, както и няколко други. Това обаче не бе от значение, защото всичко, свързано със застраховката на Гимбъл, автоматично стигаше до моето бюро. Разбира се, желаните формуляри бяха веднага изпратени и сетне се обадих на Джо в кантората му.

— Чакай — дрезгаво рече Де Джонг. — Ей, момчета, защо не вземете най-после да изнесете този труп. Какво слухтите? — Униформените престанаха да зяпат и набързо излязоха с покрития си товар.

— Джо... — заекна Люси, втренчена в затворената врата, и после млъкна.

Госпожа Гимбъл гледаше нататък с омерзение, сякаш никога нямаше да прости на мъртвеца. Отрупаните ѝ с пръстени ръце трепереха.

Високият мъж рече припряно:

— Телефонирах му за потвърждение. Не можех да разбера защо Джо ще иска да промени облагодетелствуваното лице. Разбира се, това не бе моя работа и му го казах още веднага. Но Джо не се разсърди, просто беше нервен. Да, смятал да промени облагодетелствуваното лице, но причините били твърде сложни, за да ми ги обясни в момента. Намекна, че Джесика и без това била заможна, нямала нужда от застраховката и ме помоли да пазя в тайна намерението му, поне докато поговорим насаме.

— И говорихте ли? — измърмори Елъри.

— За нещастие, не. От телефонния ни разговор преди две седмици нито съм го виждал, нито съм говорил с него. Имах чувството, че ме избягва, навярно за да си спести обяснението, което ми бе обещал. Когато видях формуляра с името на новото облагодетелствувано лице, то, разбира се, нищо не ми говореше. И макар отначало да се бях разтревожил, че Джесика и Джо са може би в обтегнати отношения, впоследствие съвсем забравих за това.

— Какво стана след разговора ви по телефона? — поиска да узнае Де Джонг.

— Джо попълни формулярите и ни ги прати по пощата заедно с полиците след няколко дни. Необходими ни бяха една-две седмици, за да уредим въпроса с другите компании, а миналата сряда му върнахме преработените документи. — Финч помръкна. — А тази вечер се оказва, че някой го е убил. Много странна история!

— Кой знае защо, стигаме до ключовия момент по най-заобиколния път — рече търпеливо Елъри. — Бихте ли...

Погледът на Финч шареше от лице на лице.

— Моля ви да разберете, че това, което съм на път да ви кажа е просто съобщаване на факт — рече той тревожно. — Аз лично никого не обвинявам и не бих желал думите ми да бъдат изтълкувани превратно. Причините за промяната на облагодетелствуваното лице си оставаха за мен загадка, докато днес не пристъпих прага на тази къща и не открих... — Той млъкна. — Когато Гимбъл върна документите и полиците, стана ясно, че облагодетелствуваното лице се променя от Джесика Бордън Гимбъл на... госпожа Люси Уилсън. Повтарям, госпожа Люси Уилсън, и бе посочен адресът ѝ във Феърмаунт Парк, Филадельфия!

— На мен? — рече плахо Люси. — На мен? Един милион долара?

— Сигурен ли сте, господин Финч? — Де Джонг проточи алчно врат. — Да не си съчинявате само за да ми хвърлите прах в очите?

— Уверявам ви, че нямам нищо против госпожа Уилсън, която не съм виждал досега и която е, убеден съм, жертва на ужасно недоразумение — рече студено Финч. — От друга страна, в отговор на вашето подмятане трябва да кажа, че „да си съчиня“ такова нещо, би било невероятна глупост от моя страна. „Нашънъл“ е надличностна институция, в която машинациите са невъзможни.

— Ах, колко сме важни!

Финч се ядоса...

— Не виждам причина за грубото ви поведение. Както и да е, досиетата са налице и никой не може да ги поправи, нито аз, нито Чатауей президентът на „Нашънъл“. Ще представим също собственооръчно написаната молба на Джоузеф Кент Гимбъл, нашите хелиографски копия и полиците, където и да се намират те — в служебния му сейф или в банката.

Полицаят кимна нетърпеливо. Той не сваляше очи от Люси. Безмилостно преценяващият му поглед сякаш я бе приковал за стола. Люси се сви. Пръстите ѝ нервно въртяха копчето на роклята.

— Не е ли отвратително от страна на Джо — викна гневно госпожа Гимбъл. — Тази... тази твар — облагодетелствувано лице на застраховката му, негова съпруга... Просто не мога да повярвам. Не ми е за парите. Но какво коравосърдечие, какъв лош вкус...

— Истерията няма да помогне, драга госпожо — забеляза Елъри. Бе свалил пенснето си и бършеше стъклата му с разсеяно усърдие. Кажете, господин Финч, нали не сте споменавали никому за тази промяна на облагодетелствуваното лице?

— Разбира се, че не — изръмжа Финч още обиден. Джо ме помоли да си мълча, така и направих.

— Разбира се, самият Гимбъл не би казал никому — размишляваше на глас Елъри. — Очевидно се е намирал на някакъв емоционален кръстопът, направил е крачката и се е чудел как да съобщи новината. Бил Ейнджъл е получил вчера сутринта телеграма от Уилсън — мисля, че все още трябва да разграничаваме самоличностите му, — с молба да дойде тук вечерта по крайно спешен въпрос. Имал бил неприятности. Очевидно е искал да разкаже всичко на Бил, да изповяда затруднението си и да поиска съвет за бъдещите си действия. Не ще и дума, че той самият е достигнал до някакво решение, щом още преди това е прехвърлил застраховката на Люси. Но вероятно се е тревожил как тя ще приеме признанието, че е съвсем друг човек. Ти как мислиш, Бил?

— Вече не знам какво да мисля. Но сигурно имаш право.

— Ами онзи обемист плик, който ти е оставил в петък. Не ти ли мина през ума, че осемте полици може да са в него?

— Мина ми.

— Е, не е нужно да си гений, за да се сетиш...

— Госпожо Уилсън — рече грубо Де Джонг. — Я ме погледнете.

Люси се подчини като хипнотизирана. Объркването, болката, шокът още не бяха изчезнали от миловидното ѝ лице.

— Не ми харесва тонът ти, Де Джонг — изръмжа Бил.

— Много ти здраве тогава. Госпожо Уилсън, знаехте ли, че Гимбъл е бил застрахован?

— Аз? — заекна тя. — Да съм знаела? Не, честно, не знаех... че Джо е застрахован. Сигурна съм, че не беше. Веднъж го попитах защо и той ми рече, че нямам вяра в подобни неща.

— Това, разбира се, не е истината — подчерта Елъри. Една застраховка е означавала медицински прегледи, подписване на документи, а човекът, живеещ в непрекъснат страх, да не би да разкрият двойния му живот, е избягвал да се подписва. Това обяснява защо не е имал чекова книжка — минимален риск, но той сигурно е живеел в постоянен страх да не разкрият заблудата. Осмелявам се да твърдя, че даже е писал колкото се може по-малко.

— Не само сте знаели, че е бил застрахован, госпожо Уилсън — озъби се Де Джонг, хвърляйки кръвнишки погледи на Елъри, — но май вие сте го принудили да прехвърли застраховката си от госпожа Гимбъл на вас, нали?

— Де Джонг! — предупреди го Бил и пристъпи напред.

— Я да мълчиш!

Тримата нюйоркчани бяха замръзнали. Внезапно нещо заплашително нахлу в мизерната стаичка. Лицето на Де Джонг почервения, вените на слепоочията му се издуха.

— Не разбирам какво искате да кажете — прошепна Люси. — Обясних ви — не съм и предполагала, че Джо Уилсън може да е друг човек. Откъде можех да знам за тази дама?

Де Джонг се подсмихна и иронично присви ноздри. После пристъпи до страничната врата, отвори я и повика някого с пръст. Дребният мургав човек, който доведе Люси, влезе и леко примига на светлината.

— Селърс, повтори, за да чуят тези мили хора, какво направи снощи, като стигна до къщата на госпожа Уилсън във Филадельфия?

— Ами намерих къщата, слязох от колата и позвъних — каза детективът уморено. — Никой не отвори. Къщата беше тъмна.

Еднофамилна къща, нали така. Почаках малко на верандата, после реших да се поогледам. Задната врата бе заключена, мазето също. Надзърнах около гаража. Портите — затворени. Желязната скоба на вратата бе ръждясала и счупена, катинар изобщо нямаше. Отворих портата и запалих лампата. Гаражът бе празен. Затворих пак и се върнах на верандата да изчакам госпожа Уилсън...

— Достатъчно, Селърс — рече Де Джонг и мургавият мъж излезе. — Е, госпожо Уилсън, не сте били на кино с кола. Сама казахте, че сте взели тролея. Тогава къде е била колата ви?

— Колата ми? — повтори плахо Люси. — Ами това не е възможно. Той... сигурно е сбъркал гаража. Вчера следобед излязох малко да покарам и се върнах в дъжда, вкарах колата в гаража и затворих. Там беше. Там трябва да е.

— Щом Селърс казва, че я няма — няма я. Не знаете какво е станало с нея, така ли, госпожо Уилсън?

— Нали ви казах...

Марката и годината на производството?

— Нито дума повече, Лу — каза спокойно Бил. Той пристъпи напред, застана гърди в гърди с едрия полицаи и за миг двамата се гледаха свирепо в очите. — Де Джонг, какво намекваш с проклетите си заядливи въпроси, а? Забранявам на сестра ми да каже и дума повече!

Де Джонг го преценяваше мълчаливо, после се усмихна накриво.

— Успокой топката, Ейнджъл. Това е обичайната процедура. Никого не обвинявам. Просто се опитвам да си изясня фактите.

— Похвално — каза Бил и рязко се извърна към Люси. — Хайде, Лу, да се махаме оттук. Елъри, съжалявам, но този тип е непоносим. Ще се видим утре в Трентън... ако останеш.

— Ще остана — рече Елъри.

Бил помогна на Люси да облече палтото си и после я поведе като дете към вратата.

— Почакайте за момент, моля ви — рече Андрея Гимбъл.

Бил се закова на място и ушите му пламнаха. Люси погледна момичето в хермелина със замаяно любопитство, сякаш я виждаше за пръв път. Андрея пристъпи до нея и взе пухкавата ѝ мека ръка.

— Искам да знаете — каза категорично тя, като избягваше погледа на Бил, — че ужасно съжалявам за... всичко. Не сме

чудовища, наистина не сме. Моля ви, простете ни, ако сме... ако сме казали нещо обидно. Вие сте много смела и нещастна жена.

— О, благодаря ви — измърмори Люси. Очите и се изпълниха със сълзи, тя се обърна и побягна навън.

— Андрея! — рече госпожа Гимбъл втрещена и разярена, — как смееш... как можеш...

— Госпожице Гимбъл — рече тихо Бил. Тя вдигна очи към него и за миг погледите им се срещнаха. — Няма да забравя това. — Той се завъртя на пети и последва Люси.

Вратата се тресна и миг по-късно чуха понтиака на Бил да пуфка по посока на Камдън. Имаше нещо предизвикателно в това пуфтене и Де Джонг прежълтя от яд. Запали пура с трепереща ръка.

— Ave atque vale^[1] — рече Елъри. — Ти не го харесваш, Де Джонг, но той е достоен за уважение млад човек. И като всички истински мъже става опасен, когато види, че заплашват жена. Госпожице Гимбъл, ще ми позволите ли да ви благодаря от името на моите приятели? А сега разрешете да огледам ръцете ви.

Тя бавно вдигна очи и прошепна:

— Ръцете ми?

Де Джонг измърмори нещо под носа си и излезе с тежка крачка.

— При по-нормални обстоятелства — рече Елъри и хвана китките ѝ — това щеше да е изключително удоволствие. Моята ахилесова пета, госпожице Гимбъл, е невероятната ми слабост към добре поддържаните женски ръце. Вашите, безсмислено е да отбелязвам, са самото съвършенство... Правилно ли разбрах, че сте сгодена и ще се жените?

Той усети как дланите ѝ овлажняват. Меката плът едва-едва потръпна.

— Да. Да.

— Разбира се, това не е моя работа — промърмори Елъри. Но да не би във вашите кръгове да е станало модно бъдещата булка да избягва символа на дадения обет?

Тя не каза нищо. Лицето ѝ бе тъй бледо, че той се уплаши да не припадне. Елъри я съжали и се обърна към майка и:

— Между другото, госпожо Гимбъл, тъй като заговорихте по този въпрос, забелязах, че ръцете на вашия... хм... съпруг нямаха петна от никотин, нито зъбите му са пожълтели. Нямаше тютюн в

гънките на джобовете му, а тук липсват и пепелници. Значи наистина не е пушил?

Де Джонг се върна.

— Каква връзка има тая история с пушенето? — изръмжа той.

Светската дама отсече:

— Да, Джоузеф не пушеше. Що за идиотски въпрос!

Тя стана и хвана под ръка високия мъж.

— Може ли да си тръгваме вече? Всичко това...

— Разбира се — изсумтя Де Джонг, — макар че искам да дойде в управлението сутринта. За някои формалности. А и прокурорът, тоест Полинджър, иска да говори с вас.

— Ще дойдем рече Андрея тихо и отново потрепери, като се загърна с наметката си. Под очите ѝ имаше бледи сенки. Крадешком погледна Елъри и бързо извърна очи.

— Няма ли начин да потулим историята с... предходния брак? — настоя Финч. — Поставяме хората в много неловко положение.

Де Джонг сви рамене. Тримата стояха на прага с окаян вид. Острата брадичка на госпожа Гимбъл бе вирната, макар че кльоцавите ѝ рамене бяха приведени сякаш под тежък товар. Тръгнаха си в потискащо мълчание.

Никой не пророни дума, докато ревът на двигателя им не отшумя.

— Е, това е положението. Дяволска каша — рече най-сетне Де Джонг.

— Кашите човек сам ги забърква, Де Джонг — забеляза Елъри и посегна за шапката си. — Във всеки случай тази няма равна на себе си. Самият отец Браун^[2] би ни завидял.

— Кой? — попита разсеяно Де Джонг. — Ти се връщаш в Ню Йорк, нали. Полицаят дори не се опита да прикрие колко му се иска наистина да е така.

— Не. В тази загадка има неща, които плачат за изясняване. Ако се откажа, няма да мога да спя нощем.

— Аха. — Де Джонг се обърна към масата. — Е, тогава лека нощ.

— Лека нощ — рече дружелюбно Елъри. Полицаят прибираше в хартиена кесия чинията от масата заедно със съдържанието ѝ.

Широкият му гръб изразяваше сърдита враждебност. Елъри отиде до колата, като си подсвиркваше, и се върна в „Стейси Трент“.

Господин Елъри Куин напусна хотела сутринта с гузно чувство. Меките обятия на леглото му го бяха подвели. Минаваше единадесет.

Центърът на Трентън пустееше под лъчите на утринното слънце. Елъри стигна до ъгъла, сви на изток, пресече улицата и пое по тясна алея с чудноватото име Съдебна. Някъде по средата ѝ се издигаше дълго, ниско триетажно здание, което много приличаше на казарма. Пред него на тротоара стърчеше висок старомоден уличен фенер и квадратна бяла табела съобщаваше с печатни букви:

ПОЛИЦЕЙСКО УПРАВЛЕНИЕ — ПАРКИРАНЕТО ЗАБРАНЕНО.

Елъри сви в най-близкия вход и се озова в тясна, мръсна приемна с олющени стени, дълго писалище и нисък таван. Съседната стая бе претъпкана със зелени железни шкафчета. Всичко изглеждаше захабено и запуснато, във въздуха се носеше киселият мирис на мъжка пот, цялата атмосфера го угнетяваше. Дежурният сержант упъти Елъри към стая 26, където той завари Де Джонг потънал в сериозен разговор с дребен кльощав човечец, чието възбледо лице носеше печата на притворство и лошо храносмилане. На един стол седеше Бил Ейнджъл, разрошен, със зачервени очи, сякаш не бе си лягал цяла нощ.

— О, здравей, Куин — рече Де Джонг без ентузиазъм. — Запознай се с Пол Полинджър, областен прокурор на Мърсър. Къде се изгуби?

— В обятията на Морфея. — Елъри се ръкува с мършавия мъж. — Нещо ново тази сутрин?

— Изпусна Гимбълви. Дойдоха и си отидоха.

— Толкова бързо? Здравсти, Бил.

— Здравей — отвърна Бил. Той не откъсваше очи от прокурора.

Полинджър запали пура.

— Всъщност Финч иска да се срещне с вас утре сутринта в кантората си.

Той огледа Елъри със запалената клечка в ръка.

— Така ли? — Елъри сви рамене. — Де Джонг, получи ли вече заключението от аутопсията? Умирам от любопитство.

— Лекарят ми каза да ти предам, че не е намерил следи от изгаряния.

— Изгаряния ли? — намръщи се Полинджър. — Защо изгаряния, господин Куин?

Елъри се усмихна:

— Защо не? Просто едно малко мое хрумване. И това ли е цялото заключение на вашия медик, Де Джонг?

— А, глупости! Защо питаш? Спомена още, че Гимбъл бил намушкан с дясната ръка, но това са си обичайните приказки.

— А какво стана с плика, който Уилсън... Гимбъл... по дяволите този човек... е оставил на Бил Ейнджъл?

Прокурорът побутна с показалец папка документи на бюрото на Де Джонг.

— Ето, това са осемте полицаи, в които Люси Уилсън е посочена като облагодетелствувано лице. Гимбъл е искал да ги остави на съхранение у Ейнджъл, за да подсигури госпожа Уилсън. За мен няма никакво съмнение, че е възнамерявал да каже всичко на Ейнджъл за другата си самоличност.

— А може би прехвърлянето на застраховката е било част от сделката им — ухили се Де Джонг. — Знаел е, че шурейт му ще побеснее от яд, и е преценил, че ако им подхвърли един милион, ще позамаже нещата.

Бил не каза нищо, само премести погледа си от Полинджър върху началника на полицията. Ръката му, подпряна на коляното, трепереше.

— Не мисля така — забеляза Елъри. — Никой човек не се подлага доброволно на осемгодишен психически тормоз, без да има основателна причина. Това, което казваш, Де Джонг, можеше да е вярно, ако Гимбъл смяташе Люси Ейнджъл за най-обикновена играчка. Но той се е оженил за нея преди десет години и поне през последните осем е устоявал на естественото изкушение да разреши проблема си,

като тихомълком се разведе с нея или просто изчезне. Оставайки, той е превърнал живота си в същински ад.

— Обичаше я — дрезгаво се обади Бил.

— Не ще и съмнение. — Елъри измъкна лулата си и взе да я тъпче с тютюн. — Толкова много я е обичал, че се е обрекъл на истински прустовски живот заради нея. Той не е бил коравосърдечен развратник, лицето и битието му свидетелствуват за това. Най-лошата му черта е било слабоволието му. И после, сравнете Люси Уилсън с Джесика Гимбъл. Не сте виждали Люси, Полинджър, но Де Джонг я видя. Красотата ѝ сигурно е накарала да заиграе дори неговото студено сърце. Тя е необикновено привлекателна млада жена, докато Джесика Гимбъл... Е, неучтиво е да се споменават бръчките на една дама.

— Всичко това може и да е вярно, Куин — каза Полинджър, — но тогава защо му е трябвало да се свързва с жена от доброто общество и да рискува с двубрачие?

— Може би от амбиция. Семейство Бордън са мултимилionери, а Гимбълви може да имат синя кръв, но ако не се лъжа, материалното им състояние е незавидно. Освен всичко старият Джаспър Бордън няма синове, които да го наследят. Един слабоволев, но честолобив мъж не би устоял на изкушението или на натиска, оказан от амбициозната му майка. Старата госпожа Гимбъл бе желязна дама, навремето салонните клюкари я наричаха „старата бойна секира на Републиката“. Няма да се учудя, ако тя самата го е подтикнала към двубрачие, без да знае на какво обрича сина си.

Двамата мъже от Трентън се спогледаха.

— Може и да е така — забеляза прокурорът. — Разговарях с госпожа Гимбъл тази сутрин и по всичко личи, че е било брак по сметка — поне от страна на Гимбъл.

Бил Ейнджъл се размърда:

— Не виждам какво общо има всичко това с мен. Мога ли да си вървя вече?

— Почакай малко — рече Де Джонг. — Ами Уилсън? Искам да кажа, под името Уилсън той правил ли е завещание?

— Сигурен съм, че не е. Ако искаше да направи, щеше да дойде при мен.

— Всичко ли е на името на сестра ти?

— Да, двете коли, къщата — напълно изплатени.

— И милионът. — Де Джонг седна на въртящия се стол. — И милиончето. Добра пачка за хубавата млада вдовичка.

— Някой ден, Де Джонг — усмихна се Бил, — ще ти натъпча проклетата хиенска усмивчица в мръсното гърло.

— Слушай, ти...

— Моля ви, моля ви — намеси се припряно Полинджър. — Нека запазим спокойствие. Носите ли брачното свидетелство на сестра си, господин Ейнджъл?

Без да сваля втренчения си поглед от полицаия, Бил хвърли документа на бюрото.

— Хмм — рече Полинджър. — Вече проверихме гражданските регистри на Филадельфия. Няма и съмнение. Оженил се е за Люси Ейнджъл две години преди брака с госпожа Бордън. Голяма каша.

Бил грабна свидетелството и го прибра.

— Имате право, голяма каша е... но в казана ври сестра ми!

— Никой не...

— Освен това искаме да ни предадете тялото. Той бе съпруг на Люси и наше законно право е да го погребем. По този въпрос няма да спорим изобщо. Утре ще извадя съдебното решение. Няма съдия и този щат, който да не присъди погребалното право на Люси предвид датата на бракосъчетанието.

— Слушайте, Ейнджъл — рече разтревожено Полинджър. — Има ли смисъл да им го натяквате? Тези нюйоркчани са доста влиятелни, а той все пак бе Джоузеф Гимбъл. По право...

— Право ли? — рече мрачно Бил. — А кой мисли за правата на сестра ми? Нима с един замах можете да заличите десет години от живота на една жена? Да не мислите, че се страхувам от тази глутница само защото имат обществено положение и пари? Да вървят по дяволите! — и той изскочи от стаята разгневен. Тримата мъже запазиха мълчание, докато трополенето на стъпките му по стълбата не заглъхна.

— Нали ви казах — подхвърли Елъри, — че Бил Ейнджъл е достоен мъж! А не подценявайте и способностите му като адвокат.

— Чакайте, какво искате да кажете? — сопна се прокурорът.

Елъри си взе шапката.

— Ако изопачим малко Цицерон: „Благоразумието е познание за нещата, които да отбягваме, както и за тези, към които да се стремим.“ Пазете се от Мартенските иди... Оревоар.

В понеделник сутринта, в девет и половина, Елъри се яви в административната кантора на застрахователната компания „Нашънъл“ на Медисън Авеню в Ню Йорк. Той бе в елегантен маслинозелен габардинен костюм и панамена шапка. Цяла неделя бе стоял затворен в своя дом, размишлявайки върху случая, прекъсван от кулинарните приношения на прислужника Джуна и подигравателните забележки на баща си — полицейски инспектор. Въпреки ведро зеления костюм настроението му съвсем не бе пролетно.

В приемната с надпис „Административен вицепрезидент“ пъргава млада жена с усмивка като реклама на паста за зъби взе визитката му и вдигна вежди.

— Господин Финч не ви очакваше толкова рано, господин Куин. Още не е пристигнал. Уговорката ви не беше ли за десет?

— И да е била, не съм уведомен. Ще почакам. Имате ли представа за какво ме вика безценният господин Финч?

— На всеки друг ще отговоря „не“ — усмихна се тя. — Но след като сте детектив, мисля, че няма смисъл да се преструвам. Вчера следобед господин Финч ми се обади по телефона вкъщи и ми каза всичко. Става дума за онова ужасно убийство в Трентън. Доколкото знам, и госпожа Гимбъл трябва да дойде. Бихте ли изчакали в кабинета на господин Финч?

Елъри я последва в разкошен кабинет, издържан в синьо и слонова кост, който приличаше на филмов декор.

— Напоследък се въртя все в златен кръг — отбеляза той. — Метафорично казано, а не буквално, госпожице Закари. Нали така ви е името?

— Как разбрахте? Седнете, господин Куин. — Тя отиде до огромното бюро и донесе кутия. — Цигара?

— Не, благодаря. — Елъри потъна в синьото кожено кресло — Ще запаля лулата си.

— Може би ще опитате тютюна на господин Финч?

— На тази покана никой закоравял пушач на лула не би устоял.

Младата жена му донесе голяма стъкленица от бюрото и той си натъпка лулата.

— Ммм, не е лош. Дори напротив. Какъв е?

— О, не знам. Не разбирам от такива неща. Специална смес, чуждестранна, доставя го Пиер от Пето Авеню. Да наредя ли да ви изпратят от него?

— О, но моля ви...

— Господин Финч няма да има нищо против. Правила съм го и друг път... О, добро утро, господин Финч. — Младата жена пак се усмихна и излезе.

— Подранили сте, както виждам — рече Финч, докато се ръкуваха. — Уви, с всеки час тази работа става все по-неприятна. Видяхте ли сутрешната преса?

— Обичайното словоблудство. — Елъри направи гримаса.

— Ужасно! Високият мъж остави шапката и бастуна си, седна, порови из пощата и запали цигара. Изведнъж вдигна очи: — Вижте, Куин, няма смисъл да говорим със заобикалки. Вчера сутринта разговарях с Хатауей и някои от директорите. Стигнахме до извода, че компанията ще трябва да предприеме нещо.

— Нещо? — Елъри учтиво повдигна вежди.

— Сигурно ще се съгласите с мен, че на пръв поглед работата е подозрителна. Не обвиняваме никого, но... Извинявайте. Това сигурно е Джесика.

Госпожица Закари разтвори вратата и на прага застанаха госпожа Гимбъл, Андрея и двама мъже.

За тридесет и шест часа майката на Андрея се бе превърнала в стара жена. Елъри го забеляза веднага. Тя едва се крепеше на ръката на дъщеря си, а очите, които срещнаха неговите, бяха безжизнени. Ясната светлина, струяща от прозорците, позволи на Елъри да разчете върху лицето ѝ терзанията на един тесногръд, горделив и скован от предразсъдъци дух. Тя едва пристъпяше и Финч безмълвно я настани на един стол.

Когато той се изправи, лицето му бе угрижено...

— Господин Куин, запознайте се със сенатор Фрю, адвокатът на семейство Бордън.

Елъри стисна отпуснатата ръка на червендалест, шкембест човечец със забележителна брада, чиито хитри очички го преценяваха студено. Репутацията на Фрю му бе добре известна: бивш сенатор от Конгреса, в частната си практика той поемаше само високоплатени дела с гарантиран успех. Брадатият му лик често украсяваше

вестникарските страници. Имаше брада на олимпиец — чаталеста, червеникава, дълга до гърдите му. Изглежда, тя бе неговата гордост, защото пълничката му ръка непрекъснато я поглаждаше.

— А това е Бърк Джоунс, годеникът на госпожица Гимбъл. Не очаквах да те видя днес, Бърк.

— Реших, че може да потрябвам — рече Джоунс със странна неувереност, както се стори на Елъри. Бе едър, изгърбен младеж, с кравешки празен поглед и силен слънчев загар.

Дясната му ръка висеше превързана през шията. Здравейте. Значи вие сте Куин, а? От години чета книгите ви — каза той, като гледаше Елъри втренчено, сякаш бе някакъв урод на панаирджийско представление.

— Надявам се, че срещата ни няма да ви разочарова и ще продължите да ги четете — подсмихна се Елъри. — Всъщност добре известни са ми и вашите подвизи. Преди две седмици паднахте лошо на игрището в Медоубрук. Вестниците само за това пишеха.

— Конят не струваше — направи гримаса Джоунс. — Нечистокръвна кранта. Кръвта е от значение при конете, както и при хората. За пръв път си чупя нещо по време на състезание! Добре, че не беше крак.

— Да седнем, а? — рече нетърпеливо Финч. — Госпожице Закари, разпоредете се да не ни безпокоят. Тъкмо казвах на господин Куин какво сме решили — продължи той, когато седнаха.

— Не ми е съвсем ясно защо съм удостоен с такова внимание забеляза Елъри. — Малко съм смутен. Кръвта ми не е лоша, господин Джоунс, но е от най-обикновена проба и цяла сутрин се чудя какво търся тук.

Андрея Гимбъл се размърда. С ъгълчето на окоето си Елъри забеляза, че искусният грим на младата жена скриваше следите на силна тревога. Откак влязоха в кабинета, тя не бе погледнала нито веднъж към Джоунс, а що се отнася до него, между гъстите му вежди се врязваше свадлива бръчка, която не подхождаше на влюбен. Двамата седяха сковано един до друг, като скарани деца.

— Преди да продължите, Финч — съобщи сенатор Фрю кисело, — искам Куин да е наясно, че не съм привърженик на това.

— На кое? — усмихна се Елъри.

— На това умишлено смесване на мотивите — сопна се брадатият адвокат. — Финч мисли само за проклетата си компания, а ние си имаме съвсем други грижи. Съгласих се, Финч, както ти казах снощи, само защото ти и Джесика настояхте. Ако Джесика беше послушала мен и Андрея, щеше да си спести противните усложнения.

— Не каза тихо госпожа Гимбъл. — Тази жена ме лиши от всичко, от доброто ми име, от любовта на Джо... Ще се боря. Винаги съм позволявала на всички да ме тъпчат — на татко, на Джо, дори на Андрея. Този път ще се защитавам.

Елъри си помисли, че дамата несъмнено попресилва. Не можеше да си я представи в страдалческа роля.

— Но вие почти нищо не можете да направите, госпожо Гимбъл — рече той. — Положението на Люси не буди никакво съмнение... искам да кажа, законният статус на госпожа Уилсън. Тя бе законната му съпруга. Фактът, че той се е оженил за нея под чуждо име, не променя нищо.

— Същото казах на мама и аз — промърмори Андрея. — Само ще се вдигне повече шум. Мамо, моля те, няма ли...

Джесика Гимбъл сви устни. Странната приповдигнатост на гласа ѝ ги накара да млъкнат.

— Тази жена е убила Джо — рече тя.

— О, ясно — каза печално Елъри. — Сега разбирам. И на какви основания отправяте това обвинение, госпожо Гимбъл?

— Знам го. Чувствувам го.

— Боя се отвърна той сухо, — че нашите съдилища няма да вземат под внимание подобни доводи.

— Джесика, моля те — рече начумерено Грозвенър Финч. — Вижте какво, Куин. Госпожа Гимбъл, естествено, не е на себе си. Разбира се, твърдението ѝ е безпочвено. Но искам да ви кажа нещо от името на компанията. „Нашънъл“ няма намерение да подлага на преследване тази жена, както може да се стори на някои. Заинтересовани сме само в установяването на фактите.

— А след като аз съм странично лице и преследвам същите цели, вие бихте желали да се възползвате от скромните ми услуги.

— Нека да довърша, ако обичате, нека изложа позицията на Хатауей. Щеше да дойде сам да говори с вас, само че е болен. Госпожа Уилсън с била посочена като благодетелствувано лице на един от

нашите клиенти няколко дни преди насилствената му смърт. Вярно е, че той лично я е посочил, но няма доказателство, че тя не го е прилъгала или принудила да направи тази промяна.

— Няма и доказателства за обратното.

— Точно така, точно така. Въпреки това от наша гледна точка вероятността съществува. И така, застраховката предвижда изплащането на един милион долара на новото облагодетелствувано лице. Съществуват и особени допълнителни обстоятелства. Новото облагодетелствувано лице е била тайната съпруга на застрахования, тайна, поне от гледна точка на истинската му самоличност. Ако внезапно е открила вероломството му, дори и истински да го е обичала преди това откритие, тя не би била човек, ако любовта ѝ не се превърне в омраза. Добавете факта, че е била облагодетелствувано лице на застраховката му от един милион — в случая напълно изключвам възможността тя да го е придумала да извърши промяната, — разполагаме с двоен мотив за убийство. Сигурно разбирате становището ми?

Сенатор Фрю се размърда неспокойно в стола, като галеше брадата си.

— Прощавайте, но бих могъл да изградя също толкова силна хипотеза срещу госпожа Гимбъл рече Елъри меко. — Разбрала е, че мъжът ѝ е женен за друга и всъщност никога не му е била законна съпруга, научила е за прехвърлянето на застраховката и чашата на търпението ѝ е преляла... Voila!^[3]

— Но все пак госпожа Уилсън е облагодетелствуваното лице и милионът се пада на нея. Както казах, при тези обстоятелства „Нашънъл“ би могла да бъде обвинена в нехайство към клиентите си, ако не блокира изплащането на застраховката, докато се води разследването.

— И защо се спряхте на мен? Сигурно си имате цяла армия професионални детективи?

— О, разбира се! Финч деликатно замълча. — Но точно тук се намесва личният елемент. Струва ми се, че от външен човек като вас, специално ангажиран за разследването, ще можем да разчитаме на... ъ... по-голяма дискретност. Освен това сте свързан със случая от самото начало...

Елъри забарабани леко по ръчката на стола. Погледите им не слизаха от него.

— Знаете ли рече най-сетне той, — поставяте ме в неудобно положение. Тази жена, която ми предлагате да приковем на позорния стълб, е сестра на мой стар приятел. Всъщност би трябвало да съм в другия лагер. Вашето предложение ме привлича единствено поради факта че не преследвате предварително набелязан резултат, а просто искате да установите истината... Можете да разчитате на моята дискретност, Финч, но не и на мълчанието ми.

— Какво по-точно имате предвид? — поиска да узнае сенатор Фрю.

— Близко е до ума. По свой скромнен начин аз се опитвам да следвам предопределението си. Ако стигна до истината... не мога да ви обещавам, че ще се съобразявам с имена и социално положение, нали разбирате?

Финч разрови книжката пред себе си, измъкна един лист, разви капачката на писалката си и започна да пише.

— „Нашънъл“ иска само недвусмислено заключение дали Люси Уилсън е отговорна, или не за смъртта на мъжа си. — Попи написаното, стана, заобиколи бюрото си и му подаде един чек. — Сумата удовлетворява ли ви, господин Куин?

Елъри примига. Подписът на Финч с необичайно зелено мастило бе сложен върху чек за пет хиляди долара.

— Много щедро — измърмори той. — Но какво ще кажете, ако отложим въпроса за възнаграждението, докато малко се ориентирам. Разбирате ли, още не съм решил.

— Ваша воля. — Лицето на Финч помръкна.

— Ще ми позволите ли да задам един-два въпроса? Госпожо Гимбъл, имате ли представа какво наследство е оставил вашият... какво е оставил Гимбъл след смъртта си?

— Наследство ли? — повтори тя едва ли не засегната.

— Джо не го биваше като бизнесмен — каза Андреея с горчивина. На свое име не притежаваше нищо. Не блестеше в това отношение, както и във всичко останало.

— Ако се интересувате от завещанието му — изсумтя адвокатът, — ще ви кажа, че оставя всичко на Джесика Бордън Гимбъл. Но тъй като на практика не оставя нищо друго, освен дългове и застраховката

си, при създадените обстоятелства това звучи по-скоро като подигравка.

Елъри кимна:

— Между другото, сенаторе, вие знаехте ли нещо за решението на Гимбъл да промени облагодетелствуваното лице?

— Абсолютно нищо. Какъв идиот!

— А вие, господин Джоунс?

— Аз? — Младежът вдигна вежди. — Че откъде да знам? Не бяхме, така да се каже, близки.

— А, значи бъдещият ви тъст не е бил особено разположен към вас, господин Джоунс, или просто не сте имали общ език?

— Моля ви — рече уморено Андрея. — Какъв е смисълът да разискваме това сега, господин Куин? Във всеки случай Джо нямаше отношение към въпроса.

— Ясно. — Елъри стана. — Разбирате, Финч, че ако приема предложението ви, не трябва да има никакви спънки в работата ми.

— Това се разбира само по себе си.

Елъри си взе бастуна.

— Ще ви уведомя за решението си след ден-два, когато науча повече факти от Трентън. Довиждане.

В петък вечер Елъри влезе във величествената сграда на Парк Авеню, изкачи се на единадесетия етаж и позвъни на вратата с табелка „Бордън-Гимбъл“. Навън вече се смрачаваше. Мъж с рибешко лице и фрак го покани тържествено в гостната на мезонета. Докато чакаше да го приемат, Елъри се разхождаше и разглеждаше картините и стилната мебел, и от скука се питаше кой бе заплатил окръжаващото го великолепие. „Наемът за самия апартамент възлиза на двадесет-тридесет хиляди годишно“ — прецени той. А за мебелировката сигурно бе отишло шестцифрено число, ако се съдеше по салона, в който се намираше. В цялата подредба личеше по-скоро вкусът на стария Джаспър Бордън, отколкото на изтънчения романтичен господин, когото бе видял върху мраморната маса в моргата предния ден.

Мъжът с рибешката физиономия го въведе безшумно в сумрачен хол с приглушено осветление и кадифени пердета, в средата на който

седеше огромен старец в инвалидна количка, като умиращ крал на трона си. Милосърдна сестра с неумолим поглед стоеше на стража зад него. Старецът носеше колосана яка, широка вратовръзка и брокатен халат, а на разкривената му дясна ръка проблясваше тежък пръстен с печат. „Колко е запазен за своите осемдесет години“ — помисли си Елъри, докато не забеляза странната скованост на лявата страна на стареца. Мускулите от лявата половина на лицето му не помръдваха и дори лявото му око се бе втренчило напред, без да мига, докато дясното се въртеше. Мощният му торс сякаш бе сглобен от две тела — едното живо, другото мъртво.

— Как сте, господин Куин? — произнесе старецът с дрезгав, басов глас, размърдвайки само едната страна на устата си. — Моля да ме извините, че не ставам да ви посрещна. Разрешете също да ви благодаря за любезното обаждане в събота вечер. На какво дължа удоволствието от вашето посещение?

В сумрачната стая цареше почти гробовна застоялост. Този човек бе вече с единия крак в гроба. Кобалтовите кръгове около очите му бяха огромни и мъртвешки. Но като изучаваше суровите черти на това лице с цвят на спечена пръст, мощната волева брада и хищния нос, на Елъри му хрумна, че старият Джаспър Бордън все още е сила, с която всички трябва да се съобразяват. Единственото здраво око на стареца, което се въртеше ожесточено насреща му, го караше да се чувства като пред земетресение.

— Благодаря ви, че ме приехте, господин Бордън — рече бързо той. — Няма да губя времето ви с досадни вежливости. Знаете естеството на интереса ми към гибелта на зет ви, нали?

— Чух за вас, сър.

— Но госпожа Гимбъл?...

— Моята дъщеря ми каза всичко.

Елъри млъкна.

— Господин Бордън — рече най-сетне той, — истината е странно нещо. Тя не може да бъде отречена, човек може само да ускори неизбежното ѝ възтържествуване. След като сте чули за мен, не е необходимо да ви уверявам, че интересът ми към подобни трагедии е чисто професионален. Бихте ли отговорили на въпросите ми?

Хлътнолото подвижно око застина.

— Нали разбирате, господин Куин, какво означава това за мен, за името ми и за семейството ми?

— Напълно.

Старецът млъкна. После каза:

— Какво ви интересува?

— Интересува ме кога за пръв път научихте, че зет ви води двойствен живот.

— В събота вечер.

— И не сте чували за Джоузеф Уилсън... нито за човека, нито за името?

Масивната глава бавно се поклати.

— Доколкото знам, вие сте причина зет ви да се застрахова за един милион долара?

— Вярно е.

Елъри почисти стъклата на пенснето си.

— Господин Бордън, беше ли това продиктувано от особени съображения?

Стори му се, че лека усмивка размърда сурово стиснатите синкави устни от дясната страна.

— Никакви съображения от престъпно естество. Ръководех се само от принципите си. Дъщеря ми не се нуждаеше от финансовата подкрепа на съпруга си, но — дрезгавият глас стана по-уверен — в днешно време, когато всеки мъж е безбожник и всяка жена — безсрамна уличница, хубаво е някой да поддържа старите добродетели. Аз съм човек от миналото, господин Куин, анахронизъм. Все още вярвам в бога и домашното огнище.

— И сте съвсем прав — побърза да отговори Елъри. — Между другото, разбира се, не сте знаели, че зет ви...

— Зет той не ми е бил никога! — избоботи старецът.

— Този Гимбъл тогава...

— Той бе псе — каза Бордън тихо. — Похотливо изчадие. Срам и позор за доброто общество.

— Зачитам чувствата ви, господин Бордън. Смятах да ви запитам дали сте знаели за промяната на облагодетелствуваното лице?

— Ако знаех — изръмжа старецът, — макар и немощен, макар прикован към този проклет стол, щях да го удуша със собствените си ръце!

— Господин Бордън, ще позволите ли да ви попитам, сър, точно при какви обстоятелства Гимбъл се ожени за дъщеря ви?

— Елъри се окашля. — Разбирате, надявам се, че използвам тази формулировка поради липса на по-точна.

За миг свирепите очи проблеснаха, после клепачът се спусна.

— И до днес не мога да си обясня, господин Куин... Никога не съм харесвал Джоузеф Гимбъл. Винаги ми се е струвало, че е мекушав и малодушен, твърде красив и безотговорен. Но дъщеря ми се влюби безумно в него и не можех да откажа на единственото си дете правото на щастие. Дъщеря ми, както знаете — басовият глас направи пауза, — не сполучи в брака. Омъжи се млада и преживя трагично смъртта на първия си съпруг — много достоен младеж с безукорен произход и положение, — който почина от пневмония. Когато години по-късно се появи Гимбъл, Джесика вече бе на четиридесет. — Масивното дясно рамо потръпна. — Знаете ги жените.

— А какво бе финансовото положение на Гимбъл по това време?

— Просяк — изсумтя Бордън. — Майка му бе хитра стара вещица и съм сигурен, че нейната амбиция го е докарала до двуженство. Него всеки можеше да го води за носа, какво остава пък за изчадие като майка му. Самата Джесика разполагаше със значително състояние — наследството на първия ѝ съпруг и завещаното от скъпата ми съпруга — и, разбира се, аз нямаше да я оставя да се ожени без... Той бе гол като пушка. Взех го на работа при мен. Мислех си, че ще излезе нещо от него. Толкова възможности му предоставих. — Гласът му заглъхна в заплашителен шепот: — Псе, неблагодарно псе! Можеше да ми бъде като син!

Сестрата направи повелителен знак.

— Той ли ръководеше работите ви, господин Бордън?

— Тази част от тях, на която можеше да причини най-малко вреда. Аз разполагам със значителни капиталовложения. Няколко пъти го назначавах за директор на корпорации, които контролирах. В краха през двадесет и девета-тридесета година той загуби всичко, което му бях дал. В Черния Петък^[4] сигурно е бил в бърлогата си във Филадельфия и е блудствувал с онази жена!

— А вие, господин Бордън? — попита Елъри с неподправено уважение.

— Тогава все още бях на крака, господин Куин — отговори старецът мрачно. — Не спипаха Джаспър Бордън по бели гащи. Сега... — Рамото отново потръпна. — ... съм нищо, жив труп. Дори не ми дават вече да пуша пурите си. Хранят ме с лъжичка като някакво...

Сестрата бе бясна. Палецът ѝ постоянно сочеше към вратата.

— Само още един въпрос — рече Елъри. — Противник ли сте на развода, сър?

За миг Елъри се уплаши, че старият милионер ще получи още един удар. Здравото му око се завъртя ужасяващо в орбитата си, а лицето му се наля с тъмна кръв.

— Развод ли! — кресна той. — Порочна измислица на дявола! Мое дете няма... — После притихна и продължи да мърмори под нос. След известно време каза едва ли не кротко: — Веруюто ми отрича развода, господин Куин. Защо питате?

Но Елъри промълви:

— Благодаря ви, господин Бордън, бяхте много любезен. Да, да, сестро, тръгвам. — И отстъпи към вратата.

— Господин Куин — обади се зад гърба му глух глас.

Той се извърна и видя Джесика Гимбъл в злокобни черни одежди. Високата фигура на Финч я следваше като сянка.

Сумрачната стая бе душна.

— Извинете — каза Елъри и направи път.

Тя прошумоля край него, сякаш без да го забележи. Финч въздъхна и я последва.

Вече на прага, Елъри дочу стария Джаспър Бордън да ръмжи кисело:

— Джесика! Да свалиш тази печална маска от лицето си! Чу ли? — И послушния глас на възрастната жена:

— Да, татко.

Господин Куин се спусна по стълбите, потънал в мисли. Картината постепенно се изясняваше. Най-многозначителен бе фактът, че Джаспър Бордън, макар и на смъртно легло, все още властвуваше над домочадието си с неотслабваща десница.

Мъжът с рибешкото лице долу изглеждаше раздразнен, ако изобщо бе способен на някакви чувства, когато Елъри, вместо да напусне светата обител, вежливо го помоли да съобщи за него на госпожица Андрея Гимбъл. Когато Андрея се появи, той се изправи

вдървено до стената, сякаш решен да я пази от посегателства. По петите ѝ вървеше Бърк Джоунс в смокинг, счупената му ръка висеше в разкошна черна копринена превръзка.

— А, здрасти, Куин — рече Джоунс. — Пак душиш, а? Блазе на такива като теб. Живот си живеете. Е, попадна ли на гореща следа?

— Засега не може да се каже — усмихна се Елъри. — Добър вечер, госпожице Гимбъл. Ето че отново съм тук.

— Добър вечер каза Андрея. Кой знае защо, тя пребледня, като го видя. Черната и вечерна рокля с голямо деколте и смела кройка би накарала всеки друг да я зяпне с възхищение, но Елъри си бе Елъри и предпочете вместо това да се вгледа в очите ѝ. Те бяха разширени от страх. — Ис-искали сте да говорите с мен?

— Като се качвах — забеляза небрежно Елъри, — видях кремава кола, паркирана до тротоара. Шестнадесет цилиндров кадилак...

— О — рече Джоунс, — сигурно е била моята.

Елъри долови мигновена вълна неподправен ужас да залива Андрея.

— Бърк! — възкликна тя неволно. После прехапа устна и затърси облегалката на стола.

— Какво, по дяволите, става, Анди? — поиска да узнае Джоунс, сбърчил вежди.

— Ваша ли е, Джоунс? — измърмори Елъри. — Странно. В нощта на престъплението Бил Ейнджъл е видял кремав шестнадесет цилиндров спортен кадилак да напуска алеята пред къщата, в която бе убит Джоузеф Гимбъл. Доста странно наистина. За малко да сгази Бил.

Загорялото лице на Джоунс посивя.

— Моята... кола? — рече той най-сетне, облизвайки устни. Празният му поглед се спря на Андрея и после се върна на Елъри. — Слушай, Куин, това не е възможно. В събота вечерта бях на благотворителния бал в „Уолдорф“ със семейство Гимбъл, а колата ми бе паркирана цялата вечер на улицата. Трябва да е била друга кола.

— О, не ще и съмнение. И, разбира се, госпожица Гимбъл ще потвърди това.

Устните на момичето едва-едва се раздвижиха:

— Да.

— Значи потвърждавате думите му, госпожице Гимбъл?

Ръцете ѝ леко потрепнаха.

— Да — прошепна тя. Джоунс не я гледаше. Той се бе привел напред, изгърбил широки рамене, сякаш го очакваше схватка, но не бе съвсем сигурен какво да предприеме.

— В такъв случай не ми остава нищо друго, госпожице Гимбъл, освен да поискам да ми покажете годежния си пръстен — рече строго Елъри.

Джоунс се вцепени. Очите му се стрелнаха към лявата ръка на Андрея и се заковаха там с ужас.

— Годежният пръстен? — промърмори той. — Защо, по дяволите...

— Госпожица Гимбъл ще ви отговори — рече Елъри.

Някъде отгоре долетяха гласове. Джоунс пристъпи към Андрея.

— Е? — сопна се той. — Защо не му го покажеш?

Тя затвори очи:

— Бърк...

— Питам те, защо не му го покажеш? — Гласът му прозвуча хрипкаво. — Андрея, къде е пръстенът? Защо изобщо пита? Не си ми казвала...

Горе на площадката хлопна врата. Появиха се госпожа Гимбъл и Грозвенър Финч.

— Андрея! — извика госпожа Гимбъл. — Какво става?

Андрея закри лицето си с ръце. Безименният пръст на лявата й ръка все още беше без пръстен. Тя захълца.

Госпожа Гимбъл се спусна като фурия по стълбите.

— Престани с този глупав плач! — сопна й се тя. — Господин Куин, настоявам за обяснение.

— Просто помолих дъщеря ви да ми покаже годежния си пръстен, госпожо Гимбъл — рече Елъри търпеливо.

— Андрея — изхриптя Джоунс, — ако си ме забъркала в някоя каша...

— Андрея — рече госпожа Гимбъл. — Какво има?

Лицето й бе посивяло и състарено.

Финч се спусна по стълбите. Изглеждаше разтревожен.

— О — хълцаше Андрея. — Всички ли сте против мен? Не виждате ли, че аз... аз?...

— Щом дъщеря ми не иска да отговаря на глупавите ви въпроси, Господин Куин, няма да отговаря — рече госпожа Гимбъл студено. —

Не разбирам какво целите, но ми е ясно, че защитавате скъпоценната сестричка на онзи противен младеж от Филадельфия. Вие не работите за нас. Знаете, че тя е убийцата!

Елъри въздъхна и тръгна към вратата.

— О, щях да забравя — върна се той и разочарова лакея с рибешката физиономия. — Финч!

— Слушайте, това са детинщини побърза да се намеси Финч. Защо първо не обсъдим...

— Думите са за жените, а делата — за мъжете. Струва ми се, че ще се върна отново към своята мъжка природа.

— Не разбирам...

— При създадените обстоятелства рече Елъри със съжаление — за мен е невъзможно да продължа разследването под егидата на застрахователната компания „Нашънъл“. Както виждате, не получавам никакво съдействие. Задах само един най-обикновен въпрос! И така, ще трябва да откажа предложението.

— Ако хонорарът... — започна безпомощно високият мъж.

— По дяволите хонорарът...

— Елъри — обади се тих глас. Елъри се извърна. Бил Ейнджъл стоеше на прага. Рибята мутра понечи да се разсърди, после понечи да свие рамене и най-накрая с навирен нос направи път Бил да влезе.

— О, Бил — рече бавно Елъри и присви очи. — Реши да дойдеш, най-сетне. Така и очаквах.

Бил изглеждаше смутен, но върху мъжественото му лице бе изписана решителност.

— Съжалявам, Ел. Друг път ще ти обясня. А сега бих желал да говоря с госпожица Гимбъл... насаме — каза той, като повиши глас и огледа спокойно присъстващите.

Андрея скочи с ръка на сърцето:

— О, не биваше да идвате...

— Андрея... — започна пискливо госпожа Гимбъл.

Джоунс се обади с рязък глас:

— До гуша ми дойде от недомлъвките ви. Андрея, стига си ме разигравала. Искам моментално обяснение или всичко между нас е свършено, ясно ли е? Кой е този човек? Къде е пръстенът ти? Какво, по дяволите, си правила с колата ми в събота вечер? Ако си замесена в това убийство...

За миг очите на Андрея блеснаха. После ги сведе и бузите и леко поруменяха.

— Вашата кола ли? — попита недоумяващо Бил.

— Сега разбираш, надявам се, защо любовта изисква откровеност, Бил — промърмори Елъри. Още снощи можех да ти кажа, че Андрея Гимбъл не притежава кремав спортен кадилак. Нищо по-просто. Питаш, където трябва и... Какво ще кажете, ако затворим вратата и седнем да обсъдим въпроса като разумни хора?

Финч измърмори нещо на лакея, който погледна печално, затвори вратата и изчезна. Госпожа Гимбъл седна ядосана, с нацупени устни, сякаш се канеше да каже нещо обидно, но не знаеше точно какво. Джоунс изгледа Андрея кръвнишки, а тя не вдигаше очи от пода. Бледността ѝ се бе стопила. Колкото до Бил, той внезапно се изчерви и запрестъпва нерешително от крак на крак.

— Какво точно възнамеряваше да разискваш с госпожица Гимбъл, Бил? — запита спокойно Елъри.

Бил поклати глава:

— Зависи от госпожица Гимбъл. Аз нямам какво да кажа.

Андрея го погледна свенливо, с необяснима печал.

— Струва ми се — забеляза Елъри след миг напрегната тишина, — че в края на краищата ще се наложи да говоря аз. Бих предпочел да слушам. И двамата се държахте много странно — и вие, госпожице Гимбъл, и ти, Бил. Детински, ако питате мен... — Бил се изчерви. — Да ви кажа ли какво е станало? В събота вечер, докато оглеждах килима в къщата, ти съзря нещо блестящо, което се бе набило в него. Настъпи го с крак и когато реши, че никой не те наблюдава, се престори, че си завързваш обувката и го вдигна. Но аз те наблюдавах. Това бе голям шлифован диамант, най-малко шест карата.

Бил се размърда, а Андрея едва чуто ахна. Лицето на Джоунс отново посивя от яд, а скулите му се изопнаха.

— Мислех... — заекна Бил.

— Мислел си, че никой не те гледа. Но както виждаш, Бил рече кротко Елъри, — обучен съм да виждам всичко и професионалната ми етика не позволява на приятелството да попречи на истината. Ти не знаеше чий е диамантът, но се боеше да кажеш на Де Джонг, защото си мислеше, че по някакъв тайнствен начин може да уличи Люси. После дойде госпожица Гимбъл и ти видя на пръста и пръстен без камък. Не

можеше и дума да става за съвпадение. Разбира се, тя трябва да е идвала в къщата... Но както виждаш, Бил, и аз забелязах.

Бил се засмя.

— Наистина, голям съм глупак. Покорно се извинявам, Елъри. Той погледна Андрея и повдигна леко рамене, сякаш искаше да покаже безпомощността си. Въпреки страха и мъката, тя се насили да се усмихне. Джоунс забеляза това и тънките му устни се изопнаха.

— Ти я дръпна настрани в тъмното — продължи Елъри, сякаш нищо не се бе случило, — но тъй като и аз се възползувах от мрака, упражних прерогатива на оскърбеното приятелство и подслушвах. Да продължавам ли?

Андрея простена тихо. После изведнъж вдигна бистър поглед:

— Няма нужда да продължавате, господин Куин — рече тя уверено. — Виждам колко безсмислено е било. Излиза, че не ме бива... в тези неща. Благодаря ви. Бил Ейнджъл. Държахте се прекрасно.

Той се изчерви отново, смутен.

— Значи си взела колата ми в събота следобед — промърмори Бърк Джоунс. — По дяволите, Андрея, ще трябва да снемеш подозрението от мен.

Погледът ѝ бе презрителен:

— Не се безпокой, Бърк, така и ще направя. Господин Куин събота следобед получих телеграма от... Джо.

— Андрея — обади се плахо госпожа Гимбъл.

— Андрея, не мислиш ли — започна тихо Финч, — че не е много благоразумно.

Клепачите ѝ се спуснаха.

— Нямам какво да крия, Дъки. Не съм го убивала, ако това си мислите всички! — Тя замълча. — В телеграмата Джо ме молеше да го чакам в онази къща, защото имал да говори с мен по неотложен въпрос. Даваше указания как да стигна дотам. Уговорката бе за девет.

— Обзалагам се, че телеграмата е дубликат на моята — измърмори Бил.

— Взех колата на Бърк... Той и без това нямаше да я използва. Не му се обадох къде отивам.

— Защо не им кажеш, че сама си карала? — изръмжа Джоунс. — Аз не мога да карам с тази счупена ръка.

— Моля те, Бърк — рече тя тихо. — Мисля, че на господин Куин му е ясно. Оказа се, че съм подранила. В къщата нямаше никой и отидох на разходка по пътя към Камдън. Когато се върнах...

— По кое време пристигнахте първия път? — попита Елъри.

— О, не знам. Може би към осем. Когато...

— И по кое време пристигнахте втория път?

Тя се поколеба:

— О, не помня. Почти се бе мръкнало. Влязох вътре... лампата беше запалена... и...

Елъри се размърда:

— Простете, че ви прекъсвам, госпожице Гимбъл. Когато пристигнахте за втори път в бараката, не видяхте ли нещо подозрително?

— Не, не. Нищо — каза го тъй бързо, че той премълча следващия въпрос и запали цигара. — Абсолютно нищо. Влязох и намерих Джо... Бе на пода. Мислех, че е мъртъв... Не... не го докоснах. Не можех. Кръвта... сигурно съм изпищяла. После хукнах навън. Видях някаква кола да приближава къщата по пътя и се изплаших. Сkochих в кадилака и потеглих. Разбира се, сега знам, че за малко съм щяла да блъсна господин Ейнджъл. — Тя млъкна. — Това е всичко.

В последвалата тишина, Бърк Джоунс се окашля. В гласа му се чувствуваше нова, неуверена нотка:

— Ами... Съжалявам, писе. Ако ми беше казала... Когато ме помоли в събота да си мълча за колата...

— Бе много мило от твоя страна, Бърк — каза студено тя. — Никога няма да забравя твоето великодушие.

Грозвенър Финч пристъпи до нея и я потупа по рамото.

— Андрея, постъпила си детински, както и господин Куин ти каза. Защо не се довери на мен, на майка си? Нищо лошо не си направила. И господин Ейнджъл е получил телеграма, бил е там също без свидетели и въпреки това виждаш, че не се двоуми...

Андрея затвори очи.

— Много съм уморена. Чудя се дали...

— Ами камъкът, госпожице Гимбъл? — запита небрежно Елъри.

Тя отвори очи:

— Май си спомням, че си ударих ръката във вратата на излизане. Сигурно камъкът е паднал тогава. Но не забелязах, че липсва, докато

господин Ейнджъл не ми обърна внимание по-късно същата вечер.

— Ясно. — Елъри стана. — Благодаря ви много, госпожице Гимбъл. Ако послушате съвета ми, ще разкажете историята на Полинджър...

— О, не! — викна тя уплашено. — Това не. Моля ви, нали няма да му кажете? Да имаш работа с тези хора...

— Всъщност не е необходимо, Елъри — обади се тихо Бил. — Защо да усложняваме нещата? Няма да ни е от полза и само ще вдигне нежелан шум около госпожица Гимбъл.

— Ейнджъл е прав, господин Куин — съгласи се охотно Финч.

Елъри се усмихна леко:

— Е, щом мнозинството е на това мнение! Лека нощ.

Той се ръкува с Финч и Джоунс. Бил стоеше до вратата като в небрано лозе. Погледът му срещна очите на Андрея и бързо се отмести. После той последва Елъри, унило отпуснал рамене.

И двамата мълчаха по пътя за Трентън. Само когато оставиха зад гърба си естакадата Генерал Пуласки и летището на Ню Йорк, Бил промърмори:

— Съжалявам, че не ти казах, Ел, някак си...

— Да не говорим за това.

Понтиакът продължи да бръмчи.

— В края на краищата — рече Бил в мрака — явно е, че казва истината.

— Така ли мислиш?

Бил млъкна за миг. После побърза да възрази:

— Какво искаш да кажеш? Всички виждат, че момичето е свястно. Да не мислиш, че тя... О, това е нелепо! Толкова е убийца, колкото и сестра ми.

Елъри запали цигара.

— Струва ми се — забеляза той, — че през последните няколко дни у теб, приятелю, настъпи изненадваща промяна.

— Не те разбирам — измънка Бил.

— Виж ти! Е, е, Бил, не си чак толкова наивен. Ти си наистина умен младеж. Ето, само преди няколко дни бичуваше безпощадно богатите, особено богатите млади дами. Андрея Гимбъл е толкова отявлен представител на омразната ти паразитна класа, че се чудя на вниманието, което ѝ оказваш.

— Тя е... — Бил млъкна смутено. — Тя е... по-различна.

Елъри въздъхна.

— Щом си затънал дотам...

— В какво съм затънал? — озъби се в тъмнината Бил.

— Спокойствие, приятелю. — И Елъри продължи да пуши. Бил натисна газта. Останалата част от пътя изминаха в мълчание.

Кабинетът на Де Джонг на улица Съдебна бе пуст. Бил заобиколи по Саут Броуд, паркира понтиака до Маркет Стрийт и двамата с Елъри се вмъкнаха в мрачното преддверие на областната съдебна палата. В кабинета на областния прокурор намериха шефа на полицията и Полинджър да си шепнат, поверително допрели глави. Главите им се разделиха гузно.

— Я виж кой е дошъл — рече Де Джонг неловко.

— Точно който трябва. — Полинджър бе нервен. — Седнете, Ейнджъл. Сега ли пристигате от Ню Йорк, господин Куин?

— Да, реших, че е по-добре да науча от първа ръка за настъпилите развития. Случайно и Бил е с мен. Нещо ново?

Полинджър погледна Де Джонг.

— Ами — рече нехайно прокурорът — преди да отворим дума за това, любопитен съм да чуя вашето мнение относно убийството, господин Куин. Разбира се, ако имате такова.

— Quot homines, tot sententiae — подсмихна се Елъри. — Колкото хора толкова и мнения. И аз имам едно... може би неубедително, но мое собствено.

— Защо Финч искаше да ви види?

— О, това ли? — Елъри леко сви рамене. — Искаше да разследвам случая за „Нашънъл“.

— Заради застраховката ли? — Полинджър забарабани по бюрото си. — Така си и мислех. Разбира се, ще се радвам да ви помогна. Можем да работим заедно.

— Аз не приех — измърмори Елъри.

— О? — Полинджър вдигна вежди. — Тъй, тъй, да чуем мнението ви все пак. Не съм от онези късогледни юристи, които презират съветите на аматьорите. Слушам ви.

— Седни, Бил — рече Елъри. — Май се натъкнахме на нещо.

Бил се подчини. Отново бе нащрек.

— Е, и? — подкани го Де Джонг с насмешка.

Елъри извади лулата си.

— Аз съм в неблагоприятно положение. Очевидно вие разполагате с информация, за която не знам... В момента не мога да ви предложа хипотеза, която да уличава определена личност. Фактите, с които разполагам, не водят към разрешение на случая. Но от мига, в който идентифицирах Уилсън като Гимбъл, ме порази мисълта, че съществува една насока на разследването, която може да донесе успех. Предполагам, господа, че сте чели местните вестници от последните дни?

Полинджър го погледна изненадано:

— Да. Коментираха случая надълго и нашироко.

— Имаше една статия от ваша съгражданка — продължи Елъри, която, признавам си, ми направи впечатление. Става дума за очарователната червенокоса хлапачка, която води скандалната рубрика в „Трентън Таймс“.

— Бива си я Ела Еймита — рече Де Джонг безразлично.

— О, събуди се, Де Джонг. Тя заслужава по-голяма похвала. Схванала е нещо, което е убягнало на всички ни. Спомняте ли си как нарече къщурката, в която Гимбъл срещна смъртта? — Дватамата служители на закона го погледнаха с недоумение. Бил замислено си смучеше пръста. — Нарече я — каза Елъри — „Къща насред път“.

— Къща насред път. — Полинджър изглеждаше разочарован. — О, да, спомням си.

— Очевидно нищо не ви говори — рече сухо Елъри, — а би трябвало. Сложила е пръст направо в раната.

Де Джонг се ухили.

— На мен ми звучи смахнато.

— Твоя си е грешката. Фразата е направо блестяща. Не разбирате ли значението ѝ? — Той изпусна облак дим. — Кажете ми, чие убийство разследвате?

— Чие... — Прокурорът рязко се изправи в стола си.

— Гатанка ли е това? — ухили се Де Джонг. — Ще се пробвам. — Убийството на Мики Маус?

— Не е зле, Де Джонг — рече Елъри. — Пак ви питам: кой е убият? — Той разпери дългите си пръсти. — А щом не можете да го назовете, още по-трудно ще бъде да намерим убиеца му.

— Накъде биете — сопна се Полинджър. — Разбира се, убийството на Джоузеф Кент Гимбъл. Или на Джоузеф Уилсън, или на Хенри Смит, или както искате го наречете. Разполагаме с човека, с тялото — това е важно. И знаем кой е той. Какво значение има името?

— Май световно. За нещастие добрият стар Шекспир не доживя до дните на криминалистиката. Виждате ли, че не знаете. Кой точно: Гимбъл или Уилсън? Този човек е бил Уилсън във Филадельфия и Гимбъл в Ню Йорк. Видели са му сметката в Трентън... В къщата наред път, както казва нашата Ела. Наистина много сполучливо. И така, в Къщата наред път, да поразширим малко хрумването — продължи сдържано Елъри, — вие открихте дрехите на Гимбъл и дрехите на Уилсън. Колата на Гимбъл и колата на Уилсън. В Къщата наред път този човек е бил както Гимбъл, така и Уилсън, разбирате ли? Питам ви сериозно: в чия самоличност е бил убит? В тази на Гимбъл, или в тази на Уилсън? Кого е смятала убийцата, че праща на онзи свят — Джоузеф Кент Гимбъл от Ню Йорк или Джо Уилсън от Филадельфия?

— Никога не съм се замислял по този въпрос — измърмори Бил.

Полинджър стана и започна да кръстосва пространството зад бюрото си с бързи отривисти крачки.

— Глупости на търкалета. Гръмки фрази — присмя се Де Джонг.

Полинджър се закова. Хвърли особен поглед към Елъри изпод редките си вежди.

— А вие в коя самоличност мислите, че са го убили?

— Туй е въпросът наистина — въздъхна Елъри. — Не мога да отговоря. Вие можете ли?

— Не. — Полинджър седна. — И аз не мога. Но ми се струва все пак, че проблемът е чисто теоретичен. Не мога да разбера как... Вижте какво.

— Целите сме слух — рече Бил. Седеше спокойно на стола, владееше се напълно. Елъри пушеше кротко.

Тънките пръсти на прокурора си играеха с един нож за хартия на бюрото.

— Де Джонг направи извънредно важно откритие. Намери колата на човека, който е убил Гимбъл в събота вечер... малката кола с гумите „Файърстоун“:

Елъри погледна Бил. Странно бе как простичкото изявление на Полинджър се отрази на младия мъж. Кожата му се изопна, заприлича на стар пергамент. Седеше, без да смее да помръдне, сякаш се боеше, че най-лекото движение ще предизвика лавина.

— Е? — окашля се той. — Къде?

— Изоставена. Катастрофирала — вдигна рамене Полинджър.

— Къде? — попита Елъри.

— И не си мислете — провлече Де Джонг, — че може да съществува каквото и да е съмнение, господа. Това е колата, няма грешка.

— Изявление на олимпийец. Откъде си сигурен?

— От следните три факта. — Полинджър отвори горното чекмедже на бюрото си и хвърли купчина фотографии отгоре. — Отпечатъците на гумите. Направихме отливки от отпечатъците на колите пред къщата и ги сравнихме с гумите на намерената кола, форд, модел тридесет и втора година, черно купе. Е, отливките и гумите съвпадат. Това първо.

Бил премигваше, сякаш зеленикавата светлина дразнеше очите му.

— А второ?

— Второто — отвърна прокурорът, бъркайки отново в чекмеджето — е това!

Извади ръждясалата фигурка на гола жена — отчупената в глезените фигурка от капачката на радиатора, — която човекът на Де Джонг бе намерил на главната алея в нощта на убийството. После той постави до нея един друг предмет от същия ръждив метал самата капачка с двата назъбени метални крака, щръкнали отгоре ѝ.

— Огледайте ги. Ще видите, че счупените крайчета на металните глезени съответствуват точно на счупените крака върху капачката.

— Капачката от този форд ли е? — попита напрегнато Елъри.

— Ако не е, трябва да съм я отвил насън — рече Де Джонг.

— Разбира се, това е почти толкова неопровержимо доказателство, колкото и отпечатъци от пръсти — подчерта Полинджър. — А сега третото!

И за четвърти път бръкна в чекмеджето, а когато извади ръката си, тя бе обвита в някаква тъмна прозрачна материя.

— Воалът! — възкликна Елъри и посегна към него. — Къде го намерихте, по дяволите?

— На шофьорската седалка в купето. — Полинджър се облегна назад. — Сигурно разбирате какво значение има този воал като улика.

Отпечатъците от гумите и счупената капачка на радиатора установяват, че фордът е посетил местопрестъплението в събота вечерта. Воалът доказва вината. Намерен във форда, той ни води по логичната презумпция, че фордът е шофиран от престъпника, защото самата жертва е казала на Ейнджъл, преди да издъхне, че убийцата му е била с воал. А воалите не са на мода днес.

Бил не откъсваше поглед от воала.

— Като юрист — рече той дрезгаво — вие, разбира се, съзнавате, че по-неубедително вещественото доказателство от това не може да има.

— Как ще го свържете със случая? Намерили ли сте очевидци? Ако ги имахте, щеше да е по-различно. А уточнихте ли времето? Откъде знаете, че колата не е изоставена много преди престъплението? Откъде...

— Скъпи момко — каза бавно Полинджър, — познавам законите много добре.

Той стана и закрачи отново.

Някой почука на вратата и слабият човечец се извърна.

— Влез.

Селърс, дребният мургав мъж, прикрепен към екипа на Де Джонг, отвори вратата. Зад него стоеше друг детектив. Мургавият мъж малко се изненада, като видя двамата посетители.

— Е, и? — скочи Де Джонг. — Гладко ли мина всичко?

— Идеално.

Де Джонг хвърли поглед към Полинджър. Прокурорът кимна и се обърна. Бил стискаше ръчките на стола и очите му диво шареха от лице на лице. Селърс измърмори нещо и другият мъж изчезна. Миг покъсно се появи отново, хванал Люси Уилсън за ръка. Всичката кръв се бе оттекла от лицето ѝ. Под прекрасните ѝ очи имаше големи виолетови кръгове. Ръцете ѝ бяха стиснати в юмруци и гърдите ѝ се повдигаха и спадаха. Изглеждаше тъй злощастна и отчаяна, че за известно време никой не проговори.

— Бил. О, миличък Бил! — възкликна тя тихо и се олюля.

Бил скочи като изстрелян от катапулт.

— Мерзавец! — викна той на Де Джонг. — Какво, по дяволите, си въобразяваш, като влачиш сестра ми тук по туй време на нощта?

Де Джонг махна на мургавия мъж, който пристъпи и докосна ръката на Бил.

— Спокойно, Ейнджъл. Не искаме да имаме неприятности с теб.

— Люси! — Бил го блъсна настрана. Хвана сестра си за раменете и я разтърси. — Люси! Защо им позволи да те доведат в Ню Джързи. Нямам право. Не могат да прекосят границата на щата без документ за екстрадиране!

— Чувствувам се така... не знам — прошепна тя. — О, Бил, те... казаха, че господин Полинджър искал да разговаря с мен. Те казаха...

— Мошеник такъв! — изкрещя Бил. Нямах право...

Полинджър пристъпи с достойнството на петел. Мушна нещо в ръцете на Люси.

— Госпожо Уилсън, познавате ли този автомобил? — запита той с официалния тон на длъжностно лице.

— Не му отговаряй! — извика Бил.

Но тя отвърна уморено:

— Да. Да, това е моята кола. Джо ми подари този форд за рождения ден преди няколко години. Джо ми подари...

— Още ли продължавате да твърдите, че не знаете как вашата кола е напуснала гаража ви в събота?

— Да. Не. Искам да кажа, не знам.

— Намерихме я блъсната в дърво край пътя във Феърмаунт Парк, Филадельфия — нареждаше прокурорът. — На пет минути от вашия дом, госпожо Уилсън. Да сте катастрофирали там в събота вечер на връщане от Трентън?

Зловещата обстановка — ярката зелена светлина, строгите редици правни томове по стените, разхвърляното бюро — най-сетне проникна до съзнанието ѝ. Ноздрите ѝ потръпнаха и пот изби на нослето ѝ.

— Не прошепна тя. — За бога, господин Полинджър, не! Черните ѝ очи блестяха от ужас.

Полинджър вдигна тъмния воал.

— А този черен воал ваш ли е?

Тя го гледаше, без да го вижда.

— Какво? Какво?

— Нищо няма да измъкнеш от нея, Полинджър — рече грубо Де Джонг. — Тя е хитруша. Хайде да привършваме.

Часовникът на стената тиктакаше шумно. Мургавият мъж хвана Люси Уилсън по-здраво за ръката. Бил стоеше полуприведен, със сгърчени пръсти и очи, изпълнени със страх.

— Господа — рече рязко Елъри, — предупреждавам ви да не принасяте тази бедна жена в жертва пред олтара на общественото мнение, Бил, стой си на място!

— Аз знам своя дълг, господин Куин — рече прокурорът твърдо. Сетне посегна към някакъв документ на бюрото си.

— Недейте! По дяволите, не бива... — изкрещя Бил.

— Люси Уилсън — рече Полинджър уморено, — държа в ръцете си заповед за арестуването ви. В името на гражданите на Ню Джързи вие сте обвинена в предумишленото убийство на Джоузеф Уилсън, известен също като Джоузеф Кент Гимбъл, през нощта на първи юни хиляда деветстотин тридесет и пета година, събота, в Мърсър щата Ню Джързи.

Черните ѝ очи се притвориха и тя припадна в ръцете на брат си.

[1] По живо, по здраво (лат.). — Б.пр. ↑

[2] Герой на Честъртън, свещеник, който разрешава заплетени криминални случаи. — Б.пр. ↑

[3] Ето, виждате ли! (Фр.) — Б.пр. ↑

[4] Началото на депресията от 1929 г. — Б.пр. ↑

III

ИЗПИТАНИЕТО

*Блажено провидение,
съди ме и дай ми изпитание
според силите ми.*

„Съдебната палата в Мърсър, където ще се решава съдбата на Люси Уилсън, обвинена в убийството на съпруга си Джоузеф Уилсън, иначе известен като Джоузеф Кент Гимбъл, прочут нюйоркски финансист и светска знаменитост“ — пише кореспондентът на „Асошиейтед Прес“, с явна слабост към фактическите подробности, — се намира на Саут Броуд Стрийт в Трентън, недалеч от пазара. Това е стара каменна постройка в съседство с областния затвор на Купър Стрийт, където лежи Люси Уилсън и събира сили за предстоящата епична борба.

Зала 207, където в понеделник сутринта нейният брат, адвокатът Уилям Ейнджъл от Филадельфия, ще поведе съдебната ѝ защита срещу обвиненията на щата Ню Джързи, се намира в северното крило на сградата, на втория етаж. Тук се помещава Гражданската колегия и обикновено се разглеждат делата за убийство. Залата е просторна и широка, с висок таван и два квадратни оберлихта от матово стъкло.

Катедрата, от която опитният съдия Айра В. Менандър ще ръководи процеса, е висока и широка и почти скрива съдийския стол. Зад катедрата има три врати. Крайната вдясно води към стаята на съдебните заседатели, крайната вляво — към Моста на въздишките и затвора, а тази точно зад стола на съдията води към покоите на Негова Милост.

Вдясно от съдийската катедра е свидетелската ложа, а зад нея е ложата на съдебните заседатели с три реда столове, по четири във всеки ред. Пред съдийската катедра, продължава кореспондентът на

„Асошиейтед Прес“, вживявайки се в ролята си, има места за съдебните чиновници и широко свободно пространство с две кръгли маси за защитата и обвинението.

Местата за публиката са разположени от двете страни на пътеката, като от всяка страна има по пет реда с десет дълги дървени пейки. Тъй като на всяка пейка могат да седнат от шест до седем души, залата побира между 120 и 140 души.

Госпожица Ела Еймити, водеща скандалната рубрика на „Трентън Таймс“; презираше сухите подробности. В броя от двадесет и трети юни, неделя, в затрогващата си и многословна статия, тя бе пристъпила направо към същината на въпроса:

„Утре сутрин, в десет часа лятно часово време, една красива жена, цъфтяща от младост и жизненост, с лице и фигура, недокоснати от общата разпуснатост на нашето трескаво време, ще бъде изведена от областния затвор на Купър Стрийт по тесничкия Мост на въздишките и вкарана в голото, мрачно преддверие на залата, където Мърсър съди най-закоравелите си престъпници.

Ще я оковат като робиня, ще я изложат на подсъдимата скамейки и за нея ще наддават щатът Ню Джързи в лицето на Пол Полинджър, областният прокурор на Мърсър, и преданият ѝ брат, Уилям Ейнджъл от Филадельфия, който е поел защитата ѝ.

Съдебните заседатели ще решат дали Люси Уилсън, млада домакиня от Филадельфия, е забила острието на ножа за хартия в сърцето на своя съпруг. Доста хора смятат, че Люси Уилсън трябва да бъде съдена от заседатели, които наистина са от нейната среда, иначе справедливостта няма да възтържествува.

Защото на подсъдимата скамейка седи не Люси Уилсън, а обществото. Обществото, което позволява на един мъж с положение да се ожени под чуждо име за бедно момиче в друг град, да отнеме десет от най-хубавите ѝ години, а после — когато е твърде късно — да каже истината и да признае зловеция си грях към нея.

Общество, което позволява на такъв мъж да встъпи в дубрачие, да има бедна жена във Филадельфия и богатата в Ню Йорк, да снове цял живот безгрижно между двете жени и двата града. Виновна или невинна, истинската жертва е Люси Уилсън, не мъжът, погребан във филадельфийското гробище под името Джоузеф Уилсън и не богатата наследница на Бордъновите милиони, приела истинското му име Гимбъл в катедралата «Сейнт Андрю» в Ню Йорк през 1927 година. Ще защити ли обществото Люси — от собствените си пороци? Ще я обезщети ли за десетте години, които е отнело от живота ѝ? Ще се погрижи ли коварната сила на парите и на социалния престиж да не я смачка с желязната си пета? Това са въпроси, които Трентън, Филадельфия, Ню Йорк, цялата нация си задават днес.“

Бил Ейнджъл се вкопчи в перилото на ложата на съдебните заседатели с такава ярост, че кокалчетата му побеляха:

— Дами и господа съдебни заседатели, законът предоставя на защитата, както и на обвинението, правото да съобщят предварително и в общи линии какво ще доказват. Току-що изслушахме вашия областен прокурор. Аз няма да ви отнемам толкова време. Моят многоуважаван колега, прокурорът, и негова милост съдията ще ви кажат, че при процеси за убийство защитата често се отказва от правото си да се обърне към съдебните заседатели предварително, защото в повечето случаи защитата има какво да крие или гради стратегията си върху пропуските на обвинението. Но в случая защитата няма какво да крие. Защитата се обръща към вас чистосърдечно, уверена, че в Мърсър справедливостта може да възтържествува и ще възтържествува.

— Искам да ви кажа само едно: моля ви да забравите, че съм брат на обвиняемата Люси Ейнджъл-Уилсън. Моля ви да забравите, че Люси е красива жена в разцвета на живота си. Моля ви да забравите, че Джоузеф Уилсън ѝ е причинил най-жестокото зло, което един мъж може да стори. Моля ви да забравите, че той всъщност бе Джоузеф Кент Гимбъл, милионер, а тя е Люси Уилсън — бедна, предана

съпруга, жена от вашата собствена среда. Моля ви да забравите, че през десетте безоблачни години на съпружеския си живот Люси Уилсън не е получила нито цент от милионите на Джоузеф Кент Гимбъл.

— Нямахте да ви моля да забравите тези неща, ако имах и най-нищожното съмнение в невинността на Люси Уилсън. Ако я смятах за виновна, щях преднамерено да ги изтъкна и да разчитам на вашето съчувствие. Но аз не мисля така. Знам, че Люси Уилсън няма вина за това престъпление. И преди процесът да приключи, ще се убедите, че Люси Уилсън наистина е невинна.

— Моля ви само да не забравяте, че убийството е най-сериозното обвинение, което една цивилизована държава може да отправи срещу личността. Моля ви също да не забравяте в хода на процеса, че щатът Ню Джързи трябва без сянка от съмнение да докаже, че именно Люси Уилсън е извършила това кърваво дело. Негова милост несъмнено ще ви предупреди, че при обвинението по косвени доказателства, какъвто е случаят, щатът ще трябва да доказва стъпка по стъпка, минута по минута действията на обвиняемата до момента на престъплението. Място за догадки няма. Такъв е законът и вие ще трябва да се съобразявате с него. И не забравяйте, че тежестта на доказването лежи изцяло върху щата. Указанията ще получите от негова милост.

— Дами и господа съдебни заседатели, от името на Люси Уилсън ви моля този принцип постоянно да бъде в съзнанието ви. Люси Уилсън желае справедливост. Съдбата ѝ е във вашите ръце, в сигурни ръце.

— Е, сипи и на мен, все едно какво има в бутилката — рече Ела Еймйти.

Елъри забърка в една чаша натрошен лед, сода и ирландско уиски и подаде резултата на червенокосата млада жена. Бил Ейнджъл, по риза и с навити ръкави, поклати отрицателно глава и отиде до прозореца в стаята на Елъри. Прозорецът бе широко отворен, трентънската нощ навън бе топла и шумна като по време на карнавал.

— Е, как ти се струва? — каза Елъри, загледан в безмълвния Бил.

— Да ти кажа ли? — Ела кръстоса крака и остави чашата си. — Тук се мъти нещо.

— Какво те кара да мислиш така, Ела? — Бил рязко се извърна.

— Виж какво. Бил Ейнджъл. Познавам този град по-добре от теб. Да не мислиш Полинджър за пълен глупак? Дайте един фас.

Елъри се подчини.

— Склонен съм да се съглася с пресата, Бил. Полинджър не е вчерашен.

— Признавам. Веднага си личи, че е способен юрист — намръщи се Бил. — Но, по дяволите, фактите са си факти! Ако разполагаше с нещо важно, той просто не би пропуснал да го представи.

Ела се сгуши по-дълбоко в креслото на „Стейси Трент“.

— Слушай, глупак такъв. Умът на Пол Полинджър реже като бръснач. Освен това е изгризал Наказателния кодекс с кориците. Познава стария съдия Менандър, както аз познавам живота. А отгоре на всичко върти на пръста си съдебните заседатели от областта. Да не мислиш, че прокурор като него ще се изложи така? Пак ти казвам Бил, отваряй си очите.

— Добре де, добре. — Бил пламна. — Ще бъдеш ли така любезна да ми кажеш какво ще извади от цилиндъра си този фокусник? Познавам случая като собствения си джоб. От желание да постигне присъди в едно сензационно дело Полинджър прибързва и греши. Такива случай е имало и преди.

— Значи смяташ, че няма опасност да я осъдят? — попита Елъри.

— Абсолютно никаква. Пак ти казвам, че делото няма да стигне дори до съдебните заседатели. Законите са си закони навсякъде. Когато Полинджър изложи обвинението си, аз ще направя обичайното искане за прекратяване на делото и си залагам главата, че Менандър веднага ще го прекрати.

— Горкичкото ми наивно глупаче — въздъхна журналистката. Излиза, че си губя времето и силите нахалост. Що за самоувереност! Обожавам те, Бил, но търпението ми има граници. Играеш си с живота на сестра си. Как можеш да бъдеш толкова самонадеян?

Бил се втренчи през прозореца.

— Ще ти кажа — рече най-сетне той. — И двамата не сте адвокати и затова не можете да ме разберете. Нямаме представа как се води следствие по косвени улики.

— Обвинението ми се струва доста солидно.

— Издиша отвсякъде. С какво разполага Полинджър? Предсмъртни думи, които, за беда, изкарах на бял свят тъкмо аз. Тези думи естествено, изречени от жертвата с ясното съзнание, че си отива — твърде съществено от правна гледна точка, — уличават в убийството забулена жена. Полинджър разполага с отпечатъците от гумите на форда в калта пред мястото на престъплението. Дори да представи експертиза, че именно фордът на Люси е оставил тези следи, какво ще докаже? Че престъпникът е използвал колата й. В колата й е намерен воал, който дори не е неин. Знам, че не е неин, защото никога не е притежавала или носила воал. Той няма да може да докаже, че е неин. В крайна сметка разполага с факта, че престъпникът е използвал колата й и е бил жена с воал. Вероятно разполага със свидетел, който ще даде показания, че е видял жената с воал във форда близо до местопрестъплението. Но който и да е свидетелят, той не може с положителност да идентифицира Люси като жената във форда. Самият факт, че е носила воал, прави категоричното разпознаване съмнително от правна гледна точка.

— Но тя няма алиби — изтъкна Елъри — и теоретически има двоен мотив.

— Свободно съчинение! — рече Бил побеснял. — Законът не изисква нас да представим алиби. Пък и се надявам, че касиерът на кинотеатъра „Фокс“ ще може да я разпознае. Във всеки случай с това се изчерпва казусът. И кажете ми, ако обичате, открихте ли някъде в тази поредица от факти и най-бегъл намек за физическото присъствие на Люси в онази къща? Не познавате закона. Следствието трябва да докаже преди всичко, че обвиняемият е бил на местопрестъплението. Кажете ми как Полинджър ще удостовери, че Люси е била там през нощта на първи юни!

— Колата й... — започна Ела.

— Глупости! Колата й не доказва, че е била там. Всеки би могъл да я открадне. Всъщност точно така е станало.

— Логично е...

— Законът не признава подобна логика. Дори Полинджър да представи нещо от облеклото й, намерено в къщата — носна кърпичка, ръкавица, каквото и да е, — това не доказва, че тя самата е била там.

— Добре, Бил, не се пали толкова — въздъхна червенокосата жена. — Както го казваш, звучи убедително, но... — Тя се намръщи, вдигна чашата си и отпи.

Изражението на Бил се смекчи. Той пристъпи към нея и я хвана за ръка.

— Искам да ти благодаря, Ела... Нямах възможност досега. Много съм ти признателен. Ти ми беше опора, а статиите ти несъмнено повлияха на общественото мнение. Ужасно се радвам, че си на наша страна.

— Ами това ми е работата — рече тя небрежно и му се усмихна. — Не вярвам Люси да е наръгала оня негодник. В любовта и в процесите за убийство всичко е позволено, нали така? Въпрос е и на гражданска позиция. Мразя оная пасмина от Парк Авеню. — Тя изтегли ръката си.

— Също като Бил — промърмори Елъри.

— Чакай, виж какво... Това, че проявявам известна човешка търпимост, не означава... — започна Бил, млъкна и се изчерви.

Ела Еймита го изгледа с вдигнати вежди.

— Аха — рече тя, — „вестникарка надушва роман“. Какво да очакваме. Бил, нови Монетки и Капулети ли?

— Не говори глупости — сопна се той. — И двамата притежавате досадния навик да правите от мухата слон! Момичето е сгодено и ще се омъжва. По дяволите, тя не е от моя кръг... Аз просто...

Ела намигна с лявото си око на Елъри. Бил стисна зъби в безпомощна ярост и се изчерви. Ела стана и си сипа отново. Дълго време никой не продума.

Съдебната зала бе претъпкана. Пол Полинджър изложи позицията на обвинението с такава хапливост и вещина, тъй хладно и самоуверено, сякаш процесът бе формалност и нямаше да промени предварително набелязаната присъда. Въпреки че високите прозорци бяха отворени, а електрическите вентилатори работеха, в залата бе задушни от топлината на скупчените тела. Яката на Полинджър приличаше на парцал, а лицето на Бил лъщеше от пот. Само Люси Уилсън, седнали на подсъдимата скамейка между двама мрачни

полицаи, не страдаше от жегата. Кожата ѝ бе суха и бледна, сякаш потенето и останалите жизнени процеси вече бяха замрели. Седеше скована, с ръце в скута взираше се в сбръчканото лице на съдията Менандър и избягваше погледите на съдебните заседатели.

„В края на първия ден — съобщаваше кривогледият репортер на «Филаделфия Леджър» — прокурорът Полинджър още веднъж демонстрира гениалната си способност да подрежда светкавично в стройна хипотеза съществените елементи в един процес за убийство. Господин Полинджър бързо изложи обвинението си. В този ден той призовава свидетелите: Хаймър О’Дел — съдебен лекар, Уилям Ейнджъл — защитник, Де Джонг — началник на полицията, Грозвенър Финч от Ню Йорк, Джон Селърс, Артър Пинети, сержант Ханигън и лейтенант Доналд Феърчайлд от нюйоркската полиция. Чрез показанията на тези свидетели той успя да установи наличието на застрахователен мотив във вреда на обвиняемата, представи съществени факти, свързани с откриването на трупа, и няколко важни веществени доказателства, между които счупената емблема от радиатор на автомобил, по всяка вероятност от форда на обвиняемата. Господин Полинджър нанесе съкрушителен удар на защитата, като успя въпреки непрекъснатите апострофи и възражения на господин Ейнджъл да впише в протоколите на свидетелските показания извънредно важното експертно заключение за отпечатъците на гуми «Файърстоун» в калта пред къщата, където е бил убит Джоузеф Кент Гимбъл. Целият следобед мина в изслушване показанията и кръстосания разпит на сержант Томас Ханигън от полицията в Трентън, който пръв е огледал отпечатъците от гумите, на началника Де Джонг, който е открил форда, предполагаема собственост на госпожа Уилсън, както и на лейтенант Феърчайлд, признат експерт по идентификация на автомобилни следи.“

Лейтенант Феърчайлд — продължаваше да чука телеграфът и пресцентъра, докато предаваше статията на журналиста от „Леджър“ — устоя на яростните опити на Бил Ейнджъл да хвърли съмнение върху изводите му и потвърди до последна подробност показанията на сержант Ханигън. Вещото лице от Ню Йорк сравни снимките и гипсовите отливки от автомобилните следи по алеята и гумите на форда на госпожа Уилсън, представени пред съда от обвинението.

— Следите от автомобилни гуми — обобща показанията си лейтенант Феърчайлд — могат да бъдат идентифицирани толкова безпогрешно, колкото и пръстовите отпечатъци. Няма две гуми, които след известен период на употреба да оставят един и същи отпечатък. Въпросните гуми „Файърстоун“ са доста стари и грайферът им е износен и нарязан. Внимателно прекарах колата на обвиняемата по алеята пред бараката при абсолютно същите условия както в нощта на убийството. Открих, че тези гуми оставят белези на износеност, идентични с гипсовите отливки.

— И какво е вашето заключение, лейтенант? — попита господин Полинджър.

— Според мен няма никакво съмнение, че заснетите и отлети отпечатъци са оставени от въпросните четири гуми.

Опитът на адвоката Ейнджъл да намекне, че „въпросните четири гуми“ не са гумите от колата на госпожа Уилсън, а са били умишлено подменени от полицията, срещна решителния отпор на господин Полинджър при кръстосания разпит.

— Още нямаме повод за фойерверки — рече Бил Ейнджъл вечерта на третия ден. Бяха в стаята на Бил в „Стейси Трент“. Той бе по потник и плискаше лицето си със студена вода. — Пфу! Елъри, сипи си нещо! Содата е на шкафа. Има и лимонада, ако искаш.

Елъри изпъшка и седна. Лененият му костюм бе намачкан, а лицето — прашно.

— Не, благодаря. Току-що пих долу два противни коктейла. Какво стана?

— Каквото очаквах. — Бил взе един пешкир. — Честно казано, и аз започвам да се тревожа. Не е възможно Полинджър да се надява на присъда по доказателствата, които е представил дотук. Той няма улики, които да водят пряко към Люси. А ти къде се губиш цял ден?

— Разкарвах се насам-натам.

Бил хвърли пешкира и навлече чиста риза.

— О — рече той с леко разочарование. — Благодарен съм ти, че изобщо се върна. Знам, че тази каша обърква плановете ти.

— Нищо не разбираш — въздъхна Елъри. — Ходих до Ню Йорк да събера някои сведения по делото.

— Ел! Какво си открил?

Елъри протегна ръка и вдигна дебела връзка стенографирани листове. Това бяха официалните протоколи от разпитите на свидетелите за деня.

— Нищо особено. Хрумна ми нещо, но не се потвърди. Може ли да прегледам протоколите? Искам да знам какво е станало в мое отсъствие.

Бил кимна мрачно, привърши с обличането и излезе. Елъри вече бе погълнат от протоколите. Бил взе асансьор до седмия етаж и почука на вратата с номер 745. Отвори му Андрея Гимбъл. И двамата се почувствуваха неловко и за миг се гледаха еднакво преbledнели. Тя бе облечена в семпла затворена рокля с перлена брошка на яката. Дрехата ѝ придаваше необичайна строгост и за миг само в съзнанието на Бил проблесна мисълта, че нещо я гнети. Той се стресна от кръговете под сините и очи и от нейния болнав и залинял вид. Андрея се подпря на вратата.

— Бил Ейнджъл — промълви тя смутено. — Каква... изненада.

— Няма ли да влезете?

— Влизай, влизай. Бил — провикна се Ела Еймита отвътре. Ела да ни поразвеселиш малко!

Бил се намръщи, но влезе. Холът бе пълен със свежи цветя и Ели Еймита се бе изтегнала в най-удобното кресло с чаша до лакътя си и цигара между пръстите. Високият Бърк Джоунс, изправен до прозореца, го изгледа кръвнишки. Превързаната му ръка стърчеше като палка на регулировчик.

— О, извинявайте — рече Бил и се закова на място. — Ще намини някой друг път, госпожице Гимбъл.

— Какво е туй? — обади се Джоунс. — Светска визита ли, що ли? Мислех, че вие си стоите от другата страна на оградата.

— Дошъл съм при госпожица Гимбъл по работа — рече Бил рязко.

— Дошли сте при приятел — каза Андрея с бледа усмивка. — Ще седнете ли, господин Ейнджъл? Още не съм имала възможност... ами малко неудобно се получи, нали?

— Нали? — повтори глуповато Бил и седна, като не спираше да се чуди защо се подчини. — Какво търсиш тук, Ела?

— Малката Ела разплита кълбото. Реших да видя как живее другата страна. Може и да напиша нещо. Госпожица Гимбъл е мила, но господин Джоунс ме мисли за шпионка, така че си прекарваме чудесно! — Журналистката се изкиска.

Джоунс скочи от перваза отегчен.

— Защо, по дяволите, не ни оставите на мира? — изръмжа той. — Не стига, че трябва да се завираме в тази мръсна дупка...

— Чудя се... — Андрея сведе поглед. — Бърк, ще имаш ли нещо против да ни оставиш за малко?

— Против? Против? Защо да имам нещо против? — Той замарширува гневно към вратата на съседната стая, разтвори я и я тресна след себе си.

— Виж го ти! — измърмори Ела. — Приятелчето ти е с характер. Ще трябва да го превъзпитаваш, скъпа. Ако питаш мен, направо е простак. — Тя стана лениво, пресуши чашата си, усмихна им се омайно и се понесе навън.

За миг Бил и Андрея седяха безмълвни. Мълчанието стана потискащо. Не смееха да се погледнат. Най-сетне Бил се окашля и рече:

— Не обръщайте внимание на Ела, госпожице Гимбъл. Не е лоша по душа. Знаете какви са журналистите.

— Не ѝ се сърдя. — Андрея продължаваше да изучава ръцете си. — Какво имате да ми кажете?

Бил стана и напъха ръце в джобовете си.

— Знам, че това е неприятно и за двама ни — рече той намръщен. — Джоунс е прав. Ние сме от двете страни на оградата. Изобщо не трябваше да идвам.

— Защо мислите така? — прошепна Андрея и оправи косата си.

— Ами... Не е прието. Не трябваше да си позволявам...

— Какво? — Тогава тя го погледна право в очите.

Бил се спъна в един стол.

— Добре, ще го кажа. Лични съображения. Не могат да ме натикат в затвора, защото съм казал истината. Харесвате ми. Ох, че съм глупав! Не за това съм дошъл. Животът на сестра ми е в опасност. Принуден съм да използвам всички средства. Вероятно ще се наложи да го направя.

Тя леко пребледня и облиза устни, преди да проговори:

— Кажете ми... Нещо сте наумили. Да не би...

Бил седна отново и смело я хвана за ръката.

— Чуйте ме, Андрея. Дойдох тук тази вечер против всичките си инстинкти и възпитание, защото аз... не исках да ми се разсърдите. — Пое си дълбоко дъх. — Андрея, май ми се налага да ви... да те призова като свидетел.

Тя измъкна ръката си като опарена.

— Бил! Не бива!

Той разтърка чело:

— Може да се наложи. Моля те, опитай се да разбереш в какво положение се намирам. Говоря с теб не като Бил Ейнджъл, а като адвокат на Люси. Прокурорът почти е приключил със своето изложение. Представените факти не са достатъчни, обвинението куца. Но преди да се оттегли, Полинджър може да извади на бял свят нещо, което изцяло да промени хода на делото. В такъв случай ще бъда принуден да доведа защитата докрай.

— Но какво общо има това с мен? — прошепна тя, упорито забила поглед в килима. Той не забеляза ужаса в очите ѝ.

— В случая защитата, както при много от процесите за убийство, е негативна. Тя трябва да постави под съмнение повдигнатото обвинение. Защитата трябва да внесе в съзнанието на съдебните заседатели колкото се може повече съмнения. Полинджър, щом като е открил кадилака, знае отлично, че ти си била на местопрестъплението. Не съм сигурен дали ти го е казал, или не. Бил млъкна, но тя не отговори. Естествено, той няма да те призове като свидетел. Това само би навредило на обвинението. — Бил отново се опита да я хване за ръка, но не успя. — А не разбираш ли, че щом вреди на обвинението, помага ни защитата?

Тя се изправи и Бил реши, че ще започне да се държи високомерно, властно, възмутено. Но не стана така. Андрея прехапа устни и затърси опипом стола.

— Бил, моля те, недей. Моля те. Не... не съм свикнала да моля. Но сега се налага. Не искам да бъда призована като свидетел. Не мога да свидетелствувам. Не бива! — почти проплака тя.

Сякаш студена струя обля Бил, освежи съзнанието му, пречисти го, просветли го. Той се изправи и двамата застанаха лице в лице.

— Андрея, защо да не трябва? — попита той тихо.

— О, не мога да ти обясня! Аз... — Тя отново прехапа устни.

— От хорските приказки ли те е страх?

— О, не, не, Бил! Не е това. Да не мислиш, че ме засяга...

— Андрея. — Гласът му стана по-настойчив. — Ти знаеш нещо важно.

— Не, не, не знам. Не знам.

— Няма начин да не знаеш. Сега всичко ми е ясно. Водила си ме за носа. Подигра се с чувствата ми. — Бил я изгледа и я сграбчи за раменете. Тя се отдръпна и скри лице в ръцете си. — Всичко е било само прах в очите! Това ще ми е за урок! Да не вярвам повече ни такива като теб! Мислеше да ме изиграеш, да ме замаеш, да ми затвориш устата... а от изхода на делото зависи животът на сестра ми! Но сметката ти е крива. Няма да се хвана втори път. Скъпа госпожице Гимбъл, ще свидетелствувате и бог да ви е на помощ, ако премълчите нещо, което може да върне свободата на сестра ми!

Андрея хълцаше вече и той свали ръце от раменете ѝ, сякаш допирът с нея бе непоносим.

— Ти не разбираш — рече тя приглушено. — О, Бил, как може да си помислиш такова нещо? Не... не се преструвах. Не мога... да оправдая сестра ти. Онова, което знам...

— Значи все пак знаеш нещо! — викна той.

Ужасът, изпълнил очите ѝ, го възпря. Никога не беше виждал подобно изражение. Отстъпи и гневът започна да стихва.

— Не знам нищо — прошепна тя задъхана. Не знам какво говоря. Не съм на себе си. Нищичко не знам, чуваш ли? Бил, моля те...

— Андрея — тихо каза той. — Какво знаеш? Защо не ми се довериш, защо не ми позволиш да ти помогна? Боиш се от нещо. Замесена ли си в престъплението? Да не би ти... да си го убила?

Тя отскочи.

— Не! Казвам ти, че нищо не знам. Нищичко. Ако ме изправиш като свидетел... ще избягам! Ще напусна щата! Ще...

Бил пое дълбоко дъх:

— Много добре — каза спокойно. — Знаем как да постъпя. Предупреждавам ви... за ваше собствено добро, госпожице Гимбъл. Една необмислена постъпка, и ще ви преследвам до гроб. И двамата ще имаме неприятности, но Люси е на косъм от ужасната развръзка.

Не се опитвайте да се изплъзнете и не се опитвайте да избягате от мен. Чувате ли ме?

Тя не отговори. Хълцаше, заровила лице във възглавницата на дивана. Той я наблюдава дълго време, мускулите на страните му играеха, после се завъртя на пети и излезе.

Когато Елъри прегледа протоколите, бавно съблече самото си, запали цигара и прелисти още веднъж страниците. Сред множеството свидетелски показания се открояваше един дял. Свидетелят бе призован късно следобед. Елъри прегледа бавно показанията, дума по дума, и докато ги четеше, видът му ставаше все по-угрижен.

РАЗПИТ, ВОДЕН ОТ ГОСПОДИН ПОЛИНДЖЪР

Въпрос: Трите имена?

Отговор: Джон Хауард Колинс.

В: На бензиностанцията ли работите, господин Колинс?

О: Да.

В: И къде се намира вашата бензиностанция?

О: В края на Ламбъртън, на около шест мили от Трентън. Между Трентън и Камдън. По-близо до Трентън...

В: Ще ви посоча точката на тази карта, господин Колинс. Тук ли някъде се намира бензиностанцията ви?

О: Горедолу. Да, сър.

В: Познавате ли района добре?

О: Разбира се. От девет-десет години имам тази бензиностанция. Цял живот съм живял близо до Трентън.

В: Тогава знаете къде се намира Речната гара? Ще ни посочите ли на картата?

О: Да, сър. (Свидетелят взема показалката и посочва Речната гара на картата.) Точно тук.

В: Правилно. Върнете се в ложата, ако обичате. И така, господин Колинс, на какво разстояние от Речната гара се намира вашата бензиностанция?

О: На три мили.

В: Ясно ли си спомняте вечерта на първи юни тази година, преди по-малко от месец?

О: Да, сър.

В: *Добре ли си я спомняте?*

О: Да, сър.

В: *Защо точно тази вечер помните така добре?*

О: Ами имам доста причини да си я спомням. Първо, цял следобед валя и нямах кой знае колко работа. Второ, скарах се с помощника си към седем и половина и го уволних. Трето, още петък вечерта бензинът ми бе на свършване и в събота сутринта първата ми работа бе да се обадя на снабдителите да пратят веднага цистерна. Не исках неделята да ме завари без бензин. Цяла събота чаках цистерната, но тя не дойде.

В: *Разбирам. Значи всички тези неща ви карат да си спомняте този ден много добре, господин Колинс. А сега ще ви покажа вещественно доказателство номер 17 — снимка на автомобил. Виждали ли сте колата от снимката?*

О: Да, сър. Онази нощ спря на бензиностанцията ми в осем и пет.

В: *Откъде знаете, че това е снимка на същата кола, която е спряла на бензиностанцията ви в осем и пет вечерта на първи юни?*

О: Ами това е форд, модел тридесет и втора година, а такава бе и онази, която спря. Не бих могъл да се закълна, че е същата кола, ако не бях записал номера ѝ. А на снимката виждам същия номер.

В: *Записали сте номера на колата, господин Колинс? А защо?*

О: Защото жената, която я караше, изглеждаше нещо не съвсем наред. Жената, дето караше форда, имам предвид. Държеше се тъй, сякаш се страхува от нещо. А отгоре на всичко носеше воал, дето скриваше цялото ѝ лице... В днешно време не се носят воали, воали като този имам предвид. Позачудих се, пък си рекох: „Що не взема да запиши номера, та да ми е мирна главата.“

В: *Кажете на съдебните заседатели какво стана, когато жената с воалетката пристигна?*

О: Ами, сър, изскачам аз от стаичката и ѝ викам: „Бензин?“ Тя ми кимна с глава. Викам ѝ: „Колко?“, и прочие. И взех, че я напопах... пет галона.

СЪДИЯТА: Съдът няма да търпи подобни неприлични изявления. Няма повод за неуместен смях. Изведете смутителите на реда. Продължавайте, господин прокурор.

В: И какво стана, след като сипахте пет галона в резервоара на форда, господин Колинс?

О: Даде ми банкнота от един долар и замина, без да чака ресто. О, да, това също ми направи впечатление.

В: В каква посока се отправи?

О: Към онази къща близо до Речната гара, където стана убийството.

ГОСПОДИН ЕЙНДЖЪЛ: Ваша милост, възразявам! Според показанията на самия свидетел бензиностанцията му се намира на три мили от Речната гара. Освен това отговорът явно е злонамерен.

ГОСПОДИН ПОЛИНДЖЪР: Щом колата е потеглила в посока към Трентън, ваша милост, тя също така е отишла в посока на местопрестъплението. Става дума само за посоки, а не за местоназначение.

СЪДИЯТА: Вярно е, господин Полинджър, но въпреки това съществува известен намек. Отговорът да бъде заличен от протокола.

В: По посока на Камдън ли се отправи фордът?

О: Не, сър, той дойде от Камдън. Отправи се към Трентън.

В: Господин Колинс, ще ви покажа вещественото доказателство номер 43. Знаете ли какво е това?

О: Да, сър, това е дамският воал, намерен в изоставената кола във Филадельфия, която...

ГОСПОДИН ЕЙНДЖЪЛ: Възразявам!

ГОСПОДИН ПОЛИНДЖЪР: Не се увличайте, господин Колинс. Искам само отговори, които се основават на личното ви знание и наблюдение. Много добре, това е дамска воалетка. Познавате ли тази воалетка?

О: Да, сър.

В: Къде я видяхте за последен път?

О: На лицето на жената, която спря пред бензиностанцията ми онази вечер.

В: Моля обвиняемата да стане. И така, господин Колинс, погледнете добре обвиняемата. Виждали ли сте я някога преди?

О: Да, сър.

В: Къде, кога и при какви обстоятелства?

О: Тя е жената, която спря с форда онази вечер за бензин.

ЧИНОВНИК: Тишина, запазете тишина!

ГОСПОДИН ПОЛИНДЖЪР: Свидетелят е на ваше разположение, господин адвокат.

КРЪСТОСАН РАЗПИТ, ВОДЕН ОТ ГОСПОДИН ЕЙНДЖЪЛ

В: Господин Колинс, щом като от девет години държите бензиностанция на едно и също място на Ламбъртън, смятам, че имате доста клиенти?

ГОСПОДИН ПОЛИНДЖЪР: Възразявам, ваша милост.

В: Добре, да оставим това. Как върви търговията, господин Колинс?

О: Ами върви.

В: Значи достатъчно добре, щом цели девет години държите бензиностанцията?

О: Да.

В: Много коли ли спират годишно на бензиностанцията ви?

О: Ами така предполагам.

В: Така предполагате. Колко коли според вас? Горедолу колко коли са спрели на бензиностанцията ви през последния месец?

О: Трудно е да се каже. Не си записвам.

В: Сигурно имате някаква представа? Сто? Хиляда, пет хиляди?

О: Не знам, нали ви казах. Не знам. Сума ти коли.

В: Не може ли да ни кажете по-точно? Сто коли месечно. Това колко коли на ден е?

О: Около три. А, повече са.

В: Повече от три дневно? Тридесет дневно?

О: Ами не знам точно, но ми се струва, че може така да се каже, да.

В: Тридесет коли дневно. Това горедолу прави хиляда коли месечно?

О: Ами да.

В: Значи след нощта на първи юни сте заредили с бензин около хиляда коли?

О: Да, може и така да се каже.

В: И след като в течение на един месец сте говорили с хиляда шофьори и сте заредили с бензин резервоарите на хиляда коли, вие

тъй ясно и спомняте една-едничка кола, че тутакси ни я описвате заедно с шофьора?

О: Казах ви защо си спомням. Тогава валеше.

В: От първи юни насам е вляло точно пет пъти, господин Колинс. Спомняте ли си събитията от тези пет дни също така ясно?

О: Не, обаче нали уволних помощника си...

В: И фактът, че сте уволнили помощника си, ви кара да си спомняте една от хилядата коли?

О: Ами нали се обадох на снабдителите...

В: На тридесет и първи май срещу първи юни тази година за пръв път ли бензинът в резервоарите ви бе на привършване, господин Колинс?

О: Не.

В: Разбирам, господин Колинс, дадохте показания, че сте си записали номера на форда, който току-що идентифицирахте. Мога ли да видя бележката, ако обичате?

О: Не я нося със себе си.

В: Къде е?

О: В другия ми костюм.

В: Къде е другият ви костюм?

О: Вкъщи.

ЧИНОВНИК: Тишина! Тишина в залата!

ГОСПОДИН ПОЛИНДЖЪР: Свидетелят ще представи бележката при първа възможност.

ГОСПОДИН ЕЙНДЖЪЛ: Мога ли да замоля прокурорът да бъде тъй любезен и да не се меси в кръстосания разпит на защитата?

О: Ще донеса бележката утре.

В: Същата бележка ли, господин Колинс?

О: Разбира се.

В: Не някоя нова?

ГОСПОДИН ПОЛИНДЖЪР: Ваша милост, решително възразявам против намеците на защитата. Обвинението е в състояние да докаже истинността на бележката, която свидетелят ще донесе. Само поради един злополучен пропуск тя не бе представена този следобед.

ГОСПОДИН ЕЙНДЖЪЛ: Ваша милост, решително възразявам срещу намесата на прокурора.

СЪДИЯТА: Мисля, че временно можете да изоставите тази насока на разпита си, господин защитник. Ще я подновите, когато представят вещественото доказателство.

В: Господин Колинс, от момента, когато жената с воалетката спря пред бензиностанцията ви, колко минути изтекоха, докато си тръгна?

О: Около пет.

В: Около пет. Преди малко дадохте показания, че сте сипали пет галона бензин в резервоара на колата ѝ. Това колко време ви отне?

О: Колко време ли? Доста време... Да речем, около четири минути. Капачката ме затрудни при отварянето и затварянето. Резбата беше ръждясала и заяждаше.

В: Значи четири от петте минути сте били зает с резервоара на колата. Къде се намираше резервоарът на колата?

О: Отзад, разбира се.

В: Отзад. И през тези пет минути жената с воалетката слезе ли от колата?

О: Седеше през цялото време зад волана.

В: Значи четири от петте минути не сте я виждали изобщо?

О: Ами не.

В: Искате да кажете, че всъщност сте видели тази жена само за една минута?

О: Ами щом така излиза.

В: Щом така излиза. А вие как мислите? Не излиза ли така? Пет без четири е едно, нали?

О: Да.

В: Добре тогава. Каква част от фигурата на жената с воалетката, се виждаше през тази една минута?

О: О, доста нещо.

В: Не можете ли да бъдете по-точен?

О: Ами...

В: Виждаше ли се талията ѝ?

О: Ами това не се виждаше. Нали ви казах, че седеше зад волана. Не отвори вратата, видях я от гърдите нагоре.

В: Какво видяхте от облеклото ѝ?

О: Голяма широкопола шапка и някакво палто.

В: Какво палто?

О: Ами свободно палто. От плат.

В: Какъв цвят?

О: Не мога да кажа. Май беше тъмно.

В: Тъмно? Синьо? Черно? Кафяво?

О: Не мога да кажа точно.

В: Господин Колинс, когато жената спря, още беше светло, нали така?

О: Да, сър. Всъщност трябва да е било малко след седем по обикновеното, а не по лятното време.

В: И въпреки дневната светлина не можете да кажете какъв цвят бе палтото ѝ?

О: Не е точно така. Казах ви вече, палтото бе тъмно.

В: Значи не можете да си спомните какъв цвят бе палтото ѝ?

О: Помня, че бе тъмно.

В: И все пак сте видели палтото ѝ, нали така?

О: Нали това ви казах.

В: С други думи, вечерта на първи юни сте знаели какъв цвят е било палтото ѝ, но днес не помните?

О: Не е така, както го казвате. Не обърнах внимание на цвета. Само видях, че е тъмно.

В: Но забелязахте как изглежда тя?

О: Ами, разбира се.

В: Достатъчно отблизо ли я видяхте, за да свидетелствувате под клетва, че обвиняемата е жената, която сте видели във форда преди месец?

О: Да.

В: А цвета на палтото ѝ не си спомняте?

О: Не.

В: Каква бе шапката ѝ на цвят?

О: Не знам. Широкопола...

В: Носеше ли ръкавици?

О: Не си спомням.

В: Видели сте я от гърдите нагоре?

О: Да.

В: И сте я видели само за една минута?

О: Горедолу.

В: Носела е плътна воалетка, напълно скриваща лицето ѝ?

О: Да.

В: *И въпреки това вие разпознахте в обвиняемата жената от форда?*

О: Ами приличат си по снага.

В: *О, по снага си приличали. Тоест искате да кажете, че си приличат от гърдите нагоре?*

О: Ами май така излиза.

В: *Май така излиза! На догадки ли се основават показанията ви, или на знание?*

ГОСПОДИН ПОЛИНДЖЪР: *Ваша милост, категорично възразявам срещу объркващите въпроси на защитата. Такъв безполезен кръстосан разпит...*

СЪДИЯТА: *Господин прокурор, защитата има право да провери доколко може да се разчита на свидетелската памет при разпознаването. Продължавайте, господин адвокат.*

В: *Господин Колинс, казахте, че този форд е спрял на бензиностанцията ви в осем и пет вечерта на първи юни. Това твърдение сигурно ли е, или също е догадка?*

О: О, сър, не е догадка. Часовникът ми в стаята показваше осем и пет. На секундата.

В: *Погледнахте часовника си, когато пристигна козата? Това навик ли ви е, господин Колинс?*

О: Просто го гледах, когато колата пристигна. Вече ви казах, че говорех по телефона със снабдителите, когато тя спря. Бях вбесен защо не са ми изпратили цял ден цистерната след сутрешното ми обаждане и си рекох: „Виж, вече е осем и пет.“ Тъй де, гледах часовника.

В: *И точно тогава фордът спря отвън?*

О: Точно така.

В: *И после излязохте и попитахте колко галона бензин желае госпожата?*

О: Да, сър, и тя вдигна пет пръста. Така че напълних резервоара.

В: *Вдигнала ръката си, а не си спомняте дали е била с ръкавица, или не? Едно помнете, друго не?*

О: Вдигна ръката си. За ръкавиците не помня.

В: *Хубаво. Казвате, че сте напълнили резервоара? Напълнили сте го с пет галона бензин?*

О: Точно така.

В: Е, господин Колинс, не знаете ли колко побира резервоарът на един форд?

О: Как да не знам! Около единадесет галона.

В: Значи сбъркахте, като казахте, че сте го напълнили с пет?

О: Не, сър, наистина го напълних. Или почти го напълних.

В: О, искате да кажете, че резервоарът не е бил съвсем празен?

О: Точно така. Имаше около пет галона, защото когато аз налях пет галона, стигна почти до капачката.

В: Разбирам. Разбирам. С други думи, когато тази жена е спряла и ви е показала с петте си пръста, че иска пет галона бензин, резервоарът ѝ не е бил празен, нито на привършване? Още е бил пълен до половината? Можела е да измине доста голямо разстояние с бензина в резервоара?

О: Да, сър.

В: Не ви ли се стори странно, че един шофьор спира да зареди с полупълен резервоар?

О: Ами откъде да знам. Някои хора ги е страх да не закъсат насред път. Но наистина, сещам се, че ми се стори доста странно.

В: Сторило ви се доста странно? Не се ли сетихте защо е странно?

ГОСПОДИН ПОЛИНДЖЪР: Възразявам, свидетелят не е призован да споделя мисли.

СЪДИЯТА: Да не се протоколира!

В: Господин Колинс, само преди миг казахте, че жената е показала с петте си пръста колко бензин иска. Тя изобщо ли не говореше?

О: Нито дума.

В: Тоест не е отворила уста през всичките пет минути, докато вие сте обслужвали колата ѝ?

О: Изобщо не продума.

В: Тогава значи не сте чували гласа ѝ?

О: Не съм.

В: Ако обвиняемата стане и каже нещо, няма да можете да познаете дали тя е шофирала колата, или не, съдейки само по гласа ѝ.

О: Не, разбира се. От къде на къде? Изобщо не чух гласа на шофьора.

В: Но разпознахте в обвиняемата шофьора на колата само по външна прилика, по снагата от кръста нагоре? Нали така? Не по гласа или по лицето, което е било скрито под воалетката?

О: Да, но едра жена, яка като нея...

В: А сега за воалетката, която също разпознахте. Дадохте показания, че това със сигурност е същата воалетка, която сте видели да носи жената в колата?

О: Със сигурност.

В: Ами ако воалетката е друга и просто прилича на онази?

О: Може и така да е. Не съм виждал жена с такава воалетка от двадесет години насам. А и това... не знам как го викате... как беше думата...

ГОСПОДИН ПОЛИНДЖЪР: Мрежата?

ГОСПОДИН ЕЙНДЖЪЛ: Ще бъде ли така любезен прокурорът да не подхвърля отговори на свидетеля?

О: Точно така. Мрежата, плетката, както там му викат. Тя ми се наби в очите. Беше толкова гъста, че нищо не се виждаше. И днеска, и нощеска ще го позная този воал.

В: Ще познаете воалетката, спомняте си дори плетката, а не помните нито цвета на палтото и шапката, нито дали жената е носела ръкавици?

О: Сто пъти ли трябва да го повтарям?

В: Преди дадохте показания, че фордът е дошъл откъм Камдън?

О: Да.

В: Но нали сте били вътре, когато колата е спряла за бензин?

О: Да, но...

В: Всъщност не сте я видели да идва от Камдън?

О: Като излязох, беше спряла в посока на Трентън. Значи трябва да е дошла откъм Камдън.

В: Но всъщност вие не сте я видели да идва?

О: Не, обаче...

В: Нали може да е дошла откъм Трентън и да е спряла така, сякаш е дошла откъм Камдън?

О: Може и така да е, но...

В: Сигурен ли сте, че тази кола спря на бензиностанцията ви на първи юни вечерта? А не на тридесет и първи май или на втори юни?

О: О, разбира се.

В: *Не си спомняте цвета на палтото, а си спомняте точната дата?*

О: Вече ви казах...

ГОСПОДИН ЕЙНДЖЪЛ: Нямам...

ГОСПОДИН ПОЛИНДЖЪР: Моля, защитникът да позволи на свидетеля да се доизкаже! От пет минути той напразно се опитва да обясни нещо на защитника!

ГОСПОДИН ЕЙНДЖЪЛ: Мислите ли, че с пет минути ще постигнете нещо повече, господин Полинджър? Щом е така, аз охотно ще задам още въпроси. Освен това прокурорът не позволи на защитата да довърши. Бях на път да кажа: „Нямам повече въпроси.“

ПОВТОРЕН РАЗПИТ ОТ ГОСПОДИН ПОЛИНДЖЪР

В: *Господин Колинс, като изключим въпроса за самоличността на шофьорката, сигурен ли сте, че тя е карала същата кола като представената от веществено доказателство номер 17?*

О: Сигурен съм, сър.

В: *Също така сте сигурен, че колата е пристигнала в осем и пет вечерта на първи, като имаме предвид изчерпателните и убедителни причини, изтъкнати от вас?*

О: Сигурен съм.

В: *В колата нямаше никой друг, освен тази жена?*

О: Да, сър.

В: *Тя бе съвсем сама?*

О: Да, сър.

В: *И носеше воалетката, която държи в ръка?*

О: Да, сър.

В: *И от каквато и посока да е дошла, замина към Трентън?*

О: Докато не се изгуби от погледа ми.

ГОСПОДИН ПОЛИНДЖЪР: Нямам повече въпроси, господин Колинс.

ПОВТОРЕН КРЪСТОСАН РАЗПИТ ОТ ГОСПОДИН ЕЙНДЖЪЛ

В: *Казвате, че жената е била съвсем сама в колата, господин Колинс.*

О: Така казах, ами как, това е истината.

В: Колата бе купе, само с две врати, със сгъваема седалка отзад, нали така?

О: Точно така.

В: Седалката беше ли отворена?

О: Не.

В: Не. Значи тогава е възможно някой да се е скрил отзад под нея, без да подозирате? Можете ли да се закълнете, че жената е била сама в колата?

О: Ами...

ГОСПОДИН ПОЛИНДЖЪР: Възражявам срещу формата и съдържанието на въпроса, ваша милост. Защитата се опитва...

ГОСПОДИН ЕЙНДЖЪЛ: Хайде, хайде, няма да спорим, господин Полинджър. Доволен съм. Нямам повече въпроси, Колинс.

Свидетелят бе освободен.

Наближава решителният момент — измърмори Бил на Елъри следващата сутрин в съда, но по лицето му не можеше да се прочете нищо.

Полинджър бе мършав язваджия с хитри очи и с изражение на професионален комарджия. Този ден той бе най-спокойният човек в претъпканата зала — сух, дребен и безукорен, безобиден на вид и чевръст като врабче.

Джесика Бордън Гимбъл седеше на свидетелската скамейка зад масата на прокурора, скръстила ръце в ръкавици. Бе облечена в черни и вдовишки дрехи и не носеше бижута. С болнаското си изпито лице, с хлътналите си очи и суха набръчкана кожа тя сякаш бе състарена преждевременно от неволи и недоимък. Андрея седеше до нея, бледа като смъртник.

Бил наблюдаваше майката и дъщерята с горчиво стиснати устни. Той скришом потупа ръката на сестра си под масата. Но изразът на хипнотична вгълбеност не изчезна от лицето на Люси. Тя не сваляше очи от възрастната жена насреща.

— Свидетелят Филип Орлеан!

Надигналият се шепот стихна като оттегляща се вълна. Всички лица бяха напрегнати. Дори съдията Менандър изглеждаше по-

внушителен от обикновено. Висок, слаб мъж с изпито лице и искрящи очи на аскет зае спокойно мястото си в ложата, след като се закле. Бил се наведе напред и подпря брадичката си с ръка. Бледен бе като Андрея. Зад него, на свидетелската скамейка, Елъри се размърда леко. Не изпускаше от погледа си ключовата фигура — Полинджър. Полинджър бе превъзходен. Самообладанието му бе завидно. Той бе по-покоен и по-хладнокръвен от когато и да е.

— Господин Орлеан, вие сте гражданин на Република Франция?

— Да. — Високият слаб мъж говореше носово, с едва доловим галски акцент. Но гласът му бе изискан и уверен.

— Каква длъжност заемате в собствената си страна?

— Аз съм от парижката Sûreté^[1]. Заемам пост, който отговаря на началник бюро за криминални идентификации тук.

Елъри видя как Бил се вцепени от ужас. Усети, че и сам се сковава. Никога не бе свързвал името с този човек. Но сега се сети. Орлеан бе един от най-големите авторитети в анализите на съвременната криминология, човек с международна известност, безукорна честност, с медали за заслуги, присъдени му от десетина правителства.

— Значи напълно отговаряте на изискванията за експерт по криминална идентификация?

Французинът леко се усмихна:

— За мен ще е чест да представя пред съда акредитивите си, мосю.

— Ще бъдете ли така добър!

Елъри забеляза Бил да облизва нервно устни. Очевидно призоваването на свидетеля го бе заварило съвсем неподготвен.

— На науката за криминална идентификация — рече спокойно Орлеан — посветих целия си живот. Тридесет и пет години не съм се занимавал с нищо друго. Мой учител бе Алфонс Бертийон. Имам честта да бъда, личен приятел и колега на вашия инспектор Форо. Делата, по които съм оказвал професионално съдействие...

Бил скочи на крака, бледен, но решителен.

— Защитата приема акредитивите на експерта. Няма да ги оспорваме.

Полинджър незабележимо повдигна ъгълчето на устата си. Това бе единственият знак на тържеството му. Той отиде до масата с веществените доказателства и вдигна ножа за хартия, намерен на

местопрестъплението. Към дръжката му бе прикрепена бележка и по острието още личаха тъмни следи от кръвта на Гимбъл. Полинджър вдигна предмета с изключително внимание. Държеше го за самия връх, явно несмушаван от кръвта, засъхнала по него. Той леко го размаха пред себе си като диригентска палка. Всички очи бяха вперени в ножа, сякаш съдебната зала бе концертна, а публиката — послушен оркестър.

— Между другото, господин Орлеан — рече Полинджър, — бихте ли обяснили на защитника и съдебните заседатели как така се оказахте свидетел по това дело?

Очите на Бил, както и на всички останали, не слизаха от ножа. Младият човек бе прежълтял. Люси гледаше острието втренчено, с отворени устни.

— От двадесети май — отвърна французинът — съм на обиколка из вашите полицейски управления. На втори юни се случи да бъда във Филаделфия. Бях посетен от полицейския началник Де Джонг, който поиска мнението ми на специалист относно някои улики по настоящето дело. Предоставени ми бяха няколко предмета за експертиза. Дошъл съм да дам показания.

— Вие нищо не знаете за предходната експертиза на трентънската полиция, нали така, господин Орлеан?

— Абсолютно нищо.

— Получавате ли хонорар за услугата, сър?

— Бе ми предложен хонорар — известният експерт вдигна ръце, — но аз отказах.

— Познавате ли някои от хората, свързани с това дело: обвиняемата, защитника, прокурора?

— Никого.

— Давате показания просто в интерес на истината и справедливостта?

— Съвършено вярно.

Полинджър млъкна. Изведнъж размаха ножа пред експерта.

— Господин Орлеан, показвам ви вещественно доказателство номер пет. Това ли е един от предметите, които сте изследвали?

— Да.

— Мога ли да ви запitam в какво точно се състоеше експертизата ви?

Орлеан се усмихна едва доловимо и зъбите му проблеснах.

— Проверих за пръстови отпечатьци.

— И какво открихте?

Мъжът имаше усет за драматичното. Не отговори веднага. Искрящите му очи хладнокръвно огледаха съдебната зала. Под светлината на полилея високото му чело лъщеше. Залата бе притихнала.

— Открих — рече той най-сетне с ясен, равен глас — пръстовите отпечатьци на двама души. Нека временно да ги наречем А и Б. Имаше повече отпечатьци на А, отколкото на Б. Точният брой е както следва. — Той погледна в един лист. — От лицето Б по острието на ножа: един отпечатък на полекса, два на индекса, два на медиуса, два на анулариса и един на аурикулариса. На А по дръжката: един на нолекса, един на индекса, един на медиуса. От Б по острието: един на нолекса, един на индекса, един на медиуса. От Б по дръжката: един на индекса, един на медиуса, един на анулариса, един на аурикулариса.

— Да се спрем само на отпечатьците на Б, господин Орлеан — обади се Полинджър. — Какво бе разположението на отпечатьците на Б по дръжката на ножа? Разпилени ли бяха те, или бяха групирани по някакъв начин?

— Ако обичате, хванете ножа!

Полинджър го хвана така, че острието сочеше пода.

— Отпечатьците от Б по дръжката бяха подредени от върха надолу в следния ред: най-високо индексът, веднага под него медиусът, под медиуса ануларисът и аурикуларисът под анулариса. Бяха групирани съвсем плътно.

— Ако преведем техническите термини в по-познатата им форма, господин Орлеан, ще бъде ли правилно да кажем, че по дръжката на това оръжие, считано от горе на долу, както аз сега го държа, вие сте открили отпечатьците от четири пръста: показалец, среден пръст, безименен пръст и кутре?

— Правилно.

— Вече казахте, че те са плътно групирани. Как вие, като експерт по пръстовите отпечатьци, тълкувате този факт?

— Не ще и съмнение, че Б е хванал дръжката на оръжието както се хваща, когато искаме да нанесем удар. Не личи отпечатък от палеца, тъй като палецът обикновено е над другите пръсти.

— Ясни ли бяха всички отпечатъци? Изключена ли е възможността да бъдат погрешно разчетени, така да се каже?

Французинът се намръщи:

— Отпечатъците, които описах, бяха достатъчно ясни. Обаче имаше доста следи от зацапвания, които бяха нечетливи.

— Но не на дръжката? — побърза да попита прокурорът.

— Предимно на дръжката.

— Не съществува обаче съмнение, що се отнася до ясните отпечатъци, които според вас принадлежат на Б?

— Абсолютно никакво.

— Има ли други отпечатъци върху отпечатъците на Б по дръжката?

— Не. Тук-там има леко зацапване. Но върху отпечатъците няма следа от други отпечатъци.

Полинджър присви очи. Отиде до масата с веществените доказателства и вдигна две малки папки.

— Показвам ви веществено доказателство номер двадесет — пръстови отпечатъци, снети от ръцете на покойния Джоузеф Кеш Гимбъл, известен под името Джоузеф Уилсън. Използувахте ли тези отпечатъци за сравнение при анализа на отпечатъците по оръжието?

— Да.

— Ще изясните ли на съдебните заседатели резултатите от експертизата, в която отпечатъците от пръстите на двете лица бяха условно обозначени като А и Б?

— Отпечатъците, които обозначавам с А, са отпечатъците от веществено доказателство номер десет.

— С други думи, отпечатъците А са на Джоузеф Кент Гимбъл?

— Точно така.

— Бихте ли ни обяснили по-подробно?

— Мога да кажа само това. Както по дръжката, така и по острието на ножа личат отпечатъци от пръстите на двете ръце на Гимбъл.

Полинджър млъкна. После рече:

— Сега, господин Орлеан, ще ви покажа веществено доказателство номер единадесет. Ако обичате, придържайте се към същата процедура.

— Отпечатъците, които отбелязах с Б, са еднакви с тези от вещественно доказателство номер единадесет — рече равно Орлеан.

— Имате ли обяснение?

— Да. Отпечатъците на Б по острието са от лявата ръка, а тези на дръжката са от дясната.

— Бихте ли прочели на съдебните заседатели какво пише на вещественно доказателство номер единадесет?

Орлеан взе малката папка от ръцете на Полинджър. Спокойно прочете:

— Вещественно доказателство номер единадесет. Пръстови отпечатъци, Люси Уилсън.

Полинджър се отдалечи и каза през зъби:

— Свидетелят е на ваше разположение, господин защитник.

Елъри седеше, без да помръдне. Бил Ейнджъл сложи длани върху кръглата маса, отблъсна се уморено и се изправи. Приличаше на мъртвец. Преди да напусне мястото си, той се извърна и се усмихна на сестра си, която сякаш се бе вкаменила. Усмивката му бе тъй нелепа, тъй механична, тъй сърцата, че Елъри извърна очи. После Бил отиде до свидетелската ложа и рече:

— Господин Орлеан, защитата не се съмнява във вашия авторитет като експерт по пръстовите отпечатъци. Ние ценим вашите безкористни услуги в интерес на истината. Именно заради това...

— Възраavam — рече студено Полинджър — срещу намерението на защитата да произнесе реч.

Съдията Менандър се окашля:

— По-добре е защитата да продължи с кръстосания разпит.

— Тъкмо това смятам да направя, ваша милост. Господин Орлеан, вие дадохте показания, че отпечатъците на Люси Уилсън са намерени по ножа, с който бе убит Джоузеф Кент Гимбъл. Вие също така дадохте показания, че по ножа има много зацапани отпечатъци, които са нечетливи, нали така?

— Не казах точно това, сър — отвърна Орлеан вежливо. — Казах, че има много следи от зацапвания.

— Възможно ли е това да се следи, направени от пръсти?

— Зацапванията бяха нечетливи. Не е възможно да са оставени от голи пръсти.

— Но биха могли да бъдат оставени от пръсти, обвити в някаква материя?

— Разбира се.

— Например от пръсти в ръкавици?

— Възможно е.

Полинджър явно започваше да се ядосва. Малко руменина пропълзя по страните на Бил.

— Вие също така дадохте показания, господин Орлеан, че повече от тези зацапвания са по дръжката?

— Да.

— А обикновено когато човек иска да нанесе удар с нож, го захваща именно за дръжката, нали?

— Да.

— А върху отпечатъците на Люси Уилсън по дръжката навсякъде имаше зацапвания от такъв неизяснен произход?

— Да. — Експертът се размърда. — Но не мога да се съглася с това, обяснение за произхода на зацапванията да бъде протоколирано, сър. Не знам от какво са. Не вярвам, че е по силата на науката да определи. В най-добрия случай ще трябва да гадаем.

— Не бяха ли зацапванията по дръжката във формата на пръсти?

— Не. Бяха неясни следи с неправилна форма.

— Каквито може да е оставила ръка в ръкавица, хванала ножа?

— Пак повтарям: възможно е.

— И тези зацапвания са върху отпечатъците на Люси Уилс?

— Да.

— И показват, че някой е хванал дръжката след нея?

Французинът отново се усмихна мрачно:

— Не мога да твърдя такова нещо, сър. Зацапванията може да не са причинени от човешка ръка. Например ако ножът е бил загърнат в салфетка и поставен в кутия, а кутията е била раздрусана, пак щеше да има зацапвания.

Бил крачеше нагоре-надолу.

— Според показанията ви, господин Орлеан, от групирането на отпечатъците на Люси Уилсън по дръжката излиза, че тя е хванали ножа, за да нанесе удар. Не смятате ли, че това твърдение тласка към неоправдани заключения?

Орлеан се намръщи:

— Простете, но не ви разбирам!

— Не може ли човек да вдигне ножа просто да го види и пак да остави същите отпечатъци?

— О, естествено. Аз просто исках да илюстрирам естеството ни групирането.

— Значи, като експерт, не твърдите със сигурност, че Люси Уилсън е използвала ножа за смъртоносния удар?

— Разбира се, че не. Установявам само фактите, сър. Човек не може да промени фактите. Тълкуването... — Той вдигна рамене.

Докато Бил се отдалечаваше, Полинджър скочи на крака.

— Господин Орлеан, открихте ли отпечатъци на Люси Уилсън по този нож?

— Да.

— Вие бяхте в залата и чухте показанията, че ножът е бил купен едва в деня преди престъплението от самата жертва и че не е бил намерен в дома му във Филадельфия, а в къщата, където бе убит, и оригиналната опаковка, заедно с поздравителна картичка, написани не от Люси Уилсън, а от жертвата, със...

— Възразявам! — избухна Бил. — Възразявам! Не е уместно!...

— Нямам повече въпроси — каза Полинджър със спокойна усмивка. — Благодаря ви, господин Орлеан. Ваша милост — пое си дълбоко дъх той, — с това обвинението приключва своето изложение.

В този миг Бил скочи и поиска да се прекрати делото поради несъстоятелност на обвинението, но свидетелските показания на френския експерт по пръстови отпечатъци бяха променили съвършено хода на процеса. Съдията Менандър отхвърли молбата. Зачервен, много ядосан, Бил дишаше тежко.

— Ваша милост, защитата моли за отсрочка. Показанията на последния свидетел са съвсем неочаквани за нас. Не сме имали възможност да ги проучим по същество.

— Молбата ви се уважава. — Съдията стана. — Делото се отлага за утре сутринта в десет часа.

Когато отведоха Люси и съдебните заседатели се източиха от залата, ложата на пресата експлодира, журналистите хукнаха презглава навън.

Бил погледна безпомощно Елъри, после светкавично извърна очи към отсрещната страна. Андрея Гимбъл се взираше в него със смътна,

неизказана тревога. Той отмести поглед.

— Гръм от ясно небе! Люси изобщо не ми каза...

Елъри внимателно го хвана за ръка.

— Да вървим, Бил. Тук нямаме работа.

Червенокосата жена откри Елъри да пуши замислен на пейката зад стария Градски съвет, на брега на тихата река. Бил Ейнджъл сновеше нагоре-надолу по пътеката неуморно с нечовешка енергия. Нощното небе бе забулено от изпарения.

— Ето ви и вас — рече тя весело и се отпусна до Елъри. — Бил Ейнджъл, ще си изтъркаш подметките. И то в тая жега! Няма смисъл да ти казвам, че всички вестникарски лешояди на този свят те търсят! И навечерието на защитната реч и прочие... Май — рече тя изведнъж — не ви е до приказки.

Прежълтялото лице на Бил бе напрегнато и вгълбено. Хлътналите му очи мъждукаха изпод зачервените клепачи. Цял следобед, чак до вечерта, бе призовавал експерти, разпращал детективи, привиквал свидетели, съвещавал се бе с колеги и непрекъснато бе въртял телефона. Бе капнал от умора.

— Бил, ако продължаваш така, ще се съсипеш, нито ти, нито Люси ще имате някаква полза от това — рече Ела приглушено. Току-виж, си се докарал до болница и тогава какво ще стане с нея, горката?

Бил не спираше да крачи. Червенокосата жена въздъхна и кръстоса дългите си крака. Откъм реката се разнесе лекомисленият вик на момиче и гърленият смях на мъж. Градският съвет зад тях бе клекнал в притъмнелия парк като стар жабок. Изведнъж Бил отчаяно вдигна ръце към забуленото небе.

— Ако ми бе казала навреме!

— А тя какво обяснение дава? — промърмори Елъри. Бил изсумтя отчаяно.

— Най-простото обяснение, което може да ти хрумне, тъй просто, че никой няма да й повярва. Джо е донесъл онзи проклет писалищен комплект у тях в петък вечерта. Напълно естествено, тя искала да го види. Разопаковала го и го разгледала. И затова по металните част има нейни отпечатащи. Как ти се струва, а? — Той се

изсмя кратко. И единственият свидетел, който би могъл да потвърди думите ѝ, е мъртъв!

— О, хайде, Бил — рече Ела Еймита безгрижно, — това звучи съвсем разумно. Как няма да повярват? Когато двама души подаряват нещо заедно, естествено е да го огледат и двамата! Писалищният комплект е от Джо и Люси, и хоп! По него има отпечатъци на Джо и на Люси! Защо съдебните заседатели да не повярват?

— Нали чу показанията на служителя от „Уонамейкър“. Комплектът го е купил Джо, сам-самин. Преди да му го връчи, щандистът го избърсал от прах. Поздравителната картичка я е написал Джо и магазина. Дотук става ли дума за Люси, а? После какво? Джо се прибрал къщи. Мога ли да го докажа? Не! Вярно, той ми каза, че заминава на следващата утрин, което намеква, че е възнамерявал да прекара нощта с Люси. Но намекът не е доказателство и като се вземе предвид кой го казва, става дума за пристрастни показания. Никой не го е видял ни да се прибира къщи в петък вечерта, нито да излиза в събота сутрин. Никой, освен Люси, а не можеш да очакваш от предубедени съдебни заседатели да повярват на непотвърдената дума на обвиняемата.

— Не са предубедени. Бил — побърза да каже червенокосата жена.

— Благодаря ти за благородната лъжа. Видя ли мутрата на съдебна заседателка номер четири? Когато я одобрих, смятах, че съм попаднал на плодородна почва — дебела, петдесетгодишна домакиня средна ръка... а се оказа войнствуващо женище! Люси е прекадено красива, за проклетия: кара всяка жена, която я види, да се пука от завист. Ами останалите? Седми номер се схваща от дълго седене! От къде да го знам, по дяволите? Сърдит е на целия свят! О, за какво ли ти ги разправям! — Бил махна с ръка.

Не намираха какво да кажат и мълчаха. След малко Бил промърмори:

— Ще се борим, няма как.

— Да не си решил да изправиш Люси в свидетелската ложа? — запита кротко Елъри.

— Божичко, човече, тя е единствената ми надежда! Не мога да изкопая свидетел, който да потвърди алибито ѝ с киното, нито пък някой, който да обясни отпечатъците, така че ще трябва тя самата да

дава показания. Дано успее да трогне заседателите. — Той се отпусна на пейката срещу тях и разроши косата си. — Ако ли не — господ да ни е на помощ.

— Но защо си толкова песимистично настроен. Бил? Поразпитах някои от градските правни светила и всички те смятат, че обвинението на Полинджър няма да издържи пред съдебните заседатели. В края на краищата то се гради само върху косвени улики. Има достатъчно място за съмнения...

— Полинджър си разбира от работата — рече търпеливо Бил. А и последен ще има думата пред съда, не забравяй това, обвинението пледира след защитата. Всеки опитен адвокат ще ти каже, че е готов да се откаже от половината си свидетели заради възможността да остави последен впечатление в съзнанието на съдебните заседатели. А и общественото мнение...

Бил се намръщи.

— Че какво му е на общественото мнение? — запита Ела възмутена.

— О, Ела, ти беше бомба! Но ти липсва юридически нюх. Нямаш представа каква вреда ни нанесе тази история със застраховката.

— Кое? — Елъри се размърда на пейката.

— Още преди делото да бъде внесено за разглеждане, се разчу, че „Нашънъл“ блокира изплащането на застраховката на Люси поради подозрение, че благодетелствуваното лице е убило застрахования. Новина като за първа страница на вестниците. Старият Хатауей даде пресконференция по този въпрос. Не го каза точно така, но изводът беше очевиден. Естествено, аз се опитах да позакърпя положението, като заведох дело в Ню Йорк с искане да бъде изплатена застраховката. Но това е формалност, а съдбоносен си остава изходът от процеса в Трентън. Междувременно всеки потенциален съдебен заседател в страната е прочел интервюто с Хатауей. Нашите хора отричат да са го чели, но няма начин!

— Как ще изградиш защитата си, Бил? — Елъри захвърли цигарата.

— Самата Люси ще обясни тази бъркотия с отпечатъците, алибито си и така нататък. Ти ще извадиш на бял свят несъответствията, които обвинението не е взело предвид... Съгласен си, нали, Елъри? — попита внезапно Бил.

— Я не се превземай, Бил.

— Има едно нещо, с което можеш много да ми помогнеш. Кибритените клечки.

— Кибритените клечки ли? — Елъри леко примига. — Че каква връзка имат те в случая? Как да помогна?

Бил скочи от пейката и закрачи отново.

— Без съмнение тези клечки показват, че убийцата е пушила, докато е причаквала Гимбъл. Много лесно ще докажа, че Люси не пуши и никога не е пушила. Ако те призова да даваш показания...

— Но, Бил, това нещо е под въпрос — рече замислено Елъри. — И то под голям въпрос. Логиката подсказва по-скоро, че не си прав.

— Какво искаш да кажеш? — Бил се закова. — Не е пушила, така ли? — Изглеждаше озадачен, очите му сякаш хлътнаха още повече. Елъри въздъхна.

— Огледах стаята като през лупа. Бил. Открих доста изгорели клечки в онази чиния. Добре, естествено е човек да си помисли, че някой е пушил. Но какви са фактите?

— Първи урок от наръчника „Как се става детектив“ — подсмихна се червенокосата жена, без да сваля разтревожен поглед от Бил.

— Пушенето — свъси вежди Елъри — предполага цигари. Цигари те предполагат пепел и угарки. Какво намерих аз? Нито следа по масата и чинията от изгасена цигара, никаква пепел и угарки в камината, нито изгаряния по килима — а го прегледах сантиметър по сантиметър, влакно по влакно. Нямаше угарки и пепел дори под прозорци и което доказва, че от прозореца на стаята не е изхвърляна цигара. Той поклати глава. — Не, Бил. Тези клечки са употребени за всичко друго, но не и за пушене.

— Значи това отпада — рече Бил и притихна.

— Почакай малко. — Елъри запали нова цигара. — Вярно, някои неща отпадат, но други остават. Неща, които могат да ти помогнат. Преди да се спра на това обаче — той изпусна дим и примижа, може ли да те запitam какво смяташ да правиш с госпожица Андрея Гимбъл?

Една жена, висока и елегантна, във фин ленен костюм, приближаваше по алеята, хванала под ръка някакъв мъж. Групичката край пейката се умълча. Лицето на жената не се виждаше, но тя

очевидно слушаше широкоплещестия си спътник, който гневно жестикулираше. Скоро двойката се озова под уличната лампа и те познаха Андрея и Гимбъл и годеника ѝ. Бърк Джоунс рязко се спря и ги изгледа заплашително. Спря се и Андрея. Погледна Бил стреснато, сякаш той бе привидение. После по бледите страни на Бил пропълзяха руменина, той стисна юмруци и сведе яростен поглед. Андрея се извърна и побягна по алеята, откъдето тя и спътникът ѝ бяха дошли. Джоунс за миг се поколеба, гледайки с гняв ту Бил, ту бягащото момиче, сетне и той хукна, а превързаната му ръка бясно се удряше в палтото.

Ела Еймита скочи ядосана:

— Бил Ейнджъл, за бой си! — извика тя. — Какво те прихваща? Умът ли си загуби? Намери кога да се държиш като хлапе с първото си гадже!

— Нищо не разбираш, Ела! — Бил отпусна юмруци. — И двамата не разбирате. Това момиче не означава нищо за мен!

— Разправяй ги другиму!

— Тя ме заинтригува, защото открих, че премълчава нещо.

— О — рече Ела с по-друг тон. — И какво?

— Не знам. Но явно е нещо важно, защото обезумява от страх само при мисълта, че могат да я изправят пред съда като свидетел... — Той отпусна юмруците си и веднага пак ги стисна. — Аз обаче точно това ще направя. За глупак ли ме мисли? — И той се загледа с присвити очи подир бягащата фигура. — Ще ѝ покажа кой е глупак. Тя ми е необходима. Необходима е на клетата Люси. Госпожица Гимбъл е толкова важна за нас, че ще я призова накрая.

— Бил, съкровище, сякаш слушам Цицерон! Браво, господин защитник. Това изявление за печата ли е?

— Официално не — рече мрачно Бил, — но може да се намекне, че така се говори. Полинджър не може да ми попречи. Пратил съм ѝ призовка.

— Смятайте, ме мълвата вече е тръгнала, ваша милост. Довиждане, съкровище! — Ела щракна с пръсти и хукна подир изчезналата двойка.

— Бил — рече Елъри. Бил седна, отбягвайки погледа му. — Мисля, че знам какво ти струва това решение.

— Какво ми струва ли? Защо трябва да ми струва нещо? Простото се радвам на тази възможност заради Люси. Ама и вие сте ужасни! Какво ми струвало!

— И аз също, Бил — рече благо Елъри, — как иначе. И аз се радвам. И то по много причини — добави замислено той.

Когато съдебните заседатели се оттеглиха след указанията на съдията Менандър, мненията на познавачите се разделиха. Мнозина смятаха, че скоро ще бъде издадена оправдателна присъда. Други предричаха дълго заседание, завършващо с разногласие. Само шепа хора предвиждаха, че ще признаят Люси за виновна.

Люси наистина се бе оказала слаб свидетел. Още от началото тя бе нервна, непоследователна, уплашена. Докато Бил водеше разпита, беше сравнително спокойна, отговаряше с готовност, дори леко се усмихваше от време на време. Добронамерените му въпроси ѝ помогнаха да опише съвместния си живот с човека, когото бе познавала като Джоузеф Уилсън, добрината му към нея, любовта им: подробно разказа за запознанството им, ухаждането, за сватбата, за тяхното ежедневие.

Постепенно Бил я доведе до дните преди престъплението. Тя разказа как са обсъдили покупката на някакъв подарък за рождения ден на Бил, как Уилсън обещал да купи нещо от „Уонамейкър“ в петък, деня преди смъртта си, как донесъл писалищния комплект вкъщи вечерта, как го развивала и разглеждала, как той взел със себе си подаръка на тръгване в събота сутринта и обещал да се отбие и да го поднесе на Бил още същия ден... Разпитът ѝ трая ден и половина и когато Бил приключи, тя бе обяснила всичко и бе отрекла всички твърдения на обвинението. Тогава Полинджър се хвърли в атака.

Той не бе човек, а свирепо жестикулираща жива въпросителна и притежаваше изключителното умение да намеква и внушава само с интонацията си. Нападна я с ненадмината злост. Подигра се на уверенията ѝ, че говори истината. Направи за смях твърдението ѝ, че никога не е знаела, нито подозирала истинската самоличност на съпруга си. Никой нямало да повярва, изтъкна той, че една жена може да живее с един мъж повече от десет години, без да научи всичко за него (особено след като той „подозрително“ често е отсъствувал от

дома си). Кръстосаният му разпит бе безмилостен. Бил непрестанно ставаше да възразява.

По едно време Полинджър изръмжа:

— Госпожо Уилсън, до днес сто пъти имахте възможност да дадете показания... нали така?

— Да...

— Защо тогава не разказахте навреме как отпечатъците ви са се озовали върху ножа за хартия? Отговорете ми!

— Аз... аз... никой не ме пита.

— Но вие знаехте, че по ножа има ваши отпечатъци, нали?

— Не смятах, че...

— Но разбирате, нали, колко лошо впечатление правите, като изведнъж измъквате това нескопосно обяснение от торбата с лъжите точно когато виждате колко мрачно бъдеще ви очаква и след като сте имали възможност да го обсъдите с адвоката си?

След яростните възражения на Бил въпросът отпадна от протокола, но ударът бе нанесен. Съдебните заседатели се намръщиха. Люси кършеше ръце.

— Вие също така заявихте — продължи безмилостно Полинджър, — че съпругът ви обещал да се отбие сутринта покрай кантората на брат ви и да му връчи подаръка, нали така?

— Да. Да.

— А защо не го е сторил? Подаръкът бе намерен в оригиналната му опаковка в онази забутана колиба, твърде далеч от Филадельфия, нали?

— Аз... Той трябва да е забравил. Трябва да е...

— Не разбирате ли, госпожо Уилсън, че лъжата ви не е тайна за никой от присъстващите? Всъщност вие не сте разглеждали подаръка у дома си. За пръв път сте го видели в онази къща.

Въпреки че след намесата на Бил най-злонамерените въпроси отпаднаха от протокола, към края на разпита Люси бе окончателно разстроена, ридаеше, от време на време избухваше гневно и поради коварните езикови клопки, поставени от Полинджър, непрекъснато противоречеше на собствените си показания. Прокурорът не бе вчерашен, яростта му бе привидна — добре премерена и чудесно изиграна, тя имаше за цел само да стресне и без това смутената и

объркана свидетелка. Всъщност той бе спокоен и безпощаден като машина. Наложил се прекъсване, докато Люси се свърже от истерията.

Въпреки това Бил упорито продължавал да се усмихва на съдебните заседатели и да гради аргументите на защитата. Призовавал свидетел след свидетел — съсед, приятели, познати — да подкрепят показанията на Люси за безоблачно семейно щастие с покойния до навечерието на неговата смърт. Всички твърдели като един, че не са и подозирали двойната самоличност на Уилсън, а и Люси никога не е нищо не е показвала, че знае. Призова няколко свидетели да потвърдят неизменния навик на Люси да ходи на кино в събота вечер, когато съпругът ѝ е на предполагаемата си „търговска обиколка“. Доказал, призовавайки приятели и продавачи в магазини за облекло, на които била постоянна клиентка, че никога не си е купувала или носила воалетка. Полинджър приел всичко това спокойно и уверено, дебнейки всяка слабост в показанията или пристрастност на свидетелите.

После Бил се заел с колата. Изтъкнал бил още при кръстосания разпит на специалиста по отпечатъците, който бил огледал форда, че не бива да се придава особено значение на изобилието от пръстови отпечатъци от Люси. Колата си била нейна, карала я била години наред, и съвсем естествено била вътре да има само нейни отпечатъци. Опита се така, със съмнителен успех, да обясни неясните следи по волана и поста на скоростите с докосване от ръце в ръкавици, но свидетелят се въздържа от такова твърдение.

Сетне Бил изправил в свидетелската ложа неколцина вещици, които да изяснят именно този пункт — всичките били атакувани от прокурора като професионално ненадеждни или отявлено пристрастни. Бил изобщо не се спря на въпроса за автентичността на отпечатъците от гумите. Вместо това призова вещьци по металите, служител от Федералното бюро по стандартите.

Свидетелят отхвърлил версията на Полинджър, че емблемата на форда — ръждясала и разклатена от вибрациите — е могла да се счупи и да падне на местопрестъплението без човешка намеса. След подробна експертиза той бил стигнал до извода, че фигурката е била пречупена с рязък удар. Спря се изчерпателно на въпроса за якостта и стареенето на металите. Това мнение било подложено от Полинджър на придиричав кръстосан разпит, който завършил с обещанието да

предостави по време на ответното си възражение нещо лице със съвсем обратно становище.

Чак накрая, на четвъртия ден, Бил изправи Елъри в свидетелската ложа.

— Господин Куин — рече Бил, след като Елъри се представи накратко, — вие се оказахте на местопрестъплението дори преди да пристигне полицията, нали така?

— Да.

— Огледахте щателно всичко, просто от чист професионален интерес към случая?

— Да.

Бил показва малък, невзрачен предмет.

— Да си спомняте дали сте видели това нещо по време на огледа си?

— Да.

Беше евтина чиния.

— Къде се намираше, когато оглеждахте помещението?

— На единствената маса в стаята, масата, зад която лежеше мъртвецът.

— Значи е била на видно място, не сте могли да не я забележите?

— Така е.

— Имаше ли нещо в тази чиния, господин Куин?

— Да. Няколко картонени кибритени клечки, всички те бяха обгорели.

— Тоест клечките са били запалени и сетне угасени?

— Да.

— Изслушахте ли всички съображения на обвинението? Нали присъствувахте в съдебната зала от началото на процеса?

— Да.

— Чухте ли обвинението да споменава поне веднъж — рече мрачно Бил — чинията и клечките, които сте видели на местопрестъплението?

— Не.

Полинджър скочи на крака и цели пет минути двамата с Бил спориха ожесточено, призовавани към ред от съдията Менандър. Най-сетне Бил получи разрешение да продължи.

— Господин Куин, вие сте известен детектив. Имате ли някакво обяснение за кибритените клечки, така грижливо заобикаляни от обвинението, което да предложите на съдебните заседатели?

— О, да.

Възникна нов спор, по-продължителен този път. Полинджър кипеше от яд. Но Елъри получи разрешение да продължи. Той отново изтъкна доводите, които изключваха възможността клечките да са били използвани за пушене.

— Вие току-що ни убедихте, господин Куин — рече Бил припряно, — че клечките не са използвани за пушене. Намерихте ли нещо друго при огледа, което според вас да дава удовлетворително обясни ние за употребата им?

— Да, разбира се. Имаше един предмет, който огледах не само аз, но и полицейският началник Де Джонг, и детективите му. При дадените обстоятелства той води до неизбежни изводи.

Бил вдигна едно от веществените доказателства:

— Това ли е въпросният предмет?

— Да.

Бе овъглената тапа, намерена на върха на ножа.

Ново спречкване, по-яростно този път. След обмен на язвителни реплики съдията сложи точка на спора и разреши тапата да бъде представена като веществено доказателство на защитата.

— Господин Куин, беше ли обгорена тази тапа, когато я намерихте?

— Безспорно.

— Намерена бе на върха на ножа, с който са намушкали Гимбъл?

— Да.

— Вие като криминалист имате ли обяснение за това?

— Възможно е само едно тълкуване — рече Елъри. — Очевидно, когато ножът е пронизал сърцето на Гимбъл, тапата не е била на върха му. Следователно убиецът я е забол там след убийството, и сетне я е овъглил с картонените клечици, намерени в чинията. Защо престъпникът е сторил това? Какво се получава, когато набучим обгорена тапа на върха на нож? Примитивен инструмент за писане. Ножът служи за перодръжка, а овъглената тапа е перото, което оставя четливи следи. С други думи, след престъплението убийцата е писала нещо с известна само ней цел.

— Защо според вас не е използвала по-обикновено средство за писане?

— Защото такава е липсвало. Нито в къщата, нито в дрехите на жертвата е имало автоматична писалка, молив или нещо за писане, ако изключим, разбира се, писалката и мастилницата в писалищния комплект. Но тази писалка, както и мастилницата, са били току-що купени и никога не са били пълнени с мастило. Щом на престъпницата се е наложило да пише и е нямала с какво, трябвало е да си измайстори нещо. Тапата, разбира се, е от писалищния комплект. Вече се е наложило да я свали веднъж, за да извърши престъплението. Така че е знаела за нея, преди да възникне необходимостта да пише. А на всички е известно за какво се употребява горената тапа, особено от театралните гримьори.

— Чухте ли досега обвинението да споменава обгорената тапа?

— Не.

— А намерихте ли при огледа бележка или писмо?

— Не.

— Какви заключения си правите?

— Щом убийцата е писала бележка, тя е била адресирана до някого. Логично е да предположим, че този някой е взел бележката със себе си; тоест в това разследване се появява нов, неразглеждан досега момент. Дори убийцата да е прибрала собствената си бележка, което с малко вероятно, самият факт въвежда елемент, неотчетен от обвинението.

Цял час Елъри и Полинджър кръстосваха шпаги в съдебната зала. Полинджър твърдеше, че Елъри е ненадежден свидетел по две причини: бил личен приятел на обвиняемата и репутацията му се градяла на „теория, а не на практика“. Когато най-сетне Елъри бе освободен, и двамата плуваха в пот. Но пресата призна, че защитата е постигнала значителен успех. От този миг нататък цялото държане на Бил се промени. Бодрост и увереност засия в очите му и зарази и съдебните заседатели. Заседател номер две, интелигентен на вид бизнесмен от Трентън, по едно време взе да шепне разпалено нещо на съседа си, човек с безизразно лице, който явно не се вълнуваше от съдбата на обвиняемата. Безразличието му изчезна под облак тревожни мисли. Другите съдебни заседатели показваха към следствието по-голям интерес, отколкото преди няколко дни.

Последната сутрин, след изслушване на относително маловажни свидетели на защитата, Бил влезе в съда с решително вирната брадичка, което не остана незабелязано от присъстващите. Той бе бледен, и погледа му се четеше войнственост, която накара Полинджър да се замисли. Бил не се подвоуми:

— Призовава се Джесика Бордън Гимбъл!

От мястото си до прокурора Андрея леко ахна. Госпожа Гимбъл изглеждаше погнусена, после озадачена и накрая вбесена. Около масата на обвинението последва припряно съвещание, в което решаващ глас явно имаше сенатор Фрю — той седеше до Полинджър от самото начало на процеса. Като се опитваше да смекчи изражението си, светската дама зае свидетелското място.

Въпросите на Бил бяха безмилостни, той светкавично парирани апострофите на Полинджър, подложи я на такъв унищожителен разпит, че тя пожълтя от яд. Когато свърши с нея, вече бе успял да покаже, че госпожа Гимбъл има далеч по-сериозни мотиви да убие Гимбъл от всеки друг на този свят. Полинджър смекчи впечатлението, като при кръстосания разпит я изкара блага, неразбрана и смутена жени, която няма дори утехата на брака като компенсация за извършеното от Гимбъл зло. Той проследи движенията ѝ в нощта на убийството, присъствието ѝ на благотворителния бал в „Уолдорф“ (което Бил бе поставил под съмнение) и подчерта колко недопустима е мисълта, че можела да се измъкне, да пропътува около осемдесет мили и да се върне, без да забележат отсъствието ѝ.

Бил тутакси призова като свидетел Грозвенър Финч. Накара застрахователния директор да признае, че само няколко седмици преди смъртта на Гимбъл госпожа Гимбъл е била негово облагодетелствувано лице. Намекна и за възможността госпожа Гимбъл да е научили от Финч за промяната в застраховката. И като връх на всичко Бил напомни на Финч изявленията му пред Де Джонг в нощта на убийството, че „всеки от нас би могъл да се измъкне и да убие Джо“.

Полинджър му отвърна, като се позова на точния стенографски запис: „Ако намеквате, че някой от нас би могъл да се измъкне, да дойде дотук и да убие Джо Гимбъл, сигурно сте прав, но само ни теория.“ После запита:

— Какво искате да кажете с това, господин Финч?

— Имах предвид, че на теория всичко под слънцето е възможно. Но същевременно изтъкнах колко нелепо е подобно твърдение...

— Можете ли да се закълнете, че онази вечер госпожа Гимбъл не е напускала балната зала в „Уолдорф“ нито за миг?

— Цялата вечер госпожа Гимбъл не е напускала хотела.

— Казвали ли сте на госпожа Гимбъл, че мъжът, когото тя е смятала за свой съпруг, изведнъж е сменил облагодетелствуваното лице на застраховката си?

— Никога. Вече давах показания по този въпрос. Никому не съм намекнал и с дума за промяната на облагодетелствуваното лице.

— Нямам повече въпроси, господин Финч.

Бил се изправи и каза ясно:

— Андрея Гимбъл.

Момичето се запъти към свидетелската ложа като към лобно място. Очите ѝ бяха сведени, ръцете ѝ трепереха, страните ѝ бяха мъртвешки бледи. Положи клетва, седна и замръзна в унес на мястото си. Съдебната зала в миг усети скрития драматизъм на момента. Полинджър гризеше непрекъснато ноктите си. Зад него близките на Андрея показваха очевидни признаци на нервност.

Бил се приведе напред и втренчи поглед в нея; накрая очите ѝ, като привлечени от магнит, се вдигнаха и срещнаха неговите. Никой не узна какво мъчително послание премина като светкавица помежду им, но и двамата още повече пребледняха, сетне погледите им се разминаха — Бил се втренчи в отсрещната стена, а тя — в ръцете си.

— Госпожице Гимбъл, къде бяхте вечерта на първи юни? — рече Бил със странно глух глас.

— Заедно с майка ми в „Уолдорф“, Ню Йорк.

Отговорът ѝ едва се чу.

— Цялата вечер ли, госпожице Гимбъл?

Гласът му сякаш я галеше, но това бе безжалостната милувка на дебнещ звяр. Тя не отговори, а само ахна, прехапа устни и дъхът ѝ спря.

— Отговорете на въпроса ми, ако обичате!

Андрея сподавено изхълца.

— Да опресня ли паметта ви, госпожице Гимбъл? Или да призова свидетели, които да го направят вместо мен?

— Моля те!... — прошепна тя. — Бил...

— Дали сте клетва да кажете истината — рече той коравосърдечно. — Длъжна сте да ми отговорите! Не си ли спомняте къде ходихте по времето, когато не бяхте в „Уолдорф“?

На прокурорската маса настъпи суматоха.

— Ваша милост, защитникът явно дискредитира собствения си свидетел! — сопна се Полинджър.

Бил му се усмихна.

— Ваша милост, това е процес за убийство. Призовах свидетел, който е враждебно настроен. Имам правото лично да разпитам един враждебно настроен свидетел, когато не съм могъл да подложам на кръстосан разпит при предявяването на обвинението, по простата причина че обвинението не е призовало този свидетел. Показанията му са съществени и имат пряко отношение към делото, както много скоро ще докажа на уважаемия съд, стига прокурорът да ми даде тази възможност. — И добави през зъби: — На прокурора обаче, кой знае защо, това явно не му се иска.

— Защитникът има пълното право да призове и разпита враждебно настроен свидетел — рече съдията Менандър. — Продължавайте, господин Ейнджъл.

Бил изръмжа.

— Прочетете въпроса ми, ако обичате.

Стенографът се подчини.

— Да. Спомням си — отвърна Андрея уморено, загубила всяка надежда.

— Кажете на съдебните заседатели къде бяхте привечер, на първи юни?

— В... в... къщата край реката.

— Искате да кажете, там, където бе убит Гимбъл?

— Да — прошепна тя.

Залата гръмна. Близките на Андрея скочиха на крака с викове. Само Полинджър не трепна. Бил сякаш не забелязваше суматохата наоколо си, а Андрея затвори очи. Необходими бяха няколко минути, за да се успокои съдебната зала. Сетне Андрея разказа с безжизнен глас как при получаването на телеграмата от втория си баща тя поискала от годеника си спортния кадилак и отишла в Трентън, как, след като разбрала, че е подранила с един час, отишла да се поразходи с колата, върнала се по здрач и заварила безжизненото тяло на Гимбъл на пода.

— Значи решихте, че е мъртъв, а той всъщност е бил още жив?
— запита рязко Бил.

— Да...

— Докоснахте ли тялото му, госпожице Гимбъл?

— О, не, не!

Докато тя разказваше за своята уплаха, писъка си и бягството от къщата, Елъри надраска няколко реда на един лист и го препрати на Бил. Андрея млъкна наскред монолога си, разширените ѝ от мътен страх сини очи станаха сиви.

Бил стисна устни. Листът в ръката му леко потрепна.

— Колко време бяхте в къщата... при второто си посещение?

— Не знам. Не знам. Минути. — Страхът я бе завладял изцяло, тя се бе сгушила на стола, сякаш да се предпази от удар.

— Минути. Когато пристигнахте първия път в осем часа, имаше ли кола на алеята?

Отчаяна, тя сякаш съчиняваше всичко в момента и пробираше неизречените думи с мъчителна грижливост.

— На главната алея нямаше кола. Имаше една стара лимузина онзи Пакард... в задната алея, паркиран до малката веранда.

— Колата на Уилсън, правилно. И така, щом като сте останали само минути в бараката, втория път трябва да сте се върнали около девет, нали така? Ако си спомняте, видях ви в девет и осем.

— Предполагам... че е така.

— Когато се върнахте в девет, пакардът още си беше на мястото. Забелязахте ли друга кола по алеите?

— Не. Не. Нямаше никаква кола — рече тя много бързо.

— И казвате — продължи безмилостно Бил, — че не сте видели никого в къщата нито първия, нито втория път?

— Нямаше жива душа. — Тя едва дишаше. В същия миг вдигни очи, пълни с толкова болка и укор, тъй преливащи от безмълвна молба, че Бил леко се изчерви.

— Не забелязахте ли следи от кола на главната алея втория път?

— Аз... аз не си спомням.

— В своите показания твърдите, че след като сте подранили, решили сте да се разходите с колата към Камдън за около час. Спомняте ли си да сте се разминавали с форд купе, карано от жена с воалетки?

— Не си спомням.

— Не си спомняте. А спомняте ли си по кое време се върнахте в Ню Йорк същата вечер?

— Около единадесет и половина. Аз... прибрах се вкъщи, преоблякох се във вечерни дрехи и се върнах в „Уолдорф“.

— Забеляза ли някой дългото ви отсъствие?

— Аз... Не, не.

— Там е бил годеникът ви, а също майка ви, господин Финч, други приятели — и никой не забеляза отсъствието ви, така ли, госпожице Гимбъл? И вие очаквате да ви повярваме?

— Бях... бях разстроена. Не си спомням... някой да е казал нещо.

Бил присви устни, извърнат към съдебните заседатели.

— Между другото, госпожице Гимбъл, какво направихте с бележката, оставена за вас от убийцата? Мигновено Полинджър скочи на крака, после, изглежда, размисли, защото си седна, без да каже нещо.

— Бележка? — заекна Андрея. — Каква бележка?

— Бележката, написана с овъглената тапа. Чухте показанията на господин Куин. Какво сторихте с тази бележка?

— Не знам за какво говорите. — Тя леко повиши глас: — Казвам ви, че нямаше никаква... искам да кажа, че нищо не знам за никаква бележка!

— Трима души са били на местопрестъплението, госпожице Гимбъл — рече Бил напрегнато. — Жертвата, убийцата и вие. — Засега приемаме версията ви, както виждате. Убийцата е написала бележката след престъплението, значи не я е писала до жертвата си. Със сигурност не я е написала до себе си. Къде е бележката?

— Не знам нищо за никаква бележка — извика тя истерично.

— Мисля — рече Полинджър и стана, — че защитата преминава всички граници, ваша милост. Свидетелката не е подсъдима. Тя даде задоволителен отговор на един несъмнено будещ възражения въпрос.

Бил оспори гневно това твърдение, но съдията Менандър поклати глава.

— Получихте отговор на въпроса си, господин Ейнджъл. Мисля, че е по-добре да продължите разпита.

— Възраждавам.

— Не се приема. Продължавайте, ако обичате.

Бил се обърна яростно към свидетелската ложа.

— И така, госпожице Гимбъл, моля, кажете на съдебните заседатели дали сте споменали за приключенията си в онази нощ на лицата, натоварени с разследването на това престъпление — на полицейския началник Де Джонг, прокурора Полинджър или на някой от хората им?

Полинджър отново понечи да се изправи, но явно размисли. Андрея го погледна и облиза устни.

— Искаме да чуем вашата версия, госпожице Гимбъл — иронично рече Бил. — Ще ви бъда признателен, ако не се обръщате за помощ към прокурора.

Тя мачкаше ръкавиците си.

— Аз... Да, казах.

— О, казали сте! Доброволно ли им разказахте за тази история? По собствена воля?

— Не, аз...

— О, тогава значи Де Джонг или господин Полинджър дойдоха при вас?

— Господин Полинджър.

— С други думи, ако господин Полинджър не се бе обърнал към вас, нямаше да съобщите на властите за случилото се? Момент, ако обичате, Полинджър. Значи изчакахте властите да ви потърсят! Кога стана това, госпожице Гимбъл?

Тя сведе очи пред втренчените погледи от залата.

— Не помня точно. Може би седмица, след...

— След престъплението? Не се бойте да го назовете така, госпожице Гимбъл. След престъплението. Надявам се, че думата не ви плаши?

— Аз... Не. Не. Разбира се, че не.

— Седмица след престъплението прокурорът дойде при вас и ви разпита. До този момент вие не бяхте казали на властите, че сте били на местопрестъплението в нощта на убийството. Прав ли съм?

— Това... не беше от значение. Не можех с нищо да помогна. Не исках да се забърквам.

— Не сте искали да се забърквате в една противна история. Така ли е? Госпожице Гимбъл, докато се намирахте на

местопрестъплението, пипахте ли ножа?

— Не! — Тя вече отговаряше по-смело, сините ѝ очи искряха.
Двамата се вторачиха гневно един в друг.

— Къде беше ножът?

— На масата.

— И дори с пръст не го докоснахте?

— Не.

— С ръкавици ли бяхте онази нощ?

— Да. Но бях свалила лявата си ръкавица.

— Дясната обаче ви беше на ръката, нали?

— Да.

— Вярно ли е, че по време на бягството от къщата сте си ударили
ръката във вратата и е паднал диамантът от годещия ви пръстен?

— Да.

— Не го ли усетихте да пада?

— Аз... Не.

— Вярно ли е, че аз го намерих и ви го предадох в нощта на
престъплението, а вие отчаяно ме молехте да не казвам на никого?

— Да! — страните ѝ пламтяха от гняв.

— Вярно ли е — запита Бил с дрезгав, безстрастен глас, — че
дори ме целунахте, като ме уговаряхте да не съобщавам този факт ни
полицията?

Тя бе тъй слисана, че се надигна от стола.

— Защо... нали обеща!... Ти... Ти! — И прехапа устни, за да не
се разплаче.

Бил упорито тръсна глава.

— Видяхте ли обвиняемата в нощта на убийството?

Жаравата по бузите ѝ гаснеше.

— Не — прошепна тя.

— Не сте я виждали никъде... било в къщата, около къщата или
по пътя за Камдън?

— Не.

— Но признавате, че сте посетили местопрестъплението в нощта
на убийството и никому не сте казали, докато прокурорът не ви е
отправил лично това обвинение?

Полинджър скочи на крака и се развика. Последва дълъг спор.

— Госпожице Гимбъл — подхвана дрезгаво Бил, — знаехте ли, че вторият ви баща води двойствен живот?

— Не.

— Знаехте ли, че няколко дни преди първи юни той е лишил майка ви от правото да получи застраховката му от един милион долара?

— Не!

— Вие мразехте втория си баща, не е ли така?

Последва нова свада. Андрея пребледня като платно от гняв и срам. Близките ѝ пламнаха от възмущение.

— Добре — рече Бил рязко, — за мен това е достатъчно. Свидетелят е ваш.

Полинджър се приближи до свидетелската ложа.

— Госпожице Гимбъл, когато дойдох при вас седмица след престъплението, какво ви казах?

— Вие казахте, че сте открили спортната кола и знаете, че принадлежи на годеника ми. Попитахме ме дали не съм посещавала... местопрестъплението в нощта на убийството и ако е така, защо не съм дошла да ви кажа.

— Да ви се е сторило, че се опитвам да ви прикрия или да премълча разказа ви?

— Не. Вие се държахте много строго с мен.

— Разкажете ли ми това, което току-що съобщихте и на съдебните заседатели?

— Да.

— И какво казах аз?

— Казахте, че ще проверите показанията ми.

— Зададох ли ви някакви въпроси?

— Множество въпроси.

— По същество ли бяха? Относно уликите? За това, което сте видели и не сте видели?

— Да.

— А подчертах ли, че вашият разказ по никакъв начин не противоречи на уликите, които обвинението вече е натрупало срещу обвиняемата, и поради това ще ви спестя неприятностите и мъката да ви изправя като свидетел на процеса?

— Да.

Полинджър се усмихна бащински и се върна на мястото си. Бил се изстъпи напред.

— Госпожице Гимбъл, вярно ли е, че обвинението не ви призова като свидетел на това дело?

— Да.

Тя вече бе уморена, изтощена и апатична.

— И то, при положение че вашият разказ можеше да събуди основателно съмнение относно вината на обвиняемата у съдебните заседатели?

С това защитата приключи.

Цели два дни чакаха присъдата и часовете се точеха без никакви вест от съдебните заседатели. Явно последните разкрития бяха променили съществено първоначалното впечатление, което бе успял да създаде Полинджър. Продължителните разисквания на съдебните заседатели бяха благоприятен знак за обвиняемата — поне свидетелствуваха, че те не могат да достигнат до единодушно решение. Бил се обнадежди, дори взе леко да се усмихва. След краткото заседание, в което прокурорът отговори на възраженията на защитата, пледоариите минаха бързо. Бил пледира пръв и отправи тежки обвинения срещу Полинджър. Той твърдеше, че защитата не само е опровергала напълно обвиненията на прокурора, но и че Полинджър е проявил престъпно нехайство към клетвените си задължения. Изтъкна гневно, че Полинджър е премълчал важни улики — разказа за посещението на Андрея Гимбъл на местопрестъплението, макар че задължение на държавния обвинител е не да укрива фактите, а да се стреми към истината. Полинджър умишлено бе пренебрегнал два други много важни факта — изгорелите кибритени клечки и овъглената тапа, които нямаше да бъдат упоменати, ако не бе бдителността на защитата. Обвинението не бе обяснило тези факти и не можа да ги свърже с обвиняемата. Отгоре на всичко обвинението не бе успяло да докаже, че воалетката е на обвиняемата, нито бе изяснило откъде се е взела.

Накрая Бил изложи становището на защитата. Той изтъкна, че очевидно някой умишлено се опитва да уличи Люси Уилсън в убийството на нейния високопоставен съпруг. Че силите, охраняващи

интересите на богатите и влиятелните, са си избрали за изкупителна жертва една бедна, беззащитна жена — жената, която не бе получила от Гимбъл нищо, освен любовта му. В подкрепа на становището си той посочи показанията на федералния експерт по металите, който бе заявил, че емблемата не може да се отчупи сама. Значи някой я бе откършил! Но щом някой я е откършил, то го е сторил умишлено, единствено с цел да zlepостави собственичката на колата, Люси Уилсън.

— Като се има това предвид — продължи Бил, използвайки аргументите от разгорещеното обсъждане с Елъри предната вечер, — детска игра е да се възстанови ходът на сатанинската инсценировка. Убийцата е откраднала колата на Люси. Спряла е за бензин само за да привлече вниманието на собственика на бензиностанцията върху колата и шофьорката с воал.

— Доказва го фактът, че тя всъщност не се е нуждаела от бензин, можела е да измине шестдесет, осемдесет мили с бензина, който е имала в резервоара! Отишла е в къщата, видяла е ножа за хартия с поздравителната картичка, убила е Гимбъл с този нож, а накрая се е върнала във Филадельфия и е блъснала колата там, където полицията можела най-лесно да я открие.

— Ако обвиняемата, моята сестра, бе престъпницата — продължи той, — защо ще носи воалетка? Тя щеше да знае, че в онази усамотена местност почти, няма шанс да срещне някой друг, освен жертвата, която е обречена да умре. Но убийцата е имала всички основания да носи воал, щом е искала да уличи Люси в престъплението! Ако някой види лицето ѝ, цялата инсценировка пропада. Всъщност ако Люси е била тази жена, тя не би оставила воала да бъде намерен в колата. Но престъпницата е имала всички основания да го стори, щом е искала да уличи Люси в убийството.

— Ако приемем, че Люси е престъпницата, то тя е действувала невероятно глупаво. Ако тя бе убила Гимбъл, щеше ли да подхвърли пред къщата емблемата от собствената си кола, щеше ли да остави следи от гумите в калта, щеше ли да улесни полицията в издирването ѝ, щеше ли да захвърли воала на седалката, нямаше ли да направи опит да си осигури алиби, щеше ли да пипа ножа без ръкавици? Крепящата глупост на всички тези действия свидетелствува за невинността ѝ. От

друга страна, жената, която е искала да уличи Люси, е имала всички причини да остави толкова очевидни следи!

Пледоарията му бе пламенна и видимо направи впечатление на съдебните заседатели. Накрая Бил завърши речта си с по-умерен тон, като изтъкна момента на основателното съмнение.

— Не вярвам да има дори едничък съдебен заседател — рече той, — който честно и убедено да заяви, че няма основателни съмнения по отношение вината на обвиняемата...

Но последната дума имаше Полинджър. Той се присмя на „прозрачната“ хипотеза на Бил Ейнджъл за инсценировката.

— Обичайният хленч на всяка слаба защита — отбеляза прокурорът. — Що се отнася до глупостта на обвиняемата — Полинджър погледна многозначително и дръзко Елъри, — всеки практикуващ криминалист много добре знае, че престъпниците по принцип са глупави, само в книгите те са гении. Обвиняемата — каза той — не е престъпник рецидивист, мотивите ѝ, както винаги при отмъстителните жени, са я подвели към слепи действия, оставила е следи, без да си дава сметка.

— Обвинението убедително доказва движенията ѝ в деня на престъплението до извършителството. Видели са я на пътя, водещ към къщата, само минути преди убийството. Видели са я да отива с колата си нататък. Колата ѝ е оставила ясни отпечатъци в калта, по които бе възможно да се докаже, че е посетила местопрестъплението в предполагаемия час на убийството. Това доказва косвено — продължи той, че обвиняемата е била на местопрестъплението. И ако съществува някакво съмнение относно личността на шофьора на форда, то напълно и безвъзвратно се разсейва от пръстовете ѝ отпечатъци върху ножа, с който е убит съпругът ѝ.

— Пръстовете отпечатъци — каза той саркастично — не могат да бъдат подправени, освен може би пак в книгите. — Съдебните заседатели се усмигнаха. — Обвиняемата е оставила отпечатъците си върху ножа в бараката. И така, обвинението я свързва с извършеното престъпление.

— При обвинение при косвени доказателства това е убедителна връзка, достатъчно убедителна, за да отпадне всяко съмнение. Какво обяснение дава защитата за отпечатъците върху ножа? Обвиняемата, види те ли, била оставила отпечатъците предишната вечер в дома си!

Ни къде е доказателството на тази прозрачна история? Няма нито един свидетел, който да я подкрепи. Няма дори доказателство, че жертвата е прекарала петъчната нощ в дома си във Филадельфия... А и кога бе дадено това обяснение? След като бе изнесен фактът, че по ножа има нейни отпечатащи! Набързо скалъпена лъжа, целяща да опровергае злепоставящ факт! Освен всичко обвиняемата не бе в състояние да представи алиби за нощта на престъплението. Мога да заявя — каза прокурорът сериозно, — че изпитвам искрено съчувствие към способния млад човек, който тъй предано защитава сестра си в процеса. Дълго и неуморно се бори той, за да спаси една загубена кауза. Ние всички от сърце му съчувствуваме. Но, дами и господа, това не бива да повлияе на вашето решение. Не позволявайте чувствата да попречат на справедливостта.

Когато Полинджър свърши с излагането на мотивите, той накратко се спря на въпроса за предумишленост.

— Мотивът в случая — рече той — е бил двоен, както вече посочих: обвиняемата е искала да отмъсти на мъжа, който я е мамил в продължение на десет години, и наказвайки го за лъжата, да се облагодетелствува от смъртта му. Госпожа Уилсън не може да не е знаела доста преди първи юни, че той е Джоузеф Кент Гимбъл, че е застрахован за един милион долара и наскоро е определил нея за облагодетелствувано лице на мястото на госпожа Гимбъл. Вероятно дори го е заставила да ѝ прехвърли застраховката като „отплата“ за злото, което ѝ е сторил. Нищо не може да опровергае това предположение. Напротив — всичко сочи натам. Тогава как може изобщо да се съмняваме, че убийството е предварително замислено? И ако съществува и най-малкото съмнение в съзнанието ви, имайте предвид, че обвиняемата е пристигнала предрешена — макар и непохватно наистина — в къщата, където е убила съпруга си. Защитата изтъкна, че употребата на току-що купения нож за хартия като оръдие на престъплението само по себе си свидетелствува за спонтанност и непредумишленост. Следователно дори Люси Уилсън да е убила съпруга си, престъплението е непредумишлено. Но колко несъстоятелен се оказа този аргумент при по-внимателно вглеждане! Защото дори да приемем хипотезата на защитата — че Люси Уилсън е жертва на инсценировка, — веднага ще забележите, че употребата на ножа е просто удобна алтернатива за убиеца. Ако някой се опитваше да

улични Люси Уилсън, той би действувал само по предварително обмислен план. Този съмнителен „някой“ не би могъл да знае, че Джоузеф Уилсън ще купи писалищен комплект в деня преди смъртта си. Следователно въображаемият „уличител“ е смятал да убие Уилсън по някакъв друг начин. И все пак потребен е именно въпросният нож и върху него личат отпечатъците на Люси Уилсън. Значи не е имало никакъв уличител. Този аргумент е погрешен от начало до край, Люси Уилсън е дошла подготвена да убие Джоузеф Кент Гимбъл с пистолет или с друг нож, но в разгара на спречкването е употребила ножа, намиращ се на местопрестъплението.

ПлEDOарията на Полинджър бе ловка и убедителна — истински шедьовър. Когато завърши, той седна и спокойно избърса тила си с носна кърпичка.

Наставленията на съдията Менандър към съдебните заседатели бяха изненадващо кратки. Той посочи бегло възможните присъди и обмени законите при косвено доказване на вина. За учудване на опитните наблюдатели известният правист се въздържа от най-малкия намек за своето виждане по въпроса... необичайно явление в един щат, който даваше на съдиите свобода за изразяване на собствено мнение по углавни дела.

После с делото се заеха съдебните заседатели.

След седемдесет и един часа дойде известието, че най-сетне заседателите са стигнали до присъда. Това стана в късния следобед, по време на импровизираната пресконференция в стаята на Бил в „Стейси Грент“. Голямото закъснение бе убедило Бил в крайната победа и отново той бе същият — малко по-възбуден от обикновено може би, но жизнерадостен, усмихнат и зареден с добро уиски. Имаше всички основания за оптимизъм. Шест часа след оттеглянето на съдебните заседатели се пусна слух, че гласовете са 10 на 2 за оправдателна присъда. Закъснението показваше, че двамата съдебни заседатели упорствуват; съобщението, че са стигнали до присъда, можеше само да означава, че в крайна сметка двамата са се предали.

Призовката да се яви в Областния съд му подействува като студен душ. Всички хукнаха нататък.

Докато чакаха да доведат Люси от затвора, Бил внимателно се огледа. После се отпусна тежко на стола си.

— Остава само да обявят присъдата! — рече той с въздишка на Елъри. — Я виж, семейство Гимбъл са си тръгнали.

— Имаш орлово око — рече Елъри сухо. Тъкмо тогава въведоха Люси и вече не им беше до приказки. Тя бе като вцепенена, едва се довлече до масата на защитата. Докторът ѝ би тонизираща инжекция, Елъри милваше ръката ѝ, а Бил разговаряше с нея толкова естествено и спокойно, че очите ѝ отново си възвърнаха нормалния поглед и по страните ѝ плъзна лека руменина.

Последваха и неизбежните закъснения. Дълго не можеха да намерят Полинджър. Най-после някой успя да го открие и набързо го извикаха в съдебната зала. Между фотографите и хората на шерифа възникна спор. Разпоредителите се опитаха да въдворят ред...

Най-сетне се заточиха съдебните заседатели — дванадесет души уморени и плувнали в пот, които упорито избягваха втренчените в тях погледи. Съдебен заседател номер седем изглеждаше измъчен и ядосан. Номер четири имаше високомерен вид. Но дори тези двама не смееха да погледнат към чиновника, който щеше да оповести влизането на съдията. От мига, в който видя лицата им, Бил застина ни стола си. Лицето му побеля.

В тишината, която бе тъй дълбока, че ясно се чуваше тиктакането на големия стенен часовник, председателят стана и с треперещ глас прочете решението на съдебните заседатели.

Признаваха Люси Уилсън за виновна в непредумишлено убийство Люси припадна. Бил дори не помръдна, сякаш бе замръзнал на стола си. След петнадесет минути свестиха обвиняемата и Менандър я осъди на двадесет години затвор.

Както Елъри узна по-късно, след седемдесет часа и тридесет и три минути спорове в душната стая съдебни заседатели номер четири и седем бяха съумели да превърнат първоначалното съотношение от десет на два гласа за невинност в дванадесет на нула за вина. Дватамата се бяха отказали великодушно от искането си за смъртна присъда, за да спечелят на своя страна по-милостивите си събратя.

— Онези отпечатащи по ножа си казаха думата! — заяви по-късно пред пресата съдебен заседател номер четири. — Просто не ѝ вярвахме.

Съдебен заседател номер четири бе огромна, дебела жена с масив на брадичка.

Сърцето на Елъри Куин се свиваше болезнено, докато той опаковаше вещите си. Позвъни за носач и тежко се отправи по коридори към стаята на Бил Ейнджъл. Почука на вратата. Отговор не последва. Опита дръжката, за негово учудване вратата не бе заключена. Отвори я и надзърна.

Бил лежеше на леглото с дрехите си. Мръсните му обувки бяха оставили широко, кално петно на чаршафа. Връзката му се бе усукала под яката и цялата риза бе подгизнала, сякаш бе стоял под душ, без да я свали. Гледаше безизразно в тавана. Очите му бяха зачервени, сигурно бе плакал.

— Бил — рече Елъри меко, но Бил не помръдна. — Бил! — повтори Елъри, влезе и се облегна на затворената врата. — Мисля, че няма нужда да ти казвам колко?... — Учудващо трудно намираще думите. — Заминавам. Не исках да се измъкна, без да ти кажа, че не смятам случая за приключен. В известен смисъл имаме късмет с присъдата. Ами ако я бяха пратили на електрическия стол... Вече няма нужда да се надпреварваме с времето!

Бил се усмихна. Доста странна бе неговата усмивка. Лицето му приличаше на посмъртна маска със зачервени, хлътнали очи.

— Имаш ли представа какво е да си в килия? — попита той несприинудено.

— Знам, Бил, знам — въздъхна Елъри. — Но е по-добре от... другото. Сега със случая се захващам аз. Исках да го знаеш.

— Не ме мисли за неблагодарник, Елъри — рече Бил, без да извърне глава. — Само дето... — Устните му се свиха.

— Досега нищичко не съм направил? Още от началото загадката изглеждаше неразгадаема, а сега — дори повече. Но има един слънчев лъч... Е, рано е да го обсъждаме, Бил.

— Така ли?

Елъри прекоси стаята.

— Хм... имаш ли нужда от пари? Трябва да си затънал до гуша в дългове покрай тая работа. Имам предвид обжалването.

— Е, Елъри. Не мога да приема... благодаря ти все пак. Ти си истински приятел!

— Е, хайде! — Елъри се подвоуми за миг. После пристъпи към леглото, потупа мокрото рамо на Бил и излезе. Затвори вратата, обърна се и видя Андрея Гимбъл, облежната на стената срещу стаята на Бил, с измачкана роба, мокра кърпичка, стисната в юмрук, с хлътнали и зачервени очи — също като на Бил. Слиса се. Кой знае защо, присъствието ѝ тук му се стори неуместно. Трябваше да е заминала с останалите, доволна от жертвоприношението.

— Виж ти! — рече той бавно. — Госпожица Гимбъл! Избрали сте много подходящо време за посещения!

— Господин Куин. — Езикът ѝ облиза устните.

— Не мислите ли, че нямате работа тук, госпожице Гимбъл?

— Той дали?...

— Струва ми се неразумно — рече Елъри — да го търсите в такъв момент, драга. Сигурно предпочита да го оставят на мира.

— Да. — Тя въртеше носната си кърпичка. — Аз... И аз така мислех.

— И въпреки това сте тук. Много мило от ваша страна. Госпожице Гимбъл! Ще ми отделите ли една минута?

— Да?

Елъри прекоси коридора и я сграбчи за ръката. Бе необикновено студена въпреки жегата.

— Знаете ли какво причинихте на Бил и на тази клета жена, осъдена на двадесет години затвор?

Тя не отговори.

— Не мислите ли, че е редно да се опитате да поправите... злото, което сте сторили?

— Аз... Аз да съм сторила зло?

Елъри отстъпи крачка.

— Сън няма да ви хване — рече тихо той, — докато не ми разкажете всичко, което знаете. Истинската история. Разбирате, нали?

— Аз... — Тя млъкна с треперещи устни.

Елъри се втренчи в нея. После очите му се присвиха, обърна ѝ решително гръб и закрачи по коридора към стаята си. Носачът го чакаше с чантите в ръце и хвърляше любопитни погледи към момичето, прилепено до стената. Докато се отдалечаваше, Елъри чу ясно какво казва тя, но явно го бе изрекла, без да съзнава, че изговаря

гласно мислите си. Това бе едновременно молба и молитва, пропит с такава болка, че Елъри едва не се върна.

— Какво да правя? О, боже, само да знаех какво да сторя.

Но той се овладя. Девойката таеше нещо, което щеше да излезе на бял свят само след дълга вътрешна борба. Елъри махна на носачи и се отправи към асансьора. Докато го чакаше, отново погледна Андрея. Бе напрегнат и замислен.

Андрея стоеше на същото място, мачкаше кърпичката и не сваляше очи от затворената врата на Бил Ейнджъл, сякаш зад нея се намираше покоят, който бе просто недостижим. Елъри дълго не можа да забрави отчаяния ѝ взор. И у него се засили убеждението, че това крехко същество разполага с отговора, който ще промени целия ход на сензационния случай Уилсън–Гимбъл.

[1] Тайна полиция във Франция. — Б.пр. ↑

IV КАПАНЪТ

Някои... със стрели, някои с капани.

— Какво, пак ли ще излизаш? — каза възмутено инспектор Куин. Елъри продължаваше да си подсвирква, докато се бореше с възела на връзката си пред огледалото над бюрото. — Струва ми се — заропта инспекторът, — че откак въвлякоха твоите приятели от Трентън в онази позорна история, ти се превърна в най-обикновен бродуейски нехранимайко. Къде отиваш?

— Излизам.

— Сам, предполагам?

— Всъщност не. Имам, така да се каже, среща с една от най-прекрасните, най-богатите, най-желаните девойки с лазурна кръв от Манхатън. Тя е сгодена и ще се омъжва, но това не ме спира, както можеш да си представиш — огледа той критично собственото си отражение.

Старият джентълмен пъкна малко енфие в ноздрите си и изръмжа:

— Не мога да те позная! Къде остана някогашният самомнителен хлапак? Едно време беше поне достатъчно разумен да не се забъркваш в женски истории. — Времената имат противния навик да се менят — рече Елъри.

— Излизаш с онова момиче Гимбъл, а?

— С нея именно. Между другото името Гимбъл понастоящем звучи като анатема в известни кръгове. Дамите се казват Джесика и Андрея Бордън, и да не ги назовеш случайно с друго име пред приятелите им от висшето общество.

— Такъв случай едва ли ще се представи. Каква е целта ти, Ел? Елъри облече смокинга си и доволно погали сатенените ревери.

— Целта ми е чисто изследователска.

— Ха-ха.

— Кълна се. За всеки мъж е полезно от време на време да се появява в доброто общество. Започва да му се струва, че и сам е избраник на съдбата. Като противовес посещавам бедняшките квартали. Контрастът е поразителен.

— И какво ще изследваш? — попита инспекторът кисело.

Елъри засвирука отново. Джуна, момчето за всичко, изтрополи в спалнята.

— Пак ли излизаш? — подхвърли то неодобрително. Елъри кимна, а инспектор Куин вдигна ръце.

— Май си имаш момиче — каза Джуна мрачно. — Ето тук нещо за теб.

— Какво нещо?

— Пакет. Току-що пристигна. По специален пратеник. Издокаран като някой генерал. — Момчето хвърли обемистата кутия в луксозна опаковка на леглото и подсмръкна.

— Виж какво е.

Джуна разкъса опаковката и измъкна елегантен металически цилиндър, малка плоска кутийка и бележка на бланка с герб.

— Поръчваш си тютюна при някакъв Пиер, а?

— Пиер? Пиер? О, боже... това е дело на несравнимата госпожица Закари! Ето — ухили се Елъри и взе бележката — резултата от общуването със силните на деня.

Бележката гласеше:

„Драги господин Куин, моля да ме извините за закъснението. Моята тютюнева смес се прави от вносни сортове и неотдавнашните работнически вълнения в Европа задържаха последната ни доставка. Надявам се, че тютюнът ще задоволи вашия вкус. Приемете приложената кутия картонени кибрити с моите почитания. Позволих си да поставя името ви върху всеки кибрит, както постъпвам с постоянните си клиенти. Ако намирате тютюна твърде силен или твърде лек, ще се радваме в бъдеще да пригодим

сместа към предпочитанията ви. Оставам с уважение
Ваш...“

— Добрият стар Пиер — рече Елъри и хвърли бележката. —
Прибери пратката на проветриво място, Джуна. Е, господо, аз тръгвам.

— Виждам, виждам — подхвърли мрачно инспекторът. Той
наблюдаваше загрижено сина си. Елъри нагласи шапката си
педантично, мушна под мишница бастуна и излезе, подсвирквайки.

— Не съм очаквала подобно нещо от теб, Елъри Куин — рече с
укор по-късно Андрея. — След всичките чудесни малки заведения,
които обиколихме, да вземеш да ме доведеш на това ужасно място!

Елъри огледа тихия и елегантен клуб, извисен в нощното небе
над Радио Сити.

— Да не прибързваме, скъпа. Социалните уроци са деликатна
работа. Строгата диета на хляб и вода...

— О! Хайде да танцуваме.

Танцуваха в изискано мълчание. Андрея цяла се отдаде на
музиката, което превръщаше танца с нея в истинско удоволствие. Тя се
носеше тъй леко и плавно в обятията на Елъри, че той сякаш
танцуваше сам. Но през цялото време усещаше аромата на косата ѝ и
гузно мислеше за Бил.

— Обичам да танцувам с теб — рече тя небрежно, когато
музиката спря.

— Благоразумието — въздъхна Елъри — ме предупреждава да ти
благодаря и да спра дотук.

Стори му се, че в погледа ѝ просветна изненада. После тя се
засмя и се върнаха на местата си.

— Здравейте, вие двамата. — Грозвенър Финч ги посрещна
усмихнат. До него стоеше сенатор Фрю, високомерно изпъчен,
доколкото му позволяваше дребната дундеста фигура, и ги гледаше с
явно неодобрение. И двамата бяха във вечерно облекло. Финч
изглеждаше притеснен.

— А, имаме гости — рече Елъри и настани Андрея на стола. —
Келнер, още столове. Сядайте, господо, сядайте. Надявам се, че тази

вечер преследването не ви е създадо особени затруднения?

— Дъки — рече студено Андрея, — какво означава това?

Финч погледна засрамено, седна и прокара ръка през посребрената си коса. Сенатор Фрю гладеше меката си красива брада. Той се поколеба за миг, после седна сърдито. Изгледа с неприязън Елъри.

Елъри запали цигара.

— Хайде, хайде, Финч, приличате на селски дангалак, когото са хванали на чужда ябълка. Отпуснете се.

— Дъки! — тропна с крак Андрея. — Теб питах!

— Ами — измърмори едрият мъж и потърка брадичката си — как да ти кажа, Андрея. Майка ти...

— Така си и мислех!

— Андрея, но какво можех да сторя аз? И Саймън, проклетникът, застана на страната на Джесика. Доста неудобно се получи...

— Няма нищо — рече любезно Елъри. — Влизаме ви в положението. В какво ме подозирате, господа — че нося бомба в десния си джоб и анархистко възвание в левия? Или пък просто смятате, че разлагам морално подрастващите?

— Оставете ги на мен, господин Куин — рече Андрея през ситните си бели зъбки. — И така, Дъки, нека сме наясно. Мама ви е пратила да ме дебнете, така ли?

Сенаторът възмутено подръпна брадата си.

— Андрея! Обиждаш ни! Да дебнем!

— О, престани, Саймън — рече Финч и се изчерви. — Много добре знаеш, че всъщност точно това вършим. Идеята не ми харесваше. Но по думите на майка ти, Андрея...

— И какво ви каза майка ми? — наежи се Андрея.

Той разпери ръце:

— Ами... обикаляла си бедняшките квартали. Куин те водел по места, които тя смята за... ъ... неподходящи. Това не ѝ се харесва.

— Горкият господин Рокфелер — тъжно поклати глава Елъри, като огледа заведението. — Сигурен съм, че този епитет ще го вкара в гроба, Финч.

— О, нямам предвид това заведение. — Финч ставаше все по-червен. — По дяволите, казвах ѝ аз на Джесика... На заведението нищо му няма, разбира се, но някои други места...

— Впрочем, Андрея — подхвърли той, — смятах тази вечер да те заведа в дискуссионния клуб „Ранд Скул“. Само си помислете какво щяхте да правите тогава, господа. Пролетариите, интелектуалците са опасна сбирщина.

— Мислите се за много остроумен — изръмжа сенатор Фрю. Вижте какво, Куин, защо не оставите на мира Андрея?

— А вие защо не си гледате работата? — отвърна любезно Елъри.

Финч бе пламнал вече до корените на сребрилата си коса.

— Да пукна, ако не си го заслужаваме, Куин — рече той с кисела усмивка. — О, хайде, Саймън, идеята не ми харесваше поначало.

Брадата на адвокатата затрепери над бялата покривка подобно на водопад, спрян в движение.

— Куин не е глупак, макар че за Андрея не мога да кажа същото.

— С това чашата преля! — възмути се Андрея.

— Спокойно, Андрея. С този човек можем да говорим без заобикалки. Какво искате, Куин?

Елъри изпусна облак дим, очите му просветваха присмехулно.

— Че какво може да иска един мъж? Малък дом с градинка, дечица...

— Престанете да се правите на шут. И за миг не можете да ме заблудите, Куин! Още се ровите в случая Уилсън, нали?

— Това запитване ли е, или риторичен въпрос?

— Много добре знаете какво е!

— Всъщност не е ваша работа — измърмори Куин, — но след като бяхте любезен да запитате, отговорът ми е: „Да“. И какво ви засяга?

— Саймън — обади се разтревожено Финч.

— Не бъди мекотело, Грозвенър! Засяга ни! Като приятели на Андрея...

— Не сте ми никакви приятели — отсече Андрея студено, но дланите й нервно гладеха покривката и тя бе пребледняла.

— ... много добре разбираме, че не просто желанието да бъдете в нейната компания ви кара да я преследвате така, откакто осъдиха онази жена в Трентън. Какво, по дяволите, искате?

— Мир — въздъхна Елъри — и точка на разговора между вас и мен. Това много ли е?

— Защо се увъртате около Андрея? В какво я подозирате?

— Мисля — рече Андрея, — че прехвърлихте всички граници. Самозабравяте се, сенатор Фрю. А колкото до теб, Дъки, изненадва ме, че си позволяваш... Но предполагам, че това е работа на мама. Винаги те е въртяла на малкото си пръстче.

— Андрея — рече високият мъж плачевно.

— Не! Забравяте, сенаторе, че съм пълнолетна и по всяка вероятност със собствено мнение. Никой не може да ме изведе насила, уверявам ви. Ако съм решила да прекарам времето си с господин Куин, то си е моя работа, а не ваша. Знам какво правя, а ако не знам — добави тя с плаха, горчива усмивка, — ще разбере много скоро. А сега, ако обичате... да си вървите и двамата и да ни оставите на мира!

— Разбира се, Андрея, щом така мислиш — рече пълничкият мъж и скочи от стола. — Просто изпълнявам дълга си към семейството ти. Но след като...

Елъри стана. Никой не каза нито дума, така че той промърмори:

— Мислех, че сте адвокат, сенаторе. Да не би да сте станали детектив? Ако е така, позволете ми да ви приветствувам в нашите редици.

— Шут! Мери си думите! — сопна се сенаторът и подръпна брадата си.

— Съжалявам, Анди — каза Финч и пое ръката ѝ.

— Грешката не е твоя, Дъки — усмихна му се тя, но издърпа ръката си.

Той въздъхна, кимна на Елъри и последва пълничкия си спътник.

— Струва ми се — рече Елъри, без да сяда, — че ще е по-добре да се прибереш, Андрея, Развалиха ти вечерта.

— Не говори глупости. Тя току-що започва. Ще танцуваме ли?

Елъри изкара дюзенберга. Колата зарева с нарастваща ярост, сякаш бе стар лъв и Елъри го бе дръпнал за опашката. Втурна се по бетонната настилка като подгонена от всички дяволи.

— Олеле! — писна Андрея и хвана шапката си. — Как сте с рефлексите, господине? Още съм млада и ми е мил животът.

— На мен може да се разчита — увери я Елъри, докато неблагоприятно търсеше цигара по джобовете си, без да държи волана.

— Стига, престани! — изписка тя и му подаде своята. — Тази древна колесница може би няма нужда от шофьор, но предпочитам да

не рискуваме... Всъщност все ми е едно — рече тя внезапно.

— Така ли? Какво ти е все едно?

Притихнала на седалката до него, тя следеше бягащата лента на пътя е присвити очи.

— Всичко. Е, да не хленчим. Къде всъщност отиваме?

Елъри махна с ръка.

— Има ли значение? Пътят е пред мен, имам до себе си прекрасна спътница от нежния пол, слънцето епично проблясва... щастлив съм.

— Блазе ти.

— Защо, ти не си ли щастлива? — рече той и я погледна.

— О, да, разбира се. Свят ми се вие от щастие. — И затвори очи.

Елъри подкара по-кратко. Не след дълго тя го погледна внезапно и подхвърли:

— Знаеш ли, тази сутрин си открих бял косъм...

— Проклятие! Тъй рано? Виждаш ли, сенатор Фрю беше прав. Отскубна ли го?

— Глупчо. Отскубнах го, разбира се.

— Сякаш плешивостта ще те утеши.

— И какво искаш да кажеш? Нищо не разбирам.

— О, това не е всичко! Цитирам ти „Tusculanarum Disputationum“^[1]. Ако бе отделила повече време да научиш нещо, вместо да се грижиш за изтънчените си обноски, щеше да знаеш, че го е казал сенаторът Цицерон. „Глупаво е — отбелязал той — да си скубеш косата от скръб, сякаш плешивостта...“, и така нататък.

— Ооо. — Тя отново затвори очи. — Мислиш ме за нещастна, нали?

— Скъпо дете, как мога да знам аз? Но ако искаш да чуеш мнението ми, ще ти го кажа: съсипваш се просто пред очите ми.

— Хубава работа! — възмути се тя. — Сигурно не си даваш сметка, че през последните няколко седмици се виждам най-често с теб!

Елъри заобиколи една издупчина на пътя.

— Ако съм допринесъл с нещо за нещастията ти, заслужавам да бъда разчекнат между четири коня. Струва ми се, че познавам неколцина достойни люде, които с удоволствие биха се включили в

тази операция. Но макар и да не съм най-веселият събеседник на света, едва ли точно аз съм ти повлиял толкова зле.

— А, така ли? — отвърна Андрея. — Трябваше снощи да чуеш изказването на мама по този въпрос, след като се прибрах. Тъкмо бе получила донесението на изтъкнатия сенатор.

— А, майка ти — въздъхна Елъри. — Не, не съм се заблуждавал, че знатната дама одобрява отрочето на инспектор Куин. Само в какво ме подозира — че възнамерявам да посегна на добродетелта ти, на банковата ти сметка, или на нещо друго?

— Колко си груб. Безпокоят я тези малки излети...

— А не връзката ми с трагедията в Къщата на сред път, както я нарече Ела Еймита?

— Моля те, да не говорим за това — рече Андрея. — Не, след като ме заведе да видя онова общежитие на улица Хенри и градския приют, тя направо избухна. Смята, че тровиш съзнанието ми.

— Подозрението не е съвсем безпочвено. И как, действуваш ли вирусът?

— Не отричам. Никога не съм имала представа каква мизерия... Андрея леко потрепери и свали шапката си. Косата ѝ се развя и заблестя на слънцето. — Смята те за най-ужасния човек на света. Но аз пет пари не давам за мнението ѝ.

— Андрея! Не мога да повярвам. Кога настъпи тази промяна?

— Мама — нацупи се Андрея — много прилича на онези ужасни летци от книгата на Фокнър, която ти ми даде... нали се сецаш? Какво разказваше репортерът за тях? — Ако ги стиснеш, ще пуснат машинно масло вместо кръв.

— Не виждам приликата. А майка ти каква течност ще пусне?

— Старо вино, нали разбираш... отлежало вино, което необяснимо и безвъзвратно се е превърнало в оцет. Горката мама! Какво ли не е преживяла! Всъщност още не разбира какво се е случило с нея.

Елъри се изкиска:

— Удивително точно описание. И все пак, Андрея, една дъщеря не бива да говори така за майка си.

— Мама си е мама. Няма да ме разбереш.

— Мисля, че ще мога. Ако щеш ми вярвай, навремето и аз имах майка.

Дълго време Андрея не продума.

— Ами дядо — каза тя най-сетне унесено. — Чакай да видим. Да, разбира се. Бедното му грохнало тяло ще пусне само левкоцити. У него няма ни капка топла червена кръв.

— Ами Дъки? Познаваш го по-добре от мен!

— Той е лесен — рече Андрея, като смучеше върха на показалеца си. — Дъки, Дъки... Портвайн! Не, това е пак вино... Да! Камфоров спирт. Не ти ли се струва ужасно? О, Дъки е толкова почтен. Сигурно не разбираш какво искам да кажа... винаги свързвам камфоровия спирт с непроветрените спални на Християнския младежки съюз и с хрема. Не питай защо. Сигурно защото съм била болнава като малка.

— Андрея, ти май си пияна. Как можеш да свързваш този надут плутократ с Християнския младежки съюз.

— Не се шегувай, знаеш, че не пия. Мама затова е така потресена. Аз съм старомодно момиче, което внезапно му е отпуснало края... А сега Толстой.

— Кой?

— Сенаторът. Веднъж видях портрет на Толстой, който ми заприлича на него. И тази противна брада! Грижи се за нея повече, отколкото някоя жена за фризура си. Едва ли се досещаш какво тече в неговите вени.

— Доматен сок ли?

— Не! Чист формалин. Дори да е изпитвал някога искрено чувство, то за четиридесет години се е превърнало в анатомичен експонат. И с това — въздъхна тя — историята свършва. Сега за какво ще си говорим?

— Чакай — каза Елъри. — Ами нашият приятел Джоунс?

За миг тя притихна.

— Предпочитам да не... не съм се виждал с Бърк от две седмици.

— Божичко! Аз ли съм причината да се разтрогне годежът на века...

— Моля те! Не се шегувам. Бърк и аз сме... — Тя млъкна, втренчена в пътя, и отпусна глава на седалката.

— Окончателно ли?

— Има ли нещо окончателно на този свят? Навремето... бях толкова сигурна. Смятах, че той е всичко, което една девойка може да желае. Едър... винаги съм имала слабост към едри мъже... не прекалено красив, превъзходни обноски...

— Не ми направи бог знае какво впечатление с обноските си — рече сухо Елъри.

— Той... бе малко разстроен. От добро семейство, богат...

— И напълно лишен от сиво вещество.

— Все ще кажеш нещо обидно! Е, предполагам, че си прав. Сега разбирам колко съм била глупава. Другите неща нямат значение, нали?

— Според мен нямат.

— Навремето... — поусмихна се тя горчиво — и аз не бях по-добра от него, нали разбираш?

Известно време Елъри караше мълчаливо. Андрея пак сведе очи. Дюзенбергът сякаш гълташе милите и ги изпускаше след себе си в меки замайващи облачета дим. Елъри се размърда.

— Забрави за себе си.

— Какво?

— Ако някой... Бил Ейнджъл например... те стисне, какво ще пуснеш?

— О! — След миг тя се засмя: — Мога да бъда великодушна към себе си, щом никой не се сеца... Каймакът на човечността.

— Леко вкиснат? — запита тихичко Елъри.

Тя подскочи:

— Чакай, какво искаш да кажеш, Елъри Куин?

— Не знаеш ли?

— И защо... точно Бил Ейнджъл?

Елъри сви рамене.

— Моля за прошка. Сметнах, че играем на „Искреност“, но явно съм сбъркал.

Той не сваляше очи от пътя, а тя от спокойния му неподвижен профил. И най-сетне устните ѝ потрепериха и извърна очи.

— Чуден ден, нали? — забеляза най-сетне Елъри.

— Да. — Гласът ѝ бе тих.

— Синьо небе, зелено поле. Път — сиво-бял. Крави кафяво-червеникави... ако можеш да ги видиш. — Той млъкна. — Ако можеш да ги видиш.

— Не разбирам.

— Вече казах: ако можеш да ги видиш. Не всеки има тази възможност.

Тя седеше притихнала, сякаш не го бе чула. Лицето ѝ бе бяло като платно. Русите ѝ коси се развяваха буйно, сякаш се бранеха от вятъра. Пръстите ѝ здраво стискаха шапката на скута.

— Къде ще ме водиш? — запита тя с глух шепот.

— Ти къде би искала да отидеш?

Очите ѝ просветнаха. Почти се изправи в седалката си, вятърът я блъсна и тя се вкопчи в предното стъкло за опора.

— Спри! Спри колата, ти казвам!

Дюзенбергът послушно отби на меката крайпътна ивица.

— Ето че спряхме — каза кротко Елъри. — Сега какво?

— Обърни колата — извика тя. — Къде отиваме? Къде ме водиш?

— Да посетим един човек — рече той спокойно, — който не разполага с твоята свобода на погледа. Съмнявам се дали вижда и късче небе колкото твоята длан. Мислех си, че за нея ще е добре да се отбием.

— За нея? — прошепна тя. Елъри взе студената ѝ малка ръка.

Дълго седяха така. От време на време по пътя профучаваше някоя кола, веднъж едър полицай на мотоциклет в небесносинята униформа на щата Ню Джързи мина покрай тях, намали скоростта, обърна се, почеса се по главата и отново се понесе напред. Слънцето напичаше неподвижната кола, по челото на Андрея и мъничкото ѝ носле изби тънък слой пот. После тя сведе очи и измъкна ръката си. Не пророни нито дума.

Елъри отново включи на скорост и потегли. Между веждите му се появи неясна тревожна бръчка.

Униформената амазонка ги изгледа, отмести се тежко и махна някому в тъмния коридор с ръка, едра и безцеремонна като на регулировчик.

Чуха стъпките на Люси още преди да я видят. То бе едно ужасно тътрене, бавно, стържещо, погребално. Огледаха се неспокойно, а

тътренето се усилваше. В ноздрите им нахлу неописуема, противна миризма — на карбол, плесенясал хляб, вехти обуца и на помия.

После се появи и Люси. Безжизнените ѝ очи леко проблеснаха, когато ги зърна зад стоманената преграда, вкопчени в мрежата, притихнали и застинали като в театър.

Краката ѝ се затътриха по-бързо, тя застана пред тях в грубите си затворнически обувки и протегна ръце.

— Колко е хубаво, че дойдохте. Толкова се радвам да ви видя!

Очите ѝ, хлътнали и оградени от виолетовите сенки на страданието, пробягнаха стеснително по изопнатото лице на Андрея.

— И двамата!

Трудно бе човек да я гледа. Сякаш цялата жизненост и енергия бяха изцедени от щедрата ѝ плът. Мургавата ѝ кожа вече нямаше златист оттенък, а бе посивяла и землиста, като на смъртник.

Андрея едва намери сили да проговори.

— Здравейте — рече тя, като се опитваше да се усмихне. — Здравейте, Люси Уилсън.

— Как си, Люси? Добре изглеждаш — каза Елъри с надеждата, че лъжата му ще прозвучи естествено.

— Добре съм, благодаря. Много добре. Аз... — Тя млъкна. За миг по лицето ѝ пробягна спазъм на ужас, като сянката на подгонено животно. После изчезна. — Бил няма ли да дойде?

— Сигурно ще дойде. Кога го видя за последен път?

— Вчера. — Безкръвните ѝ пръсти се вкопчиха в стоманената мрежа, зад която лицето ѝ приличаше на лошо едрозърнесто копие от вестникарска снимка. — Вчера. Той идва всеки ден. Горкият Бил. Тъй зле изглежда, Елъри. Не можеш ли да му поговориш? Всъщност няма защо да се притеснява толкова.

Гласът ѝ заглъхна. Странно, сякаш всичко, което казваше, бе само далечно ехо от най-съкровените, истинските ѝ мисли.

— Нали си го знаеш Бил. Все трябва да се тревожи за нещо.

— Да — каза Люси с детински глас и на устните ѝ се появи жалкото подобие на усмивка, — такъв си е Бил. Толкова е силен! Като го видя, и се успокоявам.

Андрея понечи да каже нещо, но се спря, преди да го е изрекла. Ръцете ѝ бяха вкопчени в мрежата, лицето на Люси бе съвсем близко до нейното.

— Как се отнасят с вас? — запита тя припряно. — Искам да кажа...

Очите на Люси бавно потърсиха нейните — дълбоки и черни, със стъклен поглед, скриващ копнежа ѝ по свободния, широкия свят.

— О, добре, благодаря. Не мога да се оплача. Много са добри с мен.

— Стига ли ви... — Бузите на Андрея пламнаха. — Чудя се... Мога ли с нещо да ви помогна, госпожо Уилсън? Има ли нещо, което да ви донесе, нещо, от което може би се нуждаете?

Люси изглеждаше изненадана.

— Да се нуждая ли? — Гъстите ѝ вежди се сбърчиха, сякаш наистина се замисли. — Ами не. Не, благодаря. — После внезапно се засмя. Смехът ѝ бе тих и недокоснат от ирония и омраза, наивен и пълнозвучен. — Искам само едно нещо. Но се боя, че не можете да ми го дадете.

— Какво? — веднага откликна Андрея. — Каквото и да е... О, аз наистина искам да ви помогна. Какво желаете, госпожо Уилсън?

Люси поклати глава и се усмихна отново с плаха неуверена усмивка.

— Свободата си. — Бързата сянка на ужас пробягна отново по лицето ѝ, после изчезна.

Пламналите бузи на Андрея угаснаха, Елъри я побутна с лакът. Тя механически се усмихна в отговор:

— О, страхувам се...

— Чудя се къде ли се бави Бил. — Погледът на Люси бавно се спря на вратата за посетители. Андрея затвори очи, устните ѝ само потрепваха. След малко Люси каза:

— Подредих си... подредих си килията чудесно. Бил ми донесе цветя, картини и какво ли не. Не е разрешено, мисля, но той ми го издействува. Бил толкова добре се оправя с подобни неща. — Тя ги погледна тревожно. — Наистина, не е толкова лошо. Нали е за малко? Бил е сигурен, че ще ме пуснат... ще ме пуснат, щом молбата ми...

— Ха така, Люси — рече Елъри. — Гореве главата. — Той потупа студените ѝ пръсти през мрежата. — Не забравяй нито за миг, че имаш приятели, които няма да оставят нещата така... Няма да забравиш, нали?

— Ако го забравя само за секунда — прошепна тя, — мисля, че ще полудея.

— Госпожо Уилсън — заекна Андрея. — Люси...

В черните очи се появи копнение.

— Как е навън днес? Оттук... изглежда просто прекрасно.

Високо в стената имаше прозорче, светлината едва се процеждаше през дебелия решетка. Правоъгълникът на небето бе син.

— Мисля, че се кани да вали — каза Андрея задавено. — Всъщност...

Амазонката, облежната на отсрещната каменна стена, произнесе безизразно, с нечовешки и безпристрастен металически тембър:

— Времето ви изтече.

Ужасът се появи отново върху лицето ѝ, но този път остана. Брадичката на Люси затрепери, сякаш някой бе пъхнал безцеремонно пръст в кървящата рана.

— Ох, толкова скоро! — прошепна тя, опита се да се усмихне, после се намръщи, прехапа устни и внезапно, като през скъсана язовирна стена, рукнаха сълзите ѝ.

— Люси... — промълви Елъри.

— О, благодаря ви, благодаря ви! — извика тя и пръстите ѝ, нашарени от синкави следи, пуснаха стоманената мрежа. Сетне се обърна и закрета към зейналата тъмна врата, край която я чакаше мрачният ѝ безполов пазач.

Чуваха обувките ѝ да стържат по каменния под дълго след като се бе скрила от погледа им. Само нейното ухание витаеше още в зловонния въздух. На долната устна на Андрея се бе появило петънце алена кръв.

— Какво, по дяволите, търсите тук? — запита рязък глас откъм вратата за посетители.

Елъри подскочи стреснато. Точно това не биваше да стане! В едрата си десница Бил Ейнджъл стискаше увит в хартия букет с цветовете надолу.

— Бил — каза той припряно. — Дойдохме да...

— Е — изръмжа Бил, очите му безмилостно пронизваха Андрея. — И харесва ли ви тук? Приказка, а?

Елъри усети пръстите на Андрея да се вкопчват в лакътя му.

— О — рече тя плахо. — Аз...

— За мен е истинско чудо, че още не сте припаднали от срам. Какво нахалство! — Думите му бяха стрели, насочени право в целта. — Домъкнала се тук! Да злорадствува! Е, видяхте я. И спокойно ли ще спите тази вечер?

Пръстите на Андрея се впиха дълбоко в ръката на Елъри. Очите ѝ бяха широко отворени, сякаш щяха да изскочат. Внезапно го пусна и се втурна към Бил. Пред него се закова. Той отстъпи встрани неохотно, като продължаваше да я гледа свирепо. Тя избяга навън с наведена глава.

— Бил — рече Елъри кротко.

Бил не отговори. Втренчи поглед в цветята и решително обърна гръб на Елъри.

Андрея го чакаше в края на коридора и хълцаше, облегната на голата стена.

— Няма нищо, Андрея — рече Елъри. — Престани.

— Заведи ме вкъщи — задави се тя. — О, отведи ме от това ужасно място.

Елъри почука и умореният глас на Бил Ейнджъл каза:

— Влизай.

Елъри отвори вратата на една от старомодните, дълги стаи в хотел „Астър“ и завари Бил да тъпче сака си, поставен върху железния креват.

— Блудният син се завръща — пошегува се той. — Здравсти, глупчо! — После затвори вратата и се облегна на нея.

Косата на Бил бе разчорлена, брадичката му — предизвикателно вирната. Продължи да събира вещите си, сякаш в стаята нямаше никой.

— Не ставай магаре, Бил. Остави тези чорапи на мира и ме изслушай.

Бил не отвърна.

— Гоня те из три щата. Какво търсиш в Ню Йорк?

Тогава Бил се изправи.

— Защо тъкмо сега проявяваш интерес към моите дела?

— Интересът ми никога не е пресеквал, старче!

Бил се изсмя.

— Слушай, Елъри. Не искам да се караме. Не те обвинявам. Живей си както щеш, не си вързан за мен и Люси. Но щом вече веднъж си се отказал, моля те, не се бъркай. Ще ти бъда задължен, ако си вземеш шапката и се пръждосаш.

— Кой ти каза, че съм се отказал?

— Не съм сляп, виждам какво става. Откак осъдиха Люси, ти навсякъде се мъкнеш с госпожица Гимбъл.

— Да не си ме следил, Бил? — промърмори Елъри.

— Наричай го както си щеш — изчерви се Бил. — Но на мен тази работа ми се вижда много странна. Не бих си помислил такова нещо, ако знаех, че интересът ти е чисто професионален. Но досега не съм чувал професионален интерес към жена да се проявява в посещение на клубове, танци и заведения всяка вечер в продължение на седмици. Ти за какъв ме смяташ всъщност... за пълен глупак?

— Да.

Елъри пристъпи напред, хвърли шапката и бастуна си и така силно удари Бил в корема, че той ахна и се смъкна на леглото.

— А сега седни и ме изслушай, нещастнико.

Бил скочи и размаха юмруци.

— Защо...

— Дуел в зори, а?

Бил се изчерви още повече и седна.

— Първо на първо — продължи Елъри спокойно и запали цигара, — ако можеше да мислиш трезво, нямаше да се държиш така глупашки, но за жалост не можеш и затова ти прощавам. Ти си лудо влюбен в това момиче.

— Глупости. Да не си мръднал?

— Толкова време се разкъсваш между любовта и чувството си за дълг към Люси, че вече съвсем не знаеш какво правиш. Да ревнуваш от мен! Бил, как не те е срам?

— Аз да ревнувам! — засмя се Бил горчиво. — А на теб, приятелю, ще ти дам един малък съвет. Колкото и да се перчиш, и ти си мъж като всички останали. Внимавай с това момиче. Ще те направи на глупак, както направи и мен.

— Ти, момче, се държиш като седемнадесетгодишен хлапак. Лошото е, че не можеш сам да си поставиш диагнозата. Не ми разправяй, че не я сънуваш. Не можеш да забравиш оня миг в тъмното,

когато те целуна. Превърнал си се в кълбо от нерви, ден и нощ се сражаваш със себе си. Отдавна те наблюдавам, Бил, ти си магаре.

— Не знам защо ли те слушам? — рече Бил гневно.

— Не е необходимо човек да е Фройд, за да разбере какво те мъчи. Оттук идва и детинското ти тълкуване на „професионалния ми интерес“ към Андрея.

— Влюбен! Та аз презирам цялата й...

— Дума да няма — ухили се Елъри. — Но не съм дошъл да ти чета лекции за любовта — таз нежна страст. Позволи ми да се изясним и да ти дам възможност да се извиниш.

— Достатъчно те слушах...

— Сядай! Когато осъдиха Люси в Трентън, един факт се набиваше в очи и засенчваше всичко останало — странното поведение на Андрея: преди, по време и след свидетелските й показания. То ме накара да се замисля. — Бил изсумтя презрително. — Мислите ме доведоха до известни заключения. Заключенията ме накараха да се сближа с момичето. Само в нея ми бе надеждата — всички други улики отпаднаха. Проверях за кой ли път фактите и показанията — никъде не открих нищо подозрително и все стигах до задънена улица.

Бил се намръщи:

— И какво, по дяволите, се надяваше да постигнеш, като излизаш с нея? Как да не си помисля, че...

— Значи можем да разговаряме като хората. Всъщност усърдното ми внимание към младата дама е смутило не само твоята благородна особа. Госпожа Гимбъл, би трябвало да я нарека Джесика Бордън, е на ръба на отчаянието, сенатор Фрю не може място да си намери от яд, а Финч нервно гризе безукорните си нокти. Колкото до младия Джоунс, според последните сведения той направо съсипва понитата си за поло. Великолепно! Точно това исках. Значи съм постигнал нещо.

Бил поклати глава.

— Да пукна, ако разбирам какво си постигнал.

Елъри придърпа стол до кревата.

— Първо отговори на въпросите ми. Какво търсиш в Ню Йорк?

— Довършвам започнатото. — Бил се излетна на леглото и се втренчи в тавана. — Оправям формалностите. След процеса подадох иск за изплащане на застраховката от „Нашънъл“, като приложих и смъртния акт. Чиста формалност. „Нашънъл“, разбира се, не уважи

иска ми и отказа да изплати застраховката на основание, че облагодетелствуваното лице е осъдено за убийството на застрахования.

— Ясно.

— Компанията уведоми изпълнителя на завещанието на Гимбъл — някаква важна личност, приятел на семейството, — че са готови да изплатят внесената до този момент сума, ако наследниците се откажат от всякакви бъдещи претенции. Както разбрах, това вече е факт.

— Присъдата обезсилва застраховката, така ли?

— О, несъмнено.

— А докъде стигна с обжалването?

— Принудихме щата Ню Джързи да го финансира, сигурно вече си чел във вестниците. Позовавайки се на различни технически подробности, успях да позабавя хода на нещата. Окончателното решение ще излезе догодина. Междувременно — лицето на Бил помръкна Люси остава в Трентънския затвор. Все пак по-добре е от някое изправително заведение. — Той се намръщи, загледан в тавана. После каза: — С каква цел я доведе...

— Кого?

— Онази... по дяволите, добре де, Андрея!

— Слушай, Бил — рече Елъри спокойно. — Защо Андрея се плаши само от мисълта, че трябва да даде показания?

— Откъде ще знам! Тя не направи особено важни разкрития.

— Прав си в общи линии. И тъкмо затова неохотата ѝ изглежда още по-странна. Не е въпрос само на нежелание да признае, че е била на местопрестъплението. Дори това да е била първопричината за нейното мълчание, тя би трябвало да отпадне, когато ти изнесе фактите пред съда и я призова да даде показания? Всъщност тя имаше всички основания да изпълни желанието ти.

— Как не! — присмя се Бил.

— Престани да се държиш като дете. Момичето те харесва... за да не кажа и по-силна дума. — Бил се изчерви. — Тя съчувствуваше на Люси...

— Най-обикновен театър. Опитваше се да ми завърти главата.

— Не, Бил, ти си по-разумен, отколкото се опитваш да се изкараш. Тя е чудесно момиче, искрено и обкръжението ѝ още не е успяло да я поквари. А и не е лицемерка. При нормални обстоятелства

би се радвала да помогне на Люси. Вместо това... е, ти сам видя какво се получи.

— Не би си мръднала пръста за нас. Тя е от другия лагер. Не може да ни прости заради Гимбъл.

— Глупости. Онази вечер след убийството единствено тя се държа човешки с Люси.

Бил мачкаше бялата кувертюра на леглото, мачкаше, приглаждаше я и пак я мачкаше.

— Добре. И какъв е отговорът на загадката?

Елъри отиде до прозореца.

— Какво в нейното поведение се набиваше най-ярко в очи, когато бе съобщено на всеослушание за посещението ѝ в къщата?

— Страхът.

— Точно така. Страх от какво?

— Де да знаех — изръмжа Бил.

Елъри се облегна на таблата на кревата.

— Явно страхуваше се да разкаже какво се е случило. А защо ще се страхува? — Бил вдигна рамене и отново взе да мачка кувертюрата. — Не разбираш ли, че страхът ѝ идва отвън? От нечие давление? От нечии заплахи?

— Заплахи? — Бил премига.

— Ти забрави за овъглената тапа.

— Заплахи! — Бил скочи на крака. Очите му се озариха от надежда. — Боже мой, Елъри. Никога... Горкото момиче! — Той взе да крачи нервно из стаята и да си мърмори под носа.

Елъри го изгледа с насмешка.

— *L'affaire marche*^[2], както виждам. Доста отдавна се досещах! Това е единствената хипотеза, която отчита всички факти — физически и психологически. Андрея искаше да ти помогне, но не се решаваше. Само да бе видял лицето ѝ онази нощ! Но ти си сляп като прилеп. Момичето се измъчваше ужасно. Защо ще се подлага на такива страдания, ако някаква неизвестна нам причина не я принуждаваше да мълчи? Причината в случая е страхът, страх не за себе си, разбираш ли?

— Значи затова...

— Всичко е много просто. Ако някой я е заплашил, ако я е предупредил да си затваря устата, очевидно се е боял от нещо, което тя

може да съобщи. Това предопредели действията ми по-нататък. Като обсебих времето ѝ, аз се стремях към две неща: от една страна, да ѝ въздействувам, за да може в крайна сметка, въпреки всичко, да ми съобщи каквото знае, а от друга — Елъри изпусна кълбо дим, — да принудя човека, който я бе заплашвал, да действа!

— Но, Елъри, това означава... — рече припряно Бил.

— Това означава — промърмори Елъри, — че поставих живота на Андрея в опасност. Точно така.

— Но кой ти дава право!

— Виж ти! Вече сме готови да вдигнем меч в нейна защита — подсмихна се Елъри. — Е, не можем да се съобразяваме с всекиго, Бил. Който и да е предупредил Андрея, досега трябва да е разбрал, че се навъртам около нея. Известен му е интересът ми към делото. Ще започне да се пита какво съм успял да науча от момичето. Ще се изнерви. С други думи, ще предприеме нещо.

— И какво, по дяволите, чакаме още? — ревна Бил и грабна палтото си.

Елъри се усмихна и загаси цигарата в пепелника.

— Каквото и да стане, вече сме на прага на разкритието. Оня ден заведох Андрея в Трентън, за да сломя и последната ѝ съпротива. Знаех, че като види Люси в онази обстановка, няма да устои. После плака през целия път до Ню Йорк. Мисля, че днес...

Но Бил вече бе в коридора и натискаше копчето на асансьора.

Скоро стояха пред вратата на семейство Бордън.

— Госпожица Андрея не си е вкъщи — посрещна ги рибешкото лице. От тона му се разбираше, че госпожица Андрея никога няма да е вкъщи за тези посетители.

— Не ни разигравай — рязко рече Бил и го отместил от пътя си. Влязоха в обширното входно антре на апартамента. Бил бързо се огледа. — Къде е тя? Нямаме време за губене!

— Какво има предвид господинът?

Бил постави ръка на слабоватите му гърди и го блъсна. Рибешкото лице залитна.

— Ще ми отговориш ли с добро, или да обърна другия край?

— Съ... съжалявам, сър, но госпожица Андрея не си е вкъщи.

— А къде е? — сопна се Елъри.

— Излезе преди около час, сър, съвсем неочаквано.

— Не каза ли къде отива?

— Не, сър, нищо не каза.

— Кой си е вкъщи? — запита Бил.

— Само господин Бордън, сър, този следобед милосърдната сестра е в почивка и той е заспал в стаята си. Съжалявам, сър, но наистина не бива да го безпокоят в неговото състояние.

— Къде е госпожа Гимбъл?

Човекът го погледна смутено.

— И нея я няма, сър. Замина за имението на господин Бордън в Ойстър Бей.

— Сама? — запита подозрително Елъри.

— Да, сър, по обед. Да си почине няколко дни, сър.

Елъри ставаше все по-угрижен. Като го погледна. Бил усети как изстива.

— Беше ли си вкъщи госпожица Андрея, когато майка ѝ замина?

— Не, сър.

— Казвате, че е излязла без обяснение преди час? Сама?

— Да, сър. Нали разбирате, сър, тя получи телеграма...

— Господи! — възкликна Елъри.

— Закъсняхме! — извика Бил. — Добре я свърши, Елъри, проклет да си. Защо не ми...

— Чакай, Бил, това може изобщо нищо да не означава. Къде е телеграмата? Знаеш ли? Бързо!

Човекът ококори диво очи.

— Занесох я в будоара, сър. Трябва още да е...

— Заведи ни в стаята ѝ!

Икономът хукна по стълбите към втория етаж. Посочи им една врата и се отдръпна. Елъри я отвори, хладната зелено-бяла стая бе празна и някак злоещо тиха. Личеше си, че Андрея бе тръгнала набързо.

Бил извика, наведе се и вдигна смачкано парче жълта хартия, захвърлено на килима. Това бе телеграмата, която гласеше:

НЕЩО УЖАСНО СЕ СЛУЧИ ЕЛА ВЕДНАГА
САМА НЕ КАЗВАЙ НА НИКОГО ТОЧКА НАМИРАМ СЕ
В СТРАННОПРИЕМНИЦА „СЕВЕРЕН БРЯГ“ МЕЖДУ

РОЗАЛИН И ОЙСТЪР БЕЙ НА ГЛАВНИЯ ПЪТ ПОБЪРЗАЙ... МАМА

— Лоша работа. Бил — каза Елъри бавно. — Странноприемница „Северен бряг“ е заведението на Бен Дъфи, онзи с оркестъра. Закрито с вече от няколко месеца.

По лицето на Бил премина спазъм. После, без да продума, той хвърли телеграмата и се втурна навън. Елъри се наведе, вдигна жълтата хартия, подвоуми се, мушна я в джоба си и го последва. Бил бе вече долу.

— Да сте имали някакви необичайни визити днес? — попита Елъри икономата, който стоеше като закован.

— Визити, сър?

— Да, да. Посетители. Казвай, човече!

— О, да, сър. Една дама от вестниците, сър. С особено име. Мисля...

Елъри премига.

— Госпожица Ела Еймита?

— Да, сър. Точно така се казваше.

— Кога? С кого се видя?

— Дойде рано тази сутрин, сър. Струва ми се, че не е могла да се види с никого... Е, не знам, сър. Не бях на работа...

— По дяволите — рече Елъри и забърза по стълбите.

Слънцето залязваше. Дюзенбергът на Елъри се плъзна по алеята пред широката, крещящо боядисана постройка, на която се мъдреше поолющеният надпис — Странноприемница „Северен бряг“. Прозорците и вратите бяха заковани с дъски. Нямаше и следа от живот.

Скочиха от колата и се отправиха към входа. Вратата бе злоещо открената. Нахлуха в широка зала, прашна и запусната, по голите маси бяха натрупани позлатени столове. В мрака не можах да различат подробности. Бил изруга гневно, но Елъри го хвана за ръкава.

— Стой. Няма смисъл да се хвърляме слепешката в неизвестното. — Той млъкна, сетне промърмори: — Не смятах, че...

май наистина сме закъснели. Имаме работа с изключително дръзка престъпница.

Бил се отскубна от него и се втурна в залата, като събаряше столове и маси и вдигаше прахоляк. Намръщен, Елъри остана на мястото си. После се извърна и запъти към гардероба. Надзърна зад дървената преграда с присвити очи.

— Бил! — извика той тихо и после се прехвърли през ниската дървена врата. Бил се завтече обратно като обезумял. Завари Елъри приклепнал до сгърченото тяло на Андрея. Тя не помръдваше, просната на мръсния под, с присвити колене, без шапка, с разчорлена коси. Лицето ѝ бе пепелявосиво.

— Боже мой — прошепна Бил. — Тя е... тя е...

— Нищо подобно. Донеси ведро вода. Все някой кран ще работи в кухнята. Нямаш ли нос? Упоена е с хлороформ!

Бил преглътна с усилие и се втурна навън. Когато се върна, Елъри беше коленичил до припадналото момиче и методично го пляскаше по бузите. Страните ѝ се бяха зачервили от ударите, но тя все още бе неподвижна като труп.

— Не помага — рече тихо Елъри. — Дозата си я бива! Остави кофата, Бил, и потърси кърпи, покривка, салфетки — изобщо някакви плат. Недей придиря за чистота. Ще трябва доста да се потрудим. Донеси и два стола.

Когато Бил се върна, превит под тежестта на два стола, с купчина прашни покривки под мишница, Елъри се бе привел над тялото на момичето и енергично разкопчаваше дрехата ѝ. Бил се опули от възмущение.

— Какво правиш, по дяволите? — извика той.

— Обърни се настрана, ако не понасяш гледката на женска плът. Освобождавам гърдите ѝ, както виждаш. Много си бил благонравен. Без това няма да мине, глупчо! Но първо сложи столовете на пътеката отвън — събрани. Тя има нужда преди всичко от чист въздух!

Бил преглътна и хукна към главния вход, разтвори вратата, погледна назад, преглътна пак и изчезна. Миг по-късно Елъри излезе навън с безчувственото тяло на Андрея в ръце.

— Донеси кофата! Събери столовете, казах! Така! Сега дай кофата!

Когато Бил се върна с кофата, Андрея лежеше по гръб върху двата стола с клюмнала назад глава. Елъри бе разхлабил спортния ѝ костюм и отдолу се виждаше сутиенът ѝ — розов, обточен с дантела.

Бил стоеше отстрани, безпомощно отпуснал ръце. Елъри действуваше мълчаливо. Напъха една покривка под тила на момичето, хвърли салфетките в кофата със студена вода. После измъкна една и както бе подгизнала, я уви около бледото лице на Андрея като горещ пешкир след бръснене, така че се показваше само връхчето на носа ѝ.

— Не ми стой като политик — изръмжа Елъри. — Ела тук и ѝ вдигни краката. Дръж ги високо... но да не вземеш да я събориш от столовете. Какво, по дяволите, ти става, Бил? Не си ли виждал крака на момиче?

Бил стоеше, обгърнал краката на Андрея в копринени чорапи, червеше се като момченце и току придърпваше полата ѝ да ги покрие. Елъри накваси още салфетки и ги постави на разголената ѝ гръд. Сетне ги вдигна и отново ги плесна рязко във водата.

— За какво е всичко това? — попита Бил с пресъхнала уста.

— Много просто. Главата ниско, краката нависоко — и кръвта се стича в мозъка. Възстановява се кръвообращението. Този метод — изсумтя Елъри — го научих преди няколко години от един познат на име Холмс. Млад хирург. Тогава пострадалият беше баща ми и се изискваше още по-спешна намеса предвид възрастта му. Помниш ли случая със сиамските близнаци?

— О, да, да — каза Бил сподавено и продължи да се взира в притъмняващото небе.

— Дръж краката ѝ вдигнати! Така... По-добре ли се чувства младата дама? Тази поза не се препоръчва от Танцувалното училище на госпожица Агата, но струва ми се, че ще помогне в случая. — Елъри смени салфетките от гърдите ѝ. — Хъмм. Имаше и още нещо. Какво, по дяволите, бе то? Да! Изкуствено дишане. Един от най-съществените елементи на процедурата! — Елъри събори салфетката, обвита около лицето на девойката, и със сила разтвори челюстите ѝ. Страните ѝ бяха мокри, но не толкова бледи.

— Е, вече нямаме нужда от салфетката. Можеш да не я вдигаш. — Той се намръщи и измъкна езика на Андрея от устата ѝ. После се приведе и започна да движи ритмично ръцете ѝ нагоре-надолу.

Изведнъж Андрея отвори очи.

Бил стоеше глуповато, хванал краката ѝ, и я зяпаше с отворена уста. Елъри мушна ръка под главата ѝ и я повдигна. Помътнелият ѝ поглед се спря на Бил.

— Ето на — рече Елъри със задоволство. — Какво ще кажеш, не се ли справи отлично доктор Куин? Няма страшно, Андрея, сега си сред приятели.

В кървясалите ѝ очи скоро просветна мисъл. Страните ѝ поруменяха.

— Какво правите? — ахна тя.

Бил още гледаше зяпнал.

— За бога — сопна се Елъри, — пусни ѝ краката, Бил! Да не би да ти хареса?

Бил ги пусна като опарен. Те издумкаха върху стола и Андрея премига стреснато.

— О, колко си непохватен — изстена Елъри. — Да не те помоли човек за нещо. Спокойно, Андрея. Сега можеш да се изправиш... Ето, по-добре ли се чувствуваш?

— Така ми се вие свят! — Тя седна, подкрепяна от Елъри, и докосна челото си. — Какво се е случило? О, колко съм мръсна! — Погледът ѝ се спря върху ведрото, върху салфетките, разхвърлени по чакъла и после върху самата нея. Чорапите ѝ бяха скъсани на коленете, костюмът ѝ — омазан с кал, а ръцете — целите омърляни. После сведе очи към гърдите си.

— Ооо — ахна тя и чевръсто се загърна с реверите на сакото. — Аз съм... вие... вие ли...

— Да, ние — рече Елъри весело. — Няма страшно, Андрея. Бил не гледаше, а аз не се вълнувам от подобни неща. Най-важното е, че успяхме да те свестим! Как се чувствуваш?

Тя се усмихна отпаднало.

— Отвратително. Много ми е зле! Стомахът ми е на топка, сякаш някой цял час ме е бяхтал.

— Това е от хлороформа. Скоро ще ти мине.

Тя погледна Бил изчервена. Той бе извърнал широкия си гръб и се вираше с интерес в избелелия и съвсем нечетлив афиш отсреща.

— Бил — прошепна тя. — Бил Ейнджъл.

Раменете му потрепериха.

— Съжалявам за оня ден — рече той неуверено, без да се обръща.

Тя въздъхна и се облегна на ръката на Елъри.

— Онзи ден си е за онзи ден.

Той се извърна.

— Андрея...

— Не говори, моля те. — Тя затвори очи. — Просто нека... нека дойда на себе си. Всичко е толкова объркано.

— По дяволите, Андрея. Държах се като глупак.

Поя хлад, здрачаваше се.

— Ти? — Андрея се усмихна с горчивина. — Ако ти си се държал като глупак, Бил, аз като каква се държах?

— Радвам се — забеляза Елъри, — че вие двамата ми спестявате неудобството да ви охарактеризирам!

— Телеграмата... беше капан. — Както я държеше под ръка, Елъри усети, че тя се сковава.

— Знаем всичко за телеграмата. Какво стана после?

Тя скочи внезапно.

— Мама! Трябва да отида при мама...

— Няма от какво да се страхуваш вече, Андрея. Телеграмата очевидно не е изпратена от майка ти. Просто са искали да те примамят тук.

Тя потрепери.

— Заведете ме при мама, моля ви!

— Ти не дойде ли с кола?

— Не. Дойдох с влака и от гарата дотук — пеша. Моля ви!

— Сигурно вече имаш какво да ни кажеш, Андрея? — рече Елъри.

Тя стреснато вдигна изцапаната си ръка и докосна устните си, оставяйки петно.

— Предпочитам... първо да премисля.

Елъри впи очи в нея. После каза нехайно:

— Колата ми е двуместна, нали знаеш? Все пак сгъваемата седалка е в ред, ако ти...

— Аз ще седна на сгъваемата седалка — рече Бил дрезгаво.

— Сигурна съм, че ще се съберем и тримата... — каза Андрея.

— В скута на Бил ли ще седнеш, или в моя?

— Тогава аз ще карам — обади се Бил.

— Няма да стане — каза Елъри. — Тази кола я кара само доктор Куин. Съжалявам, Андрея. Чувал съм от достоверни източници, че skutът на Бил е най-неудобният на този свят.

Бил се отдалечи като глътнал бастун. Андрея подръпна косата си и се усмихна.

— Какво пък, ще опитам!

Елъри шофираше небрежно и си подсвиркваше. Бил седеше до него като пън, прибрал ръце отстрани. Андрея бе притихнала в скута на Бил. Не разговаряха, само от време на време тя даваше указания на Елъри. Колата се люшкеше повече, отколкото бе необходимо. Кой знае защо, Елъри не смогваше да избегне и най-малката неравност на пътя.

Петнадесет минути, след като пристигнаха, Андрея се присъедини към тях в градината. Бе сменила прашните си дрехи с лека, пастелна рокля. Тя седна в плетения стол и за миг всички млъкнаха. В току-що полятата градина бе свежо и прохладно, а ароматът на цветните лехи изпълваше ноздрите им. Долу в дефилето кротко се диплеше тъмносиньото кадифе на река Саунд. Беше тихо и спокойно. Андрея се облегна назад и каза:

— Добре поне, че мама не си е вкъщи.

— Не си е вкъщи ли? — Елъри се намръщи леко.

— На гости е у семейство Карю, стари приятели. Предупредих прислужниците да не казват в какъв вид съм пристигнала. Няма смисъл да я тревожим.

— Разбира се!... Напомняш ми лекомислените героини от филмите, Андрея. Те все намират начин да се преоблекат!

Тя се усмихна, твърде уморена, за да отговори. Но Бил се обади с глас, пресипнал от напрежение.

— Е?

Девойката не отвърна веднага, загледана в прохладната корона на едно дърво. Отнякъде безшумно се появи лакей, крепейки поднос с три високи заскрежени чаши. Друг прислужник донесе маса и покривка. Засуетиха се, после изчезнаха. Андрея отпи, остави чашата си и безцелно заснова пред тях напред-назад, като избягваше да ги гледа.

— Андрея — рече търпеливо Елъри, — не е ли настъпил моментът?

Бил се наклони напред, стиснал чашата си, и не помръдна повече. Следеше като хипнотизиран разходката на момичето. Андрея нервно прекърши дългото стъбло на една гладиола. Сетне се извърна, притиснала слепоочията си с пръсти.

— О, ужасно е да не можеш да споделиш с никого! — извика тя. — Ужасно! Ако се наложи да мълча още един ден, сигурно ще полудея. Вие не знаете, не можете да си представите какво съм изживяла! Не е честно. Не е справедливо!

— Нали помниш какво казва Браунинг в „Пръстенът и книгата“ за „великото право на прекомерното зло“? — промърмори Елъри.

Тя притихна, наведе се да докосне още един жълт нарцис, после въздъхна и седна на плетения стол.

— Разбирам. Отначало мислех, че злото е било справедливо. Не можеше да бъде иначе. А сега — прошепна тя — не знам. Вече нищо не знам със сигурност. Свят ми се вие от мислене. Сега само се... страхувам.

— Страхуваш ли се? — запита спокойно Елъри. — Да, сигурно те е страх, Андрея. Ние искаме да те спасим от този страх и да помогнем на бедната Люси Уилсън. Ако сме единни, можем да надвием страха ти и да се преборим с опасността.

— Ти знаеш? — Тя задиша тежко.

— Не всичко. Едва ли и половината. Знам, че в нощта, когато си отишла в къщата край Делауеър, нещо се е случило. Нещо се е случило с теб. Струва ми се, Андрея, че онези кибритени клечки и овъглената тапа намериха правдоподобно обяснение по време на процеса, Убийцата е написала бележка с обгорената тапа вместо с молив, но бележката е изчезнала заедно с теб, нали така. Значи е била адресирана до теб. А и поведението ти ясно показваше, че някой те е заплашвал. — Елъри вдигна ръка и разсея дима от лулата си. — Но това са само догадки. Искам факти, искам да ги чуя от твоята уста, защото ти си единственият човек, освен убийцата, който може да установи истината.

— Истината едва ли ще ви помогне — прошепна тя през булото на мрака. — Премисляла съм го хиляди пъти насаме със съвестта си. Нима не разбирате, че въпреки всичко щях да проговоря, ако имаше надежда да помогна на Люси.

— Защо не оставиш на мен да преценя, Андрея?

Тя наведе глава с въздишка.

— По-голямата част от онова, което ви казах преди, е вярно... Не всичко. Наистина получих телеграма от Джо и заех спортната кола на Бърк, за да отида в Трентън.

— И? — подкани я Елъри.

— Когато пристигнах, часът беше осем. Спрях с колата пред къщата. Натиснах клаксона. Никой не излезе, така че влязох. Къщата бе пуста. Видях мъжките костюми, окачени на стената, масата, всичко... Стори ми се много подозрително и се почувствувах... особено. Усещах, че нещо ужасно се е случило или е на път да се случи. Хукнах навън, скочих в колата и потеглих към Камдън, да размисля.

Тя млъкна. Те също бяха притихнали. В настъпващия мрак Бил напрягаше очи, за да я види — тих, бледен силует на тъмния стол. Лицето му бе бледо като роклята ѝ.

— А после си се върнала — измърмори Елъри. — И не в девет часа, както каза в съда, нали, Андрея? А много преди девет?

— Часовникът в колата показваше осем и тридесет и пет.

— Сигурна ли си? Господи, Андрея, внимавай да не сгрешиш този път! Сигурна ли си? — повтори Бил пресипнал.

— О, Бил — проплака тя и за тяхно смайване захълца. Бил се вцепени, после ритна стола си и се хвърли към нея.

— Андрея! — Думите сами се отрониха: — Вече не ме интересува. Нищо не ме интересува. Моля те, не плачи. Само не плачи. Държах се с теб отвратително. Но откъде да знам. Нали разбираш? Бях луд от тревога за сестра си. Само ако...

Ръката ѝ потърси неговата. Той я стисна боязливо, без да диша, сякаш бе нещо скъпоценно. И не помръдна повече. Андрея отново заговори. Вече бе съвсем тъмно и в мрака припламваше само неизменната лула на Елъри.

— Когато пристигнах в осем — рече тя с треперлив глас, — в къщата бе доста тъмно и аз запалих лампата на масата. Когато се върнах малко след осем и половина, лампата още светеше. Видях я да свети през прозорците.

Неочаквано Елъри запита:

— Когато пристигна за втори — Да. Спрях точно зад него. Спомням си, че се зачудих на кого ли е. Беше стар форд и в него нямаше никой. По-късно... — Тя прехапа устни. — По-късно научих,

че е на Люси. Но тогава не знаех. Влязох в къщурката, като очаквах да видя Джо.

— Да? — рече Елъри. — И?

Тя се позасмя с тих, горчив смях.

— Бях смутена, но не очаквах да видя... това, което видях. Отворих входната врата и спрях на прага. Виждах само масата, чинията отгоре, светещата лампа. Мисля, че дори тогава бях уплашена до смърт. Нещо ми подсказваше... направих няколко крачки напред и тогава...

— Андрея — прошепна Бил. Ръката ѝ потрепера в неговата.

— Видях два крака на пода зад масата. Бяха тъй неподвижни... Закрих устата си с ръка... за миг не можех да разсъждавам... После всичко експлодира. Причерня ми. Усетих само остра болка в тила и паднах.

— Тя те удари? — извика Бил. Ехото заглъхна, преди някой да продума. Сетне Елъри рече:

— Престъпницата е чула шума от колата ти и е разбрала, че някой идва. Можела е да се измъкне от страничния вход, но е искала да откара форда, за да може да уличи Люси. Така че е изчакала зад входната врата. Когато си влязла, тя те е ударила по тила. Как не се сетих! Бележката... Продължавай, Андрея.

— Имах късмет, че бях с шапка — отвърна Андрея с полуистеричен кикот. — Или пък, може би, тя... тя не ме е ударила силно. Свестих се няколко минути след девет. Още замаяна, погледнах часовника на ръката си. Стаята отново бе пуста. Така ми се стори отначало. Лежах на пода пред масата. Главата ме болеше ужасно. Устата ми бе пресъхнала. Изправих се на крака и се опрях на масата, бях още зашеметена. После усетих, че държа нещо в ръка...

— В коя ръка? — побърза да попита Елъри.

— В дясната. Ръката с ръкавица. Бе парче хартия, като онази, на лавицата над камината.

— Ама съм и аз. Трябваше да прегледам по-внимателно опаковката. Но тя бе разкъсана... Извинявай, Андрея. Продължавай.

— Погледнах я. На нея имаше нещо написано. Приблжих я до лампата и я прочетох.

— Андрея — каза Елъри тихо. — Само ако... Къде е тази бележка? Боже, смили се над нас! Запази ли бележката, Андрея?

Той не виждаше в тъмното. Но Бил, който държеше ръката ѝ, сякаш бе спасително възне, прехвърлено по чудо над бездната, почувствува готовността, с която другата ѝ ръка посегна към деколтето на роклята и измъкна хартийката.

— Знаех, че някой ден... затова я запазих — каза тя простичко и подаде бележката на Елъри.

— Бил! — викна Елъри и скочи от стола тъй бързо, че те се сепнаха. — Измъкни кутията кибрит от джоба ми. Трябва ми светлина... За бога, и после можете да се държите за ръка! Светни ми.

Всички се засуетиха и не след дълго просъска клечка. Страните на Бил пламтяха, Андрея притвори смутено очи. Но Елъри не им обръщаше внимание. Приведен над бележката, той поглъщаше жадно всеки ред, всяка дума, всяка буква, сякаш смачканата хартийка бе древен, свещен ръкопис.

Клечката изгасна. Бил запали друга. После още една. Употреби цяла кутия кибрит, преди Елъри да се изправи навъсен и леко разочарован, без да откъсва недоумяващ поглед от грубо надрасканите печатни букви.

— Е, и? — рече Бил отново от прикритието на мрака. — Какво пише?

— А? — Елъри седна на стола си. — Кратко, но ясно! Ако нямаш нищо против, Андрея, ще задържа бележката. Пише:

„Не казвай **нищо** за това, което си видяла или чула тази нощ, ако ти е скъп животът на майка ти.“

Думата „нищо“ е дебело подчертана. Струва ми се, Бил, че и двамата дължим искрено извинение на младата дама.

— Андрея — започна Бил умоляващо и смирено, но не можа да продължи. Елъри чу въздишката на Андрея, а Бил усети ръката ѝ да хваща неговата и леко да я стиска.

— Интересно — продължи Елъри разсеяно. — Сега е ясно поне едно нещо, Андрея, ясно е защо ти смяташе, че трябва да мълчиш. От твоето мълчание е зависел животът на майка ти. Толкова е просто. — И той ядосано цъкна с език. — Трябва да бъде сурово наказан за

глупостта си! Не си знаела къде и кога ще се стовари ударът. Да, да, наистина много интересно. Майка ти нищо не подозира, нали?

— О, не!

— И не си се доверявала на никого?

— Как бих могла? — Тя потрепери леко.

— Дори аз не бих понесъл такова бреме — рече мрачно Елъри.

— Но сега... тази вечер, тя трябва наистина да се е уплашила.

Имам предвид онази ужасна, ужасна личност.

— Много глупаво постъпих. Трябваше да внимавам. Но когато пристигна телеграмата следобед, направо обезумях. Изобщо не се замислих. Въобразявах си какви ли не страхотии. И се втурнах насам. Който и да е престъпникът, явно е решил да не поема никакъв риск. Щом влязох в преддверието — нямах време дори да се огледам, — една ръка притисна нещо меко и миризливо към носа ми и аз загубих свят. Дойдох на себе си едва на столовете отвън и видях Бил. — Тя млъкна, Бил не знаеше къде да се дене от притеснение.

— Не зърна ли престъпника — поне лицето, ръката, част от облеклото му?

— Нищо.

— А ръката каква беше?

— Изобщо не разбрах. Усетих само плата — трябва да е било носна кърпичка, напоена с хлороформ.

— Предупреждение. Още едно предупреждение. Чудно нещо.

— Какво му е чудното? — запита Бил.

— Прощавайте, мислех на глас. Е, предупреждението нямаше желаня ефект, нали, Андрея? Вместо да ти затвори устата, то те накара да проговориш.

— Нима не разбирате? — извика Андрея. — Още щом ме свестихте, си помислих, че и в двата случая трябва да ме е нападнал един и същи човек — онзи, който бе мушнал бележката в ръката ми. Най-сетне бях сигурна — съвсем сигурна.

— В какво? — запита Бил слисано.

— Сигурна бях, че този човек не е сестра ти, глупчо! Всъщност, Бил, не вярвах, че Люси е убила Джо и ме е нападнала тогава, но все пак не бях сигурна. От днес следобед вече нямам съмнения. Люси е в затвора, така че е невъзможно да ме е... Това ме накара да проговоря. И сега се боя за мама — дори повече от когато и да е, но ужасната

несправедливост към Люси... Просто трябваше да разкажа за случилото се.

— Ами майка ти...

— Мислите ли, че някой... — прошепна тя.

— Никой не знае, че сме тук, Андрея — каза кротко Елъри. — А като се върне майка ти, ще вземем мерки за безопасността ѝ, без тя да знае. Тази бележка обаче... Без обръщение, без подпис. Можеше да се очаква. Фразеологията е съвсем обикновена, но дължината на съобщението е създала известно неудобство на автора. Думите „на майка ти“ — последната фраза от бележката — стават все по-бледи, а „майка“ е фактически нечетлива. Ето защо са били употребени толкова много клечки. При обгарянето на тапата се овъглява само най-горният слой, след едно-две драсвания се налага ново обгаряне... Андрея, преди да те ударят по главата, видя ли на масата ножа с тапата, забита на върха му?

— Не. Тогава не беше там. Видях го едва когато се свързах от удара.

— Това е вече нещо. Значи преди да те ударят, ножът е бил в сърцето на Гимбъл. После убийцата е извадила ножа, набучила е тапата на върха му, обгорила я е, откъснала е парче от опаковката и е написала бележката. Преди да се свестиш, я е пъкнала в ръката ти и е побягнала с форда на Люси. Не успя ли да зърнеш човека, който те удари, Андрея?

— Не.

— Нищо ли? Дори ръката му?...

— Дойде ми като гръм от ясно небе.

— Какво стана, след като се свести?

— Прочетох бележката. Тогава наистина се уплаших. Видях и Джо. Лежеше на пода с окървавени гърди... Стори ми се мъртъв. Когато го познах, трябва да съм изпищяла.

— Този твой писък поне стотина пъти ме е стряскал от сън, — промълви Бил.

— Горкият Бил... Грабнах чантата си и се втурнах към вратата. Видях фаровете на кола да се приближават по главния път. Тогава осъзнах в какво опасно положение се намирам — сама с трупа на заварения ми баща... Скочих в кадилака и потеглих, закрих лицето си с кърпичка, докато се разминавах с другата кола. Аз, разбира се, не знаех

чия бе тя, нито кой бе в нея. На връщане се отбих от магистралата и успях да стигна до града по обиколни пътища към единадесет и половина. Промъкнах се вкъщи, без да ме видят, облякох вечерния си тоалет и се върнах в „Уолдорф“. Казах на останалите, че ме е заболяла главата — те не ме разпитваха повече. Вече знаете всичко — въздъхна тя безкрайно изтощена.

— Получавала ли си други бележки, Андрея? — запита я Елъри разсеяно.

— Една. Пристигна в деня след... вие знаете. Телеграма. Гласеше само:

„Не казвай нищо.“

— Къде е?

— Унищожих я. Не мислех, че една телеграма...

— Откъде бе подадена?

— Не обърнах внимание. Бях обезумяла от страх. — Тя повиши глас: — О, нима можех да ви кажа нещо, когато знаех, че някой дебне в тъмното, готов да... да посегне на мама, ако продумам?

— Недей, Андрея — каза Бил нежно.

— Но сега нали ще освободят Люси, Бил? Вие... вие ще се погрижите за мамината и моята безопасност. Нападението срещу мен днес доказва, че Люси не може да е била човекът, който...

— Не, Андрея. От правна гледна точка това изобщо не е доказателство. Полинджър ще каже, че нападението срещу теб днес е организирано от приятели на Люси именно с цел да я изкарат невинна за убийството, за което я осъдиха.

— Бил е прав — обади се внезапно Елъри. — Всъщност ще трябва да променим плана. Андрея, засега май ще се наложи да те държим в дълбок резерв, което не е лошо при създадените обстоятелства. Няма на никого да казваш за нападението днес срещу теб, дори на майка си. Нападателят ще сметне, че съм се отказал да те преследвам, че ти си взела присърце предупреждението и не си казала нищо. Ще се почувствува по-спокойно — предостатъчна гаранция, струва ми се, срещу бъдещи нападения. Човекът, който те е упоил с хлороформ, скъпа, не е кръвожаден, животът ти ще бъде в безопасност.

— Както сметнеш за най-добре — промърмори Андрея.

— Но, Елъри... — запротестира Бил.

— Не, не. Сигурен съм, че няма нищо да ѝ се случи, ако стоим настрана, Бил. — Столът на Елъри изскърца. — Май че е време да си вървим. Скоро ще се върне майката на Андрея — няма смисъл да даваме обяснения защо сме тук. Да те изпратим ли...

Откъм храсталака се чу шум. Елъри млъкна. Шумът се усили. Сякаш някакво едро животно си пробиваше път слепешката през гъстата растителност.

— Нито дума, Бил — прошепна Елъри. — Ела насам. Бързо! Андрея, остани си на мястото. Ако усетиш опасност, бягай колкото ти държат краката.

Бил се прокрадна към него в мрака. Елъри сграбчи ръката му и я стисна. Останала сама на ливадата, Андрея не помръдваше.

— Андрея! — извика дрезгав мъжки глас.

— Бърк — прошепна Андрея.

— Андрея! — изрева сърдито той. — Къде си, по дяволите? Нищичко не виждам в тази проклета тъмница!

Чуха го да минава с трясък през последния пояс от храсти и да излиза на поляната. Дишаше тежко, сякаш бе тичал.

— Тук съм, Бърк — спокойно се обади Андрея от плетения стол.

Джоунс изсумтя, явно се опитваше да я открие пипнешком в мрака. Бил, клекнал до Елъри, се вторачи свирепо нататък.

— А, ето те най-сетне! — Грубият смях на Джоунс прогърмя откъм ливадата. — Не се опитвай да се измъкнеш, Анди! Така ли посрещаш годеника си! Скъсах се да те търся, бога ми. Обадох се у вас и някакъв прислужник ми каза, че си дошла тук със старата. Какво ще кажеш за една целувка? Хайде...

— Не ме пипай — срязва го тя. — Натряскал си се като свиня.

— Какво са една-две чашки? Хайде, Анди, целуни ме, ама както трябва.

Двамата мъже чуха шум от боричкане, на което рязко сложи точка един шамар.

— Казах ти да не ме докосваш — рече Андрея с равен глас. — Не обичам да ме опипват пияници. А сега си върви, Бърк.

— Значи така, а? — изръмжа Джоунс. — Добре, Андрея, сама си го изпроси. Няма повече да се церемоня с теб. Малко любов и ще се

оправиш. Хайде, не се дърпай...

— Престани, мръсна...

— Май си падаш по онзи филаделфийски адвокат с овчия поглед, нали така? Е, не ща годеницата ми да се занася с други мъже, ясно? Не, сър, не и моята годеница. Ти си моя, Анди, моя собственост и владение. Хайде, не се помайвай и ме целуни!

— Бърк, между нас всичко е свършено. А сега си върви, ако обичаш.

— Свършено ли? О, не, нищо подобно. Какво искаш да кажеш, свършено било!

— Край. Развалям годежа. Ти не си на себе си, Бърк, пиян си. Върви си, преди да направиш нещо, за което ще съжаляваш.

— Знаеш ли от какво имаш нужда, мъничката ми? Да те загрея с камшика. Ще те опитомя аз теб... Ела тук!

Двамата се сборичкаха на ливадата. Бил се откопчи от ръката на Елъри и мълчаливо пристъпи напред. Елъри се подвоуми, сви рамене и се оттегли по-навътре в сянката на дървото. Чу шум, сякаш разпориха нещо. Джоунс изсумтя слисано.

— Какво, по...

— Ейнджъл е насреща — рече мрачно Бил. — Не мога да те видя, свиня такава, но те надуших дори отвъд ливадата. Как ти е лапата?

— Пусни ми яката, проклет да си!

— Оздравя ли ти ръчичката?

— Разбира се! Ще ме пуснеш ли, или ще трябва...

Прокънтят юмручен удар и нечие тяло се строполи на тревата.

— Срамно е да се бие пиян човек — изръмжа от мрака Бил, — но сам си го изпроси.

Джоунс се изправи на крака, залитайки.

— О, това е малкият Бил, така ли? — озъби се той. — Ще си урежда любовни срещи в тъмното, а? — Бърк промърмори нещо неприлично и замахна.

— Бил, недей! — извика Андрея.

Юмруците на Бил отвърнаха с бързо стакато и Джоунс отново се строполи.

— Дано това те научи да се държиш като порядъчен поло играч, Джоунс. А сега ще си вървиш ли по живо, по здраво, или ще трябва да

те изритам?

— Бил!

Джоунс не продума повече. Елъри си го представи превит на тревата. После той скочи отново. Няколко секунди не се чуваше нищо друго, освен задъхано дишане и глухи удари на юмруци в човешка плът. После някой отново се строполи. Джоунс изпсува, Елъри го чу как се изправи на крака и си тръгна, залитайки. След малко в далечината зарева оттегляща се кола. Елъри отново излезе на поляната.

— Истински рицар, няма що! — рече той сухо. — Знаете ли какво сте вие, сър Галахад^[3]? Вие сте един глупак.

— Я си гледай работата — рече предизвикателно Бил. — Сърбяха ме ръцете да напердаша този самодоволен стълб на доброто общество още когато зърнах противната му мутра. Няма да позволя на никого да разговаря с Андрея по този начин...

— Къде е Андрея? Нещо много тихо стана изведнъж.

— Тук съм — промълви Андрея.

— Къде тук?

— На много сигурно място — рече тя тихо.

Елъри вдигна ръце.

— Не съм чувал за друго разследване, в което Амур да е играл толкова важна роля. Отвратително. Е, какво да се прави! Бъдете благословени, деца мои! Да те изпратим ли до къщата, Андрея?

— Чакай ме в колата — каза Бил със замечтан глас. Елъри се усмихна под прикритието на мрака. Чу ги да се отдалечават бавно.

Когато се върна при Елъри, Бил бе мълчалив и лицето му сияеше. Елъри му хвърли един поглед на светлината на таблото, подсмихна се и потегли. Паркира на главната улица на Розлин, извини се и влезе в близкия магазин. Бави се доста. Когато излезе, запъти се към пощенската служба. Пет минути по-късно се върна със замислен вид.

— Защо спряхме? — запита Бил.

— Имах малко работа. Трябваше ми телефон. Обадох се в Трентън.

— В Трентън ли?

— Исках да говоря с Ела Еймити. Но тя не се е мяркала в редакцията цял ден. Кой я знае къде е хванала. Но иначе е умно момиче. После разговарях със сержант Вели.

— О, по лични въпроси? — Бил потъна в седалката и замечтаното изражение отново се появи на лицето му.

— Може и така да се нарече — подсмихна се Елъри. — Сержантът, както знаеш, е като скала вековечна. Винаги се облягам на якото му рамо, когато съм в нужда. Той и баща ми са като Петкан и Робинзон, а пък умее и да мълчи като мумия. Та Вели знаеше подходящо детективско бюро и ми обеща веднага да пусне хрътките по следите.

Бил се изправи рязко.

— Елъри! Значи ти...

— Разбира се, глупчо такъв. Рицарският ти подвиг преди малко в Ойстър Бей ме накара да променя плановете си. Умишлено се скрих, за да не ме види Джоунс, но ако се разприказва, може да направи голяма пакост. Присъствието ти там ще събуди подозрения.

— Не можех да оставя този тип... — започна Бил упорито.

— Да, да, Ромео, напълно те разбирам. Сега дори разполагаме с допълнително преимущество. Охраната е винаги по-резултатна, когато охраняваният не знае за присъствието ѝ. Хората на Вели ще следват като сенки Андрея и майка ѝ, не се безпокой.

— Но няма ли тази проклета призрачна убийца да разбере?

Елъри се обиди.

— Скъпи ми Бил! Щом аз смятам, че взетите мерки са достатъчни, те би трябвало да задоволяват и теб. Много съм придирчив в такива случаи.

— Добре, добре. Но ще стане страшно, ако разбере. Ще знае, че Андрея е казала.

— И какво?

— Как какво?

— Какво толкова каза Андрея?

— Ами нали ни каза точно какво се е случило онази нощ...

— Да, и какво променя това?

— Не те разбирам — намръщи се Бил.

Елъри шофираше в мълчание.

— Не разбираш ли, Бил, че престъпникът се страхува от нещо, свързано с присъствието на Андрея на местопрестъплението в онази нощ? — рече най-сетне той. — Е, ти чу какво разказа Андрея. Научи

ли нещо повече? Показа ли ти тя пътя към съдбоносната истина? Имаше ли нещо в разказа ѝ, което би навредило на някого?

— Не — призна Бил.

— А би трябвало да има. Ако Андрея бе видяла убийцата, лицето ѝ, фигурата ѝ, облеклото ѝ, дори ръката ѝ, съвсем естествено ще е тази наша неуловима сянка да предупреди момичето да мълчи. Но убийцата е знаела, че Андрея нищо не е видяла — ударена е изотзад и мигновено е паднала в несвяст. Тогава от какво се страхува престъпницата?

— Ти ще кажеш — рече мрачно Бил.

— Защо не останеш да спиш у нас, Бил? — подхвърли Елъри небрежно. Сетне, като настъпи газта на дюзенберга, той промърмори през рева на мотора: — Може и да ти кажа, може и да ти кажа.

— Какво имаш предвид?

— О, нищо.

— А защо ходи в телеграфната служба?

— Искан само да проверя откъде е пусната днешната телеграма, която подмами Андрея в странноприемница „Северен бряг“.

— И какво стана?

— Нищо. Чиновникът не си спомня кой я е подал.

На следващата сутрин инспектор Куин вече бе поел за своя клуб, а Елъри и Бил още се помайваха над втората си чаша кафе в хола, когато на вратата се позвъни. Чуха Джуна, който си имаше собствени разбирания по въпроса, да разпитва някого строго в малкия вестибюл.

— Джуна, кой е? — извика Елъри от масата за закуска.

— Някакво момиче — отвърна Джуна сърдито и откряна вратата на хола. Въпреки крехката си възраст той бе заклет женомразец.

— Този млад канибал за малко не ме разкъса — рече зад гърба му Андрея Гимбъл. — Май не ви посещават много често жени... О!

Бил понечи да стане, опита се да прикрие с реверите на чуждия халат, който беше облякъл, чуждата жълта раирана пижама и се озърна панически към вратата на спалнята.

— О! — възкликна той на свой ред и седна с глуповата усмивка.

— Изобилие от звучни възклицания — забеляза Елъри бодро.

— Радвам се, че дойде, Андрея. Сварваш ни буквално по... Е, както и да е. Влизай, влизай! А теб, Джуна, ако още веднъж те чуя да се зъбиш на тази дама, ще ти извия невръстната шия!

Джуна се намръщи и се оттегли в кухнята, но само след малко се върна с мирна мисия — да поднесе на Андрея чиста чаша, чинийка, салфетка и лъжичка.

— Кафе? — изръмжа той и изчезна отново.

— Колко приятен младеж — засмя се Андрея, докато Елъри й сипваше. — Харесва ми.

— И ти му харесваш. Най-строго се държи с онези, които тайничко харесва.

— Бил Ейнджъл, ти изглеждаш смутен. Мислех, че ергените запазват хладнокръвие при всякакви обстоятелства.

— Пижамата е виновна — рече Бил, като продължаваше да се усмихва глуповато.

— Вярно, че е особена. Ваша ли е, господин Куин? Благодаря. — Тя отпи от кафето си. Изглеждаше свежа, почти щастлива, облякла бе рокля във весели тонове и преживяването от предния ден явно не й се бе отразило.

— Много си съблазнителна — рече Елъри. — Е, Андрея, май си в по-добро настроение тази сутрин.

— Вярно е. Спах като къпана снощи, поюздих малко в парка и ето ме тук. А пък вие двамата сте още по пижами в десет и половина.

— Бил е виновен. Той хърка, да знаеш... същински трактор. Не ми даде да мигна цяла нощ!

Бил се изчерви от яд.

— Бил!

— Не е вярно. Никога през живота си не съм хъркал!

— Слава богу! Не понасям мъж, който...

— А, така ли? — отвърна Бил. — Е, ще си хъркам, когато искам, и ми дайте да видя жената, която...

— Я виж, малкият се разсърди — рече закачливо Андрея. — Ах, Бил, толкова си сладък, когато очите ти святкат и правиш такива смешни физиономии...

— Между другото — прекъсна я Елъри — всичко ли мина добре снощи, Андрея?

— О, да. — Тя стана сериозна. — Мама се върна точно след като вие си тръгнахте. Изненада се, като ме видя, но измислих някакво обяснение и я убедих да се върнем в града.

— Някакви неприятности? — запитва Бил загрижено.

— Никакви. Поне не бих го нарекла неприятности. — Андрея вирна брадичка. — Като се върнахме, открих куп неистови бележки от майката на Бърк. Вие май не я познавате.

Бил изсумтя мрачно, а Елъри рече сухо:

— Не съм имал удоволствието. И тя ли е по конете?

— Още по-зле. Тя е побъркана на тема самолети — тежък случай! Дори професионалните летци се страхуват от нея. Има бяла коса на кок, нос като на Цезар и е богата като цар Мидас. Е, скъпата госпожа Джоунс искаше да знае какво, за бога, се е случило с нейния Бърк.

— Ах! — въздъхна Бил и хвърли на Андрея още по-загрижен поглед.

— Изглежда, снощи се е прибрал с насинено око, разбит нос и без един преден зъб — промърмори Андрея. — Бърк много се гордее с външния си вид, нали знаете, и това ще го извади от играта за известно време.

— Поне конете ще си отдъхнат — измърмори Бил. — Ти...

— Разбира се — продължи Андрея, — госпожа Джоунс искаше да знае защо съм развалила годежа. После и мама разбра и си прекарахме чудесно. Боях се, че мама ще припадне направо на килима в спалнята ми.

— Ти каза ли... — започна отново Бил.

— Не, не посмях. Реших, че един шок засега ѝ стига. — Андрея заби очи в пода. — По-късно... — промълви тя. После повиши глас и се усмихна отново: — Предполагам, че се чудите защо съм дошла?

— Достатъчен е самият факт — рече изискано Бил.

— Не, наистина. Събудих се тази сутрин и си спомних нещо, което съвсем забравих снощи. Дреболия, едва ли ще е от значение, но нали казахте, че искате да знаете всичко.

— Андрея! — Елъри се надигна нетърпеливо от стола. — Спомнила си си нещо от нощта на убийството ли?

— Да. Нещо, което видях, преди да ме удари онази злодейка.

— Нещо, което си видяла ли? — Елъри бе обхванат от нарастваща възбуда. — Какво видя, Андрея? Не се притеснявай, че било маловажно, остави на мен да преценя. Какво видя?

— Кибритените клечки — вдигна рамене Андрея. — Жълтите картонени клечки в чинията. Нали ви казах, че е нещо незначително. Но имаше разлика.

Бил скочи и отиде до прозореца, сякаш изведнъж се бе сетил за нещо. Долу, на Осемдесет и седма улица, луксозна черна лимузина с шофьор блестеше ярко до бордюра. На няколко метра зад нея бе паркирана невзрачна кола, зад волана седеше и пушеше тип с физиономия на боксьор.

— Андрея! Не биваше да идваш. Да не си полудяла? Едва сега ми дойде наум. Колата ти веднага се хвърля в очи. Ако онази жена е научила...

Андрея пребледня. Но Елъри рече нетърпеливо:

— Няма никаква опасност, Бил, не се вдетинявай. Хайде, давай по-нататък, Андрея! Какво за клечките? По какво се отличаваха?

Андрея гледаше Бил с широко отворени очи.

— Не бяха толкова много — рече тя приглушено...

— Не бяха толкова много ли? — сепна се Елъри. — Кога?

— Когато стоях пред масата, преди да ме ударят по главата. Видях чинията съвсем ясно. Всичко бе съвършено ясно, ясно като на снимка. Трябва да е било от нерви. Нервите ми бяха обтегнати до скъсване и мислите ми щракаха...

Елъри се подпря на масата и кокалчетата на юмруците му побеляха.

— Преди да те ударят, в чинията е имало по-малко клечки — откога?

— Откогато дойдох на себе си и намерих бележката в ръката си, а жената я нямаше и Джо лежеше на пода.

Елъри се изправи отново.

— Чакай, Андрея — рече той кротко, — нека да сме наясно. Ти влизаш, пристъпваш към масата, виждаш чинията, удрят те по главата и когато се свестяваш, забелязваш, че в чинията има повече клечки, отколкото отначало. Прав ли съм? И така, колко клечки повече имаше? — Гласът му стана настойчив. — Помисли си добре, моля те искам да ми кажеш точния брой.

Андрея бе объркана.

— Но какво значение...

— Андрея, ще отговориш ли на въпроса ми?

Тя свъси послушно вежди.

— Не си спомням колко клечки повече имаше, когато се свестих.

Спомням си само колко клечки имаше в чинията, когато влязох в бараката.

— Това ми стига.

— Бяха шест, сигурна съм. Шест клечки в чинията. Трябва да съм ги преброила несъзнателно.

— Шест. Шест. — Елъри взе да крачи напред-назад. — Изгорели, нали така?

— О, да. Или по-скоро полуизгорели.

— Да. Шест клечки използвани. — Елъри стисна устни и продължи да крачи с разсеян поглед.

— Но, Елъри, какво значение има колко клечки е видяла? — рече с досада Бил.

Елъри махна с ръка нетърпеливо. Андрея и Бил се спогледаха, отначало с недоумение, а после с искрено вълнение, когато Елъри се отпусна на един стол и започна да брой нещо на пръсти. Сетне той спря да пресмята, лицето му отново бе свършено спокойно.

— Андрея, как завари чинията, когато надникна в къщата първия път?

— Искате да кажете, в осем часа?

— Да.

— Ами чинията бе празна.

— Wunderbar!^[4] Андрея, това е изключително важно. Сигурна ли си, че не си пропуснала нещо? Само да... — Той млъкна отново, свали пенснето си и докосна с него устните си.

Андрея го гледаше неразбираща.

— Ами май няма. Мисля, че това е всичко.

— Моля ти се, Андрея. Съсредоточи се. Масата. Опитай се да си представиш масата, както си я видяла. Какво имаше на нея в осем часа?

— Празната чиния. Лампата — незапалена, тогава я запалих, както мисля, че ти казах. Това е всичко.

— А когато влезе в осем и тридесет и пет, тоест преди да те нападнат?

— Лампата, чинията с шестте полуизгорели клечки и... ах!

— Ах, значи сме докоснали струната на спомена — рече Елъри.

— Имаше и още нещо, сега си спомням. В чинията имаше и пакет кибрит! Затворен.

— Аха, интересен факт — рече Елъри и постави пенснето пак на носа си. Начинът, по който го каза, начинът, по който заискриха очите му зад стъклата без рамки, накара Бил да го погледне остро. — Кибритът, Андрея... нещо да си спомняш за него?

— Не. Просто, че бе затворен. Комплект картонени клечки. Знаете ги. Онези малките, с драскало на гърба.

— Да, да. И това е всичко, така ли, Андрея? Сигурна си?

— Ама наистина, не разбирам... Това е всичко.

Очите му блеснаха.

— Е, дотук говорихме за времето, преди да те нападнат. А сега ни кажи какво имаше на масата, когато се свести?

— Чинията, доста от изгорелите жълти клечки, нали ти сам ги видя по-късно същата нощ, лампата, и онзи ужасен нож за разрязване на хартия е... с кръвта и обгорената тапа на върха.

— И нищо друго?

Тя се замисли за миг.

— Не. Нищичко.

— Кибритът беше ли още там?

— Не.

— Хъм. — Елъри я изгледа за миг доста особено. После се надигна от стола си и рече на Бил: — Какво ще кажеш, ако ти заръчам да не се отделяш няколко дни от Андрея? Размислих. Вече признавам, че може да съществува известна опасност... — по-голяма от вчерашната.

— Нали ти казах! — кресна гневно Бил. — Андрея, каква детинщина... да се появяваш тук така открито. Какво се иска от мен, Елъри?

— Заведи Андрея вкъщи. И не мърдай оттам. Следвай я като сянка. Това поръчение едва ли ще те затрудни толкова много!

— Ама ти наистина ли мислиш... — започна Андрея плахо.

— Така е по-безопасно. Хайде, хайде. Бил, не стой като някоя восьъчна фигура!

Бил се втурна към спалнята. Върна се за нула време, облечен и изчервен до ушите.

— Чакай малко — каза Елъри и излезе от стаята. Върна се замислен, стиснал в ръка полицейски револвер 38 калибър. — Май ще е по-добре да вземеш това желязо. Зареден е, не си играй с предпазителя. Знаеш да боравиш с пистолет, нали?

— Случвало ми се е. — Бил го взе мрачно.

— Божичко, Андрея, недей да гледаш така уплашено! Това е просто извънредна мярка за сигурност. А сега да ви няма и двамата. Пази я добре, Бил.

— Може да си имаме неприятности с роднините на Андрея — ухили се Бил и размаха револвера. — Затова ли ми го даде?

— Ако питаш мен, можеш да гръмнеш рибята мутра рече сериозно Елъри.

Бил хвана Андрея за ръка и поведе смутеното момиче навън. Елъри моментално се озова на прозореца. Остана там неподвижен, докато не видя Бил и Андрея да се спускат по каменните стъпала. С лявата си ръка Бил стискаше ръката на Андрея, а дясната бе мушната в джоба. Скочиха в лимузината и потеглиха. Невзрачната кола, паркирана по-надолу, веднага потегли. Със светнали очи Елъри се втурна към телефона в спалнята и позвъни на междуградски разговори. Докато чакаше, върху устните му се плъзна странна усмивка.

— Ало, Де Джонг... Де Джонг ли е? Обажда се Елъри Куин. Да, от Ню Йорк... Добре, благодаря. Искам да те питам, Де Джонг, какво стана с веществените доказателства по делото Уилсън.

— Да му се не види макар, още ли се ровиш? — изръмжа Де Джонг. — Какви веществени доказателства?

— Интересува ме най-вече нащърбената чиния, която видях да прибираш в нощта на убийството. Чинията с клечките.

— А, всичко е заведено при нас. — Нотка на любопитство се промъкна в гласа на трентънския полицаи. — Защо питаш?

— За добродетелни цели, които не са от значение в момента, Де Джонг. Ще ми направиш ли една услуга? Намери чинията и съдържанието ѝ и... — Елъри млъкна. — ... преброй клечките.

— Какво каза? — Елъри си представи как Де Джонг премига. — Да не ме будалкаш?

— Никога не съм бил по-сериозен в живота си. Преброй клечките. И ми се обади. Ще чакам. — Даде му телефонния си номер. Де Джонг изсумтя и затвори. Докато чакаше. Елъри отново се заразхожда нагоре-надолу. Най-сетне телефонът иззвъня.

— Колко? — сухо запита той.

— Двадесет са.

— Двадесет — повтори бавно Елъри. Интересна работа. — Благодаря, Де Джонг. Много ти благодаря.

— Какво, по дяволите, си наумил? Да ти броя клечките! Изобщо не...

Елъри се усмихна разсеяно, измърмори нещо и затвори. За миг не помръдна, потънал в мисли. После се тръшна на леглото. След малко стана да си вземе цигара. Докато пушеше, разсеяно гледате отражението си в огледалото над бюрото. После пак легна. Най-сетне хвърли угарката в пепелника и отиде в хола. Джуна прибираше чиниите от закуската, мургавото му циганско лице бе смръщено, той оглеждаше внимателно чашата на Андрея. Вдигна очи за миг.

— Туй момиче негово ли е? — замига той.

— А? О, нищо чудно, Джуна.

Джуна въздъхна облекчено.

— Става, като я гледам. Бива си я — рече Джуна.

Елъри отиде до прозореца и сплете пръст и зад тила си.

— Джуна, ти винаги си бил цар по математика. Колко прави, ако от двадесет извадиш двадесет?

Джуна го погледна подозрително.

— Всяко дете ще ти каже. Нищо!

— Не е така — рече Елъри, без да се обръща, — там ти е грешката, синко. От двадесет като извадиш двадесет, колкото и да е странно, ти остава... всичко. Как ти се струва това, Джуна?

— Джуна изсумтя и продължи работата си, знаеше колко безполезен е спорът в такива моменти.

— След минута Елъри каза благоговейно:

— Всичко! Божичко, вече е ясно като бял ден!

— Как не — рече присмехулно Джуна.

Елъри отиде до голямото кресло, в което винаги седеше само инспекторът, и захлупи лице.

— Каза ли нещо? — сбърчи вежди Джуна, но Елъри не отговори. Джуна сви рамене и тръгна към кухнята.

— Ясно като бял ден. Дори още по-ясно. — Елъри мигновено скочи. — Ами да, гръм и мълния! — извика той и се спусна към телефона в спалнята с пъргавата решителност на човек, който знае, че го чака работа.

ПРЕДИЗВИКАТЕЛСТВО КЪМ ЧИТАТЕЛЯ

„Читателите — писа някога Томас де Куинси^[5] — не са особено досетливи.“ Ако Томи е бил прав за читателите по негово време, то през последния век средният читател се промени значително. Всеки любител на криминални истории в наши дни ще ви каже, че съвременната аудитория — поне тази част от читателите, която търси спасение в детективската литература — всъщност е много досетлива, дори прекалено, ако питате мен. От писмата, които ме затрупват, излиза, че недосетливият читател е по-скоро изключение, отколкото правило.

Но въпреки че всеки автор сам определя правилата на играта, всички ние сме единомислени по един основен въпрос. Не е честно да се разчита на досетливост. Не е честно, защото броят на героите във всеки детективен роман е ограничен и някъде, на някакъв етап от действието, читателят по всяка вероятност ще заподозре героя, извършил злодеянието.

Дълги години моят глас бе глас в пустиня. Настоятелно и надявам се, ненапразно умолявах читателите да потиснат героично склонността си да разчитат на своята досетливост и да се придържат към методите на научния анализ. По-трудно е, но и удоволствието е неизмерно по-голямо.

Защо да не започнем с убийството на Джоузеф Кент Гимбъл?

На този етап от повествованието вие притежавате всички факти, необходими за пълното логическо решение на загадката. Задачата ви е да откриете главните улики, да ги подредите и чрез тях да стигнете до единствения възможен престъпник. Това е възможно, както скоро ще се убедите.

Ако не успеете, разбира се, винаги можете да се върнете към старото изпитано досещане. Ако ли пък успеете, пишете ми. Всъщност едва ли ще е необходимо. Ако успеете, ще разбера, и още как! — както обича да казва инспектор Куин.

Елъри Куин

-
- [1] Цицерон „Тускулански беседи“ (лат.). — Б.пр. ↑
 - [2] Работата тръгна (фр.). — Б.пр. ↑
 - [3] Най-благородният от рицарите на крал Артур. — Б.пр. ↑
 - [4] Прекрасно! (Нем.). — Б.пр. ↑
 - [5] Томас де Куинси (1785 — 1859) английски есеист. — Б.пр. ↑

V ИСТИНАТА

*Търсейки истината навсякъде,
понякога я откриваме там,
където най-малко сме очаквали.*

До деня, когато Андрея разказа любопитната история за шестте клечки, загадката около смъртта на Джоузеф Кент Гимбъл бе скрита в тъмните обятия на съдбата. Но сетне радост измести скръбта, тайното стана явно, съмнението се превърна в увереност. Случаят бе изтръгнат от тези тъмни обятия и господин Елъри Куин го поведе към очакваната развръзка с грижовност и търпение, плод на многогодишния му опит като диагностик на престъпленията.

След този ден Елъри бе чудовищно зает. В тайните си замисли не посвещавахе никого. Никой не разбра за двете му спешни пътувания до Трентън, нито за десетките му телефонни обаждания, освен хората, с които разговаря. Консултираше се тайно с разни тъмни личности, търсеше професионалните съвети на сержант Вели и ако трябва да кажем истината, си позволи да прибегне до незаконно влизане в дома на една особа, потъпквайки правата на свободните граждани.

И така, след като състави плана си, той излезе на полесражението.

Враждебните действия бяха започнати, кой знае защо, в събота. Дали това бе игра на случайността или пресметнат ход, Елъри така и не обясни. Но самият факт смути духовете. Засегнатите хора не можеха да не си спомнят за кървавите събития в онази събота, когато студеното желязно острие прониза сърцето на Гимбъл. Споменът бе изписан по напрегнатите им лица.

— Дами и господа — съобщи Елъри следобеда в апартамента на Бордън на Парк Авеню, — събрах ви не от празно желание да се чуя

как произнасям речи. Нещо витае из въздуха и времето не чака. Някои от вас може да са изпаднали в сладък унес, уповавайки се на status quo ante^[1]. Ако е така, чака ги горчиво разочарование. Преди да изтече денят, ще се наложи да ги събудя, и то доста грубо.

— Какво искате да кажете? — сопна се Джесика. — Няма ли да ни оставите на мира? А и какво право имате...

— Никакво законно право. И все пак — въздъхна Елъри — ще е по-разумно да проявите снизхождение към дребната ми прищявка, защото истината за трагичната кончина на Джоузеф Кент Гимбъл е на път да излезе на бял свят.

— Да не сте решили да подновите разследването, господин Куин? — изръмжа старият Джаспър Бордън, мъчително изкривил устни. По негово настояване го бяха свалили с количката и сега седеше сред останалите, неподвижен като труп, само здравото му око играеше.

— Уважаеми господине, то никога не е приключвало. Люси Уилсън от Филадельфия бе осъдена за престъплението, но случаят остава открит. Някои хора не преставаха да работят по него от деня на нелепото кръвопролитие в Трентън. Не са спирали и за миг. Щастлив съм да ви съобщя, че техните усилия се увенчаха с успех — рече Елъри сухо.

— Не мога да разбера какво общо имат с това тук присъстващите — рече остро сенатор Фрю, като поглаждаше брадата си, а лукавите му малки очи не слизаха от Елъри. — Ако разполагате с нови веществени доказателства, представете ги на областния прокурор в Мърсър. Защо продължавате да тормозите тези хора? Ако желаете нов съдебен двубой — добави той мрачно, — аз съм на ваше разположение, аз знам правилата.

— По неведоми причини, сенаторе, вашето изявление ме навежда на мисълта за казаното от Маркус Валериус Марциал — усмихна се Елъри. — Африканските лъвове, твърди той, нападат бикове, а не налитат на пеперуди.

Адвокатът бе морав.

— Не забърквайте тези хора във вашите дяволии! — извика той.

— Да пожалея пръчката ли?^[2] — въздъхна Елъри. — Обиждате ме, сенаторе. Ако можех, очевидно щях. Боя се, че ще трябва да изтърпите противното ми присъствие още мъничко. След това... Но

нека не говорим за бъдещето. Убедих се, че бъдещето обикновено следва своя път въпреки всички усилия на човека да спре хода му.

Джесика мачкаше кърпичката си ядосано, цяла скована от усилието да се овладее. Грозвенър Финч я поглеждаше разтревожен. Само Андрея, седнала от страни, и Бил Ейнджъл, застанал зад нея, оставаха спокойни. И двамата бяха приковали погледите си върху Елъри.

— Други възражения има ли? — запита той. — Благодаря ви. — И като погледна часовника на китката си, додаде: — Тогава мисля, че е по-добре да тръгваме.

— Да тръгваме ли? — Финч бе озадачен. — Къде ще ни водите?

— В Трентън. — Елъри взе шапката си.

— В Трентън! — ахна майката на Андрея.

— Ще посетим отново мястото на престъплението.

При тези думи всички побледняха, твърде изненадани, за да възразят. После сенатор Фрю скочи и размаха пълничкия си юмрук.

— Чакайте, това вече е прекалено! — изрева той. — Вие не сте упълномощен... ще забраня на клиентите си...

— Скъпи ми сенаторе! Имате ли някакви лични възражения да посетите местопрестъплението?

— Кракът ми не е стъпвал там!

— Значи няма от какво да се боите. Тогава всичко е наред. Ще тръгваме ли?

Никой не помръдна, освен Бил. Старият милионер запита глухо с басовия си глас:

— Може ли да знам какво се надявате да постигнете чрез тази необичайна процедура, господин Куин? Знаем, че не бихте поискали от нас нещо толкова мъчително за всички ни, ако нямаште скрити съображения.

— Предпочитам да не споделям надеждите си, господин Бордън, но намерението ми е следното. Ще участвуваме в едно твърде вълнуващо начинание. Ще възпроизведем убийството на Джоузеф Кент Гимбъл.

— Необходимо ли е? — Клепачът се отпусна.

— Необходимостта е майката на откривателството, сър, но този експеримент ще бъде своего рода художествено пресъздаване на действителността. А сега, моля ви, дами и господа! Крайно неприятно

ще ми е да прибягвам до официалните инстанции, за да ви принудя да присъствувате.

— Аз няма да дойда — отсече Джесика Бордън. — Стига толкова. Той е мъртъв. Онази жена е... Защо не ни оставите на мира?

— Джесика! — Старият инвалид завъртя здравето око към дъщеря си. — Обличай се.

Жената прехапа долната си устна. После каза покорно:

— Да, татко!

И се качи в спалнята си.

Никой не продума, докато Джаспър Бордън отново не наруши тишината.

— Мисля и аз да дойда — рече той тежко. — Андрея, позвъни на сестрата.

— Но, дядо!

Гласът му не търпеше възражение:

— Чу ли какво казах, детето ми?

Елъри се оттегли до вратата да ги изчака. Всички станаха и се приготвиха за път. Икономът с рибешката физиономия се появи, отрупан с шапки...

— Елъри — рече Бил тихо.

— Здравсти, Бил, как се справяш със задачата през последните няколко дни? Не виждам нито белези, нито рани.

Бил бе мрачен.

— Беше истински ад. Благородната госпожа е същинска харпия. Днес за първи път прекрачвам този праг. Но Андрея и аз намерихме изход. По цял ден обикалях отвън и наблюдавах. Тя се съгласи да не си показва носа от апартамента, когато не съм на пост. През останалото време излизахме заедно...

— Обещаващо начало за една млада двойка със сериозни намерения — ухили се Елъри. — Някакви поводи за безпокойство?

— Не.

Андрея се появи, готова за излизане. Бе облякла леко палто, дясната и ръка бе мушната в джоба, сякаш стискаше пистолет. Бил нетърпеливо пристъпи към нея, но тя поклати глава, огледа се и направи знак на Елъри. Елъри се намръщи, кимна на Бил да почака и последва Андрея в коридора. Тя зашепна припряно:

— Трябва да ти кажа нещо, преди... — Млъкна и се огледа боязливо.

— Андрея, какво има?

— Това. — Тя извади ръка от джоба си. — Получих го със сутрешната поща, увито в амбалажна хартия, адресирано до мен.

Елъри не го взе. Очите му за миг се спряха върху предмета, а после се възряха в лицето ѝ. Ръката ѝ трепереше. Тя стискаше малка гипсова статуетка, боядисана в червено: три маймунки, клекнали на пиедестал. Едната бе закрила с ръце устата си, другата — очите, а третата ушите си.

— „Не споменавай злото, не слушай злото, не гледай злото“ — прошепна Андрея. — Не си спомням точно как беше. Каква лудост! — Засмя се тя доста истерично. — Но ме плаши! Това е...

— Още едно предупреждение — навъси се Елъри. — Нашият човек започва да нервничи. Запази ли опаковката?

— О! Хвърлих я. Сигурна съм, че от нея нищо нямаше да разбереш.

— Колко самоуверени хора! И си го въртяла из ръцете си, така че дори и да е имало отпечатъци, от тях вече няма и следа. Каза ли на Бил?

— Не. Не исках да го безпокоя. Горкият Бил! Той ми бе такава утеха.

— Прибери си го в джоба — рече Елъри бързо. — Някой идва.

Вратата на асансьора се отвори и се появи снажна фигура.

— А, Джоунс! Браво, радвам се, че дойде.

Андрея се изчерви и избяга в стаята си. Сърдитите кървясали очи на Джоунс останаха вперени в отворената врата, през която изчезна тя.

— Получих поканата ти — рече дрезгаво той. Очевидно бе много пиян. — И аз не знам защо дойдох. Не съм желан тук.

— Аз още по-малко — усмихна се Елъри.

— Какво си наумил, Шерлок? Сигурно пак нещо дълбокомислено?

— Реших, че може би ще искаш да дойдеш с нас. Отиваме в Трентън.

— Или може би в ада. На мен ми е все едно — засмя се Джоунс.

Когато стигнаха уединената къща край Речната гара, залязващото слънце се подаваше над дърветата отвъд Делауеър като тънко портокалово резенче. В нежеланието си да срещне из улиците някой любопитен журналист, Елъри бе превел кавалкадата от коли по обиколни пътища през покрайнините на Трентън.

Лист не потрепваше след знойния ден. Короните на дърветата изглеждаха плоски и неподвижни като театрален декор. Смълчаният пейзаж бе сякаш груба и нескопосна имитация на природата. Дори рекат проблясваше между обраслите си брегове като стъклена. Съборетината стърчеше безмълвно сред пустошта — невзрачен щрих върху мрачното платно.

Елъри бързо се огледа и поведе малката група към къщата. Не разговаряха. Всички, освен Джаспър Бордън правеха отчаяни усилия да запазят самообладание. Челиченото лице на стареца не трепваше, но от свъсеното му око не убягваше нищо. Финч и Бил Ейнджъл се позатрудниха, докато вкарат през вратата инвалидния стол. Най-сетне всички бяха вътре, пръснати покрай стените, притихнали като уплашени деца. Елъри Куин зае място в центъра на сцената.

Известно време той не обели нито дума, за да им даде възможност да се потопят в атмосферата на къщата. На пръв поглед нищо не се бе променило от паметната вечер преди седмица, освен че пространството зад масата бе пусто, костюмите на стенната закачалка ги нямаше и диханието на смъртта се бе разсеяло. Но докато стояха или седяха, вирайки се в пустотата, въображението им възкресяваше картината от онази нощ и виждаха трупа на Гимбъл, застинал в агония на пода между тях.

— А сега, моля да ме извините, ще ида да взема реквизита — рече внезапно Елъри и закрачи към вратата. — Щом ще поставяме драма, защо да не използваме професионалната терминология. Моля ви никой да не мърда.

Той излезе бързо и затвори вратата след себе си, а Бил пристъпи и я затисна с гръб. Страничната врата бе затворена. Но съвсем неочаквано в пълната и неловка тишина тя изскърца и очите им панически се извърнаха. Отвори се. На прага стоеше високата, грациозна Ела Еймита.

— Здравейте — рече тя бавно и се огледа. Нямаше шапка. На светлия фон отвън червената ѝ коса пламтеше като разрошен ореол. —

Ето я и малката Ела. Може ли да вляза? — Тя спокойно пристъпи напред, затвори вратата, спря и блестящият ѝ поглед обходи всички. Те отвърнаха очи. Ноздрите на журналистката потрепериха.

— Значи в тази дупка са му светили маслото, а? — промърмори младият Джоунс, като се взираше в пода зад масата с кървясалите си очи.

— Млъкни, Бърк — рече раздражено Финч. Ръката на сенатора Фрю за мит престана неспокойно да глади брадата му, после подхвана отново още по-енергично отпреди. Андрея седеше в креслото, заемано от Люси Уилсън в нощта на убийството. Бе притихнала, като заспала. Бил непрекъснато се оглеждаше, по загорелите му страни бе избила трескава червенина.

Входната врата се отвори и те се сепнаха отново. Беше Елъри, който мъкнеше огромен куфар. Затвори вратата и се обърна.

— Я гледай, Ела Еймита. Ти откъде се взе? — промърмори той с необяснимо безпокойство.

— Едно пиленце ми каза — рече червенокосата жена безгрижно. — Подшушна ми, че нещо се готви тук. И ето че пристигнах. Няма да ти простя. Да не ми кажеш!

— Как дойде дотук?

— Пеша. Полезно е за фигурата. Не се бой, скъпи. Не замислям нищо нередно и съм дошла с добро. Просто се разхождах покрай реката. Е, няма значение. Какво става тук?

— Ако слушаш внимателно, може и да научиш. — Елъри пъргаво пристъпи към масата и тръсна куфара отгоре. — Бил! Искам да отскочиш до града да ми свършиш една работа.

— От къде на къде... — изръмжа Бил.

Но Елъри го дръпна настрана и известно време му шепна нещо настойчиво на ухото. Бил кимна. После огледа всички заплашително, разтвори вратата и изчезна. Елъри, който явно много държеше на тази врата, я затвори отново. Без да продума, той се върна до масата, разтвори куфара и взе да вади разни вещи. Реквизитът бе автентичен — точно същите предмети, които Де Джонг бе прибрал от местопрестъплението след първоначалния оглед. Докато той работеше мълчаливо, отвън долетя ръмженето на двигател. Пердетата бяха дръпнати и не се виждаше какво става. Но всички предположиха, че е колата на Бил Ейнджъл, който потегляше към Трентън с тайнствената

заръка. Спогледаха се неспокойно. Бил, изглежда, не можеше да тръгне. Той форсираше двигателя и колата ревеше задавено. Шумът бе толкова силен, че когато Елъри заговори, те трябваше да се наклонят напред, за да чуват. Добре, че лампата бе запалена, защото навън неочаквано се бе спуснала тъма.

— Така — рече Елъри, като постави последната вещ на мястото ѝ, върна се и застана до масата, висок, неподвижен, озаряван от лампата. — Сцената е готова. Както виждате, дрехите на Гимбъл са отново на стенната закачалка, пакетът с писалищния комплект, подарък за рождения ден на Бил Ейнджъл, отново е на поличката над камината, чистата празна чиния е пак на масата до лампата. Липсва единствено трупът на жертвата, но съм сигурен, че ще можете да си го представите. — Той посочи с ръка през рамо, очите им послушно последваха неговия жест и за тях не бе никак трудно да си представят тялото, проснато върху бежовия килим.

— А сега ми позволете да проследя предходните събития в този ден, първи юни — продължи Елъри бодро, очите му блестяха. — Резюмето ще ви помогне да разберете какво се е случило впоследствие. Направих часов график, който може да не е много точен, но е достатъчен за целта ни.

Сенатор Фрю облиза сухите си устни и се опита да го прекъсне:

— Каквато и да е целта ви, намирам това за съвсем безсмислено...

— В момента думата имам аз, сенаторе — рече Елъри. Ще ви бъда признателен, ако запазите пълно мълчание, вие и всички останали. По-късно ще имате неограничената възможност да се наприказвате до насита.

— Мълчи. Саймън — рече Джаспър Бордън с крайчеца на устата си.

— Благодаря ви, господин Бордън. — Елъри вдигна пръст. — Моля за внимание. Събота следобед е. Първи юни. Навън вали, и то силно. Дъждът шиба прозорците. Тук няма никого. Още е светло, лампата е загасена, пакетът не е на камината. Вратата е затворена.

Някой развълнувано си пое дъх. Елъри продължи бързо, безпощадно.

— Пет часът е. Джоузеф Кент Гимбъл е в Ню Йорк, в кантората си. Пристигнал е от Филадельфия със стария Пакард, вероятно без да се

отбива тук, иначе щеше да остави пакарда и да се върне с линкълна в Ню Йорк. Самият факт, че намерихме пакарда паркиран в страничната алея, говори, че това е била последната кола, която е ползувал.

Вече е изпратил две телеграми, една на Бил Ейнджъл, една на Андрея — и двете с еднакво съдържание и молба към получателите да го чакат тук в девет часа вечерта, с най-подробни указания как да намерят мястото. Следобедът той се е обадил по телефона в кантората на Бил, отново е настоял за неговото присъствие на *срещата*.

Какво прави той в пет часа? Излиза от кантората си, отива до мястото, където е паркирал пакарда, и се отправя през тунела „Хобанд“ за Трентън. В колата му е бутафорното куфарче с мостри на Уилсън и опакованият подарък за рождения ден на зет му. Паркира в страничната алея. Още вали. Малко по-късно дъждът спира. Междувременно той е заличил всички по-раншни следи около къщата и мястото е, така да се каже, девствено.

Сенатор Фрю измърмори нещо, което прозвуча като „скучни бабешки приказки“, но на мига млъкна, щом старият милионер го изгледа заплашително.

— Я мълчи, сенаторе — скастри го Ела Еймита. — Това да не ти е Конгресът, какво си мислиш. Продължавай, Елъри. Много си сладкодумен.

— Гимбъл е в стаята — продължи Елъри невъзмутимо, сякаш не го бяха прекъсвали. — Разхожда се насам-натам, слага подаръка на поличката, спира се пред прозореца да погледне небето. Вижда, че се е прояснило. Още е рано, той е неспокоен, притеснен, има нужда да се разсее преди голготата на признанието. И така, излиза от страничния вход и се спуска по пътеката към хангара за лодки, като оставя стъпки по влажната пръст. Изкарва платноходката и се спуска по Делауеър да успокои нервите си. Часът е седем и петнадесет.

Всички го слушаха напрегнато, приведени напред, стиснали ръчките на столовете.

— До този момент описвах онова, което вероятно се е случило с един мъртъв и вече погребан човек — продължи Елъри. — Но дойде ред на живите. Андрея, ще имам нужда от твоята помощ. Часът е осем, ти току-що си пристигнала и си паркирала спортния кадилак, който си заела от господин Джоунс, на централната алея, в посока на Камдън. Ще бъдеш ли така добра да ни възпроизведеш действията си?

Андрея се изправи, без да промълви дума, и тръгна към вратата. По свежото ѝ младо лице бе избила студена бледност, тя имаше мъртвешки вид.

— Трябва ли... да изляза?

— Не, не. Току-що си отворила вратата, да речем. Все едно е отворена.

— Лампата бе загасена — прошепна тя.

Елъри посегна към абажура. Стаята потъна в мрак. В тъмнината прозвуча безплътният му глас, от който по гърбовете им плъзнаха мравки:

— Не е било толкова тъмно. Отвън все още е влизала светлина. Продължавай, Андрея.

Чуха я бавно да пристъпва към масата.

— Аз... аз надзърнах вътре. Стаята бе празна. Макар че се смрачаваше, тук все още се виждаше. Отидох до масата и запалих лампата... ето така.

Лампата изщрака и те я видяха да стои до масата с извърнато лице, с ръка на шнура под евтиния абажур. После ръката ѝ се отдръпна. Тя отстъпи, огледа камината, закачалката, мърлявите, олющени стени. Погледна ръчния си часовник. После се извърна и отново тръгна към вратата.

— Това е всичко, което сторих... тогава — рече тя, отново шепнешком.

— Край на първо действие. Благодаря ти, вече можеш да си седнеш. — Тя се подчини. — Андрея разбира, че е дошла час по-рано, излиза, качва се в спортната кола и се отправя към Камдън, а може би и до Патешкия остров за едночасова разходка... както тя казва. Престъпникът — рече рязко Куин — пристига в осем и петнадесет.

Той млъкна. Настъпи непоносима тишина. Лицата им бяха като изсечени от камък. Нощта, мрачната гола стая, зловеците шумове навън се отпечатваха неизличително в съзнанието им.

— Престъпницата е пристигнала в осем и четвърт откъм Камдън във форда, който е откраднала от гаража на Люси Уилсън — няма значение кога. Сега тя е пред вратата. Внимателно стъпва на каменното стъпало. Отваря вратата, влиза бързо, затваря отново и се извърща, готова да... — Елъри вече бе при вратата и играеше ролята. Те го следяха с поглед като хипнотизирани. — Тя вижда, че няма никого.

Отдъхва си, отмята воала. За миг е озадачена, очаквала е да завари жертвата си. После разбира, че той е отишъл някъде, но че е бил тук — пакардът е отвън, лампата вътре е запалена, Гимбъл трябва да е наблизо. Ще го изчака. Убийцата не предполага, че може да срещне някой друг. Мястото е затънтено и тя смята, че никой, освен нея и Гимбъл не знае за това убежище. Разхожда се неспокойно. Вижда пакета на камината. — Той отиде до камината, посегна, разкъса безцеремонно опаковката. Писалищният комплект лежеше пред очите му. Елъри занесе пакета до масата и се наведе над него. — Няма нужда да казвам, че е била с ръкавици — промърмори той. Вдигна ножа за разрязване на хартия със засъхналата по него кръв и малката картичка, зацапана от множеството ръце, които я бяха пипали. — Забележете какво подхвърля случайността на пътя на тази жена — рече той живо и се изправи. — Тя намира картичката, показваща, че писалищният комплект е подарък от Люси и Джоузеф Уилсън. Откраднала е колата на Люси Уилсън, за да я уличи в престъплението, но тук попада на нещо повече — оръжие, което води към Люси Уилсън! Каквото и оръжие да е възнамерявала да използва, на мига се отказва от него. Ще го убие с ножа за рязане на хартия! Това ще бъде още една убедителна улика срещу Люси Уилсън. Тя, разбира се, не знае какъв късмет има, защото едва ли е предполагала, че по ножа има отпечатъци на Люси Уилсън. Както и да е, връща пакета на полицата, но ножът не е вътре, ножът е в ръката ѝ.

Светската дама простена неволно през стиснатите си устни, но продължи да сезира в Елъри със същия изцъклен поглед. Елъри стисна здраво кървавия нож и пристъпи към страничната врата.

— Тя чува стъпки, които идват откъм брега. Трябва да е жертвата ѝ. Застава зад вратата и вдига ножа. Вратата се отваря и я закрива. Джоузеф Кент Гимбъл се завръща след плаването си по реката, остъргва калта от обувките си на прага, влиза и затваря вратата, без да съзнава заплахата зад гърба си. Часът е малко след осем и тридесет, въпрос на минути, Елъри внезапно замахна. — Замахвайки, тя вдига шум. Гимбъл, застанал до масата, се извърща. За миг двамата се изправят очи в очи, тя отново е спуснала воала, но той вижда фигурата и, дрехите ѝ. После ножът се забива в сърцето му и той пада подкосен.

Внезапно майката на Андрея захълца, без да откъсва поглед от Елъри. Сълзите бавно се стичаха по леко гримираните ѝ бузи. Тя

хълцаше почти гневно.

— И какво става после? — прошепна Елъри. — Ножът е в сърцето на Гимбъл. Остава само бягството, за да се сложи точка на престъплението. И тогава...

— Се върнах аз — рече тихо Андрея.

— Боже мой, Андрея, но нали каза... извика хрипливо Финч.

— Ако обичате! — сопна се Елъри. — Няма значение какво е казала. Толкова неточности ни спъваха по пътя към истината. Андрея! Разказвай по-нататък! Той се втурна към входната врата и застана до нея. — Престъпницата чува шума на завръщащата се кола. Някой идва. Провал! Надява се, че колата ще отmine, но вместо това тя спира пред входа. Все още има време да се измъкне през страничната врата. Но убийцата иска да закара форда обратно във Филадельфия. Знае как да се справи. Спотайва се зад вратата...

Андрея вече бе на прага. Движеше се бавно като сомнамбул, прекоси бежовия килим, без да откъсва очи от ивицата на килима зад масата.

— Само краката му се виждат — рече тихо Елъри.

Андрея се спря до масата, взря се в нея, подвоуми се. После Елъри се хвърли напред и ръката му замахна към главата ѝ. Андрея си пое въздух.

Престъпницата напада Андрея в гръб, поваля я в несвяст. Андрея се свлича на пода. Жената действа бързо. Сега тя вижда кого е нападнала. Необходимо е да остави предупредителна бележка. Няма нищо за писане в себе си, претърсва чантата на Андрея и там не намира. Претърсва къщата — нито писалка, нито молив. Писалката в дрехите на Гимбъл е изсъхнала. Няма мастило и в писалищния комплект. Какво да прави?

Това тя вижда тапата, свалена от върха на ножа. Хрумва ѝ една идея... Откъсва парче от опаковъчната хартия, отива до масата, измъква ножа от трупа, набожда тапата отново на върха, започва да я овъглява с кибритени клечки. Овъглява, пише, пак овъглява, пак пише, като пуска изгорелите клечки в чинията. Най-сетне бележката е готова — предупреждение към Андрея нищо да не казва за това, което е видяла тази нощ, иначе майка ѝ ще плати с живота си.

— Андрея! Миличката — изстена плахо Джесика.

Елъри махна с ръка.

— Жената напъхва бележката в безчувствената ръка на Андрея. Остава ножа с овъглената тапа на масата. Тръгва си с форда. Андрея идва на себе си към девет. Прочита бележката, вижда трупа, познава доведения си баща, решава, че е мъртъв, изпищява и побягва. Тогава пристига Бил Ейнджъл, говори с умирация... Това е пиесата, както ми бе разказана — рече Елъри с особена интонация.

Отново настъпи зловещо мълчание. После сенатор Фрю отрони без следа от гняв или омраза:

— Какво искаш да кажеш, Куин?

— Искам да кажа, че една страница от пиесата липсва — рече Елъри студено. Нещо е пропуснато, Андрея!

— Да?

— Какво видя, когато влезе за втори път, преди да те ударят по главата? Какво видя на масата?

Тя навлажни устни.

— Лампата. Чинията. И... И...

— Да!

— И шест кибритени клечки в нея.

— Колко интересно. — Елъри се приведе напред с присвити очи. — Чухте ли? Шест кибритени клечки. Е, позволете ми да разгледам това обстоятелство по-подробно. Андрея каза, че преди убийцата да я удари, видяла шест полуизгорели кибритени клечки в чинията. Съществен факт. Той променя всичко, нали? — Гласът му звучеше толкова странно, че те се спогледаха, търсейки потвърждение на собствените си ужасни съмнения. Гласът му отново ги върна към настоящето. — Тези шест клечки не са били използвани за овъгляване на тапата, както смятах отначало, предполагайки, че всичките двадесет клечки се били запалени след престъплението. Не, не, шест от тях са били използвани за съвсем друга цел. Е, щом не са били употребени за овъгляване на тапата, за какво са били използвани?

— За какво? — запита Ела Еймити. — Защо?

— Просто, много просто. Защо обикновено драскаме клечки? За да запалим нещо. Но няма нищо изгорено, никакви следи от пепел нито вътре, в къщичката, нито навън, както вече изтъкнах веднъж. Не са използвани и за обгаряне на тапата, защото ножът още е бил в трупа, когато Андрея е видяла шестте клечки.

Дали убийцата ги е запалила, за да се ориентира в тъмното? Но вътре лампата е светела, а навън няма други стъпки, освен тези на Гимбъл. Той едва ли се е нуждаел от светлина, защото се е върнал по видело. Може би някой е искал да запали огън за отопление? Но върху решетката на камината нямаше пепел, а старата счупена печка с въглища е годна само за претопяване. Няма и газ. Може би са използвани за изтезание? Колкото и неправдоподобно да изглежда, логиката го допуска. Имаме случай на насилствена смърт и жертвата може да е била изтезавана за изтръгване на информация. Веднага помолих съдебния лекар да прегледа трупа за следи от изгаряния. Такива нямаше. Защо тогава са били употребени тези шест клечки?

— Цялата работа ми се струва налудничава — промърмори Джоунс.

— Щеше да е така, ако не съществуваше още едно възможно обяснение — отвърна Елъри. — Единственото. Били са използвани за пушене.

— За пушене! — Ела Еймита зяпна от изненада. — Но нали на процеса твърдеше, че не са използвани за пушене.

— Тогава не знаех, че Андрея е видяла шест клечки преди овъгляването на тапата — проблеснаха очите на Елъри. — Да оставим това сега... Андрея!

— Да? — И отново тази боязън, тази скованост, която ѝ бе тъй неприсъща. Елъри измъкна един плик измежду нахвърляните в куфара вещи. Изтръска съдържанието му в чинията на масата. От него се изсипаха полуизгорели кибритени клечки. Всички го наблюдаваха изненадани. Той остави само шест клечки, а останалите прибра в плика.

— Ела насам, ако обичаш.

Андрея се изправи унило и пристъпи напред.

— Да? — повтори тя.

— Всичко изглежда тъй убедително — промърмори Елъри с лека ирония в гласа. Много добре. Върнала си се в осем и тридесет и пет. Стоиш пред масата тъкмо преди да те ударят по главата. Ето ги шестте клечки в чинията.

— И какво? — Дори гласът ѝ бе унил и странно състарен, сякаш в разцвета на младостта бе стигнала до края на жизнения си път.

— Погледни масата, Андрея. — Неумолимият му глас я изтръгна от апатията, защото тя отстъпи назад, сведе очи и погледна. — Лампата. Чинията с шестте клечки. Това ли бе всичко?

— Всичко ли?

— Нямаше ли още нещо? Помисли, Андрея! Помисли, погледни и ми кажи истината. — Той добави безпощадно: — Този път искам истината, Андрея.

Нещо в начина, по които го каза, докосна открит нерв някъде в нея. Тя обходи с обезумял поглед напрегнатите, объркани лица наоколо.

— Аз... — И тогава се случи най-невероятното. Погледът ѝ се върна към масата, към чинията с клечките. Задържа се там за миг и бавно, сякаш движен от сила, на която не можеше да противостои, спря в една точка на няколко сантиметра от чинията. Мястото бе празно, там нямаше нищо. Но Андрея виждаше нещо там, личеше си по очите ѝ, по сплетените ѝ ръце и учестеното дишане. Споменът изби върху лицето ѝ като мастило през попивателна, така очевидно за присъстващите като страданието, нерешителността, агонията, изписани по него. — Ох! Ох, боже... — прошепна тя.

— Каква лъжа ще ми кажеш сега, Андрея? — Гласът на Елъри изплющя като камшик.

Майка ѝ скочи, но замръзна на мястото си. Грозвенър Финч каза нещо нечленоразделно. Сенаторът Фрю бе бял като платно. Бърк Джоунс стоеше със зяпнала уста. Само старецът в инвалидния стол седеше, без да трепне — като труп сред живи.

— Лъжа... — задави се Андрея. — Как така... Тъкмо смятах да ти кажа...

— Още една лъжа — рече Елъри с ужасно спокойствие. — Спести ни неудобството да те слушаме. Сега вече всичко ми е ясно, момиче. Още отначало се сецах. Лъжи, само лъжи. Излъга за шестте клечки. Излъга, че са те ударили по главата. Излъга за „предупрежденията“, които си получавала. Излъга за всичко! Да ти кажа ли защо излъга? Да ти кажа ли...

— Боже милостиви — рече дрезгаво майката на Андрея. В десния ъгъл на посинелите устни на стария Джаспър Бордън се зараждаше ненаказан протест. Останалите седяха притихнали...

На светлината на лампата Андрея стоеше като вкаменена, прикована там от своята вина, както всички с ужас разбираха... Устните ѝ помръдваха беззвучно като тези на дядо ѝ. После, с изненадваща бързина, тя се втурна към страничния вход и изчезна.

Всичко стана така внезапно, че едва приглушеното кашляне на автомобилен двигател ги изтръгна от хипнотичния унес. Дори Елъри стоеше като закован. Двигателят изрева, колата потегли с гръм и я чува да се отдалечава с невероятна скорост.

— Какво направи тя, дявол да я вземе! — изкрещя сенатор Фрю и се спусна към вратата. Крясъкът му развали магията, те се съвзеха и се втурнаха безредно след него. За миг само стаята се изпразни, остана само старецът в инвалидния стол. Седеше сам и здравото му око се взираше с невиждащ поглед в зейналата врата.

Навън те се препъваха от бързане. В мрака стоповете на лимузината бързо се стопяваха в посока на Патешкия остров. Всички се втурнаха към колите. Чу се вик:

— Колата ми... не ще да запали...

Разнесоха се и други викове:

— И моята! Какво...

— Бензинът. Не усещате ли миризмата! — измърмори Елъри. — Някой е източил резервоарите...

— Проклетият Ейнджъл! — Последва жестока ругатня. — Той ѝ е съучастник. Двамата...

— В моя... има още малко — провикна се някой тогава. Чува маховик да превърта. Една кола се стрелна по алеята и занесе на две колела по Ламбъртън. Скоро изчезна от погледите им след първата.

Струпаха се на шосето, взрени в мрака. Всичко бе нереално. Всичко бе възможно в тази нощ, на този път, край тази къща, под това небе. Оставаше им само да се зяпат глупаво, без да знаят какво да предприемат.

— Няма да стигне далеч — рече Елъри тогава. — Сигурно във всеки резервоар е останал по малко бензин. Дайте да го източим и да ги последваме!

Шофьорът караше безразсъдно, с нерви, опънати като струни, и не откъсваше очи от петънцето червена светлина пред себе си. Бе

тъмно като в рог, вече се намираха някъде на Патешкия остров. Нощта, небето, пътят, изглеждаха безкрайни. Червеното петънце в далечината танцуваше лудешки, сетне изведнъж се люшна, примига и спря. Ставаше все по-голямо, докато втората кола се носеше към него. Нещо се бе случило. Цяло чудо бе, че Андрея — обхваната от паника, заслепена, гонена от страх — бе успяла изобщо да стигне дотук...

Спирачките на втората кола изскърцаха, тя се люшна и закова на място, хвърляйки шофьора върху волана. От другата страна на пътя лицето на Андрея, сгусена на седалката зад волана, бе като синкаво петно. Тя безнадеждно се вглеждаше в безбрежната нощ. При бягството си бе взела огромната лимузина. Колата бе излязла от пътя и се бе блъснала в едно дърво. Единствената светлина идваше от звездите, а те бяха тъй далече.

— Андрея!

Тя, изглежда, не чу, само дясната ѝ ръка се вдигна крадешком към гърдите ѝ и притисна сърцето.

— Андрея, защо избяга?

Явно, че се боеше, страхът ѝ бе очевиден. Бавно, под напора на ужаса, тя извърна глава. Страх блестеше и в очите ѝ под смътната светлина на звездите. Преследвачът стоеше спокойно на пътя между двете коли, с отпуснати ръце.

— Андрея, скъпа. Няма защо да се боиш от мен. Бог ми е свидетел, всичко вече ми омръзна. Не бих посегнал на теб... ако знаеш само... — Неясното лице се свъси, после чертите му се отпуснаха. — Те скоро ще бъдат тук. Андрея, ти все пак си спомни, че в онази нощ видя на масата...

Устните на Андрея помръднаха беззвучно, сякаш дори гласните ѝ струни бяха парализирани от страх.

Далеч по шосето идеше кола в облаци тъмен прах. Фаровете ѝ шареха в мрака с цилиндричните си снопове като пипалца на насекомо и леко осветяваха небето.

— Преди да дойдат — говорещият спря и въздъхна с детинска досада, — исках да го знаеш... Никога не съм ти мислил злото, дори след като ме изненада в колибата онази вечер. Не знаех, че теб съм ударил. После, когато се строполи... Не бих могъл да посегна на теб, Андрея. Това щеше да бъде лудост. Убих Джо Гимбъл, защото вече не заслужаваше да живее. Само смъртта можеше да заличи стореното от

него и някой все пак трябваше да го прати на оня свят. Защо не аз?... Е, стореното — сторено. Онзи човек смята, че ти си убила Джо и че си избягала, защото си виновна. Знам защо избяга, Андрея: защото едва сега се сети какво си видяла на масата в онази нощ... Разбира се, не мога да те карам да мълчиш, когато подозират самата теб. Мислех се за по-хитър, не виждах защо трябва да жертвувам живота си само защото съм отнел живота на човек, който и без това заслужаваше да умре. Сега разбирам, че трябваше да действувам просто, без план, и после да се предам. Щеше да е... по-чисто. — На неподвижното лице се появи горчива усмивка. Изведнъж Андрея извика, от гърлото ѝ се откъсна вопъл не на ужас, а на състрадание. Нещо проблесна в ръката на фигурата.

Едновременно с това в лимузината някой внезапно се раздвижи тъкмо когато прозвучаха думите:

— Сбогом, Андрея. Не ме забравяй... не ме забравяй. Надявам се... и тя да ме помни.

Ръката се совна отново, този път нагоре, Андрея изпищя:

— О, недей!

— Андрея, за бога! Лягай! — изрева от задната седалка на лимузината Бил Ейнджъл.

Изад колата изникнаха мъже с пистолети в ръце. Задната врата на лимузината зейна и Бил Ейнджъл скочи на пътя.

Лицето на преследвача се изкриви, пръстът се сви върху спусъка, чу се оглушителен изстрел, присветна огън, появи се дим. Но фигурата само се олюля, не се строполи, изражение на безкрайна изненада се изписа на красивото лице, за да бъде мигновено заместено от горчивина, а после от решителност.

— Предаден съм! — прошепна той. После фигурата се хвърли напред, пусна ненужния револвер и се вкопчи в Бил, като настървено се опитваше да му отнеме оръжието. Боричкаха се на пътя, ярко осветен от фаровете на третата кола, която току-що пристигаше. Изскочилите на платното мъже се скупчиха около тях като мравки — опитваха се да ги разтърват, крещяха.

Чу се нов изстрел и борбата секна, сякаш по даден сигнал. Мъжете се отдръпнаха, под нощното небе настъпи тишина. Хората, наизскачали от третата кола, се заковаха на място. Лицето на палача на Джоузеф Кент Гимбъл вече не изразяваше изненада, а само покой.

Тялото лежеше кротко на пътя, намерило в смъртта спокойствие и вечен сън.

— Бил. О, Бил. Ти го уби — каза Андрея сковано.

Бил едва си поемаше дъх, едри глъчки нощен въздух изпълваха дробовете му. Запъхтян, той сведе очи към безжизненото тяло, чиито пръсти все още стискаха пистолета.

— Самоубийство. Искаше да ми вземе пистолета. Не успях да му попреча. Мъртъв ли е?

Де Джонг клечеше на пътя, прилепил ухо на неподвижната гръд. После се изправи с мрачен вид:

— Мъртъв е, разбира се... Ей, Куин.

Елъри дотича.

— Андрея, добре ли си? — запита припряно.

— Добре съм — отвърна тя глухо. Изведнъж отвори предната врата на лимузината, олюля се и с плач се хвърли в ръцете на Бил.

— Слушай, Куин — обади се отново Де Джонг, той изглеждаше объркан. — Записахме всичко... стенографът бе от другата страна на пътя. Това е самопризнание, няма грешка и ти предотврати... е, струва ми се, че Полинджър и аз ти дължим извинение.

— Ако някой трябва да бъде поздравен, това е тази девойка — рече Елъри и докосна студената ръка, обвита около врата на Бил. — Добре се справи, Андрея, наистина добре, скъпа. Безпокоях се само как нашият приятел ще реагира на бягството ти. Можеше да завърши трагично за теб. Опитах се да предотвратя това, като изпратих предварително неколцина мои познати на съответното място да сменят смъртоносните патрони с халосни. Отлично се справи, Андрея, изпълни указанията ми буква по буква.

Хората от третата кола не казаха нищо, не направиха нищо. Те просто се взираха в трупа, проснат на пътя.

— Въпреки че съм зает човек — рече Елъри в понеделник сутринта, — за нищо на света не бих изпуснал щастливото събитие.

Намираха се в кабинета на съдията Айра В. Менандър, в областния съд на Мърсър. Известни формалности не позволиха Люси да бъде освободена предния ден, неделя. Но тази сутрин, въз основа на новите доказателства, Бил бе подал молба до съдията Менандър за

перезглеждане на делото, а прокурорът Полинджър веднага го бе подкрепил. Като резултат съдията бе отменил предишната присъда на Люси Уилсън, Полинджър предяви иск за прекратяване на наказанието, искът му бе уважен и Бил, хванал Андрея под ръка, се втурна по Моста на въздишките в затвора с официална заповед за освобождаването на Люси.

А сега бяха тук по настояване на стария правист заедно с Люси, все още замаяна от внезапното освобождение, безмълвна и изчервена от щастие. И Полинджър бе тук с доста сконфузен вид.

— Разказаха ми, господин Куин — рече съдията Менандър, след като поднесе извиненията си на Люси за изпитанието, през което бе преминала, — че зад разрешаването на този случай се крие една изключително интересна история. Признавам си, че изпитвам известно любопитство. Млади човече, изглежда, ви е отредена необичайна съдба. Чувал съм да се говори за вас. Каква магия направихте този път?

— Магия — промърмори Полинджър. — Само така може да се нарече.

Елъри погледна Бил, Люси и Андрея. Те седяха на кожения диван, хванали се за ръце като три деца.

— Магия ли? За професионалиста, господа, това звучи наивно. Приложих древната рецепта: събери фактите и ги съпостави. Прибави щедри количества логика и малко въображение. Фокус-мокус — препаратус!

— Звучи чудесно, но не е достатъчно ясно — каза сухо съдията Менандър.

— Между другото доколко бе планирано малкото представление в събота вечер? — намеси се Полинджър. — Не мога да ви простя на вас с Де Джонг, че ме пренебрегнахте.

— Планирано бе от начало до край. Но нямаше как да ви включим, Полинджър. Когато Андрея ми каза за шестте клечки, прозрях цялата невероятна история! Можех да изложа случая логично, но това не би задоволило вашите проклети съдилища. Наложих се да прибегнем до хитрост. Престъпникът трябваше сам да падне в клопката. Още отначало ми направи впечатление невероятната му загриженост за Андрея. Ако Андрея бе видяла нещо опасно за него в нощта на престъплението, защо убиецът не я прати на оня свят с

Гимбъл? А после и „предупрежденията“, изисканото упойване с хлороформ! Друг на негово място би прибягнал най-сетне до отчаяни мерки срещу нея, а той се задоволяваше само с предупреждения и заплахи, безсмислени поради нежеланието му да употреби сила. И така, казах си аз, щом престъпникът е загрижен за благополучието на Андрея, най-логичният ход е да я поставя в опасност. Например да се престоря, че я смятам за виновна за престъплението. След това той можеше да направи само две неща: да убие Андрея, за да ѝ попречи да разкрие опасните факти, които знае, или да се признае за виновен, за да я спаси от по-нататъшното съучастничество, което ми се струваше по-вероятно. Предвид предишните му действия не вярвах, че ще посегне на живота ѝ. Не исках обаче да рискувам и обезвредих оръжието му. Разчитах, разбира се, на Де Джонг и хората му — да чакат на мястото, където според плана трябваше да се „развали“ колата беглец. Разчитах и на Бил, който чакаше в самата кола, скрит и въоръжен. Той не замина за Трентън, това бе само претекст, за да го измъкна от къщата. Просто форсира двигателя, докато неколцина от хората на Де Джонг източваха бензина от резервоарите, преди да се отправят за мястото на срещата. Бях дал указания на Андрея, бях ѝ казал кога и какво точно да прави, наредих нейната кола и колата на престъпника да не се закачат, за да може той да настигне Андрея малко преди другите и да направи самопризнанията си пред нея.

— Значи сте знаели предварително кой е престъпникът? — запита прокурорът.

— Разбира се, иначе нямаше върху какво да градя плана си. Как щях да знам чия кола да не закачам, ако не знаех кой е убил Гимбъл?

— Сега всичко ми се струва като кошмар — въздъхна Андрея. Бил ѝ пошепна нещо и тя облегна глава на рамото му.

— Е, господин Куин, кога ще чуя тази история? — каза съдията.

— Ако ваша милост желае, веднага. Докъде бях стигнал? — Елъри повтори пред стария съдия и прокурора разсъжденията, които бе изложил пред другите в къщата край реката. — И така, шестте изгорели клечки, които Андрея е видяла преди престъпникът да овъгли тапата, са били употребени за пушене. Възниква логичният въпрос: От кого са били използвани тези шест клечки?

При първото посещение на Андрея в бараката в осем часа е нямало никого и чинията на масата, както каза тя, е била съвсем чиста

и празна. По това време колата на Гимбъл е била паркирана на страничната алея. Когато Андрея се върнала в осем и тридесет и пет, колата още била там, но на главната алея имало друга кола. А на масата в стаята имало шест изгорели клечки.

Ясно е тогава, че тези шест клечки са били изгорени в отсъствието на Андрея, между осем и осем и тридесет и пет. Кой е бил в къщата по това време? Разбира се, Гимбъл — той се е върнал и е бил убит. А следите от гумите установяват, че единствено фордът е идвал на местопрестъплението, докато Андрея я е нямало. Никой не е дошъл пеша, защото в калта нямаше следи от стъпки, освен тези на Гимбъл. А щом Гимбъл е бил убит в интервала между двете посещения на Андрея, щом в този интервал е идвала само една кола, с нея трябва да е пристигнал престъпникът. Следователно шестте клечки са могли да бъдат изгорени само от Гимбъл и убиеца му.

И така, ако шестте клечки са били използвани за пушене, веднага мога да изключа Гимбъл. Той никога не е пушил — както свидетелствуват всички показания и факти. Тогава остава единствено престъпникът. Теоретично, разбира се, е възможно самата Андрея да е драснала шестте клечки въпреки твърденията ѝ. Но именно тя ги е намерила и именно върху нейния разказ се градеше моята хипотеза. Ако се съмнявах в правдоподобността на разказа ѝ, просто не можех да вървя нататък. И така, приемайки, че казва истината, аз изключвах възможността да ги е запалила тя. Очевидно щом е открила клечките при идването си в къщата, значи не тя ги е употребила.

— Но, скъпи ми господин Куин... — Старият юрист присви очи.

— Да, да, знам — припряно рече Елъри. — Правистът винаги ще посочи слабото място в хипотезата. Но това в случая не е слабото място, както ще се убедите по-късно. Нека да продължа. Знаех вече, че престъпникът е пушил в бараката преди пристигането на Андрея в осем и тридесет и пет и е използвал шест клечки. Добре, но какво е пушил? Его един изключително важен, дори решаващ въпрос.

— Вярно, че е важен, но за мен си остава неразгадаем — усмихна се съдията.

— Цигари ли е пушил престъпникът? Едва ли.

— От къде на къде стигате до такива заключения? — замига Полинджър.

— Шест полуизгорели клечки означават точно шест угарки от цигари — въздъхна Елъри. — Цигарите рядко изискват повече от една клечка. Шест доста изгорели клечки предполагат същото количество цигари, ако е пушил цигари. Много добре. А какво е направил пушачът с угарките? Къде са били изхвърлени? Знаем, че е използвал чинията за пепелник, защото Андрея именно там е намерила шестте клечки. А защо не е загасил и угарките в същата чиния? Но Андрея не е видяла нито угарки, нито пепел в чинията в момент, когато убиецът не е очаквал да бъде обезпокоен и следователно не е имал основание да скрие угарките другаде. Ако е пушил цигари преди пристигането на Андрея, угарките и пепелта щяха да са в чинията на масата, по килима, в камината или под прозорците отвън. Но в помещението нямаше и следа от угарка, пепел, тютюн или нещо подобно. Нямаше следи от изгаряния по килима, оставени от стъпкана с крак цигара, а щеше да има, ако убиецът бе стъпкал цигарата си на пода, дори после да е прибрал угарките и пепелта. Що се отнася до пространството под прозорците на къщурката, в калта не бе намерена нито една угарка, иначе щяха да ме уведомят, а и категорично ми бе казано, че вън не са намерени други стъпки, освен тези на Гимбъл, което показва, че убиецът не е хвърлял угарките и пепелта през прозореца, а после, преди бягството си от местопрестъплението, да ги е събирал.

След този анализ става ясно, че макар престъпникът да е пушил преди пристигането на Андрея, то не е пушил цигара. Остават ни само две възможности: лула или пура — продължи Елъри, като сви рамене.

— И как решихте какво точно? — запита Полинджър с любопитство.

— Очевидно пурата също щеше да остави пепел, макар и не непременно угарка. Логиката, която изключва цигарите заради пепелта, ще изключи и пурата заради пепелта. От друга страна, лулата няма да остави пепел, освен ако не се изтръска, което невинаги е необходимо, а и употребата на шест клечки напомня по-скоро за лула. За мен обаче не бе съществено дали е лула или пура. Важното бе да се изключат цигарите.

— Да, да, разбира се. Сега ми стана ясно — намръщи се Полинджър.

— Щом престъпникът е пушил пура или лула, значи е бил мъж!

— Великолепно — кимна възторжено съдията Менандър. — Точно така. По тази логика, естествено, жената ще отпадне. Но всички улики сочеха, че престъпникът е жена.

— Тогава, значи, уликите са били подвеждащи — отвърна Елъри. — Или трябва да разчитате на логиката докрай, или да прибегнете към догадки. Дедуктивният метод неопровержимо доказваше, че престъпникът е бил мъж. Уликите говореха по-скоро за жена. Уликите в такъв случай трябва да са били или подвеждащи, или фалшиви. Съдейки по уликите, престъплението е било извършено от жена с плътна воалетка. Но дедукцията недвусмислено казваше — не, мъж е бил. Следователно престъпникът е бил мъж, преоблечен като жена, а воалът е бил необходим, за да прикрие мъжките му черти.

Всъщност колкото повече мислех върху тази хипотеза, толкова повече се убеждавах в истинността ѝ. Имаше поне един психологически щрих, който потвърждаваше пола на престъпника — дребен факт, но най-изумителните открития често се градят на дребни факти.

— И какъв е той? — запита съдията.

— Любопитният случай с неупотребеното червило.

Те бяха озадачени. Полинджър потърка брадичка и каза:

— Случаят с неупотребеното червило ли? За бога, Куин, това ми звучи като цитат от Конан Дойл.

— Щедър комплимент! Не е ли очевидно? Знаем, че на престъпника, когото тогава смятахме за жена, му се е наложило да напише бележка до Андрея. Знаем, че не е имал подръка обичайните средства за писане — ще се спра на това по-късно — и че „тя“ е била принудена да овъгли тапата, за да пише. Доста трудоемко начинание. Добре, но не ви ли хрумна, че всяка жена без изключение носи със себе си подходящо средство за писане? Червилото! Защо да прибегва до бавния и отегчителен процес на овъгляване на тапата, кога го е трябвало само да отвори чантата си, да извади червилото и да пише? Единственото психологически вярно обяснение е, че не е имала червило. Това само по себе си ни доказва, че „жената“ всъщност изобщо не е била жена, а мъж.

— Добре, но ако наистина е била жена и случайно не си е носела червило? — възрази съдията Менандър. — Случва се.

— Вярно, случва се. Но на пода в безсъзнание е лежала Андрея! Не е ли имала тя чантата? Не е ли носела в нея естественото женско оръжие — червилото? Разбира се, че го е носела, безполезно е да го споменаваме. Защо тогава тази „жена“ не е отворила чантата на Андрея, за да вземе червилото? Отговорът отново е, че не се е сетила. Но всяка жена би се сетила. И отново психологическият фактор ни насочва към мъж.

— Днес криминалната наука може да идентифицира червилото по химическата формула — възрази Полинджър.

— Така ли? Това е чудесно. Защо тогава престъпникът не е използвал червилото на Андрея? Дори да бъде идентифицирано, то щеше да ни доведе до Андрея, а не до него. Не, не, от която и страна да го погледнете, психологическият фактор свидетелствува, че престъпникът е бил мъж, предрешен като жена. Всъщност вече разполагаме с два щриха от портрета на убиеца — той е мъж и най-вероятно пуши лула.

— Великолепно, великолепно — обади се отново съдията.

— И така — рече Елъри делово, — употребата на картонени клечки предполага непременно пакет кибрит. Попитах Андрея специално дали си спомня да е видяла нещо друго на масата — като имах предвид кибрита. Разбира се, престъпникът може да е прибрал кибрита в джоба си, но пък може и да не го е прибрал. И пак не забравяйте, че Андрея се е появила в онази нощ неочаквано и непосредствено след престъплението, когато убиецът все още не е довършил кървавото си дело. Да, каза ми Андрея, наистина си спомняла, че когато видяла шестте клечки в чинията на масата, близо до нея имало и затворен картонен кибрит. Отлично! Това бе последната улика.

— Признавам си, че не разбирам защо — каза тъжно съдията.

— Може би защото не сте запознат с още един факт, който също излезе на бял свят в разказа на Андрея онзи ден. Когато дошла на себе си, кибрита го нямало. Щом го е нямало, значи престъпникът го е взел. Защо?

— Защо не, Ел? Пушачите винаги го правят. — По блаженото лице на Бил пробягна любопитство. — Особено пушачите на лула, на тях все им свършва кибритът. Палят си и веднага го прибират в джоба си.

— Touché^[3] — промърмори Елъри, — но ударът не е смъртоносен, момко. Ще го приберат, ако в кибрита има още клечки, n'est-ce pas?^[4]

— Разбира се.

— Но виждаш ли, в кибрита, който престъпникът е употребявал, не може да са останали клечки — рече кротко Елъри.

— Почакайте, младежо — побърза да се обади съдията. — Изглежда, тук се крие магията, за която споменах. Как стигнахте до това забележително заключение?

— Много просто. Колко бяха клечките в чинията — всички клечки, тези, употребени за пушене, и тези за овъгляване на тапата?

— Двадесет, струва ми се.

— Колко клечки съдържат евтините, обикновени, универсални кибрити?

— Двадесет.

— Точно така. И какво следва? Следва, че поне един кибрит е бил напълно изхабен от престъпника онази вечер. Дори да не е започнал с пълен кибрит, а, да кажем, с вече наченат, в който е имало само десет клечки, и после да е извадил друг, то първият кибрит трябва да се е свършил... Дотук е изразходвал един кибрит. И въпреки това престъпникът си го е взел. Защо? Никой не постъпва така! Когато свършите кибрита, вие го хвърляте.

— Нормалните хора, да — отвърна Полинджър, — но забравяте, че този човек е убиец, Куин. Може да си е прибрал кибрита просто от предпазливост, да не остави улики.

— Уместна забележка — промърмори Елъри с лукава усмивка. — Да не остави следи. Но каква улика представлява един обикновен кибрит, Полинджър. Тях ги използват за реклама на какво ли не. Според вас убиецът може да се е страхувал, че етикетът на кибрита ще ни насочи откъде е бил купен той, тоест откъде е дошъл престъпникът. Малко вероятно. Не можете да получите такава информация от кутия кибрит. В Ню Йорк може да ви продадат кибрит, произведен в Ейкърс, Пампа или Евънсвил. Когато си купувам цигари и тютюн, ми дават кибрити, произведени чак в Сан Франциско. Не, не заради етикета е прибрал убиецът кибрита. — Елъри замълча. — И все пак го е взел. Защо? Каква улика се е страхувал да не остави? Очевидно улика, пряка или косвена, която ще ни доведе до него — улика за самоличността му.

Двамата мъже кимнаха сериозно, а тримата на канапето се наклониха напред.

— А сега спомнете си следното. Още от началото убиецът се страхуваше, че Андрея е видяла нещо изобличително на местопрестъплението. Не можеше да е лицето или фигурата му, ударил я бе изотзад и тя дори не е имала възможност да зърне нападателя. И все пак той явно е мислел, че Андрея е видяла нещо ужасно важно. Отделил е време да ѝ напише бележка на местопрестъплението, над още топлатата си жертва, предупредил я е телеграфически още веднъж в деня след убийството, предупреди я и по-изтънчено миналата събота, когато усети, че сме по следите му. Това е свързано с риск за него, макар че не успяхме да го засечем. И въпреки всичко той настоятелно предупреждаваше Андрея да си мълчи. Защо? Защо? Какво толкова бе видяла тя или какво се боеше той, че е видяла? Можеше да бъде само едно — онази кибритена кутийка, която си беше прибрал и която тя бе забелязала на масата заедно с шестте клечки точно преди да я ударят по главата.

Но ние се питаме защо си е прибрал кибрита. Съществува само едно правдоподобно обяснение. Той е бил затворен, лежал е на видно място Онова, което го е безпокояло, трябва да е било нещо просто, явно, очебийно. Може би се е страхувал, че тя е познала неговия кибрит? Едва ли, обикновено не се запитваме кой е собственикът на някоя кутия кибрит, а и хиляди хора могат да използват кутии с еднакви етикети. Значи кибритът не е бил обикновен. Може би върху опаковката е имало инициали, монограм или надпис, който Андрея веднага ще свърже с определена личност.

— Всичко е толкова странно — рече Андрея задавено. — Само като си помисля...

— По ирония на съдбата Андрея не си спомняше да е видяла нещо особено върху кибрита — рече Елъри мрачно. — Тя го е видяла, но не се е запечатало в паметта ѝ, сред толкова вълнения и тревоги. Едва онзи ден, докато замислях малката пиеска за съботната вечер, аз попитах направо, след като вече бях достигнал до отговора. И тогава, за пръв път, тя се сети. Но престъпникът не е можел да разчита, че не е видяла, в края на краищата той я е забелязал да се взира право там. Не се е съмнявал и за миг, че е прочела написаното и е разбрала кой е той. И така, вече разполагах с още един щрих от портрета на убиеца. Той бе

мъж. Пушеше лула. Използуваше кибрит с някакъв идентифициращ го надпис.

— Възхитително — промърмори съдията Менандър, когато Елъри млъкна, за да запали цигара. — Но сигурно не е всичко? Аз още не разбирам...

— Всичко ли? Не, разбира се. Това бе първата брънка от веригата. А втората бе овъглената тапа. Вече изяснихме, че щом престъпникът е използвал тапата за писане, очевидно не му е хрумнало за друго подръчно средство — червилото, което като мъж не се е сетил да употреби. Оттук следва, че самият той не е носел със себе си писалка или молив — не забравяйте, че необходимостта да напише бележката е възникнала неочаквано — или ако е носел, имал е причини да не ги употреби. — Елъри млъкна отново. — Полинджър, спомняте ли си импровизираното ми словоизлияние непосредствено след престъплението, когато изтъкнах, че не можете да кажете кой е бил убит — Гимбъл или Уилсън?

— Помня. Помня, казахте още, че от този въпрос зависи решаването на случая. — Полинджър направи кисела физиономия.

— Тогава дори недооценявах важността му. Той се оказа от изключително значение. Без да сме сигурни в коя от двете самоличности е била убита жертвата, не можехме да стигнем до окончателна логическа елиминация. Защото оттук тръгваше най-главната следа към убиеца. Неговият портрет щеше да бъде смътен и безполезен, ако липсваше отговорът на този въпрос. Не знам дали си представяте колко съществен е той.

— Според вас очевидно е фатален — забеляза съдията.

— Оказа се наистина фатален за убиеца — отвърна сухо Елъри. — И така, в коя самоличност бе убита жертвата — като Гимбъл или като Уилсън? Вече бях в състояние да отговоря на този въпрос.

А сега да поразсъждаваме: след като престъпникът е убил жертвата си и е уличил в престъплението Люси Уилсън, значи трябва да е знаел, че полицията ще има достатъчно основания да заподозре именно нея. Защото никой не набеждава невинен човек, без да знае, че същият има убедителен и правдоподобен мотив. Самият факт, че Люси е съпруга на убития, в никакъв случай не я прави логична жертва на инсценировката. Е, какви бяха „мотивите“ на Люси Уилсън? Какви мотиви всъщност ѝ бяха приписани по време на процеса? Нашият

уважаем колега прокурорът изтъкна следното: първо, тя може да е узнала тъкмо преди престъплението, че Джо Уилсън е Джоузеф Кент Гимбъл, който я е лъгал за истинската си самоличност цели десет години, и разкритието е превърнало любовта ѝ в омраза. Второ, че от неговата смърт тя очаква да спечели един милион долара. С това се изчерпват мотивите на Люси Уилсън — няма други, защото тя и Уилсън са водили щастлив семеен живот. Но щом убиецът е разчитал на тези мотиви, значи те са му били известни. Значи е знаел, че след смъртта на Джоузеф Уилсън Люси Уилсън ще получи един милион долара за застраховката на Джоузеф Кент Гимбъл. Следователно убиецът е научил отнякъде, че бъдещата му жертва е както Гимбъл, така и Уилсън, човек, който е водил двойствен живот в течение на години.

Но щом убиецът е знаел, че бъдещата му жертва води двойствен живот, той не може да не е знаел, че убива не само Джоузеф Кент Гимбъл или само Джоузеф Уилсън, а и двамата. Следователно той е убит не само в една от самоличностите си, а и в двете заедно. Оставям на вас да отсъдите колко важно е горното заключение.

— Май ще ви преотстъпим това право — ухили се Полинджър.

— Вятър! Щом престъпникът е убил Гимбъл–Уилсън със съзнанието, че убива Гимбъл–Уилсън, човека, водещ двоен живот, възниква неизбежният въпрос: откъде го е научил? Откъде е знаел, че Гимбъл, светската личност от Ню Йорк, е също така Уилсън — амбулантен търговец от Филадельфия? Години наред Гимбъл е полагал всички усилия да запази в дълбока тайна двойния си живот, години наред никой не се е усъмнил в него — явно години наред Гимбъл не е допускал грешки и не е бил заподозрян, а през същото време Уилсън е пазил в дълбока тайна самоличността си на Гимбъл. Според показанията на Бил пред Де Джонг и мен в нощта на престъплението зет му недвусмислено заявил, че никой не знаел за съществуването на убежището му. И въпреки това убиецът си е избрал Къщата на сред път за място на престъплението. Наистина, Гимбъл е решил да разкрие тайната си пред Бил и Андрея в онази нощ, но е бил убит, преди да изпълни намерението си. Ако е искал да се разкрие и пред трети човек, той сигурно нямаше да му каже по-рано от нощта на убийството. И въпреки това убиецът е знаел цялата история. Откъде тогава я е научил? — Напълно логичен въпрос — кимна съдията.

— А и отговорът е напълно логичен! — подчерта Елъри.

— Но защо да не е научил историята случайно? — запита Бил от канапето.

— Разбира се, възможно е, но е малко вероятно. Гимбъл, знаем от сигурни източници, нито за миг не е притъпявал бдителността си. Двете телеграми — ако допуснем, че са попаднали в ръцете на убиеца — могат само да разкрият местонахождението на Къщата насред път. Но това няма да е достатъчно. Убиецът трябва да е знаел всичко за превъплъщенията на Гимбъл доста преди деня, в който той е изпратил телеграмите — деня, в който умря. Трябва да е знаел не само местонахождението на Къщата насред път, но и самоличността на истинската съпруга на Гимбъл, къде живее тя, нещо за характера и произхода ѝ. Трябвало му е време да замисли престъплението, да научи за колата на Люси, да разбере за навика ѝ да ходи на кино всяка събота вечер, за да може да разчита на вероятната ѝ липса на алиби и така нататък. За всичко е нужно време, не един ден, а навярно повече от седмица, особено ако е искал да запази проучването си в тайна. Не, Бил, едва ли е разбрал случайно.

— Тогава как? — извика Полинджър.

— Как ли? Има само един начин, който е толкова очевиден, че не можех да го пренебрегна. По логически път е невъзможно да изключим напълно вероятността убиецът да е научил случайно за двойния живот на Гимбъл, но съществува един безспорен факт, който опровергава тази неубедителна хипотеза: Гимбъл е убит малко след като е решил да се изповяда и да разкаже за двойния си живот пред представители на двете семейства. Този факт изпъква ясно и не може да бъде съвпадение, особено като имате предвид, че първата му стъпка към признанието е била да прехвърли застрахователната си полица от незаконната си жена Джесика на законната си съпруга Люси. Не разбирате ли? Най-сетне черно на бяло има доказателство за двойния му живот — дори не едно, а девет: името и адресът на новото благодетелствувано лице върху оригиналния формуляр и върху осемте коригирани полици! И много скоро след това той бива убит. Можех ли изобщо да се съмнявам, че именно оттам е научил убиецът за Гимбъл и Уилсън? Всеки посветен в промяната или имащ достъп до полиците би могъл да научи, да узнае тайната по името и адреса, да проследи Гимбъл при едно от посещенията му на Къщата насред път и

за две седмици да разбере всичко необходимо, за да замисли убийството и да насочи следите към Люси.

Люси плачеше тихичко, Андрея се облегна назад и я прегърна. При тази гледка Бил се усмихна глуповато като горд баща, разнежен от лудориите на двете си чада.

— И така, вече разполагах с пълен портрет на престъпника. Ще го очертая набързо — рече Елъри.

Първо. Престъпникът е мъж.

Второ. Престъпникът е пушач, вероятно предпочитащ лула и силно пристрастен към тютюна, защото само непоправим пушач ще се сети да запали на сцената на бъдещото престъпление, докато очаква жертвата си.

Трето. В деня на убийството престъпникът е носел кибрит с монограм или нещо подобно, по което е можел да бъде идентифициран.

Четвърто. Имал е мотив както срещу Гимбъл, така и срещу госпожа Уилсън.

Пето. Престъпникът не е носел със себе си средство за писане, или пък е предпочел да не го употреби, защото е можело по някакъв начин да го издаде.

Шесто. Престъпникът най-вероятно е от кръга на Гимбъл, за което свидетелствува инсценировката срещу Люси.

Седмо. Престъпникът изпитва приятелски чувства към Андрея, както личи от безобидните му покушения въпреки голямото предизвикателство. Той изпитва още по-нежни чувства към майката на Андрея, защото въпреки заплахите си нито веднъж не се опитва да посегне на нея — дори един лъжлив опит щеше завинаги да запечати устата на Андрея.

Осмо. Според съдебния лекар ударът, който е убил Гимбъл, е нанесен с дясната ръка. Значи престъпникът си служи с дясната ръка.

Девето. Престъпникът е знаел за промяната на благодетелствуваното лице в застраховката на Гимбъл.

В математиката, както знаете, можете да правите най-различни трикове с числото девет — усмихна се Елъри. — А сега нека ви покажа един криминологски фокус със същото число. От момента, в който установих безспорните характеристики на престъпника, анализът се превърна в детска игра. Само трябваше да прегледам

списъка на заподозрените и да проверя кой отговоря и на деветте условия.

— Невероятно! — усмихна се съдията Менандър. — Искате да кажете, че по този метод ще стигнете до окончателния извод?

— По този метод мога да изключа всички заподозрени, освен един — отвърна Елъри. — Ще се спра на всички поред.

И така, точка първа изключва с един замах всички жени. Престъпникът трябва да е мъж. Кой са мъжете? Първо старият Джаспър Бордън...

— Ай! — ахна Андрея. — Ти си бил ужасен! Да не искаш да кажеш, че дори за миг си подозирал дядо ми?

— Скъпо мое дете, ако анализът е обективен, никой не е извън подозрение — усмихна се Елъри. — Не можем да си позволим сантименталности само защото някой е стар и грохнал, а друг млад и красив. И така, Джаспър Бордън. Е, добре, казваш, че е инвалид и никога не излиза от къщи, а престъплението е дело на здрав, енергичен човек. Всичко това е самата истина. Но да допуснем, че сме герои на детективен роман, в който господин Бордън само се преструва на болен, а иначе се измъква доста чевръсто от апартамента си на Парк Авеню и под прикритието на нощта върши какви ли не ужасии. А какво казва логиката в защита на Джаспър Бордън? Той напълно отпада по точка втора: вече не пуши, както ми заяви пред свидетел — пред строгата сестра, която можеше да го отрече, ако не беше вярно. Освен това, тъй като не сме герои на детективен роман, знаем, че господин Бордън е почти парализиран и няма физическата възможност да извърши престъплението.

Следващият е Бил Ейнджъл.

Бил подскочи.

— Юда такъв! — ухили се той. — Да не искаш да кажеш, че и в мен си се съмнявал?

— Съмнявах се, разбира се — рече спокойно Елъри. — Какво знаех за теб, Бил? Повече от десет години не бях те виждал, за това време можеше да си станал закоравял престъпник, отде да знам. Но ако си говорим сериозно, отпадаш по няколко точки: точка четвърта, пета и шеста. Тоест, макар да си имал мотив против Гимбъл, не е възможно да си имал мотив против Люси, собствената си сестра, набедена от

престъпника. Пета точка: престъпникът е нямал с какво да пише. Да, но ти имаше!

— Откъде, по дяволите, знаеш? — учуди се Бил.

— Колко сте лековерни — въздъхна Елъри. — По най-простия начин — видях с очите си. Не помниш ли? Дори ти споменах по време на краткия ни разговор в бирарията на „Стейси Трент“, че ако се съди по пълния ти джоб с подострени моливи, трябва да си доста делови човек. Е, това стана само минути преди престъплението. Ако ти бе престъпникът и имаше пълен джоб с моливи, непременно щеше да използваш един от тях да напишеш бележката до Андрея. Моливите не могат да се идентифицират въпреки постиженията на криминалистиката. И точка шеста — престъпникът бе от кръга на Гимбъл, което автоматически изключваше Бил. И така, ти отпадаш по силата на логиката.

— Боже милостиви... — рече смутено Бил.

— Ред е на надутия ни приятел сенатор Фрю. С какво разполагаме? Сенатор Фрю за мое учудване отговаря на всички условия. Но в неговия случай един-единствен факт го поставя извън подозрение и макар той да не е включен в списъка с деветте условия, нищо не ми пречеше да го включа. Фрю има брада, и то каква! Тя е негова гордост и радост от години, украсява вестниците на цяло поколение читатели. Никой мъж с брада, дълга колкото неговата — не забравяйте, че стига до пояса му — не би могъл да я прикрие, дори с воалетка. Един свидетел поне е видял съвсем ясно „жената“ с воалетката — човекът от бензиностанцията. Той щеше да забележи брадата, ако имаше такава. Воалът не се е спускал под брадичката, брадата щеше да се види. Освен това „жената“, както каза свидетелят, е била едра и плещеста, а Фрю е нисък и дебел. Не може да се е обръснал специално за престъплението, защото после отново се появи с брада. Възможно ли е да е фалшива? Едва ли, като се има предвид колко често я глади и разчесва. Ако все още имате съмнения, следващия път, като го видите, просто го дръпнете за брадата.

Ето че стигнахме и до Бърк Джоунс. Той веднага отпада по точка осем. Съобщението, че си е счупил ръката по време на игра на поло, не подлежи на съмнение — писаха го във вестниците и явно бе станало пред очите на стотици хора. Пострадала бе дясната му ръка.

Престъпникът е нанесъл смъртоносния удар с дясната ръка. Ето защо Джоунс не може да е извършил това престъпление.

Портретът бе завършен, а същото се отнасяше и до процеса на изключването — рече спокойно Елъри. — Бях изобразил единствения човек, който идеално отговаряше на всички девет характеристики, така че не можеше да съществува каквото и да е съмнение. Този човек, разбира се, бе Грозвенър Финч. Настъпи дълга пауза, разкъсвана единствено от хълцането на Люси.

— Възхитително! — повтори съдията Менандър и се окашля.

— Нищо подобно. Просто здрав разум. Да видим доколко Финч съвпада с този образ:

Първо: Той бе мъж.

Второ. Бе страстен пушач, при това на лула. Когато посетих кантората му, неговата секретарка, госпожица Закари, ми предложи от личния му тютюн, приготвян от прочут тютюнопродавец. Само непоправимият пушач на лула стига дотам, да си поръчва специална смес.

Трето. Финч притежаваше кибрити, които много лесно можеха да изведат полицията до него. Когато похвалих тютюна му, неговата секретарка обеща да ми изпрати малко чрез личния му тютюнопродавец — като подарък от шефа, позволи си да добави тя! Тютюнопродавецът, Пиер от Пето Авеню, в крайна сметка ми изпрати един фунт тютюн и пачка кибрити с името ми, написано върху всеки! Пиер бе така любезен да добави в бележката си, че надписва кибритите на всички постоянни клиенти. Щом изпраща кибрити на клиентите си заедно с всяка доставка на тютюн, значи Финч е притежавал кибрити с името си върху тях! Не монограм, не инициали, а цялото име! Нищо чудно, че се е боял, нищо чудно, че е прибрал празната опаковка. Имал е всички основания да смята, че Андрея е видяла името Грозвенър Финч отгоре.

— Боже господи! — възкликна Полинджър.

Четвърто. Престъпникът е имал мотив както срещу Гимбъл, така и срещу госпожа Уилсън, след като е научил за двойния живот на Гимбъл, на което ще се спра след малко. При създадените обстоятелства всеки от неговия кръг би желал смъртта на Гимбъл, виновника за позора на Джесика, и би се стремил да отмъсти на Люси. А Финч бе доста близък с Джесика.

Пето. Средството за писане. Една любопитна подробност! В деня, когато посетих кантората на Финч, той ми предложи чек за пет хиляди долара, за да разследвам престъплението. Попълни го пред очите ми с писалката, която видях да изважда от джоба си. Когато ми го подаде, отдолу стоеше подписът му със зелено мастило. Забележете — зелено мастило! Необичайно е, бие на очи. С това мастило не е можел да напише бележката на местопрестъплението, така че е трябвало да прибегне до други средства... Иначе сигурно е имал писалка в себе си. Сега той е мъртъв и никога няма да разберем как точно е бил облечен онази нощ, но вероятно е навил крачолите си и е облякъл женска рокля върху другите дрехи. Палтото отгоре е щяло да скрие яката му. Ето как кибритът и лулата са се оказали у него — те трябва да са били в джоба на мъжкото облекло под горните дамски одежди.

Шесто. Финч несъмнено бе от кръга на Гимбъл, близък дългогодишен приятел на семействата Гимбъл и Бордън.

Седмо. Безспорно изпитваше приятелски чувства към Андрея — действията му нееднократно са го доказвали. Що се отнася до майката на Андрея — нямаме точни сведения, но вниманието и непрестанните му грижи към нея след смъртта на Гимбъл говореха за изключителна привързаност, която може да се нарече и нещо повече.

— Вярно е, струва ми се — рече Андрея тихо. — Сигурна съм, че бе влюбен в нея. И то отдавна. Той бе ерген, мама често ми казваше, че не се оженил, защото тя се омъжила за баща ми... за истинския ми баща, Ричард Пейн Монстел. А когато той умрял, а мама се омъжила за Джо...

— Любовта към майка ти е единственият правдоподобен мотив на Финч за убийството на втория ти баща, Андрея. След като е открил, че Гимбъл е подвел майка ти да склучи един незаконен брак, че прекарва повечето от времето си с друга жена в друг град, че саможертвата му е била безполезна, Финч е решил да убие изменника.

Осмо. Престъпникът си служи с дясната ръка или поне е нанесъл с дясната си ръка смъртоносния удар. Това не фигурираше специално в цялостния портрет на Финч, но предвид изобилните доказателства от останалите осем точки не бе от значение. Поне бе вероятно да е използвал дясната си ръка.

Девето. Последна точка, а в много отношения най-важната! Финч е знаел за промяната на облагодетелствуваното лице в застраховката за един милион. Лесно бе да се направи съответният извод. Кой знаеше за тази промяна? Двама души. Единият бе самият Гимбъл. Но Гимбъл никому не бе казал. Спрях се вече на този момент. Другият бе Финч. Финч и само Финч от всички вероятни убийци е знаел за промяната на облагодетелствуваното лице преди престъплението. Сигурно разбирате, че тази последна точка ми създаде доста главоболия. — Елъри пушеше замислено. — Поставяше известни трудности от теоретично естество. Единственият начин, по който някой би могъл да научи за двойния живот на Гимбъл, е чрез формулярите и полиците. Но от момента на промяната, докато Гимбъл е оставил запечатания плик при Бил, единствено застрахователните компании са имали достъп до полицата. Подозренията срещу служителите на застрахователната компания, които са оформили документите, отпадат автоматически поради несъстоятелност. Но не можем да изключим Финч, който в качеството си на личен „застрахователен агент“ на Гимбъл е бил уведомен от компанията си, че е получен формуляр за промяна на облагодетелствуваното лице — както сам призна.

Естествено, възниква въпросът дали въпреки изявленията си Финч не е казал на още някой за промяната в застраховката, насочвайки и друго по тази важна следа? Ще отмина факта, че при създадените обстоятелства твърдението му за противното всъщност го инкриминира, защото означава, че само той е бил посветен в съдбоносната тайна. Ако бе осъзнал какво предполага изявлението му, сигурно щеше да сподели с още някого просто за да разшири кръга на заподозрените.

Ако приемем, че ни е заблудил, с кого би могъл евентуално да го сподели? С госпожа Гимбъл например? Но като жена тя е извън подозрение — престъпникът е мъж. Ако тя на свой ред е казала на друга жена, тази друга жена ще отпадне по същите причини. Ако ли го е казала на друг мъж, да проверим дали този мъж отговаря на споменатите характеристики на престъпника. Е, какво се получава? Няма друг мъж, освен Финч, който да отговаря на всички условия. И така, по обиколен начин стигам пак до заключението, че Финч не е

казал никому, а дори и да е казал, това няма никакво отношение към убийството.

Опитах се да възстановя приблизително последвалите събития — подозренията му, вероятното му тайно посещение на Филадельфия, запознаването му с обстановката, откриването на Къщата на сред път, планът му за престъплението, инсценировката и така нататък.

— Разбира се, маскарадът е бил необходим — промърмори Полинджър.

— О, да. Щом като Люси е трябвало да бъде уличена в извършването на престъплението, необходими са били свидетелски показания, че жена е карала колата ѝ. Воалетката е била нужна, за да прикрие мъжките му черти, и, естествено, не е можел да говори с човека от бензиностанцията, защото гласът му е щял да го издаде. Както вече изтъкнах, той умишлено е спрял за бензин, за да насочи следите към Люси! Тъй като не е юрист, не е разбирал колко трудно ще е да се докаже истината по косвен път. Ако не бе намерил случайно онзи нож за разрязване на хартия и ако Люси не бе го пипала предишната нощ у дома си, не се съмнявам, че тя щеше да бъде оправдана.

— Без пръстовите отпечатъци щях да отменя делото при първия иск за прекратяването му от защитника — рече съдията и поклати глава. — Всъщност дори и с тези доказателства делото е неубедително. Извинявай, Пол, но мисля, че и ти го знаеш. За съжаление съдебните заседатели не бяха на ниво. Всичко се сведе до това дали вярват на госпожа Уилсън, а защо не повярваха на разказа ѝ, не знам и до ден-днешен.

— Заради дебелианата — рече мрачно Елъри. — Е, както и да е, чухте цялата история. Няма магия, нали, ваша милост? Само здрав разум. Не трябва да обяснявам как решавам загадките, хората се разочароват.

Двамата юристи от Ню Джързи се засмяха, но изведнъж Бил придоби съвсем сериозно изражение. Преглътна два пъти и после каза тържествено:

— Ваша милост, сър...

— Само за минутка, господин Ейнджъл. — Старият юрист се наведе напред. — Струва ми се, господин Куин, че изпуснахте нещо. Ще се спрете ли на малката слабост в логическите ви построения,

която изтъкнах преди известно време? Както казахте, работили сте по презумпцията, че госпожица... — скъпа, може ли да ви наричам Андрея? — че Андрея ви е казала истината за клечките. Какво право имахте да допуснете такова нещо? — запита строго той. — Мислех, че боравите изключително с твърдо установени факти. Ако младата госпожица бе излъгала, цялата ви хипотеза щеше да рухне.

— Веднага си личи правистът — засмя се Елъри. — Много обичам да обсъждам хипотезите си с юристи! Съвършено прав сте, ваша милост. Щеше да рухне. Но не рухна, защото Андрея каза истината. Разбрах, че казва истината, когато стигнах до края на умозрителното си пътешествие.

— Това комай е свръх силите ми — рече Полинджър. Откъде, по дяволите, сте разбрали?

— Защо би излъгала Андрея? — Елъри търпеливо запали нова цигара. — Би излъгала само ако тя самата бе убила Гимбъл и искаше да заличи следите си. — Той погледна димящата цигара. — Но кого уличаваше нейната лъжа, ако тя наистина лъжеше? Уличаваше Грозвенър Финч. Излизаше доста глупаво! Ако тя бе истинският престъпник, нали вече бе успяла да уличи в убийството Люси Уилсън? А къде бе Люси Уилсън? В затвора, с присъда за престъплението. Тогава инсценировката срещу нея бе успяла от гледна точка на Андрея. А кога нейната лъжа ме насочи към Финч? След присъдата на Люси Уилсън! Дали тя би провалила успешната инсценировка срещу един човек, за да уличи в престъплението друг? Едва ли. Дори и да не знаеше докъде ще ме доведе лъжата ѝ, защо изобщо ѝ трябваше да лъже, щом вече бе успяла да уличи Люси? Престъплението ѝ бе благополучно извършено, жертвата ѝ, живата ѝ жертва, излежаваеше присъдата си. Нямаше никакъв смисъл от по-нататъшно заличаване на следите. Така стигнах до извода, че Андрея казва истината.

— Сигурно си способен да се усъмниш и в собствения си баща! — рече Андрея.

— Забележката ти имаше за цел да ме обиди, но съвсем не е далеч от истината — засмя се Елъри. — При едно от разследванията ми се случи тъкмо това. Всички факти уличаваха баща ми, инспектор Куин, като престъпник! Беше много забавно, както можете да си представите.

— И какво стана? — запита жадно съдията Менандър.

— Това е друга история — рече Елъри.

— Още не сте свършили с тази — рече Полинджър с насмешка.
— Не искам да издребнявам, но щом фактът, че Финч е знаел за промяната на застраховката, е толкова съдбоносна за решението ви, значи то не е чак толкова гениално, Куин. Въпросната малка подробност ви бе известна още отначало.

— О, боже — изстена Елъри. — Защо ли си избрах юристи за слушатели. Браво, Полинджър, много проникателна забележка. Но не сте уловили главното. Това, че Финч е знаел за промяната на облагодетелствуваното лице, нямаше абсолютно никакво значение, докато случаят с множеството му дедукции не бе окончателно развит. Самият факт не означаваше нищо за мен, докато не докажах по логически път, че убиецът е трябвало да знае за тази промяна. А откъде можех да го знам, преди да извърша всички предварителни дедукции? Фактът, че престъпникът е знаел за двойния живот на Гимбъл, ми подсказа, че той трябва да е знаел и за промяната на облагодетелствуваното лице. Фактът, че той умишлено се бе опитал да уличи в престъплението госпожа Уилсън, пък ми подсказа, че е знаел за двойния живот на Гимбъл. Фактът, че госпожа Уилсън е невинна, защото престъпникът е мъж, ми подсказа, че някой се опитва да я уличи в престъплението. Без всички тези стъпки гореспоменатият факт нищо нямаше да означава.

— Q. E. D. А^[5] — побърза да каже Бил. — Чудесно! Великолепно! Браво! Ваша милост...

— Какво има, момко? — рече възрастният господин сприхаво. — Ако се безпокоите за застраховката, мога да ви обещаю, че няма да срещнете процесуални спънки. На вашата сестра ще бъде изплатена пълната стойност на полицата.

— Не, не, господин съдия — заекна Бил. — Не е...

— Не ги искам тези пари — рече простичко Люси. Вече не плачеше. — Няма да ги докосна... — Тя потрепери.

— Но, скъпо дете — протестира съдията Менандър, — трябва да ги приемете. Те са ваши. Волята на покойния е вие да ги получите.

Черните очи на Люси, уморени и хлътнали, внезапно се усмигнаха.

— Искате да кажете, че са мои... мога да правя каквото си искам с тях?

— Разбира се — рече той кротко.

— Тогава ще ги дам на някого, който може би много скоро ще ми стане роднина... — рече Люси, обгръщайки крехките рамене на Андрея. — Ще ги приемеш ли, Андрея, като подарък от мен и от... Джо?

— О, Люси! — извика Андрея и очите ѝ се насълзиха.

— Тъкмо за това исках да говоря с вас, ваша милост — припряно рече Бил. Бузите му пламтяха. — Люси току-що го каза... Нали разбирате... Миналата седмица Андрея и аз отидохме един ден... Сър — набра най-сетне кураж той и извади нещо от джоба си. — Ето го разрешителното за сключване на брак. Ще ни венчаете ли, ако обичате?

— За мен ще е удоволствие — засмя се съдията.

— Банална развръзка — рече мрачно Елъри. — Бедно въображение, Бил! Все така става. Героят се оженва за героинята и от този ден нататък двамата заживяват щастливо. Знаеш ли какво значи бракът? Ипотеки, топлене на биберони посред нощ, къща въвн от града и пътуване по два часа до работа, изобщо ред страховити неща, които авторът мъдро предпочита да премълчи.

— И въпреки всичко — рече Бил със смутена усмивка — аз и Андрея искаме да ни бъдеш кум...

— Ах, това е нещо друго — рече Елъри. Приблужи се до коженото канапе, наведе се, вдигна просълзеното лице на Андрея и я целуна шумно. — Така! Не беше ли това привилегията на кума? Поне си получих наградата! — подсмихна се той и деликатно попи устни с носната си кърпичка.

[1] Положението, каквото е било преди (лат.) — Б.пр. ↑

[2] Който жали пръчката, не жали детето. (Известна поговорка.)
— Б.пр. ↑

[3] Израз при фехтовка, когато сабята е засегнала противника.
(Фр.) — Б.пр. ↑

[4] Нали? (Фр.). Б.пр. ↑

[5] Което беше доказано (лат.). — Б.пр. ↑

Издание:

Автор: Елъри Куин

Заглавие: Четворка купа; Къща насред път

Преводач: Георги Даскалов; Здравко Йорданов

Година на превод: 1938, 1936

Език, от който е преведено: английски

Издание: Първо

Издател: ДИ „Народна култура“

Град на издателя: София

Година на издаване: 1989

Тип: роман

Националност: Американска

Печатница: ДП „Георги Димитров“

Излязла от печат: септември 1989 г.

Редактор: Марта Симидчиева

Художествен редактор: Николай Пекарев

Технически редактор: Олга Стоянова

Рецензент: Жечка Георгиева

Художник: Стефан Десподов

Коректор: Радослава Маринович

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/1005>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.